

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Yoğun bir aşk ile yoğrulmuş,
enfes bir roman."

Library Journal

www.webcanavari.net

TRACY ANNE
WA

#ORPPERSEPHONE

Geceyarısı Tutkusu

KORIDOR

KORİDOR YAYINCILIK - 232

ISBN: 978-605-4629-52-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

Geceyarısı Tutkusu

Tracy Anne Warren

Özgün Adı: *The Wedding Trap*

© 2006 Tracy Anne Warren

© Bu kitabın Türkiye'deki hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: H. Aslıhan Sevimli

Redaksiyon: Seçil Ersek

Kapak uygulama ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

OKTAY MATBAACILIK

Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok

No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu

Cilt: Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2013

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 - 544 66 70

www.koridoryayincilik.com.tr

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

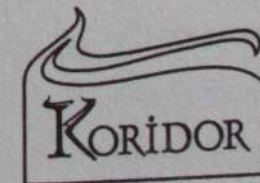
www.webcanavari.net

Geceyarısı Tutkusu

TRACY ANNE
WARREN

Çeviren: H. Aslıhan Sevimli

www.webcanavari.net

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra, Şubat 1820

Bu koca bulma işi çok da eğlenceli olmayacak, diye geçirdi aklından Eliza Hammond. Raeburn Malikanesi'nin üst katındaki misafir odasında hardal renkli ve beyaz şeritli kanepe oturuyordu.

Beşinci Sezon'u olduğu dikkate alınırsa – fark etmek acı da olsa – rahmetli teyzesinin altı hafta önce beklenmedik bir şekilde bıraktığı yüklü servete rağmen mümkün olan her yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. En azından sevgili arkadaşı, Raeburn Düşesi Violet Brantford Winter'in değişmez desteğine sırtını dayayabileceğinin farkındaydı. Hem belki Violet'in yardımıyla korktuğu kadar kötü olmazdı. Ama yine de onunla evlenmek için çoktan rekabete girmiş işe yaramazlarla servet avcılarını düşününce belki de kötü olurdu.

Eliza'nın muhtemel talipleri arasındaki seçeneklere göz atarken Violet "Bay Newcomb var," demişti. "Sanata büyük ilgi duyan hoş bir beyefendiye benziyor."

“Evet, geçen gün galeride karşılaştığımızda oldukça ilgiliydi,” diye katıldı Eliza da sözlerine. Adamın sakın yüz hatlarını ve parlak tüylü bir İrlanda av köpeğini andıran düz, kumral saçlarını hatırladı. “Büyük ustalar hakkında kesin bilgilere sahipti. Belki tarihi konulara da ilgi duyuyordur.”

“Kart oyunlarına duyduğu ilginin ardından zara olan aşkı geliyor,” diyen derin, pürüzsüz bir erkek sesi konuşmalarını böldü. Bu sesi ne zaman duysa, Eliza’nın sırtından aşağı ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın hoş bir ürperti geçiyordu.

Bakışları Lord Christopher Winter’a kaydı, ya da ailesi ve arkadaşlarının dediği gibi Kit’e. Uzun boylu, geniş omuzlu silueti ve özensiz inceliği ile yakınlarındaki bir sandalyede sereserpe yayılmıştı. Son yirmi dakikadır yediği tere, salatalık ve tavuk sandviçlerinin üstüne tatlı tepsisini incelemek üzere öne eğildi.

Bir çift limonlu turta, üstüne de ince bir dilim romlu kek seçerken düzgün alnına dalgalı, koyu kahverengi saçından bir tutam düştü. Tatlıları tabağına alırken, parmağına krema bulaştı. Kremayı yalayışını izlerken Eliza’nın içi burkuldu.

Bakışlarını kendi ayaklarına kaydırdı. Kendi kendine, “Kit, sadece Violet’in kayınbiraderi, hepsi bu,” diye hatırlattı. Tabii ki *onun* için hepsi buydu. Bir zamanlar ona karşı gizli bir hayranlık beslemiş olduğu doğrudu ama o aptallığını aşalı çok olmuştu. Kit’in Avrupa’da seyahat ederek geçirdiği bir buçuk yıl boyunca, Eliza da onu kalbinden söküp atmıştı. Geçen Noel’de İngiltere’ye dönene kadar da Eliza onu düşünmemeye alışmıştı.

Yine de tüm bunlar Kit’in muhteşem bir adam olması-na duyduğu hayranlığa engel değildi. Kit Winter ise güzel, düşük kapaklı, yeşil ve altın rengi gözleri, şehvetli dudakları ve tehlikeli büyüleyicilikteki gülümsemesiyle gerçekten muhteşem bir adamdı. Çakı gibi, kaslı fiziğine hiçbir etkisi olmayan şaşırtıcı bir iştaha sahip bir adam.

Kit, tabağındaki turtalardan birini ısıırıp, sandalyesinde arkaya yaslanırken lezzetin verdiği mutlulukla dudaklarında ufacık bir gülümseme belirdi. Tatlıların verdiği zevk denizinde yüzerken, az önce odada yaratmış olduğu hüsrana yağmuru karşısında son derece kayıtsız görünüyordu.

Violet kaşlarını çatarak, iddialı bir biçimde gözlerinin içine baktı. “Ne demek istiyorsun, Kit?”

Kit yutkunarak, yukarı doğru baktı. “Hımm?” Bir yudum çay alıp, mendiliyle kibarca ağzını sildi. “Ah, Newcomb’u mu diyorsun?”

“Elbette, Newcomb’u diyorum. Eliza ile ben kimden bahsediyorduk?”

“Kızmana gerek yok, Vi. Sadece herifin batağın eşinde olduğu konusunda tarafsız bir uyarıda bulunsam iyi olur diye düşündüm. Son duyduklarım göre, Plimpton ile büyük paralara kağıt oynarken yirmi bin sterlin kaybetmiş, ondan beri de şansı dönmemiş.”

Violet ve Eliza birbirlerine baktı.

“Öyleyse, adam liste dışı,” diye açıkladı Violet, mavi-yeşil kuşkulu gözlerini Eliza’ya dikerek. “Bir kumar düşkününü koca olarak istemezsin zaten.”

Eliza ses çıkarmadan onayladı ve çayından bir yudum alarak kendini sakinleştirdi.

“Sir Silas Jones var,” diye devam etti Violet. “Geçen

hafta sana o şirin gül buketini göndermişti. Duyduğuma göre Kent şehrinin hoş bir tarafından geliyormuş. Her sene kirazlar ve elmalar veren verimli bir arazinin de sahibiymiş. Anladığım kadarıyla ekip biçmekle arası iyiymiş.”

“Ekmekte iyi olduğu tek şey meyveler değil,” diye mırıldandı Kit tabağındaki son tatlı kırıntılarını da silip süpürdüktan sonra, daha fazlasını almak için öne uzanırken.

Violet çekici bir şekilde yapılmış saçlarıyla başını yana eğdi. “Sanırım, onun da bir sorunu olduğunu söylemeye çalışıyorsun?”

“Ne açıdan baktığınıza bağlı. Kimine göre yanlış olan bir şey kesinlikle yok.”

Bir kaşık dolusu üzüm reçeliyle süslenmiş koca kızarmış hamurundan yedikten sonra daha fazla çay istediğini göstermek için porselen fincanını uzattı.

Violet hiç duraksamadan, ağır gümüş çaydanlığı, aynı desenli gümüş tepsiden alıp, çayını koydu. Kit fincanı dudaklarına götürmeden önce leziz bir buhar huzmesi çayın üzerinden yükseldi.

“Yani?” Daha fazla bir yorum gelmediğini fark edince Violet araya girdi.

Kit, belli belirsiz bir çınlamayla fincanı tekrar altlığa yerleştirdi. “Herif hovarda. Dört farklı kadından altı tane çocuğu var ve bunlar sadece onun bildikleri. Jones’un sadece çapalamayı sevdiğini söylesek yalan olmaz.”

Eliza yanaklarını ateş bastığını hissetti. Düşesin ağzından ufacık bir kahkaha çıkmıştı ki kendini tuttu.

“Kit,” dedi Violet azarlayan bir ses tonuyla. “Sana burada hanımların olduğunu hatırlatmak isterim, buna ben de dahilim. Misafir odasında ulu orta söylenmeyecek sözler bunlar.”

Kit, saygısız gülümsemesini yüzünden silmeye çalıştı. “Özür dilerim. Haklısın, tabii ki. Beni bağışlayın, hanımlar.”

“Yine de Sir Silas’ın sevgili arkadaşımın ne zamanına ne de ilgisine değdiğini öğrenmiş olduğuma sevindim.” Violet düşünceli bir ifadeyle parmağını koltuğun kolunda gezdirdi. “Eliza’ya saygılarını ileten diğer beyefendilerden Vikont Coyle ve Bay Washburn’ün uygun olmadığını biliyoruz. İkisi de ceplerini doldurmak için muhtemel bir mirasçı arayışındaki servet avcıları olmakla meşhur.”

“Peki ya Lord Luffensby?” dedi Eliza. “Bana o harika sone kitabını göndermişti.” *Wordsworth*, diye düşündü büyük bir mutlulukla, en sevdiği şairlerden biri.

“Ah tabii. Sadece bir kez karşılaştık ve çok da kısaydı ama bana çok arkadaş canlısı göründü. Çok düşünceli ve kibar bir adam.”

Kit hafifçe ama duyulmaması imkansız bir şekilde homurdandı.

Violet tekrar ona baktı. Bu kez bıkkınlık doluydu. “Umarım Lord Luffensby hakkında da kötü bir şey söylemeyeceksin. Kuzenini tanıyorum ve bana ciddi bir geliri olduğunu ve asla sıradan tercihleri olmadığını söylemişti.”

“Yok, sıradan olmadıkları kesin.”

Violet uzun bir süre bekledi. “Ben ve Eliza meraktan çatlamadan önce lütfen söyle.”

“Söylemeli miyim, bilmiyorum. Az önce belirttiğin üzere odada hanımlar var.” Kit durup, Eliza’ya baktı. “Bekar hanımlar.”

“Pekala, Tanrı aşkına, söyle ne? Eminim Eliza’nın duyuması gerektiği kadar kötü bir şey değildir. Hem zaten okuldan henüz çıkmış bir yenyetme değil.”

Kit, düşünceli bir şekilde dudaklarına parmağını götürdü. "Bazı arkadaşları ona lakap takmış: Lord Poofensby."

*Poofensby?** diye düşünerek kaşlarını çatmıştı. Kit, adamın gardırobundan mı bahsediyordu? Luffensby biraz hanım evladı gibi duruyordu ama o kadar uç da değildi. Kafası karışmış halde kaşlarını çatmış olan Violet'e baktı.

"Pardon ama biraz daha açık konuşman gerekecek," dedi Violet.

"Daha açık mı?" Kit gözlerini devirdi. Sonra da baskı altında kalmış gibi içini çekti. "Bazen Yunanca ve Latince okuyabilen ve beş dil bilen bir kadın için fazlaca cahil olabiliyorsun."

"Kırıcı olmana gerek yok. Söylesene. O kadar korkunç olmadığından eminim."

"Pekala. O... şey... erkeklerden hoşlanıyor."

"Bunda tuhaf olan ne var ki? Pek çok beyefendi, hemcinsleriyle birlikte olmaktan hoşlanır. Neden bu kadar olay ettiğini- Oh." Violet cümlesini bitiremedi, kaşlarını kaldırdı. "Ah! Aaa."

Eliza az önceki mesajı hâlâ tam olarak anlamamış halde bir ona bir diğerine baktı. Sonra aniden eski çağ tarihi kitaplarından birinde okuduğu başka erkeklerle karşı romantik duygular besleyen erkeklerden bahseden bir metni hatırladı. O zaman bu kavramı oldukça utanç verici bulmuştu ki böyle şeylerin hâlâ devam edebileceğini hiç düşünmemişti. Hele ki günümüz İngiltere'sinde asla!

Yanaklarını tekrar ateş bastı.

"Ya öyle." Kit bacaklarını uzattı ve üst üste attı. "Sana

* Poof: İngilizcede homoseksüel anlamına geliyor. (Çev. N.)

bir aile verecek türden bir adam olduğu söylenemez, ki sanırım istediğin buydu?"

Eliza, istediği şeyin tam olarak bir aile olduğunu düşündü. Bir koca bulup, evlenmek istemesinin en önemli ve hatta tek sebebi buydu. Tüm bu konuşmalardan sonra omuzları çöktü, heyecanı kayboldu.

"O zaman, başka kim var?" Violet, elbisesinin cebinden beyaz, ipek bir mendil çıkarıp, gözlüğünün camını silmeye başladı. "O kadar buket ve hediye aldın, muhakkak uygun birisi vardır."

"Yok," diye sızlandı Eliza. "Violet, anlamıyor musun, işe yaramıyor. Hiçbiri o veya bu şekilde uygun değil. Ya servetimin peşindeler ya da münasip bir evlilikle saklamaya çalıştıkları korkunç bir sırları var."

Violet, tekrar gözlüğünü takıp, uzanarak, Eliza'nın elini tuttu. "Şimdi, bunların cesaretini kırmasına izin verme. Sezon daha başlamadı bile. Önümüzdeki haftalarda şehre gelecek tüm seçkin bekarların kim olduklarını bilmiyoruz. Senle birlikte olabilmek için canlarını vereceklerdir."

"Vermek istedikleri şey malum." Eliza başını salladı. "Hayır, gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Acı olan şu ki teyzem ölmeden önce beni isteyen uygun bir erkek yoktu, şimdi de yok. Bazen keşke teyzem, kuzenim Philip'e kızmamış olsaydı da vasiyetinden onu çıkarmasaydı diyorum. Bazen fakirlik, çok daha kolay bir seçenek gibi görünüyor."

"Fakirlik hiçbir zaman kolay değildir ve lütfen kendini bu şekilde yenilgi saçmalığına kaptırma. O hayata asla geri dönmek istemeyeceğini biliyorum. O yaşlı kadının gaddar elleri altında fazlasıyla yaşadın - ölünün arkasından bu kadar sert konuştuğum için beni bağışla ama - şimdi biraz

rahat etmeyi hak ediyorsun. O serveti hak eden birisi varsa, o da kesinlikle sensin.”

“Belki ama çok iyi geliyormuş gibi görünmüyor.”

“Senin bir akıl hocasına ihtiyacın var,” dedi Violet. “Sosyeteyi tanıyan ve önünü açacak birine. Nasıl kolay iletişim kurabileceğini, daha fazla özgüvenli olacağını öğretmeli ki sana, utangaçlıktan dilin bağlanmış, dut yemiş bülbül gibi kalıp da ne kadar güzel bir kişiliğin olduğunu göstermekten geri kalmayasın.”

Violet duraksadı, zarif, eflatun rengi, yün elbisesinin dizine dokundu. “Hatırlar mısın bilmem ama bir aralar benim de derdim aynıydı. Kalabalıkta o kadar utangaç kalıyordum ki iki kelimeyi bir araya getiremiyordum. Ta ki o çılgın aylarda Jeanette ile yer değiştirip, onun yerine Adrian ile evleninceye kadar, işte o zaman kendimi değiştirmekten başka şansım yoktu. Yani Kit olmasaydı—” Sözüünü yarıda kesip, Kit’e uzun ve anlamlı bir ifadeyle baktı. Aniden dudaklarından neşeli bir kahkaha kaçtı. “Tabii ya! Neden daha önce düşünemedim?”

“Neyi?” diye sordu Eliza.

“Senle Kit. Mükemmel işte. Kit sana yaraşır bir koca bulman için yardım edecek.”

“Ne yapacağım!” Kit oturduğu yerde dikildi, fincanı, altlığında kıpırdandı. Doğuştan gelen denge yeteneği olmasa, son moda güderi pantolonuna sıcak çayı boca olacaktı. Hiç yanığı kaldıracak havası olmadığından, hele de vücudunun bu kadar hassas bölgesinde, fincanı düzeltip, yanındaki sehpayı koydu.

Eliza Hammond’ın da en az kendisi kadar afalladığını

fark etti. Solgun dudakları aralanmış, ince çenesi bariz bir hayretle sarkıyordu.

İki eliyle yaptığı sert bir hareketle yeleğini düzeltti. “Sanırım seni yanlış duydum. Benden Bayan Hammond için çöpçatanlık yapmamı istedin gibi geldi.”

“Çöpçatan değil, hayır. Eliza ile ben bir sürü beyefendi bulabiliriz, bence. Az önce söylediğim gibi senin görevin daha çok akıl hocalığı yapmak olacak. Muhtemel taliplerini incelememize yardımcı olabilirsin ama daha önemlisi ona da benim için yaptıklarını yapman. Arkadaş olarak nasıl daha rahat olacağını öğretebilirsin. Bu kadar sessiz sakın durmaması için sosyete de nasıl iletişime geçeceğine dair taktikler verebilirsin.”

“Yardım etmek için uygun biri olduğumu sanmıyorum,” diye söyledi heyecanla, konuyu daha fazla uzatmadan Violet’in hücumuna bir son vermek derindeydi.

“Öylesin tabii ki,” dedi tuttuğunu koparan bakışlarıyla Violet. “Sen yardım etmek için en doğru kişisin. Bir kere sen ailedensin, dolayısıyla küçük projemizin detaylarını çıkıp dünyaya anlatacağın konusunda endişelenmemize gerek yok. Hem sen sosyeteden herkesi tanıyorsun. Arkadaş olmadıkların varsa da onları tanıyanlarla arkadaşsın. Ayrıca az önce açıkça gösterdiğin üzere tüm dedikodulardan da haberin var.”

“Herkesi tanıdığım falan yok. Son bilmem kaç aydır yurtdışındaydım, sana hatırlatayım. Daha arayı kapamaya çalışıyorum.” Suçlayıcı bakışlarla kıstı gözlerini. “Umarım benim dedikoducu olduğumu ima etmiyorsundur.”

“Yok canım,” dedi Violet. “Sadece arkadaş canlısı ve popülerisin, hepsi bu. İnsanlar sana, Eliza ve benim asla öğren-

me şansımız olmayan şeyleri söylüyor. Sen servet avcılarıyla serserileri ayıklayabileceğinden, sadece Eliza'nın arasından seçim yapabileceği asil beyefendileri ayırma avantajımız olacak. Bu sayede ahlaksız sebepleri olup olmadığı konusunda endişe etmesine gerek kalmadan, herhangi birine karşı gerçek duygular besleyip beslemediğine karar vermeye odaklanabilecek. Sevgili Eliza'mıza yardım etmesi için senden daha uygun birini düşünemiyorum."

Kit, yüzünde oluşan acı dolu ekşimeyi bastırmaya çalıştı. Birkaç herif hakkında fikirlerini söylemenin bu denli korkunç sonuçlar doğuracağını bilseydi, kahrolası çenesini tutardı. Konuşmak yerine yemeye devam etmeliydi. Yemeğini yiyip, çenesini tutmalıydı.

Aklına yemek gelince, birden güce duyduğu ihtiyaçla, servis tepsisinden bir turtaya daha çatalını saplayıp, ağzına tıktı. Frambuazın ve kremanın ağzı dolduran tadı, gerginliğini aldı.

"Ben proje değilim," dedi Eliza, kısık ve keskin bir ses tonuyla.

"Ne oldu, canım?" diye sordu Violet, arkadaşına başını çevirerek.

"Benim hakkımda az önce söylediğin gibi ben bir proje değilim. İkinizin de bana acıyarak, mecburiyet hissetmenize gerek yok. Kendi başımın çaresine bakmanın bir yolunu bulurum." Kısa konuşmasının ardından, Eliza bakışlarını kucığına indirdi, parmaklarını birbirine geçirmiş, eklemlelerini beyazlatacak kadar sıkıca kenetlemişti.

Kit, Eliza'nın bu küçük, gururlu öfke patlamasına şaşırılmış halde bir turta daha yedi. Bu küçük, sessiz, kumral çalıkuşunun, bu kadar yürekli olduğunun farkına daha önce

varmamıştı. Aslında bütün bir gün konuştuğunun toplamından daha fazla konuşmuştu, hoş normalde ne kadar konuştuğunu bilecek kadar vakit de geçirmemişti onunla. Yine de onun gözünde Eliza, odaya girdikten iki dakika sonra unutulan, sade, muhafazakar kadınlardandı. Pasifliğin en büyük örneği idi. Bir de daha beteri entelektüeldi. Ama şimdi zengin, entelektüel bir pasifti ve Violet, Kit'ten onu görkemli bir kuğuya dönüştürmesini bekliyordu.

İmkansızdı.

Belki de dördüncü çocuğunun doğumu Violet'in her zamanki sağduyusuna zarar vermişti. Kit belki savlarını doğru bir şekilde kelimelere dökerse, mantıklı düşünmeye başlar ve aptalca planından vazgeçerdi.

Violet, Eliza'nın yanına sokuldu. "Şimdi böyle diklenme. Seni kırmak niyetinde olmadığımı biliyorsun. Hem kimsenin sana acıdığı falan da yok. Öyle değil mi, Kit?" Kit'e öyle bir baktı ki itiraz etme gibi bir şansı bile yoktu.

"Yok öyle bir şey," diye cınladı sesi.

"Yanlış kelimeler seçtiysem özür dilerim," diye devam etti Violet. "Ama Eliza, sen bile utangaç olduğunu ve toplum içinde rahat etmediğini kabul ediyorsun. Bu ayıp bir tutum değil ama insanların senin gerçek güzelliğini görmesini daha zor kılıyor. Şimdi dürüst olalım, özellikle de penisleriyle düşünen erkekler için daha da zor."

"Beyinleri yerine mi?" dedi Kit, iğnelemeden duramamıştı.

Düşesin gençlik dolu dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözleri parladı. "Hımm, öyle işte, hepimizin bildiği gibi erkekler çekici bir kadının karşısında akıllarını yitiriyor."

İşte sorun da tam olarak bu, diye düşündü Kit. Eliza Hammond, hiçbir erkeğin büyüleyici olarak tanımlayacağı bir şey değildi. Gösterişsiz olduğundan değildi – hatta yeterince yakından bakma zahmetine girildiğinde tam tersi geçerliydi – sadece sahip olduğu özellikleri daha da geliştirmek adına bir şey yapmıyordu.

Saçı dolgun ve parlak değildi de, ensesinde toplanmış, sıkıcı, kahverengi ve sıradandı. Aslında sadece güneş değmemiş olmasına rağmen beyaz teni kimi zaman soluk ve renksiz görünüyordu. Hoş bir bedeni olması oldukça muhtemeldi ama ince bedenini şekilsiz, bol kıyafetlerin altına kat kat saklıyordu – gerçi şimdi matemden siyaha dönmüş fakir gardırobunun sorumlusu büyük oranda cimri teyzesi sayılabilirdi.

Aslında güzel gözleri vardı, yumuşak ve dikkat çekmeyen gri ton da olmasına rağmen parlak ve ıslıl ıslıldı. Gayet güzel hatları, klasik bir çenesi ve narin bir burnu vardı.

Yine de Eliza'yı rüküş bir kadından moda ikonuna çevirmek tarihe geçecek bir başarı olurdu. Kit, tüm bunları düşünürken neredeyse yüksek sesle iç geçirecekti.

Bu oyun kaybedilmeye mahkum.

Bu plan asla yürümez, kelimeleri geçiyordu Eliza'nın aklından.

Violet, böylesine saçma bir öneride bulunurken acaba aklından ne geçiyordu? Kit ile kendini akıl hocası ve öğrenci olarak aynı sahneye koymak nasıl bir hayal gücünün ürünüydü? Bunu yapamazdı. *Yapmayacaktı*, her ne kadar Kit bir zamanlar Violet'e çekingen yapısından kurtulması

ve İngiltere'nin en güçlü aristokratlarından birinin karısı haline rahatlıkla gelmesi konusunda yardım etmiş olsa da. Ayrıca Kit'in de ona yardım etmek istemediği ortadaydı. Gözlerinden okunuyordu. Gözlerinde şüphe vardı. Bir de acıma, her ne kadar Kit inkar etmiş olsa da....

“Lütfen, Violet,” diye çıkıştı Eliza, “Eminim Lord Christopher'ın bana talimat vermektense zamanını ayıracağı çok daha önemli işleri vardır.”

“Ne olabilir ki? Kit, daha geçen gün bana hep aynı şeylerle vakit geçirmekten sıkıldığını ve şehirde yapacak ne kadar az şey olduğunu söylüyordu. Öyle değil mi, Kit?”

“Biraz sıkıldığımı itiraf etmiştim sanırım ama bu yapacak hiçbir işim olmadığı anlamına gelmez. Günlerimi bir şekilde, güzel şeyler yaparak geçirmeyi başarıyorum.”

“Ama bir düşünsene, Eliza'ya yardım ederek daha da güzel hale getirebilirsin. O burada kalırsa, senin için öğretmek çocuk oyuncağı olur.”

Kit, parmaklarını keten bir mendile sildi, sonra da kırıntıları silkeledi. “Farkındaysan bekar evi arayışındayım ve bulur bulmaz eşyalarımı oraya taşıyacağım. Bir an önce bulamazsam, kiralanacak düzgün bir yer kalmayacak.”

“Belki o planı biraz ertelersin. Yani, burada ailenin yanında biraz daha kalmak çok mu korkunç olur? Üç aylık harçlığını neredeyse bitirdiğini söylemiştin ve destek çıkması konusunda Adrian'a başvurmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum.”

“İleride bana hatırlat da sana bir şey anlatmayım, Vi. Hafızan çok kuvvetli.”

Violet, sevimli bir ifadeyle gülümsedi. “Büyükbabanın mirasını Ağustos'ta, doğum gününde aldığında kendi parana

kavuşacağını da hatırlıyorum. O zamana kadar burada, Raeburn de kalsan da, biraz tasarruf etsen? Bir düşünsene Eliza ile birlikte çalışmanız ne kolay olur. Sabahları birkaç saat, sonra herkes kendi yoluna. Farkı hissetmeyeceksin bile.”

Ama ben hissedeceğim, diye düşündü Eliza. Bugüne kadar Kit ile aynı yerde yaşamak, malikanenin inanılmaz büyüklüğü sayesinde kabul edilebilirdi. Ara sıra verilen aile yemekleri ve çok sık olmasa da şimdi olduğu gibi Violet’in odasına ziyaretleri haricinde Kit ile pek karşılaşmazlardı. Ama her gün onunla olmak? Her şey bir yana utangaçlığının üstesinden gelmesi için akıl hocalığı yapacak kişinin Kit olması... yani fazla kişisel, fazla samimi geliyordu.

Her ne kadar ona duyduğu ilginin yok olduğunu bilse de bu kadar sık, onun bu denli yakınında olmak fikrinden rahatsız olmuyor değildi. Yine de onun yardımını reddetmek aptallık olmaz mıydı? Tabii Kit’in yardım etmeyi kabul ettiğini varsayarsak. Eliza’nın bunu gerçekten istediğini varsayarsak.

Kit, çok şey anlatan dudaklarında parmağını gezdirirken bariz bir şekilde düşünceleriyle boğuşur gibi arkasına yaslandı. “Sanırım kalıp, Bayan Hammond’a yardımcı olabilirim.”

Violet, heyecanla ellerini çırpı. “Fikrimin ne kadar muhteşem olduğunu anlayacağından emindim.”

“Tabii o da bunu istiyorsa,” diye ekledi Kit.

Eliza ile Kit göz göze geldiler, Kit’in net ela gözleri bugün sarıdan ziyade yeşil görünüyor, bir de üzerine giydiği koyu yeşil renkte, düzgün kesimli ceketi ile gölgeleniyordu.

Bu kadar dikkatle inceleyince Eliza’nın eli ayağına do-laştı. Ne diyebilirdi ki? Bu koşullar altında nasıl reddedebilirdi? Bakışlarını devirdi. “Siz nasıl isterseniz, lordum.”

“Mükemmel. Ancak bu planı uygulayacaksak dürüst olmalıyım ki her ikiniz de şunu bilmelisiniz, bu işi halletmek için sosyal tavırlar ve tarz üzerine birkaç dersten fazlası gerekecek. Bayan Hammond, kendini tamamen bana bırakmalı ve ne diyorsam onu yapmalı. Buna görüntüsüne biraz çekidüzen vermek de dahil.”

Eliza başını kaldırdı. “Görüntüm mü?” Dünyadaki en güzel kadın olmadığının farkındaydı. Yine de bunların dile getirilmesi canını yakmıştı.

“Hı hı. Servet avcıları ve serserilerden fazlası olan insanların evlenme teklif etmesini istiyorsan, yarım yamalak çalışmak işe yaramaz.”

“Tam olarak aklından geçen ne?” diye sordu Violet.

• “Baştan aşağı değişim. Başlangıçta saçlar ve kıyafet—”

“Ama hâlâ yastayım,” diye karşı çıktı Eliza. Savunmaya geçerek, siyah eteğini çekiştirdi, ne kadar kaba olduğunun o da farkındaydı. Yine de her biri, teyzesinin onun için seçtiklerinin nahoş kalıntılarıydı. Eski kıyafetlerini siyaha boyaması gerektiğinde, kusursuz bir şekilde yapmıştı.

“Tamam ama,” dedi Kit, “sonsuz kadar yas tutamazsın ve tutmadığın için de yeni bir gardıroba ihtiyacın olacak. Teyzenden kalanlarla buna gücün yeter de artar bile.”

Bu konuda haklı olduğunu düşünerek daldı Eliza. Üzerinden haftalar geçmiş olmasına rağmen hayatı boyunca ona laf sokmak ve hor görmek dışında bir şey yapmamış olan teyzesi Doris’in Eliza’yı koca bir servetin tek vârisi yapmış olması fikrine alışamamıştı.

Tam tamına iki yüz bin!

Eliza’nın, teyzesinin böylesi bir zenginliğe sahip olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kadın onları tam bir dilenci

gibi yaşatırken nasıl olabilirdi ki? Ne kadar sert olursa olsun kışları, şöminede fazladan birkaç odun yakmak için para ödemek yerine kat kat yünlerin altında geçirirlerdi. Eskileri İsviçre peynirine dönene kadar yırtılıp parçalanmadan Eliza'nın yeni bir eldiven veya mendil almasına izin vermezdi. Yola çıkılabilecek birkaç at almaktansa, yaşlı ve yorgun beygirleri kiralamanın işlerini yeterince gördüğünü söyler dururdu.

Belli ki Doris Teyze'nin oğlu Philip Pettigrew dahi annesinin servetinden bihaberdi. Vasiyet okunurken annesinin servetinin büyüklüğüne Eliza kadar afallamanın yanı sıra bir de üstüne o varlıktan zerre alamayacağına şaşırılmıştı.

Avukat o gün okumayı bitirdiğinde kuzeninin yüzündeki hastalıklı hali gözlerinin önünden gitmiyordu. Yüzündeki ifadeyi saklayamadan önce kuzeninin soğuk, kara gözlerinde alevlenen bir anlık nefreti de hatırlıyordu.

Eliza, düşünürken titredi ve bu görüntüyü zihninin gerilerine itti.

O zamandan bu yana yeni sahip olduğu servetin çok az bir kısmını harcamış fakat kendisi için tek kuruşuna dokunmamıştı. Teyzesinin hizmetçilerinin her birine geç bile kalınmış, sağlam bir zam yaptı. Teyzesinin vekilharcını Londra'daki malikanesinde çok gerekli birkaç tamir işini halletmesi için yönlendirmişti. Tabii vasiyette bu ev de olduğundan artık Eliza'nın malikanesiydi. Ancak bekar bir kadın olarak, orada tek başına yaşaması uygun olmazdı. Hem doğruyu söylemek gerekirse, ne yalnız yaşamak istiyordu ne de parasıyla tuttuğu biriyle.

Neyse ki Violet ve Adrian vardı. Böyle bir yüce gönüllülikle onu evlerine davet ettikleri için onlara minnettardı.

Bu durumda da mirasının bir kısmını harcamasının görevi olduğunu düşündü. Violet'e baktığında arkadaşının ne kadar iyi kalpli olduğunu fark etti. Hem Violet'in ne kadar nazik olduğu düşünülürse, teslim olmasın da ne yapsındı?

"Yeni bir dolap bence de işe yarar," diye katıldı.

"Güzel." Kit yüzünde bir anda belirip, kaybolan bir gülümsemeyle başını salladı. Yeleğinin cebinden altın saatini çıkarmak için duraksadı, saati kontrol etmek için kapağını açtı. "Gerisini de yarın konuşalım mı? Bu akşam için planlarım var ve hemen hazırlanmaya başlamazsam, geç kalacağım."

Ayağa kalktı.

"Tabii, sen git." Violet ellerini uzatıp, dostane bir veda için Kit'in ellerini sıktı. "Yardım etmeyi kabul ettiğin için pişman olmayacaksın."

"Hımm. Zaman gösterecek," diye mırıldandı. "Bayan Hammond, yarın görüşürüz."

Eliza başıyla onayladı. "Görüşürüz."

Kit odadan çıkıncaya kadar bekledi. Ancak o zaman parmaklarını ve kucağında ne kadar sıkı durduklarını fark etti. Elleri gevşettiğinde normal akışına dönen kanla elleri acıdı. Utanç içinde iç geçirdi.

Tanrım, ne yaptım ben?

www.webcanavari.net

İKİNCİ BÖLÜM

“Sol kolunuzu daha yukarı kaldırın, lordum. Aynen böyle. Mükemmel.”

Dolgulu eldivenlerinin, rakibinin geniş, kaslı göğüs kafesine değışı, Kit’in kollarında etin taşa çarpması gibi yankılanıyordu. *Bir, iki, üç* ve çekil. Dönüp duruyor ve eğilip, zikzaklar çizerek, dolanarak başına sert bir yumruk yemenin kıyısından dönüyordu. Çıplak göğsünde ter damla damla olmuş, alnını nemlendirmiş ve ağır bir hat halinde şakaklarından süzülüyordu.

Diğer adam daireler çiziyor, karanlık gözleri bir boşluk yakalamaya çalışıyordu. Kit de durumu tarttı, hakimiyet kurmak istiyorsa tepkilerinin hızlı, neredeyse içgüdüsel olması gerektiğini bilerek, aynısını yaptı. Bugünkü idman arkadaşı bir çınar kadar kocaman, sert ve her şeyiyle onun kadar kudretliydi.

Burada kolaya yer yoktu.

Ama yine de Gentleman Jackson bu salonda dövüşen daha alt seviyedeki boksörlerin hiçbirini onun karşısına çıkarmazdı. Kit’in zoru tercih edeceğini, maç sonunda bir iki morlukla çıkarsa şikayet edeceklerden olmayacağını bilirdi. Aniden dev adam Kit’in pes edip, saldırıya kanacağını

umut ederek bir çabayla hareket etti. Ancak Kit tetikteydi ve sağlam durarak, rakibi sağlam bir yumruk indirdiğinde sağında patlayan acıya aldırmadı.

Karşısındaki kendine gelip, eldivenlerini kaldıramadan, Kit çenesine doğru sağlam bir yumruk indirdi. Hemen ardından da kaburgalarına birkaç tane daha. Adam birkaç adım geriye doğru sendeledi. Kit ardından gidip, bir daha vurdu, bir dizi temiz, güçlü darbe ile adamı yumruk yağmuruna tuttu.

Dev adam önce sallandı, ardından üstüne gidince, rakibi devrilirken Kit’in ayaklarının altındaki ahşap zemin sarsıldı. Birkaç saniye içinde antrenörlerden biri adamın oturduğu yerde doğrulmasına yardım etti, boksör de tamamen dağılmış şekilde kafasını sallıyordu.

Zaferin verdiği zevkle Kit büyük bir tatmin yaşadı. Ciğerleri havaya aç, eğilerek, verdiği gayretin ardından toplanırken eldivenli yumruklarını beline koydu.

Bir alkışlama başladı, karşılaşmayı izlemeye gelmiş birkaç adam ne kadar hoşlandıklarını ifade ediyordu.

“Çok iyi iş çıkardınız, lordum,” diye seslendi Gentleman Jackson, ona doğru yürürken. “Finke’yi öyle herkes yemez. En nihayetinde kariyerinin ilk yıllarında Büyük Tom Cribb’i mağlup etmişliği vardır. Asillerden olmasaydınız lordum, sizi müsabakalara sokardım ve tüm paramı da size yatırırdım. Ancak saygın ağabeyiniz, Dükün, bunu onaylamayacağından eminim.”

Hayır, diye düşündü Kit, eldivenlerini çözmek için koşarak yardıma gelmiş hizmetli çocuğun yardımını kabul ederken. Adrian muhakkak halka açık dövüslere katılıp, bugünlerde pek meşhur olan eldivensiz boks maçlarında el-

lerini kana bulamasını onaylamazdı. Bir beyefendi ya spor için boks yapardı ya da kılıç veya tabancayla onuru için düello ama asla para veya şöhret için dövüşmezdi. Hele de kalabalıklar önünde.

Eldivenler çıktıktan sonra, Kit çocuktan bir havlu alıp, yüzündeki nemi kurulamak ve göğsündeki teri silmek için kullandı. "Bana güven duyduğun için teşekkür ederim, John. Özellikle senin güvenini kazanmış olmak benim için önemli. Bugün güzel bir raunt oldu. Karnımı acıktırdı."

Jackson kahkaha attı, Kit'in sınırsız iştahını bilmeyen yoktu. "Böyle düşünmenize çok sevindim, lordum. Gelecek hafta sizi her zamanki saatte göreceğiz miyiz?"

Kit tam onaylayacaktı ki durdu.

Kahretsin ki bilemediğini fark etti. Gelecek hafta bu zamanlar Bayan Hammond'a hocalık yapıyor olabilirdi. "Planlarım henüz net değil," dedi adama. "Daha sonra haber veririm."

"Pekala lordum. Ne zaman isterseniz kapımız size açık."

Jackson, idman yapanlarla ilgilenmek üzere uzaklaştı. Kit de ayağa kalkacak kadar kendine gelmiş idman arkadaşına döndü. Kendinden daha iri olan adamın elini sıkıp, maç için teşekkür ederek, ringden çıktı.

Maçtan bahsetmişken, diye düşündü Kit, *Eliza Hammond için nasıl böyle bir çöpçatanlık maçına ikna olabildim! Çünkü Violet adına ne derse desin, yapmayı kabul ettiği şey tam bir çöpçatanlıktı. Eliza için adamları tek tek seçmeyecekti ama onları tartıp, onurlu tohumları servet avcısı samanlardan ayırmasını istemişlerdi.*

Daha da kötüsü, bir de onu baştan yaratmaya, alelade bir kızkurusundan, çekici bir sosyete dilberine çevirmeye söz

vermişti – mucizeden daha azının yeterli olamayacağı bir dönüşüm.

Tanrım, aklımdan ne geçiyordu ki?

Delikanlı gibi ama kibarca çıkıp Violet'in olmayacak talebini reddedip, bir sonraki kapıya doğru yollanmayı planlarken kendini Eliza'nın saç şekli ve dolabını güzelleştirmek için planın ana hatları üzerinde konuşurken bulmuştu.

Bu sadece delilikti. İnsanları ayırt etme konusunda iyi olabilirdi ama züppe değildi. Atletti. Boks yapardı. Eskrim yapardı. Kürek çekerdi. Ata binerdi. Hatta hâlâ ara sıra koşullara katılırdı.

Kadınların saçlarını nasıl yapması gerektiğini söylemez, kıyafetlerini seçmelerine yardım etmezdi.

Ancak bu öğleden itibaren, etmeye başlayacakmış gibi görünüyordu. Kahretsin, arkadaşlarından herhangi birisi bunun kokusunu alırsa dalga geçe geçe kovarlardı onu. Hatta şehirden bile kovmaları mümkündü.

Ama en azından Eliza Hammond'ı iyileştirmek aşması gereken bir güçlük olacaktı. Hem belki verdiği çabalar, yurtdışından döndüğünden bu yana içini saran huzursuz edici can sıkıntısının bir kısmını atmaya yardımcı olurdu. Avrupa'da olmaktan keyif almıştı, yeni insanlarla tanışmakta, yeni yerler görmekte çok başarılı olmuştu. Ona kalsa daha uzun süre buralara gelmezdi. Hindistan'a, Doğu'ya ve hatta Amerika'ya bile gidebilirdi. Ama Adrian mektubunda, annelerinin onu özlediğini ve eve gelmesini istediğini yazmıştı. Ne zaman yerleşeceğini, bir meslek sahibi olacağını, evlenip, yuva kuracağını soruyordu.

Bir eş ya da aile istemiyordu, en azından henüz değil.

Hem daha yalnızca yirmi beşindeydi ve böyle kırılmaz

bağlar ve yükümlülükler için fazla gençti. Adrian bile – görevini asla aksatmayan tek aile üyesi oydu – otuz iki yaşına kadar tuzağa düşmemişti. Ama Adrian'ın şansı yaver gitmişti. Çok sevdiği muhteşem bir kadın bulmuştu. Hem de aynı güçlü duygularla onu seven bir kadın. Her günü keyifli hale getiren bir kadın. Bir de üzerine, Kit'in emin olduğu, Adrian'ı hayatta olduğu ve büyüyüp, geliştiklerini gördüğü her an için minnettar kılan çocukların lütfu vardı.

Ancak Kit evlenmeye hazır değildi. Her ne kadar zamanını geçirmek için anlamlı bir şey olsa fena olmayacağını düşünse de bir dükün genç oğlu için mevcut, sıradan alışkanlıklar ilgisini hiç çekmiyordu. Ordu ve katı disiplini tüm hayat ışığını söndürürdü. Rahipliğe gelince... Çeşitli bedensel hazlardan dini emirler almayı düşünemeyecek kadar çok hoşlanıyordu. Dolayısıyla da geriye, altı ay içerisinde gelecek olan mirasını bekleyip, bu sırada da ilginç bir şeyler olmasını umut etmekten başka bir şey kalmıyordu.

Omzunda ağır bir el hissetti. "Winter. Ne büyük kavgaydı. O herifi tam yere serdiğin anda yetiştim. İyi iş çıkardın."

Kit döndü, arkadaşlarının birkaçını dibinde gördü. "Lloyd, Selway, sizi buraya hangi rüzgar attı? Dövüş sanatlarına ilgi duyduğunuzu bilmiyordum."

"Ah, benim özel bir ilgim yok," diye söze girdi Lloyd. "Bu yakışıklı yüzü mahvetme riskini göze alamayacak kadar fazla gelişmiş savunma sistemim. Ama sizin gibi gözüpeklerin birbirini aptallaşana kadar dövüşünüzü izlemek de beni hiç rahatsız etmez. Selway ile bu yüzden geldik. Bugün öğleden sonra Hampstead'te bir dövüş izlemeye gideceğiz. Bize katılmak isteyebileceğini düşündük."

Çok cazip bir teklifti. Fazlasıyla davetkardı ve uzunca

bir an Violet'e bir not gönderip, bu öğleden sonra kendisi ve Eliza ile yapacağı görüşmeyi iptal etmek için müsaade istemeyi düşündü. Ama söz sözdü ve sözünde durmayan bir erkek olmak, hiçbir şey olmak demektir.

"Özür dilerim ama size ancak başka bir gün katılabiliyim," dedi Kit. "Daha önce verilmiş sözüm var."

"Ne tür bir söz, bir dövüşten daha önemli olabilir?" Selway diliyle bir tikslenme sesi çıkardı. "Ah tabii ağabeyinden bir davet almadıysan?"

Kit, ne isterlerse onu düşünmelerine izin verme kararı alıp, sesini çıkarmadı. Eğer Kit'in onlara katılma konusunda teklifi reddetmesinde Adrian'ı suçlamak istiyorlarsa, bunun ağabeyinin yapması gereken ve uygun bir fedakarlık olduğunu düşündü.

"Pekala, en azından kahvaltı için bize katılabileceğini söyle," dedi Lloyd.

Yemek lafını duyar duymaz, Kit'in karnı guruldadı. "Gayet iyi bildiğiniz üzere, güzel bir yemeğe asla hayır demem. Duş alıp, üstümü değiştirmem için biraz zaman verin, sonra hizmetinizde olacağım."

O gün gerçekleştirmesi beklenen mucize kafasını kurcalar halde soyunma odalarına doğru yürüdü. Dişlerinin arasından, "Bir sonraki numaramız bayanlar ve baylar, Kızıl Deniz'i yarmak," diye mırıldandı.

"... yedi, sekiz, dokuz, on. Hazır olun. Geliyorum." Abartılı hareketlerle, Eliza ellerini gözlerinden aşağı doğru çekip, parlak mavi tonlarındaki, güneş vuran geniş odanın duvarlarına bakınarak büyük bir gösteri yaptı.

"Bakalım, bu çocuklar nereye saklanmış olabilir?" Ta-

mamen akli karışmış gibi yüksek ve net bir sesle sordu. "Hiçbir yerde göremiyorum." Ellerini kalçasına koyarak, ağır hareketlerle döndü. "Çok da büyükmüş bu oda, nasıl bulacağım şimdi onları?"

Odanın uzak köşesinden, gerçek deriden bir eyer ve oyuncak yemle bir bütün olarak duran, sallanan büyük atın durduğu yerden geldiği açıkça anlaşılan tiz, çocuksu ve heyecanlı bir kıkırdama sesi yükseldi. Hemen yanında, içinden oyuncaklar taşan kocaman bir sandık duruyordu.

Bir şey duymamış gibi davranan Eliza, bilerek sesin geldiği yerin aksine dönerek, yavaşça ilerledi. "Acaba bu büyük koltuğun altında olabilirler mi?" Eğilerek, altına baktı. "Yok, burada yoklar."

Dönüp, konağın arkasındaki çimliğe bakan pencerelere doğru yürüdü, yeni cilalanmış meşe zeminde adımları hafif bir ses çıkarıyordu.

"Bu perdenin arkasında saklanıyor olabilirler mi?" Yakınında duran bir perdeyi tutmadan önce biraz duraksadı ve abartılı hareketlerle perdeyi çekti. "Kahretsin! Burada da değiller."

Çok fazla yaklaşmamaya özen göstererek, çocukların saklandığı yere doğru yavaş yavaş ilerledi. Ufak bir çift, koyu renkli ayakkabının oyuncak sandığının kenarında durduğunu görüp, gülümsedi. Soluk soluğa bir beklenti ve hemen ardından gelen kıkırdama sessizliği bozduğunda dudaklarındaki gülümseme biraz daha genişledi. Eğilip, onları tutabilecek kadar yaklaştığında, durup arkasına döndü. "Hımm, sanırım kandırıldım. Noah? Sebastian? Neredesiniz?"

"Buradayım!" İçlerinden biri fırladı, küçük çocuğun bedeni tavşan kıvraklığında saklandığı yerden sıçradı.

Eliza şaşırması gibi yaparak, elini göğsüne koyup, gözlerini kocaman açtı. "Ah, korkuttun beni," diye yalan söyledi. "Peki, kardeşin nerede Noah?"

"Noah o değil, benim!" İkinci çocuk da yerinden fırladı. Kısa, koyu renk saçları, dikkatli kahverengi gözleri ve anneleri Violet'i andıran masum yanaklarıyla ilkinin birebir kopyasıydı.

Hangisinin kim olduğunu biliyordu ve sadece isimlerini karıştırmış gibi yaparak, onlarla oynuyordu. Ama her zaman onları ayırt etmek kolay olmuyordu. Fiziksel olarak daha benzer olamazlardı. Ancak kişilikleri genelde onları ele veriyordu – ikizlerden büyüğü Sebastian, biraz daha tatlı ve daha uysaldı, ikisinin arasında oyunu – ve en çok bilgiyi – ele vereceğine genelde daha çok inanılanıydı, tıpkı bugünkü gibi.

Saklandıkları yerden hayat dolu haykırışlar ve nidalar eşliğinde çıkarak, Eliza'nın etrafına üşüştiler. Dizlerinin üstüne çökerek, sımsıkı sarılmalarına karşılık verip, kahkahalarına katılırken, boynuna dolanan küçük kolların, bedenine tüm rahatlık ve sıcaklığıyla sokulan kuvvetli bedenlerinin verdiği duygudan haz aldı. Bir an için gözlerini kapayıp, kendini annelik dürtüsüne bırakarak, kısacık bir süre de olsa onun çocukları olmalarını diledi.

İşte bu yüzden Violet'in çılgın planını kabul etmeye karar verdiğini düşündü. Bu yüzden korkularını, şüphelerini ve hatta gururunu bir kenara bırakmış, reddedip her zaman ki gibi çekingen ve sessiz kişi olarak kalmayı tercih edeceği halde, Kit Winter'ın akıl hocası olmasına izin vermişti.

Ancak hayatını yalnız geçirmekten fazlasını istediği gibi apaçık bir gerçek vardı ortada.

Kabus gibi geçen ilk dört Sezon'dan sonra, evliliğe dair tüm düşüncelerinden vazgeçmiş, bir koca bulup, aile kurmak fikrini tamamen aklından çıkarmıştı. Arkadaşlarından keyif alması, yuva kurup, çocuk yapma arzusunu başkalarının çocuklarına bekar "teyzeyi" oynayarak tatmin etmesi gerektiği fikrine teslim olmuştu. İsteddiği ve asla ama asla sahip olamayacağı şeyleri sonsuza kadar dışarıdan izleyecekti.

Sonra ansızın her şey değişti. Bir anda büyük bir servet ve beraberinde getirdiği fırsatlar miras kalmıştı. Tam da o an umut, bir Zümrüdüanka kuşu gibi parlak, geniş kanatlarını çırparak, küllerinden yeniden doğmuştu. Yeni serveti sayesinde, pek az kadının hayalini kurabileceği bağımsız bir hayat sahibi olabilirdi.

Ancak bekar bir kadın olarak varlığı yalnızlık içinde geçen bir zamandan ibaret kalırdı. Elbette ziyaret edebileceği arkadaşları olacaktı ama nezaketlerine sonsuz güven duyması imkansızdı. Her ne kadar Violet ve Adrian ile yaşamaktan haz alsada, sevgili çocuklarına ne kadar tapınsa da, sonsuza kadar onlarla kalamazdı. Ne onlar ne de çocukları Eliza'nındı ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Vicdanının sesini dinleyip, kendi hayatlarını sürdürmeleri için onları bıraktığında, kendi hayatı ücretli arkadaşlar ve bir avuç umursamaz hizmetçi eşliğinde geçecekti.

Ama evlenirse, kendi çocuklarına ve daha ufacık bir çocukken, yıllar önce kaybettiği ailesinin yerini dolduracak, seveceği birine sahip olabilirdi.

Ailesini kaybettiği günü tüm netliğiyle hatırlıyordu. Ölümcül bir ateş sonrasında uyanmış, saçları terden ıslanıp, şapka gibi kafasına yapışmıştı, bedeniye bitkin ve zayıftı.

Papazın pek tanımadığı eşi elini tutmuş, gözlerinden yaşlar boşanır halde hem annesinin hem babasının melekler tarafından götürüldüğünü, Eliza'nın hayatta kalmayı başardığı ateşten birkaç gün önce öldüklerini söylemişti.

O an Eliza da ölmek istemişti, durmadan akan yaşlar sadece boğazını acıtmaya yarıyor, çektiği hırıltılı her nefeste ciğerleri daha çok çalışmak durumunda kalıyordu. Huzursuz kabuslarla boğuşurken, hastalığın onu da öldürmesini diliyordu. Ama içinde bir şeyler onu hayata bağlamıştı ve henüz on bir yaşında kendini yapayalnız bulmuştu.

İyileştiğinde yetimhaneye gitmesin diye teyzesi onu yanına almıştı. "Dinimiz bunu gerektiriyor," demişti Doris Pettigrew, dar burun delikleri ve sıkı, espriden yoksun dudaklarıyla.

Sonraki yıllarda, Eliza teyzesinin evinde sevgi görmemişti. Doris'in kız kardeşine – Eliza'nın annesi, Annabelle'e – duyduğu derin dargınlığı yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Yıllar önce Annabelle, delicesine aşık olduğu yoksul bir öğretmen olan Eliza'nın babası ile kaçmak için aristokrat ailesine sırtını dönmüştü. Doris, ailesini utandırmak ve özel bir eş bulma şanslarını azaltmak gibi sonuçlara neden olan skandal için Annabelle'i hiç affetmemişti. Doris, daha düşük bir sınıfa mensup bir adamla evlenmek zorunda kalmıştı ki bu durumu Annabelle'in çocuğu Eliza'ya hatırlatmayı – ve onu suçlamayı – hiç bırakmadı. Doris'in içindeki acı Eliza'nın yetişkinliğindeki her anı kaplamıştı.

Yine de şaşırtıcı bir şekilde teyzesi Eliza'ya servetini bırakmıştı ve bu sayede ona en çok istediği şeye – kendine ait bir aileye – sahip olması için gereken araçları sağlamıştı. Büyük bir aşk falan aramıyordu. Onun gibi bir kadının şair-

lerin yazdığı, romantiklerin düşlediği gibi duygulara ilham vereceğini düşünmesini sağlayacak aptalca saflıkta hayalleri yoktu. Ama ona rahat bir yuva, hep hayalini kurduğu çocukları verecek, onu istismar etmeyecek ya da ona zararı dokunmayacak, nazik ve hoş bir adam bulabilirse oldukça mutlu olabilirdi. Hem bir süre sonra birbirlerine yoldaş olan arkadaşlar haline gelebilirlerse kesinlikle çok mutlu olabilirdi ve şikayet edecek bir şeyi kalmazdı.

Bu da Lord Christopher Winter'ın ona akıl hocalığı yapması anlamına geliyorsa, ona izin verecekti. Ona dair içinde kalan tüm duyguları bir yana bırakacak ve bir koca edinebilmek için ne yapması gerektiğini öğrenecekti. Her halükarda Kit ile zaman geçirmek kendi kendine gerçekten adamın üstesinden geldiğini kanıtlama şansını verecekti. Ona olan hislerinin geçici olduğunu bilmek kendini rahat hissetmesini sağlayacaktı.

Çocukları biraz fazla uzun sarmaladığını fark ederek, ikisini de hızlıca sıkıp, bırakarak, ayağa kalktı.

"Yeniden oynayalım," dedi Sebastian, ellerini çırparak. "Hadi bir daha oynayalım."

"Bugün olmaz, lordlarım," dedi bakıcıları. "Zavallı Bayan Hammond'ı kim bilir ne kadar yordunuz. Şimdi onu rahat bırakmalısınız. Hem elinizi yüzünüzü yıkayıp, öğle yemeğinizi yemenin vakti geldi."

Bir çift homurdanma sesi yükseldi.

"Eliza Teyze'nin kalmasını istiyoruz," diye mızırdandı Noah.

"Eliza Teyze, Eliza Teyze," diye destekledi Sebastian.

"Eliza Teyze'niz kalamaz. Yapacak başka işleri var," dedi

yaşlı kadın, sesindeki yumuşaklık sert sözlerine de aynı havayı katmıştı. "Şimdi iyi yetiştirilmiş genç lordların yapması gerektiği gibi, Bayan Hammond'ı nazikçe uğurlayın."

Birbirinin kopyası dudaklar büküldü, Sebastian'ın gözleri yaşardı.

"Ne şimdi bu? Yaş mı görüyorum o gözlerde?" diye sordu Violet, oyun odasına girerken.

"Anne, anne!" Çocukların ikisi de annelerine doğru koşup, yüzlerini bacaklarına gömerek, kayısı renginde puantiyeli eteğini küçük yumruklarının arasına aldı.

"Kalmamı istiyorlar," diye açıkladı Eliza, Violet'in meraklı gözlerine bakarak.

"Herhalde isterler. Çocuklar seni çok seviyor ve haklılar da. En sevdikleri teyzelerisin, hatta öz teyzelerinden bile çok seviyorlar. Ama," diye açıkladı Violet, bir yandan da çocuklara hitap edebilmek için eğilirken, her ikisine de tesselli edercesine bir kolunu sararak, "ne kadar istese de Eliza Teyze'niz kalıp, tüm gününü sizinle oyun oynayarak geçiremez. Bir çift küçük çocuğu içermeyen işlerle ilgilenmesi de gerek. Hem saatim yanlış değilse, yemek yiyip, uyuma vaktiniz de geldi."

"Ben de tam siz geldiğinizde onu söylüyordum, efendim," dedi dadı, ellerini yayvan belinde birleştirmiş halde.

"Uyumak istemiyorum," dedi Noah cüretkar bir sesle.

"Ben de istemiyorum," diye destekledi Sebastian.

"Hımm." Violet, hafifçe başını salladı. "Sanırım sizi uyutamayacağım ama dinlenmezseniz babanız sizi öğleden sonra midillilerinize götürmeyecektir. Yorgun çocukların, kötü biniciler olacağını söyler hep, o yüzden de uykunuzu

almadan Snow ve Ebony'ye binmenizi asla kabul etmeyecektir."

"Midilliye binmek istiyorum," dedi Noah, annesine yalvarır bir ifadeyle bakarak.

"Ben de," dedi Sebastian, annesinin bacaklarına daha sıkı sarılarak.

"O zaman ben, dadınızla gidip, söyleneni yapmanızdan başka bir seçenek göremiyorum. İyi çocuklar olup, yemeğinizi yedikten sonra adamakıllı bir uyku çekeceğinize söz veriyor musunuz?"

"Evet, anne," dediler bir ağızdan.

"İşte benim akıllı çocuklarım." Violet her ikisinin de yanaklarını dolu dolu öperek, çocuklar kahkahalara boğulana kadar sarıldı. "Hadi gidin şimdi yaramazlar."

Çocuklar dadılarına doğru yürümeye koyuldu. Sebastian durup, Eliza'ya doğru koştu. Eğilmesini işaret etti. "Daha sonra gelip, bize bir hikaye anlatır mısın?" diye yüksek sesle fısıldadı.

Eliza bu masum etkinin büyüü altında eriyerek, gülümsedi. "Çok iyi çocuklar olduğunuzu duyarsam, bu gece sizi yatırırken annenize yukarıya kadar eşlik bile edebilirim."

Noah, dadısının arkasında beklediği yerden gülümsedi. "İyi çocuklar olacağız," diyerek büzüştürdü dudaklarını.

Eliza'ya sıkıca sarılmadan önce Sebastian'ın dudakları da kardeşine hak vererek kıvrıldı, sonra da itaatkar bir ifadeyle dadısına gitti. Her iki avucunda küçük bir el olduğu halde, çocukları götürdü dadı.

"Neyse ki midilliler var," dedi Violet, çocukların onu duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olduktan sonra. "Kim bilir gelecek yıl, onlara ne rüşvet teklif ediyor olaca-

ğım. En azından Georgianna daha çok küçük, onu kandırmak zorunda değilim."

"Dünyalar tatlısı bir bebek."

Kızından bahsedilince Violet'in yüzünden mutlu bir gurur ifadesi geçti. "Öyle, değil mi? Ne kadar uysal bir çocuk olduğuna sürekli şaşıyorum. Zorluk çıkarmıyor, nerdeyse hiç ağlamıyor, hatta bezi ıslak olduğunda bile. Az önce onu emziriyordum ve işi biter bitmez uyuyakaldı."

Violet'in gözleri, bir anda parladı. "Adrian'ı onunlayken görmelisin, oyunlar oynayıp, yüzünü şekilden şekle sokuyor. Daha önce kimsenin kızı olmamış sanırsın. Kendinden geçiyor. Ona küçük meleğim diye seslendiğini söylemiş miydin?"

Eliza da bebeğin gerçekten bir meleğe benzediğini düşündü; kırmızı, tombul yanakları, uzun kirpikli yeşil gözleri ve yeni çıkmaya başlayan koyu renkli saçlarıyla mükemmel şekilli kafası olan bir melek.

"Vaftiz töreni hâlâ bir hafta sonra olarak mı planlanıyor?"

"Evet. Jeannette bir not gönderdi. O, Darragh ve yeni yeğenim ile Darragh'ın kardeşleri yoldalar. Her şey planlandığı gibi giderse, yarın bir gün ailecek burada olurlar. Hizmetçileri harıl harıl evi temizliyor ve tıka basa dolacak bir ev için hazırlık yapıyor."

Eliza'nın, tekrar Mullholland Kontesi'nin olduğu bir yerde olmak konusunda karmaşık duyguları vardı. Jeannette Brantford O'Brien her seferinde bir şekilde kendini kurtçuk gibi hissetmesini sağlayarak gözünü korkutuyordu. Ama Violet, İrlandalı Lord ile evlendiğinden bu yana ikiz kardeşi Jeanette'in şımarık ve sosyal mizacında gözle görülür bir yumuşama fark ettiğini söylemişti. Özellikle de

Georgianna'dan bir hafta önce kızı doğduğundan bu yana daha da yumuşamıştı.

Ama Eliza, böyle şeyler mektuplardan anlaşılır mı emin değildi. Ancak gözle görüldüğünde anlaşılırdı.

"Bekleyip, burada ortak bir vaftiz yapmaya karar vermemiz iyi oldu," dedi Violet. "Geleneksel olarak aile vaftizleri hep Winterlea'de yapılır ama bu kez ikisi de bizim kızlarımız olduğundan, ufak bir değişiklikten zarar gelmez diye düşündüm. Her neyse, Jeanette, Clare kasabasından Winterlea'ye, sonra buraya, buradan da Londra'ya bebekle seyahat etmenin çok yorucu olacağını söyledi. Hem tamamen yenilenmiş bir gardırop olmadan İrlanda'ya dönmeyi istemediğinden, şehirde kalmak istiyor."

Ah, evet, diye düşündü Eliza, Jeannette'in ne kadar yumuşadığı kesinlikle gözle görülmeliydi, nitekim pek çok konuda hiç de değişmemişti.

Odanın kapısı nazikçe çalındı. İçeri bir uşak girip, eğilerek, onaylanmayı bekledi.

"Evet, Robert, ne oldu?" diye sordu düşes.

"Efendim, Lord Christopher geldiğinde haber verilmesini istemiştiniz. Şu anda sarı misafir odasında teşrifinizi bekliyor."

Eliza'nın midesine hızla bir taş oturmuş gibi oldu. Hazır olup olmadığını bilmiyordu ama dersler başlıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bahsettiğiniz genç hanım bu mudur, lordum?"

Düzgün kesimli bir palto ve tütün rengi pantolon giymiş bir yabancı Eliza ile Violet içeri girince onlara doğru döndü. Omuzları dimdik bir halde doğruca dümdüz yürüyüp, hemen Violet'in önünde durdu. Uzun boylu bir adam olmadığından, eleştirici, orta yaşlı bakışları Violet'in göz hizasında kaldı. Dalgalı, bakır renkli, omuz hizasındaki saçlarını yana atarak, Violet'in saçlarını şöyle bir inceledi.

"Hımm, fena değil," dedi yüksek sesle, başını bir o yana bir bu yana devirerek. "Hem de hiç fena değil. Güzel bir renk ve doku ama elbette sana daha seçkin, daha uygun bir şey yapabiliriz. Arkadaşlarını büyülemek ve tanıdıklarını kışkırtmaya yarayacak bir tarz."

Kit boğazını yüksek sesle temizledi. "Bay Greenleaf. Size bahsettiğim genç hanım o değil. O benim ağabeyimin eşi, Raeburn Düşesi. İlgilenmenizi istediğim hanım şurada, kapıda duruyor."

Greenleaf'in bakışları kayıp, girişten çok uzakta durmayan Eliza'nın üzerine kilitlendi.

Eliza, adamın gözlerinin irileşip, mavisinin önce şaşkınlıkla açılışını sonra da gizlenmiş bir hüsrarla kararışını izle-

Tracy Anne Warren

di. Küçük burun delikleri, belli belirsiz titrerken, dudakları onaylamaz bir ifadeyle kıvrıldı. "Ohh."

Eliza dikleşti, adamın ses tonu ve bakışları bir tokat kadar acı vericiydi. Senelerdir buna benzer pek çok tepki aldıktan sonra bunun da acıtmaması gerekirdi. Yine de içinden geçen tek şey, arkasını dönüp gitmekti. Yerinde kalmasını sağlayansa, inatçı gururu ve daha fazla eleştiri almaktan korkmaktı.

Kit bir adım öne çıkıp, eliyle Eliza'ya, adama doğru gitmesi için işaret etti. "İçeri girin, Bayan Hammond, içeri girin. Sizi ve düşesi Bay Albert Greenleaf'e takdim edeyim. Bay Greenleaf Londra'nın en iyi kadın kuaförüdür."

"Tüm İngiltere'nin, lordum." Greenleaf omuzlarını geriye attı, sivri çenesi yukarı kalktı. "Tüm İngiltere'nin ve hatta tüm Avrupa'nın en iyi kuaförüym. Benden daha iyisini görmedim."

Pekala, özgüven konusunda iddialı olduğu kesin, diye düşündü Eliza. Belki de göbek adı Napolyon'dur.

Küçük diktatörün belli ettiği kadarıyla tanışma faslı sona ermişti. Kuaför, iki parmağını dudaklarına bastırarak, ayrı bir iğrençliği ama yine de çekiciliği olan bir böceği inceler gibi bir kere daha inceledi. Cıklayıp, mırıldanarak ve hatta iç çekerek etrafında bir daire çizdi.

Eliza'nın tenini sinirleri gerilip, küçük bir sivrisinek sürüsü etrafında vızıldarmış gibi hissettirdi.

Eliza aniden çekilip, tokat atma dürtüsünü bastırarak, inceleyen bakışları altında hareketsiz kalıp, başını öne eğdi. Bakışlarını sınırsız yere dikerek hoş olmayan, katlanılmaz her türlü durumla başa çıkmayı yıllar içerisinde öğrenmişti.

Aniden adamın parmakları, tokalarını çıkarmaya, kaba bir küstahlıkla buklelerinden geçerek kafasına doğru taranmaya başladı.

Yerinden sıçrayıp, döndü, elleri kendini savunurcasına başına gitti. Titreyen parmaklarla, sarkan topuzunu tutmaya çalıştı. "N-ne yapıyorsunuz?"

"Saçını açıyorum. Herhangi bir şey yapılabilir mi görmek için bu içine soktuğun topuzdan kurtulmalı önce. Sadece yüzünün etrafına salınmış halde bile, daha iyi oldu. Şimdi, ellerini indir de şu tokaları çıkarayım. Bir bakayım beni nasıl bir zorluk bekliyor."

Eliza bir adım geri attı. "Hayır!"

Adamın kızıla çalan kahverengi kaşları kalktı, öfkeli hükümdarlar kadar buyurgandı. "Hayır?" Kit'e döndü, bıkkınlık ve öfke yüzünden okunuyordu. "Lordum, işbirliği yapmazsa, tüm çalışmalarımız anlamsız olur. Saçlarından birkaç gereksiz token çıkarılmasına direnmeyecek pek çok müşterisi olan meşgul bir adamım ben."

Kit, bir Eliza'ya bir adama baktı. "Pekala, onu biraz şaşırttın. Belki, kibarca rica etsen, baştan başlayabilirsiniz."

Ufak tefek adamın burun delikleri azar işitmenin verdiği sinirle titredi. Yine de dönüp, hafifçe eğildi. "Beni bağışlayın, Bayan Hammond, sizi tedirgin etmek istememiştim. Şimdi, izninizle devam edebilir miyim?"

Eliza, çaresizce reddetmek isteyerek tereddüt etti. Önce Kit'e sonra da Violet'e baktı. Yardım etmelerini bekliyordu.

Violet'in bakışlarında nazik bir okyanus esintisi gibi şefkati gördü. "Tokaları ben çıkarayım istersen?" Cevap beklemeyen, Violet bir adım atarak, uzandı ve Eliza'nın saçlarından kalan tokaları çıkarmaya başladı.

Eliza savaşı kazanmadığını ama Violet sayesinde ufak bir puan aldığını fark etti.

Greenleaf burun kıvrıdı. "Nasıl isterseniz, efendim."

Tokalardan kurtulan saçları, tüm ağırlığıyla önce omuzlarına, oradan beline döküldü. Nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu, dümdüz asılı duran saçları çamur rengi bir pelerin kadar sönüktü. Bu kez ayakkabılarına bakarak, çıplak ve açıkta kalmış gibi hissettiren kırılganlık duygusuyla mücadele etti. Bir kadının saçlarının toplu olmadığı halinin mahrem bir konu olduğunu düşünürdü. Sadece yardımcısıyla, en yakın kız arkadaşlarıyla ve bir gün kaderinde varsa kocası tarafından paylaşılacak bir yakınlıktı. Ama şimdi orada herkesin – en azından bugün için misafir odasında toplanmış üçlünün – önünde saçları sergileniyordu.

Kirpiklerinin altından Kit'e baktı, normalde hep açık ve neşeli olan yüzünde okunması imkansız bir ifade buldu. Telaşla gözlerini kaçırdı. Kalbi kopmuş bir keman teli gibi atıyordu.

Tam o sırada Greenleaf, ellerini tekrar saçlarına gömdü.

"Atkuyruğu kadar gür," dedi kuaförü, bukleleri avuçlarına alıp, yavaşça bırakarak. "Yumuşak ama doğru teknik ve uygulamalarla idare edilebilir. Hımm, evet, ilginç ve hatta ilham verici olabilir. Da Vinci'ye yaratması için boş bir tuval vermek gibi."

Eliza'nın etrafında yürüdü, sonra da uzanıp, saçlarını öne doğru avuçladı. Siyahlara bürünmüş omuzları ve göğüslerine dökülmesi için bukleleri saldı. "Yukarı. Çeneni kaldır, lütfen. Omuzlar geri, omurga düz. Bırak da seni doğru düzgün inceleyebileyim, yoksa başarılı olamam."

Misafir odasında birkaç adım ilerleyip, tekrar Eliza'ya döndü.

"Çeneni kaldır, dedim." İç çekti. "Lütfen, Bayan Hammond, yardım etmeniz gerek."

Yardım mı? Bu küçük canavarın şimdiye kadar tek istediği daha çok itaat gibi görünmüştü. Hem teyzesinin de istediği hep bu değil miydi? Büyük ya da küçük her konuda sorgusuz sualsiz itaat. Belki bu, şu an içinde bulunduğu durumda, direnme isteğinin ve direnmemeye dair son kararının sebebiydi. Açık bir şekilde direnmenin beyhudeliğini çok uzun zaman önce, yanağında teyzesinin sert avucunu acı bir şekilde hissettiğinde öğrenmişti. Greenleaf'in emirleri sinirlerine pençe gibi geçerek, çenesini kaldırdı.

Greenleaf bir eli belinde, diğeri ağzında, gözleriyle baştan aşağı Eliza'yı inceledi. Aniden, bir elini atıp, parmaklarını havada şaklattı. "Evet, buldum. Bakar bakmaz nasıl aklıma gelmedi bilmiyorum. Keseceğiz."

"Kesmek mi!" Eliza nefesini tuttu, içgüdüsel olarak elleri saçlarına yapıştı.

"Bayan Hammond'ın saçlarını mı keseceksiniz?" Kit, kaşları çatık bir halde, kuaförle Eliza'nın arasına girdi. "Bilmiyorum, sanki biraz aşırı gibi, değil mi?"

"Bazen mükemmellik, aşırı yaptırımlar gerektirir."

Violet, konuşmaya dahil oldu. "Evet ama ben bile kısa saçın günümüzde artık moda olmadığını biliyorum. Belki biraz ödün verebiliriz."

"Ödün?" Yaşlı adam hükümdar bir edayla burun kıvrıdı. "Muhteşem Greenleaf ödün vermez. İşim bittiğinde, saçınız moda *olacak*. Bu sözümü bir kenara yazın."

"Evet ama saçını kesmenizi istemiyorsa—" dedi Kit.

“En başta kendimi yeterince açık ifade ettiğimi düşünüyorum, lordum,” diye araya girdi Greenleaf. “Ben bir sanatçıyım ve özgür olmalıyım. Siz ve diğerleri araya girmekte ısrar ederseniz, bugün devam etmemizin bir anlamı yok. Ben gidebilirim, siz de kendinize yeni bir kuaför bulursunuz. Şüphesiz, yaltaklanarak, sizin önerdiklerinizi ve istediğinizi sandığınız şeyi tam olarak yapacak beceriksizin birini bulursunuz ve sonunda da tatmin edici olmaktan çok uzak sonuçlar alırsınız. Şimdi müsaadenizle ben gidi—”

“Hadi, kes,” dedi Eliza.

Bir anda üç çift göz Eliza’ya döndü.

“Efendim?” diye sordu Kit, afallamış bir halde.

Eliza daha net duysunlar diye sesini yükseltti. “Kes dedim.” *Belki de Greenleaf haklıdır*, diye düşündü. Belki de bu durumda her şeyden çok cesaret ve gözüpekliğe ihtiyaç vardı. Öyle ya da böyle buraya kadar geldiğine karar verdi. Korkunun tüm fırsatları tepmesine neden olmasına ne için izin versindi ki? “Bay Greenleaf, saçımın kısa olduğunda şimdikinden daha iyi görüneceğine ikna olmuşa benziyor ve iddia ettiği kadar iyiye—”

“İddia değil bu. O kadar iyiyim,” dedi ufak tefek adam; ince yapılı göğsü, parktaki en cesur güvercininki nasıl olursa öyle kabardı.

“O zaman kendimi ellerinize bırakıyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağınızı umuyorum.”

Uzun bir sessizlik çöktü önce, sonra da Greenleaf’in suratında İngiliz Kanalı kadar geniş bir gülümseme belirdi. “Bravo! O zaman işe koyulalım. Nerede çalışalım? Burada, misafir odasında olmaz. Yatak odanızda olabilir mi?”

“Oturma odasını kullanabilirsiniz,” dedi Violet, son derece otoriter bir düşes konuşmasıyla.

“Harika.” Kuaför ellerini iki kez çırpı, çift kanatlı kapıya doğru ilerledi. “Çalışanlarım beni aşağıda bekliyor. Çağırayım da bir an önce işe koyulalım.”

Greenleaf, az önce bir hortum odanın ortasından geçmiş gibi bir enerji bıraktı ardında.

Violet, Eliza’nın yanına gelip, destek olduğunu göstermek için bir kolunu beline doladı. “Emin misin? İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin.”

Eliza, Kit’e bakmaya cesaret ettiğinde yeşil ve altın rengi gözleriyle karşılaştı. “Dediği kadar iyi mi?”

“Anladığım kadarıyla en iyisi. Ama az önce şahit olduğun üzere sağ sol belli olmaz. İsterseniz başkasını bulup, Greenleaf’i gönderebilirim.”

Eliza iç geçirmemek için kendini tuttu. Kaygısına teslim olup, Kit’in dediğini yapmayı fena hale istiyordu. Ama bu planı kabul etmemiş miydi? Kit’in ona yardım etmesine izin vereceğine kendi kendine söz vermemiş miydi? Eğer bu Greenleaf denen adam, saç yapmakta ustaysa, bu riski alıp, saçını yapmasına izin vermeliydi.

“Sorun yok,” diyerek Kit ve Violet’i hissettiğinden çok daha fazla cesaretle rahatlatmaya çalıştı. “Hem çok korkunç olursa da saçım uzayana kadar peruk kullanırım,” diye ekledi buruk bir gülümsemeyle.

Sonraki üç saat içerisinde Eliza böylesi çaresiz şeyler yapmak zorunda kalıp kalmayacağını merak etmeye başladı.

Aynaya bakması kesinlikle yasak olduğundan, Muhteşem Greenleaf’in saçına ne yaptığı hakkında pek fikri yok-

tu. Ama görmeden de hissedebiliyordu. Çoğu zaman da git-tikçe artan bir korkuya teslim oluyordu. Ufak tefek adam, uzun saçlarını ördükten sonra, yanındaki masadan makası aldığı anda Eliza'nın boğazına oturan ıstırap yumrusundan dilinde şimdi bile devam eden tenekemsi bir tat kalmıştı. Makasın doymak bilmeyen bir ağız gibi açılıp kapandığını hissediyor, en sonunda *tık* diye kapanmadan önce testere gibi sesler çıkardığını duyuyordu.

Saniyeler sonra, kesik örgüsü, yüzülmüş bir hayvan derisi gibi, koyu renkli ve tamamen cansız olarak kucağına düştü.

"Hatıra," dedi Greenleaf, acımasız bir kıkırtı eşliğinde.

Eliza örgüyü avucunun içine aldı, bir yandan yumuşak örgüsünü okşarken diğer yandan da gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Ama Greenleaf ve adamları işe koyulup da saçlarını sabunlayıp, ılık suyla durulamaya başlamadan önce yas tutmak için sadece birkaç saniyesi oldu. Bunun üzerine buklelerine birbiri ardına tuhaf kokulu karışımlar boca ederek, saçlarını durulayıp, havlulara sardılar. Ne kullandıklarını bilmiyordu ama böğürtlen, kahve ve aklına kuru sonbahar yapraklarıyla toprak getiren kokular vardı.

Tüm bu işlemler sırasında da Greenleaf çalışanlarını odanın içerisinde bir mareşal gibi yönetiyor, bir o yana bir bu yana kesin ve keskin hareketlerle yönlendiriyordu. Karışımlardan arındırma seansı nihayet bittikten sonra Eliza'nın omuzlarına bir havlu sererek, ince dişli, fildişi bir tarakla saçlarının düğümlerini açtı.

Eliza tam işkencenin bittiğini düşünmeye başlamıştı ki Greenleaf makas isteyerek onu şaşırttı – bu kez parlak gümüş ve korkunç keskinlikte yeni makas geldi.

Coşkulu hareketlerle kırıyor, kesiyor, içine şeytan girmiş gibi etrafında dört dönüyor, Eliza'nın başını bir o yana bir bu yana yatırıyor, parmak uçlarıyla saçlarını çekiştirip, ölçüyor ve kararlar veriyordu. Eliza'nın uykusu gelmeye başlamıştı ki Greenleaf durdu ve yüksek sesle mutluluğunu belirterek, onu tekrar canlandırdı. El çırparak, saç maşası istedi.

Eliza sıcak metal çubuklarla yanmaktan korktu ama Greenleaf öylesine kendinden emin bir kesinlikle çalışıyordu ki saç bir yandan kuruyor, bir yandan da kıvrılıyordu. En son saç maşasını asistanına vererek, desenli altın tokalar alıp, Eliza'nın kulaklarının hemen arkasına yerleştirdi. Al-nına düşen birkaç bukleyi de tokaladıktan sonra son bir kez daha baktı.

Abartılı bir hareketle, omuzlarından havluyu aldı. "*Et voilà!*" Kusursuz."

Yardımcılarından biri elinde büyük bir aynayla koşup, geldi.

Eliza aynadaki yansımasını gördüğünde ağzının şaşkınlıkla kocaman açıldığını hissetti.

Kit, misafir odasındaki koltuğuna iyiden iyiye gömülerek, uyumaya çalıştı. Bir yandan da şu anda burada olmak yerine Hampstead'de dostlarıyla dövüşçüleri izleyip, son sahiplerinin kolunda böyle etkinliklere katılan kadınlara hayran olarak çok güzel vakit geçiriyor olabileceğini düşünüyordu.

Ama o, Violet'e verdiği sözün esiri olarak oturmuş Bayan Hammond'ın saç kesiminin sonuçlarını bekliyordu.

* *Et voilà*: Fransızca "İşte bu" (Çev. N.)

Bu kadar basit bir şeyin böylesine uzun zaman alacağı kimin aklına gelirdi ki? Sonuçların felaket olmaması için dua ediyordu. Greenleaf'in yapacağı herhangi bir şeyin bir iyileştirme olacağı muhakkaktı ve Kit'e birkaç iyi kaynak, bu ufak tefek adamın son derece yetenekli olduğunu söylemişti.

Greenleaf'in aldığı para düşünülürse, olsa iyi de ederdi. Kit, lord olmasa ve ticaret gibi düşük mesleklerin standartlarının üzerinde olmasaydı, böylesi bir rakam için o da bu işi öğrenebilirdi.

Kendisi duymamış olsa da – tekrar – içini geçirmiş olmalı ki Violet aniden okuduğu kitaptan başını kaldırıp, baktı.

"Gidip, tekrar bir bakayım mı?" diye sordu.

Kit, başını salladı. "Daha önce de üç kez yaptıkları gibi seni dışarı atacaklar. Bir düşesi reddetme cesaretine sahip-ler, düşünsene. Gurur dolu ve ketum insanlar."

"Evet, haklısın. Hem eminim annen böyle bir tutumu asla kaldıramazdı ama bir yandan da izleyip, beklemekten başka elimden bir şey de gelmeyecekti. Sadece Eliza'nın orada iyi olduğunu umuyorum."

"İyidir, tabii ki. Ona işkence yapıyor olsalardı şimdiye kadar çığlıklarını duyardık."

Violet, onu azarlarcasına baktı ama Kit, dudaklarının kenarlarındaki şaka ifadesini fark etti.

Kit'in de küstahça eğlenerek dişlerini gösterirken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Madem bu akşam burada kalmak mecburiyetinde bırakıldım, akşam yemeği için Şef ne hazırlıyor?"

Violet tam cevap verecekti ki Greenleaf belirdi, büyük

adımlarla odaya giriverdi. "Lordum. Ekselansları. Huzurunuzda son eserim."

Kuaförün ardından odaya bir kadın girdi ve upuzun bir sessizlik anında Kit, kadının kim olduğunu bilemedi. Ayağa kalktı ve baktı, sonra biraz daha baktı. Sabah üzerinde olan sıkıcı, siyah elbise olmasa Eliza'yı hiç tanıyamayacağını düşündü, değişim o kadar barizdi.

Bu çarpıcı kadınlık abidesi gerçekten Eliza Hammond mıydı?

Neredeyse bu kaba soruyu dile getirecekti ki son saniyede durdu.

O sırada Violet ayağa sıçrayıp, arkadaşının yanına gitti. "Ah, şu haline bir bak! Saçların muhteşem, tek kelimeyle muhteşem. Bayıldım!"

Eliza da yeni saçlarına çekingen bir ifadeyle dokunarak utangaç olduğu kadar heyecanlı bir şekilde gülümsedi. "Gerçekten sevdin mi? Çok değişik, hâlâ kendimi bu değişime alıştırmaya çalışıyorum."

"Büyüleyici," dedi Violet, "tam da Bay Greenleaf'in söz verdiği gibi. Sen ne düşünüyorsun, Kit? Sen de bayılmadın mı?"

Tüm gözler Kit'e döndü.

"Evet," dedi Kit, boğazında tuhaf bir gerginlikle. "Oldukça alımlı."

"Alımlıdan fazlası. Harika," dedi Violet.

Gerçekten de harika, diye sessizce onayladı Kit. İhtiyaç duydukları mucize buydu. Çünkü hiç umulmadık bir şekilde, basit bir saç kesimi bile Eliza Hammond'ı daha önce hiç olamadığı bir şeye, son derece çekici bir kadına dönüştürmeyi başarmıştı.

Daha önceden görüntüsünde soluk, neredeyse asık denilecek bir ifade varken şimdi beklenmedik, taze bir ışıltı gelmişti. Yanaklarının ve alının etrafında vahşi bir pagan dansı eder gibi hoplayıp zıplayan kısa bukleleri yüzüne yaramaz bir çocuk ifadesi vermişti. Uzun, düz saçlarının ağır ciddiyeti gitmişti. Sanki saçlarının kesilmesi büyük bir ağırlığı üzerinden almış, onu eskiden kalma, hapsedici bir yükten kurtarmıştı.

Bir de rengi. Rengi tam olarak nefes kesiciydi, canlı bir sonbahar günü kadar dolgundu. Saçları sıcak kestaneyle koyu kahverengi karışımın arasından çıkan kırmızı tonların ışıltısıyla hayat dolu parlıyordu. Greenleaf nasıl böyle bir mucize yaratmıştı? Daha da ötesi, ortaya çıkan sonuç neden Kit'in parmaklarını, gördükleri kadar ipeksi ve tahrik edici mi diye bakmak için o haylaz buklelerin arasından geçirmesini istemesine sebep oluyordu?

Zihninde yapıyordu da. Eliza'ya doğru gidip, ellerini o çılgın, çekici saç yığınının üzerinden geçirip, başını okşuyor, Eliza'nın kendisine dönüp, gülmesini sağlıyordu. Sonra da hiç atmadığı kadar ışıltılı bir kahkaha atıyordu. Gri gözlerini bedeninde görüyordu.

Düş sayesinde cesareti kırılmış halde hemen aklını başka şeylere kaydırdı.

Ne saçmalık, diye düşündü, kendini toparlayarak.

Belli ki tahmin ettiğinden çok ihtiyaç duyuyordu bir kadına. Ama o bile böyle bir tepki veriyorsa, kim bilir diğer erkekler ne yapardı.

Belki de Violet haklıydı. Belki de Eliza'nın bu hali hiç de öyle umutsuz vaka değildi. Düzgün kıyafetler ile Eliza oldukça eli yüzü düzgün görünürdü. Hatta eli yüzü düzgün-

den de fazlası. Hele bir de alyans karşılığında gelecek olan yığınla servet düşünüldüğünde, muhakkak bir damat bulabilirdi. Ama sonra tekrar baktı Eliza'ya. Bir kez daha insanların inceleme konusu olmanın verdiği huzursuzlukla elleri eteklerinin katlarında kıpırdanıyor, birbirine dolanıyordu. İnsanlar derken odada sadece üç kişi vardı ki bunlardan yalnızca Greenleaf yabancıydı.

Kit tekrar iç geçirdi, görevinin en zor kısmını unutmak üzere olduğunu fark etti.

Eliza'nın utangaçlığı.

Soğukkanlılık ve cesaretin başarı için son derece önemli olduğu dakikalarda donup kalmasına neden olan elemli, umutsuz ve son derece utanç verici çekingenliği. Görüntüsünün iyileşmesi çok ama çok yardımcı olacaktı ama yanında birisi olunca zar zor duyulan bir "merhaba" deyip ayaklarına bakmaktan fazlasını yapabilmesi gerekiyordu.

Yine de bu yeni saç stili dikkate değer bir gelişmeydi. Doğru talimat ve teşviklerle belki de hâlâ hedefe ulaşabilirlerdi.

En azından öyle umut ediyordu. Lord, ne de çok umut ediyordu.

"Pekala bayan, ben size dememiş miydim?" dedi Greenleaf. "Eşsiz yardımlarımla bir günden kısa bir sürede hoş bir kadın haline geldiniz. Ama şu andan itibaren düzenli olarak gelmem gerekecek. Bugünden itibaren tam dört hafta sonra her şeyi yeniden yapmak için döneceğim. Böylesi bir ihtişam baki tutulmalı."

Eliza mahcup bir ifadeyle başını öne eğdi. "Tamam, efendim. Bugünden itibaren dört hafta."

“Bir gün daha geç olamaz. Sakın ola bir sonraki randevumuzu ertelemeyi aklınızdan geçirmeyin yoksa pişmanlıkların en derinini yaşarsınız. Pekala, ben şimdi daha hayret verici ve hayranlık uyandırıcı başarılarla imza atmaya gidiyorum.”

Her nasılsa üçü de kuaför duyamayacak kadar uzaklaşana dek sessiz kalmayı başardı ve hemen ardından hepsi kahkahalara boğuldu.

Bir dakika sonra Adrian içeri girdiğinde, Kit gözünün kenarındaki yaşı siliyordu. Uzun boylu ve heybetli ağabeyi daha girer girmez odayı dolduran bir ihtişama sahipti.

“Az önce yanımdan çok tuhaf küçük bir adam geçti, biliyor musunuz,” dedi Adrian. “Kahrolası muhteşem olmak hakkında kendi kendine mırıldanıyordu, affedersiniz hanımlar, böyle kaba bir konuşmayı tekrar ettiğim için.”

Adrian dönüp, Violet’e gülümsedi, sonra da oldukça boş gözlerle Eliza’ya baktı.

Gözlerini dikip, donakaldı. Alnının ortasına bir sopa yemişçesine uzun bir süre öylece baktı. “Tanrım, Bayan Hammond! Saçınıza ne yaptınız!”

www.webcanavari.net

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“İpek birer vişne çürüğü ve gülkurusu ikindi elbisesine ihtiyacımız var. Ah, bir de binici kıyafetine, muhakkak binici kıyafeti olmalı. En az üç tane, birisi şu fevkalade Sardinya mavisini merinostan olmalı bence. Bir diğeri çağla yeşili poplinden ve üçüncüsü de mor taftadan.” Jeanette Brantford O’Brien, şekerci dükkanında ipini koparmış bir çocuk gibi sırtarak eldivenli ellerini çırpı. “Ah, çok tatlı olacaklar, değil mi Bayan Hammond?”

Kit, Eliza’nın cevap vermek üzere ağzını açışını, ama Violet’in ikizinin heyecanla devam etmesi üzerine dudaklarının arasından iniltiye benzer bir sestən başka bir şey çıkaramayışını izledi. Kontes sağda solda çeşitli süslere ve düğmelere göz gezdirirken, dükkanın sahibi Madam Thibodaux lütfederek, başıyla onaylıyordu.

Terzinin saten kaplama, arkaya doğru kıvrılan divanında Kit, oturduğu yerden olan biteni izliyordu. Dükkana girdiklerinden beri Jeanette, Eliza’nın tek kelime etmesine fırsat vermediğinden, Eliza için bir türlü diyalog haline gelemeyen durum karşısında hiç şaşırılmamıştı. Eliza’nın fikrini sorarak Jeanette, alışveriş gezisini, bir generalin kaleyi işgal

edişi gibi devralmıştı, Eliza ise sadece öğrenip, itaat etmesi gereken bir acemi erden ibaretti.

Kit'e gelince, kalabalık etmekten başka bir işe yaramayan eskortluk görevini üstlenmişti. İç geçir:nemek için kendini tutarak geldiklerinde Madam Thibodaux'nun asistanının ikram ettiği ezmeli kanepelerden birine uzandı.

Neden bugün hanımlara eşlik etmeyi kabul ettiysem? diye düşündü bir yandan kanepelerden yerken. Hiçbir erkek bu kadar dişi bir ortama ait olamazdı. Şarap kadehini kaldırıp, bir yudum alırken Eliza'nın yüzüne gözleri takıldı, dolgun yanakları saf bir renk almıştı. O zaman neden geldiğini hatırladı. Violet yerine onunla terziye Jeanette'in geleceğini öğrendiğinde Eliza'nın yüzünde beliren o endişeli ifade gözlerinin önüne geldi.

Violet midesini hafif üşütmüştü ve ne yazık ki yatakta kalmak zorundaydı. İki gün önce kocası Darragh, küçük kızları Caitlyn ve Darragh'ın kardeşleri Micheal, Finn, Moira ve Siobhan ile gelen Jeanette Eliza'nın alışveriş gezisinin erteleneceğini duyunca, heyecanla yardım etmeyi teklif etmişti.

Eliza'nın yeni dolabını düzenlemede ondan daha iyisi olabilir miydi? Jeanette'in modaya ve kadınsı olan her şeye olan aşkı, onu bu görev için biçilmiş kaftan kılıyordu. Hem ayrıca, diye devam etmişti Jeanette itiraflarına, yıllardır Eliza'ya el atıp, paspal saçaklardan başka bir şeyler giydirip, kahverengiden kurtulması için can atıyordu. Şimdi, onca beklemenin ardından, nihayet fırsatın eline geçtiğini söyleyerek sırtıyordu.

Jeanette'in moda sanatında yeteneklerini abartmadığını ve Eliza'nın yeni dolabını düzenlemek için gerçekten en

uygun kişi olduğunu bildiğinden Kit de bu teklife katılırken buldu kendini. Planlamadığı tek nokta ise hanımlara bu gezide katılmaktı. Ama Eliza'nın o çaresiz ve yalvaran bakışları onu buna ikna etmişti.

Bu sessiz yakarışı görmezden gelseydi, kendini yavru köpek katilinden kötü hissederdi.

O yüzden de orada öylece oturmuş, son derece sıkılmış ve ruhu başka diyarlara gitmişti. *En azından kanepeler fena değil*, diye düşündü kendi kendine, diğer yandan başka bir kanepa seçmek için uzanırken.

"Hadi şimdi de gece elbiselerine bakalım," diye ilan etti Jeanette. "Bence en az iki düzineye ihtiyacımız var."

"İki düzine mi!" dedi Eliza acı dolu, yılgın bir sesle nefes alarak.

"Tabii ki," diye onayladı Jeanette. "Bir Leydi asla aynı elbise ile iki kez görülmek istemez, o yüzden düşündüm de ne olur ne olmaz üç düzine olsun."

"Ama paha—"

"Yeterinden fazla bütçen var. Bir kısmını harcaman sana da iyi gelir, hele ki koca bulmak istiyorsan." Jeanette terziye döndü. "Krem rengi satenle başlayalım. Hımm, belki de etek ucu gül motifli olanlardan? Bu sezon çok modalar, biliyorsunuz."

"Evet, efendim, güller çok güzel durur ve belki de uçuk pembe tül den bir jupon kullanabiliriz, izninizle."

"Hangi tarzda? Bir çiziminiz var mı?"

"Evet var. Kalıp kitabını bulayım hemen."

Kadın uzaklaşırken, Jeanette da tekrar Eliza'ya baktı. "Bayan Hammond, madamın asistanı gerginlikten bayıl-

madan soyunma odasına geçsenize. Kaç dakikadır bekleyip duruyor.”

Kit her iki kadının da bakışlarının asistana çevrilişini izledi, kız tam da Jeanette’in tarif ettiği gibi odanın dışında bekliyordu.

“Madamın sizin için ayırdığı elbiselerin düzeltilme şansı varsa, terzilerin bir an önce kıyafetlerinizi halletmesi gerekiyor. Yoksa yarına yetişmez,” diye devam etti Jeanette.

“Be-ben yeni elbiselerim için birkaç gün bekleyebilirim,” diyerek yumuşak bir ses tonuyla itiraz etti Eliza. “Yakın zamanda ziyarette bulunmayacağım.”

“Yarın vaftize katılacaksınız. Kiliseye siyahlar içinde gelmeniz olmaz. Çok iç karartıcı bir görüntü olur.”

“Ama yastayım.”

“Yarı yas. Biraz renkli giyinseniz kimse hakkınızda kötü düşünmez. Ah işte madam da geldi, hadi gidin şimdi. Onunla ikimiz bir süre baş başa iyi şeyler çıkartabiliriz.”

Bir an Eliza orada kalıp, tartışacak gibi baktı ama aniden omuzları düştü ve süklüm püklüm arkasını döndü. Yanında asistan kız olduğu halde dükkanın arkasında bir odaya açılan perdenin ardında kayboldu.

Sahne sona erdi ve Kit dirseğini divanın tek ve yüksek koluna dayayıp, şarabından bir yudum aldı.

Beş dakikadan daha kısa bir süre sonra, Madam Thibodaux’nun asistanı perdenin arkasından görüldü; sevimli, fındık burunlu yüzünde derin bir sıkıntı vardı. Kız ile işvereni arasında sessiz bir konuşma geçti.

“Affedersiniz, leydim. Lordum,” dedi terzi, alnına yerleşmiş keskin bir endişeyle. “Görünüşe bakılırsa Bayan Hammond yardımımı istiyor. Bir dakikaya dönerim.”

Jeanette model kitabından kafasını kaldırdı. “Bir sorun mu var?”

“Ah, yok, sorun yok. Yalnızca ufak bir gecikme.”

Ancak ufak bir gecikmeden fazlası vardı, kısa bir aradan sonra soyunma odasından terzinin yalvarma sesleri gelmeye başlamıştı.

Jeanette kitabı koydu. “Neler oluyor, Tanrı aşkına?”

Kit, tek kaşını kaldırdı, meraklı bakışları Jeanette’in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

Saniyeler sonra Madam, ham hurma yemiş gibi sımsıkı kapadığı dudaklarıyla beliriverdi. “Almayacakmış.”

“Kim, neyi almayacakmış?” diye sordu Jeanette.

“Bayan Hammond. Seçtiğimiz elbiseleri almayacakmış.” Kontes bezmiş bir ifadeyle soludu. “Tabii ki alacak, saçmalamayın.”

“Çok kararlı, benden söylemesi.”

“O öyle değildir. Eliza Hammond, son derece sessiz ve kandırılabilir biridir.”

“Ama bugün değil, efendim. Elbiseleri istemiyor, benim de zorla giydirecek halim yok. Tasarımlarımı beğenmiyorsa, belki de başka yere bakmalı.”

“Bununla alakası olmadığından eminim. Durun ben bir konuşayım, bakalım sorun neymiş.”

Jeanette dönüp, arka tarafa yürüdü.

Ancak, diğer iki kadın gibi Jeanette’in de Eliza’yı elbiseleri giymeye ikna edememesi karşısında Kit şaşırdı. Deniz mavisini gözlerindeki hayret dolu ifade ile Jeanette soyunma odasından çıktığında, tıpkı diğerleri gibi ne yapacağını bilemez haldeydi.

“İnat ediyor,” dedi Jeanette.

Kit, şarabını masanın üzerine koyup, ayağa kalktı. “Ne dedi?”

“Hiçbir şey demedi. Orada oturmuş, sadece ‘Bunları giymeyeceğim,’ deyip, gözlerini yere diyor.”

“Bir de ben şansımı denesem,” diye önerdi Kit.

“Dene de gör,” dedi Jeanette sesinde kuşkuyla.

“Sen de bu arada Eliza’ya elbiseler seçmeye devam et-sene.”

“Seçtiklerimi giymiyor olsa bile mi?”

“Ah, giyecek. Tabii anlaşılmamıza ihanet etmek istemiyorsa. Bana bu konuda söz verdi.”

Odayı büyük adımlarla aşarak, kolaylıkla soyunma odasının girişine geldi. Saygılı bir şekilde çerçeveyi tıklatarak, orada olduğunu bildirdikten sonra başka bir girişe ihtiyaç duymadan seçkin döşenmiş soyunma odasına kapı görevi gören altın rengi ipek perdeyi çekti.

Eliza mavi kadife kapitonedan yapılmış bankın üzerinde, başı yerde, bakışları son derece sıkıcı bir çift siyah bota kilitlenmiş şekilde oturuyordu. Kit teklifsizce içeri girdiğinde çenesini kaldırdı, gözleri gittikçe irileşti.

“Lordum, ne yapıyorsunuz? Buraya giremezsiniz.”

“Girememek için bir sebep göremiyorum. Seni iç çamaşırlarınla görmek gibi bir risk yoktu ne de olsa. Duyduğuma göre, şu elbiselere bir şans vermek bir yana, üstündekileri bile çıkarmıyormuşsun.”

Eliza’nın yanaklarını al bastı. “Lord Christopher!”

“Kit. Lütfen bana Kit de. Hiçbir zaman ‘Lord Christopher’ olmaktan hoşlanmadım, kendimi yaşlı bir hıyar gibi hissetmeme neden oluyor. Ayrıca sence de bu resmiyetten

kurtulacak kadar uzun zamandır tanımıyor muyuz birbirimizi?”

Eliza bankın üzerinde kıpırdandı, kirpikleri aşağı süzül-dü. Kit’in kocaman bir adam olduğunu ve bu odanın kısıtlı sınırlarından çok daha fazla yer kapladığını düşünüyordu. Hem, burada ne işi vardı? Ne kadar uygunsuz olursa olsun, onun da şansını denemesini mi istemişlerdi?

“Evet, sanırım. Ama bu yine de burada olmaman gerektiği gerçeğini değiştirmez. Burası bayanların soyunma odası,” diye ısrar etti, “ve gitmeni rica edeceğim.”

“Konuşmadan olmaz.” Eliza’nın yakınına gelip, banka oturarak, onu afallattı. Koltuğa yerleşirken bacağı Eliza’nın eteklerine sürtündü, sabun ve defnenin ferah kokusu bur-nunun önünden esip geçti. Eliza eğilip, nadir ve egzotik bir kokuymuşçasına içine çekme dürtüsüne kendini kaptırma-dan önce toparlandı.

“Tamam, şimdi,” dedi muhteşem ela bakışlarını Eliza’ya dikip, “Hoşuna gitmeyen neymiş söyle bakalım.”

Eliza eteğindeki bir piliyi çekiştirdi. “Hiçbir şey.”

“Bir şey olmalı. Anladığım kadarıyla elbiseleri denemek istememişsin? Neden?”

“Çünkü denemek istemiyorum, hepsi bu.”

“Beğenmedin mi?” Eliza göz ucuyla Kit’in ahşap bir çubuktan sarkan elbiselere baktığını gördü. “Bana yeterince hoş göründüler. Gerçi erkek olduğum için modanın ince detaylarını bilmediğimi itiraf ediyorum. Jeanette, Gabrielle ile kol yenleri ve kürk yakalar hakkında konuşmaya başladığında ben takip etmeyi bıraktım.”

“Ben daha da önce bıraktım,” diyerek itiraf etti Eliza, Kit’in gülümsemesini görene dek bakarak. Bu eğlenme hali

bulaşıcıydı ki Eliza da gülümsemesine engel olamadı. “Benim fikrimi dinlemiyor bile.”

“Hoşuna gitmeyen bu mu? Seni dinlemedikleri için mi üzülüyorsun?”

“Tam olarak değil. Yani...”

“Dinliyorum?”

Eliza’nın bakışları tekrar botlarına döndü, sessizliğe gömüldü.

Tanrım, Kit’in gitmesini gerçekten istiyordu. O bu kadar yakınındayken mantıklı düşünemiyordu. Bankın neredeyse tümünü kaplıyordu, geniş omuzları kendi omuzlarından yalnızca bir santim kadar uzaktaydı.

“Hadi ama Eliza, söylesene,” diye ısrar etti Kit, sorusu cevapsız kalınca. “Her neyse eminim çözebiliriz. O kadar kötü olamaz ya.”

Ama o kadar kötü, diye yakındı sessizce Eliza. Daha da kötü.

“Söylesen daha iyi olur.” Kit, botlu ayaklarını öne doğru uzattı. “Yoksa ikimiz burada otururken gün epey uzun olacak.”

Çenesinin hareketlerine bakılırsa Kit gayet ciddiye. Kit, kafasına koyduğunu yapardı.

Eliza iç çekerek, parmaklarını kucağında kenetledi. “Renkleri,” diye fısıldadı.

“Ne? Duyamadım.”

“Renkleri,” dedi kendini daha yüksek sesle konuşmak için zorlayarak. “Bu renkleri giyemem.”

Kit, elbiselere tekrar baktı. “Neden ki? Bence renkleri iyi.”

“Ama mor ve altın rengi!”

“Evet, öyleler,” dedi kabul eden bir ses tonuyla. “Morla altın rengini sevmez misin?”

“Severim, ama...”

“Ama?”

Eliza bir şey söylememiş olmayı dileyerek başını eğdi. Keşke her şeyi geri alabilseydi de korkuları hakkında özellikle de Kit ile konuşmak zorunda kalmasaydı. Kit, aptal olduğunu düşünecekti. Hatta gülebilirdi bile. Tanrım ya gülerse?

O anda yerin dibine geçmek istedi – ya da daha iyisi gözlerini kapadığında kaybolabilmeyi. *Ne muhteşem bir güç olurdu,* diye düşündü, gönülden dileyerek. Sadece görünmemeyi dilemek ve yavaş yavaş kaybolup arkada sadece hava bırakabilmek.

Ancak bu ne kadar imkansızsa, Kit’ten de saklamak o kadar imkansızdı. Meraklı bakışlarını üzerinde veya sakın sabrını gerçek bir dokunuşmuş gibi teninde hissetmek için ille bakması gerekmiyordu.

Kit’in daha da zorlamasını, sorularına ve taleplerine devam etmesini bekledi. Ama Kit bir şey demedi, sessiz ve sakın bir varlıktı yanında. Tam bir dakika geçti. Sonra bir saniye daha. Kit ne bir sabırsızlık belirtisi gösterdi, ne de o anda oradan başka bir yerde olmak istediğine dair bir ibare.

Eliza tuhaf bir boyun eğme hissine kapıldı. “Bana bakacaklar,” diye mırıldandı aniden.

Kit yaklaştı, sesi derin ve nazikti. “Kim bakacak?”

“Herkes.” Eliza’yı bir titreme aldı. “O elbiseleri giyersen, tüm sosyete gözlerini dikip bana bakar.”

Sonra da beni yetersiz bulacaklar, kendini gösterişli bir alakarga gibi göstermeye çalışan basit bir boz serçe kadar komik olduğumu düşünecekler, diye tamamladı sözlerini içinden. Sadece cesur bir kadın böylesine zengin, hareket-

li, son derece büyüleyici renkler giymeyi umut edebilirdi. Ona böyle dikkat çekici elbiseler giydirmeye çalışırken Jeanette'in aklından neler geçiyordu acaba? Onun gibi bir kıza kesinlikle uygun olmayan kıyafetlerle?

"Gözlerini dikip sana baksalar bile," dedi Kit, "gözlerini almadıklarından olacak."

Eliza, gözlerine baktı ve kafasını salladı. "Hayır, aşağıladıklarından ve alay ettiklerinden olacak. Bana gülüp, böyle bir gösterişe kim olup da cesaret ettiğimi düşünecekler. Basit kadınların parlak renkler giymemesi gerektiğini herkes bilir."

Gözlerini dikip bakma sırası Kit'teydi ama sadece şaşkınlıktan bakıyordu. Önce şaka yaptığını düşünerek, Eliza'nın yüz hatlarını inceledi. Ancak yüzünde yer eden derin kırılmışlık ifadesini fark ettiğinde, üzülerek şaka yapmadığını da fark etti. Elbette ne kadar çekingen olduğundan haberdardı ama nedenini hiç düşünmemişti. Güzel renkler giydiği için insanların onunla dalga geçeceğine gerçekten inanıyor olabilir miydi? Onun için göz önünde olmak ile şaka ve alay konusu olmak aynı şey miydi?

"Ama bu," dedi Kit, "tam bir saçmalık. Teyzen mi doldurdu seni bu zıvalıklarla?"

Eliza'nın ağzı açık kaldı. "Hayır, yani, ben – bilmiyorum."

"E tabii odur. Beynine bu saçmalıkları başka kim doldurabilir ki?" Kit, homurdandı, Eliza'ya değil, onu yetiştiren, kötü ve acımasız kadıneydi öfkesi. Ellerini bacaklarına vurdu. "Sana bu konularda ne demiş olursa olsun, şimdi hepsini unutacaksın. Şu andan itibaren beni dinleyeceksin. Hatırlarsan senin akıl hocan benim? Doğru yolda ilerlemeni sağlamak benim görevim."

"Sence bu elbiseler doğru yol mu?"

"Jeanette öyle düşünüyorsa, evet. Çok güzel bir zevki var ve en azından bu konuda ona tamamen güveniyorum."

Eliza yutkundu, hâlâ endişesi yüzünden okunabiliyordu. "A-ama seçtiği renkler fazla cesur. Kesinlikle bekar bir kadının Sezon'da giyeceği normal kıyafetlerden değil."

"Doğru. Ama sen de normal bir şey değilsin. Kabalığımı mazur gör ama bunun ilk Sezonun olmadığını ikimiz de biliyoruz. O yüzden de kurallara uyup, çoğu kızın giydiği ağırbaşlı pastel renklerle zarif beyazları giydirmemize gerek yok sana. Bir odaya girdiğinde insanlar sana bakacak ve sen de zaten bunu istiyor olacaksın. Hem çarpıcı hem de heyecan verici görüneceksin. Erkekler, hem olgunluğa hem de içi boş olmayan bir beyne sahip bir kadının yanında olmanın verdiği huzurla yanına akın edecek."

Eliza dudaklarını sıktı, sonra da hafifçe titredi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Erkekler daha önce hiçbir zaman beynimle ilgilenmedi."

"Derslerin bittiğinde ilgilenecekler. Fikirlerini değiştirecek tüm becerilere sahip olacaksın. Hepsi parmaklarının ucunda olacak."

"Ya tüm dersleri öğrenemezsem? Ya elbiseler hayal ettiğin gibi görünmezse? Daha birini bile üzerimde görmedin."

"İşte tam da bu yüzden birini denemelisin."

Kit'in konuyu ne kadar ustalıkla çevirdiğini fark ederek, iç geçirdi.

"Bak ne diyeceğim," diye devam etti Eliza'nın süregiden isteksizliğini görünce. "Elbiselerden birini dene, muhteşem görünmezsen tüm planı fırlatıp atacağız. Sen, ben ve Jeanette sil baştan başlayacağız."

Eliza biraz canlandı. “Sahi mi söylüyorsun? Gerçek korktuğum kadar kötü olursa bile bana karşı dürüst olacak mısın?”

“Elbette olacağım. Erkek sözü.”

Eliza başıyla onayladı, verdiği söz korkularını belli ki geçirmişti. “Pekala. Madame Thibodaux’nun asistanını tekrar gönderebilirsin.”

“Harika.” Ayağa kalkıp, perdeye yönelmeden önce Eliza’ya gülümsedi. Altın rengi perdeyi çekerken, duraksadı. “Ah bir de, Eliza.”

“Efendim?”

“Sakın bir daha kendinden bahsederken basit deme. Jeanette ve Violet gibi birinci sınıf bir pırlanta olmayabilirsin ama bu senin kendine has bir güzelliğe sahip olmadığın anlamına gelmez.”

Eliza, şaşkınlıktan bakakaldı. Kit, divandaki yerine geri dönüp sorulara cevap vererek Eliza’nın çıkmasını bekledi. Eliza’nın fikrini nasıl değiştirdiğiyle ilgili Jeanette’in sorduğu soruların yalnızca birkaçına cevap verdi.

Doğru şeyi yaptığını umuyordu. Ya o elbiselerin içinde güzel görünmezse? Ya tüm güven verici sözlerine rağmen Eliza rehberliğinden faydalanamazsa ve o kadar istediği eşin dikkatini çekmeyi başaramazsa? Violet’e de söylediği gibi erkekti sadece, sihirbaz değil.

Eliza odaya geldi, Kit’in tepkisini beklerken adımları tereddütlüydü, kararsız bakışları Kit’e doğru kayıyordu. Kit nefesini tuttu, sadece bir elbisenin bile ne kadar çok şey değiştirebildiğini görünce şaşırıp kalmıştı. Gözlerini ondan alamadı ve Eliza’nın bu konuda haklı olduğunu fark etti – insan bakmak, bakmak ve daha çok bakmak istiyordu.

Koyu lila tonları içerisinde oldukça göz kamaştırıcıydı. Teni krem gibi, bakışları canlı ve vücudu... Pekala vücudu tahmin ettiğinden çok daha iyiydi. Önceleri fazla büyük ve biçimsiz elbiseler giyerdi. Ancak Jeanette’in seçtiği bu elbise Eliza’ya öyle uygun olmuştu ki her hücrelerinin tam bir kadın olduğunu vurguluyordu. Dişiliği, küçük ama şekilli göğüsler, kıvrımlı kalçalar ve arzulu eller tarafından kavranmak için yaratılmış incecik bir belde vücut bulmuştu. Elbisenin altındakilere gelince görünenler kadar güzel olduğunu hayal edebiliyordu.

Düşüncelerinin nerelere gittiğini fark edince, dükkanın vitrininin yanındaki kurdelelere kaydırıp bakışlarını.

“Ah, biblo gibi olmuşsun,” dedi Jeanette, eteklerini savurarak Eliza’ya doğru giderken. “Bu rengin sana çok yakışacağını biliyordum, öyle de oldu. Baksana nasıl ışık saçıyor. Işık saçmıyor mu?”

“Evet,” diye katıldı Kit, ışık saçıyordu. Violet’in sessiz arkadaşıyla hiç bağdaştıramayacağı şekilde parlıyordu.

“Kesinlikle katılıyorum,” diye belirtti terzi. “Etek ucundan iki parmak kısaltıp, üstte ufak tefek düzeltmelerle bu elbise kendisine çok yakışacak.”

Kadınlardan gelen olumlu görüşlere rağmen Eliza’nın tereddütlü ifadesi kaybolmadı. “Kit? Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Sen... Sen beğendin mi?” Eliza bekledi, Kit, acı çektirerek ne büyük zalimlik yapıyordu. Anlaşılmaz ifadesini bir kenara bıraktı – yeni saç kesiminden bu yana üç gün içerisinde ikinci kez – ve tüm içtenliğiyle cevap verdi.

“Çok beğendim, bu elbise senin için dikilmiş sanki.”

Kocaman gülümsedi. “Gördün mü, bu rengin sana yakışacağını söylemiştim. Korkman için hiçbir sebep yok.”

“Emin misin? Fazla cesur değil mi?”

“Kesinlikle hayır. Muhteşem görünüyorsun, Eliza, ve sakın aksini düşünme.”

Eliza rahatladı. Dudaklarına sıcak ve parlak bir güneş gibi bir gülümseme yayıldı.

“Hadi şimdi de altın rengi elbiseyi dene,” dedi Kit.

“Bakalım ilkinden daha mı çok büyüleyici.”

“Pekala.” Eliza mutlu bir ifadeyle dönerek soyunma odasına gitti.

Eliza gider gitmez, Kit rahat bir nefes aldı, o dönene kadar kendini tamamen kontrolü ele alabileceğine inandırdı. Yarım kadeh şarabı içti, ağzına bir kanepe attı ve kendine şehirde hak ettiği gibi bir gece sözü verdi.

Sonuçta başka neye ihtiyacı olabilirdi ki?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eliza, aşağı kattaki misafir odasının bir köşesine konulmuş sandalyede, o sabah yapılacak çifte vaftizi kutlamak için Reaburn Malikanesi’nde toplanmış arkadaşlar ve akrabaların ortasında oturuyordu.

Ten kokusuna karışmış parfüm ve taze çiçeklerin nefis kokusu ile kahkaha ve sohbet sesleri birbirine karışıyordu. Aralıklarla yerleştirilmiş Meissen vazolarının içinde bolca kullanılan pembe güller ve beyaz zambaklar doğal bir görsel şölen oluşturuyordu. Yemek odasının büfesinden gelen yemek ve şarap kokusu, karışımın üzerini belli belirsiz örtüyordu.

Eliza tabağını kenara koydu, dilinde hâlâ sera çilekleriyle kaymağın şekerli tadı vardı. Artık muhabbete başlamış, günlük işlerden ve havadan sudan konuşmak için zavallı girişimlerde bulunmalarına gerek kalmamış insanlardan oluşan grupları izliyordu.

Bir saat önce brunch başladığında, yeni lila rengi elbisesi ve incelikle yapılmış bukleleri üzerine epey heyecanlı yorumlar yapılmıştı. Aslında, Wightbridge Kontesi, Violet ve Jeanette’in annesi de olmak üzere birkaç kişi onu hemen tanıyamamış, vaftiz töreninin büyük bir çoğunluğunda ince

hatlı yüzüne suratlarında bir şok ifadesiyle bakıp durmuşlardı.

Ancak Eliza dış görünüşündeki değişikliklere rağmen, aslında hep aynı kişi olduğunu biliyordu – Euripides’ten alıntılar yapabilecek ama son dedikodular ve kim kime ne demiş gibi konularda hiçbir şey bilmeyen, içine kapalı, utangaç, kültürlü kadın. Sıradan şeylerden bahsetmek konusunda ne kadar kötü olduğunu bildiğinden, gruplardan uzakta, sessiz bir köşedeki bir koltuğa çekilerek hem kendini hem başkalarını gereksiz acılardan kurtarmaya karar verdi.

Daha önce, vaftiz törenine davet edilen nadir kişilerden biriydi. Birkaç hafta önce Violet, Georgianna’nın vaftiz annesi olmasını teklif etmişti. Bu kadar önemli ve kutsal bir sorumluluk verilmiş olmaktan onur duyarak, epey şaşırmış ve etkilenmiş halde hemen evet demişti.

Bir gün Violet’e de aynısını kendi çocuğu için sorma şansı olmasını umut etmişti. Tabii bir gün çocuk sahibi olmayı başarırsa. Önce bir koca bulması gerekmiyor olsa her şey ne kadar da kolay olurdu. Keşke bu iş için bir adam seçebilse ve evlilik olmaksızın gereken yapılsa.

Böyle düşününce kendi kendine gülümsedi. Aklından geçenleri bir bilseler, odadaki kadınların yarısı düşüp, bayırdı. Erkeklerin tepkisini tahmin bile edemiyordu.

“Nerelere dalıp, gittin böyle?” dedi sıcak ve erkeksi bir ses, Eliza’nın sırtından aşağı bir parmağını gezdirmiş gibi bir tonla.

Bakışlarını yukarı kaldırıp, Kit ile göz göze gelince, yanaklarına kan geldi. “H-hiç.”

Tanrı aşkına. O kadar dalmıştı ki Kit’in yaklaştığını duymamıştı bile.

Hemen yanındaki sandalyeye oturdu, Eliza’ya bakmak için başını eğdi. “Seni böylesi bir hale soktuğuna göre önemli bir şey olmalı.” Uzun bir süre bekledikten sonra arkasına yaslandı. “Ama takılarak seni rahatsız etmeyeceğim, hiç enerjim yok.”

“Başın mı? Ağrıyor mu hâlâ?”

Vaftiz töreni boyunca kaşlarını çatıldığını, küçük Georgianna’nın vaftiz babası olarak papaz yemin etmesini her istediğinde gözlerini nasıl sıkıldığını fark etmişti. Darragh’ın kardeşleri Michael ve Moira da Caitlyn’in vaftiz anne ve babası olarak aynı şeyleri yerine getirmişti. Violet ve Jeanette ise birbirlerinin çocukları için ikinci vaftiz annesi olmuşlardı.

Kit bezgin bir ifadeyle homurdandı. “Biraz, evet. Sanırım dün geceki fazla şarap ve yetersiz uykunun cezası.” Eliza’ya yandan baktı. “Seni şaşırttıysam kusura bakma.”

“Hayır. Ben de öyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm. At arabaları kiliseye gelmeden önce Adrian ile konuşmalarınızı duyduğumu itiraf ediyorum,” dedi Eliza.

Kit dudaklarını büzüştürdü. “Ağabeyimden hiçbir zaman bir şey saklayamıyorum. Evliliklerinin ilk zamanlarında, o kadar ay boyunca Vi kim olduğunu nasıl saklayabildi aklım almıyor.”

Eliza, Violet’in hilesi hakkındaki gerçekleri öğrendiğinde ne kadar hayrete düştüğünü hâlâ hatırlıyordu. Ama ilk acı ve öfke patlaması, arkadaşının evliliğinde bulduğu mutluluğu gördüğünde kısa zamanda yerini bağışlama ve neşeye bırakmıştı.

Bakışları, Violet ve Adrian’ın durduğu yere bakan Kit’in gözlerini takip etti. İkisi de büyük bir neşeye Darragh’ın

arada Jeanette'in süslediği hareketlerle anlattığı hikayeye gülüyordu. Grubun etrafında Rabeurn'ün gençlik coşkusu dolu dul Düşesi, Adrian'ın iki kız kardeşi ve onların eşleri, Adrian'ın arkadaşı Peter Armitage ve iki Brantford'lu kuzeni toplanmıştı.

"Tabii Vi artık ondan bir şey saklamıyor," diye belirtti Kit. İhtiyacı yok, diye düşündü Eliza. *Gerçek bir sevgide sırlara yer yoktur.*

Darragh ve Jeanette'in derin ve aşk dolu bir yakınlık da paylaştığını biliyordu Eliza. Birlikteliklerinin gücünü, aşkar bağlılıklarının derinliğini ve birbirlerine duydukları tutkuyu anlamak için onları bir arada görmek yeterliydi.

Böyle bir aşkı tatmak ne büyük zevk olmalı.

Bu özlem dolu düşüncelerden uzaklaşabilmek için dikkatini tekrar Kit'e ve rahatsızlığına çevirdi. "Sana bir posset* yapabilirim."

Kit, sorgulayıcı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Başın için," diye açıkladı Eliza. "İşe yarayabilecek bir reçetem var."

"Teşekkürler, çok naziksin. Ama bu sabah uşağım ilk iş bana zorla bir karışım içirdi. Bir tane daha kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

"Bu yalnızca sıcak süt ve bir kaşık konyak."

"Çiğ yumurta ve biber yok yani?"

Eliza yalan söyleyemedi. "En azından biber yok."

Kit titredi. "Bence ben almayayım ve onun yerine bir süre gözlerimi kapayayım, sakıncası yoksa."

* Posset: Ortaçağda tedavi için kullanılan, alkol ile kestirilmiş baharatlı süt. (Çev. N.)

"Hayır, yok tabii."

Gözkapakları düştü; kısa, koyu renkli kirpikleri kara bir yay gibi yanaklarına süzüldü. Kit'in görüntüsü karşısında Eliza nefesini tuttu. Bakışları elmacık kemiklerinin şeklinde, biçimli kibar burnunda gezinerek, güzel ve öpülesi dudaklarında durdu.

O anda Kit'in dudakları kıpırdandı. "Derslere salı başlayabiliriz diye düşündüm," diye mırıldandı.

Eliza hafifçe sıçradı, gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu görünce rahatladı. "Ama sadece iki gün kaldı."

"Fazla zaman kaybetmesek daha iyi olur. Tüm akrabalar yola koyulmuş olacağından o zamana ev sakin olur."

Eliza yutkundu. "Ah."

"Bu plana devam etmek istiyorsak, başlamalıyız. Birkaç hafta sonra Sezon gelip çatmış olacak ve o zamana kadar insanlarla rahat iletişime geçebiliyor olman gerek. Artık telaşla sessiz köşelere saklanmak yok."

"Ben telaşlanmıyorum," diye savundu kendini Eliza. Kit, onu gayet iyi yakaladığından, saklanma konusunda diyeceği hiçbir şey yoktu.

"Sakın korkma. Sosyete de tutunmak için ne yapman gerektiğini sana öğreteceğim." Gözleri hafifçe açıldı, ela gözleri bugün yeşilden ziyade altın sarısına çalıyordu. "Tabii fikrini değiştirmediyse."

Eliza'nın bir tarafı evet, kararımı değiştirdim demek istiyordu. Anlaşmayı bozup, karnında kıvranan korku dolu endişenin gitmesini sağlamak ne kolay olurdu. Ama kararlıydı. Başarısızlığı kabul etmeyecekti. "Fikrimi değiştirmedim."

"O zaman salı günü diyoruz."

İki gün sonra, saat tam onda, Eliza, Violet'in çalışma odasında Kit ile buluştu. Daha büyük misafir odalarından birini kullanmaktansa, oranın daha rahat ve sakinleştirici bir ortam olacağını düşünerek, Violet derslerini orada yapmalarını teklif etmişti.

"Ben sizi rahatsız etmem, merak etmeyin," demişti düşes bir gece önce. "Sabah, Adrian ve çocuklarla parkta olmayı düşünüyorum, sonra da Jeannette'in konağında öğle yemeğine davetliyim. Annemle, Adrian'ın annesi de gelecek. Neyse ki Marguerite var. Artık ne gibi bir rahatsızlığı varsa saatlerce şikayet etmesini engelliyor. Adrian'ın kız kardeşleri de orada olacak. Sylvia hariç. O, çocuklarıyla kasabaya gitti. Moira ve Siobhan'ı da götürdü. Halbuki okulları daha bitmedi." Violet duraksadı. "Sen gelmek istemediğinden emin misin, Eliza? Gelmek istersen başımızın üstünde yerin var, biliyorsun."

Eliza kafasını salladı. "Teşekkür ederim ama burada kalmaktan memnun olacağım." Hatta doğrusunu söylemek gerekirse rahatlamış olacaktı. Çünkü Leydi Whitebridge yine muhtemelen Eliza'yı baştan ayağa süzecek, sonra da sinir bozucu soru yağmuruna tutacaktı. "Hem derslerim var."

Violet iğneli bir ifadeyle gülümsedi. "Peki öyle diyorsan. Döndüğümde ne kadar ilerleme kaydettiğin hakkında her şeyi duymak istiyorum."

Böylece, pirinç duvar saati onu gösterdiğinde Eliza, Violet'in soluk mavi, ipek döşemeli koltuğunda yerini almıştı. Üzerinden çok geçmeden Kit, omuzlarının genişliğini vurgulayan, simsiyah paltosu ve güçlü, kaslı bacaklarının uzunluğunu öne çıkaran açık kahverengi pantolonunun içinde tüm yakışıklılıyla içeri girdi. Koyu renk saçları,

hiçbir tarağın düzene sokamayacağı inatçı dalgalara sahipti, asi bir bukle son derece tahrik edici bir şekilde alnına düşmüştü bile.

"Günaydın," diye selamladı hoş bir ses tonuyla.

Eliza, ellerini kucağında bağlamış, kasları gerilmiş, sırtı olağanüstü bir şekilde dik oturuyordu. "Gü-günaydın, lordum."

"Ne bu şimdi? 'Lordum' falan yoktu, unuttun mu? Sadece 'Kit' ve 'Eliza' var bizim için, en azından yalnızken."

"Evet, tabii." Eliza'nın başı öne eğildi, sitemi hissetmişti. *Ne oluyor bana böyle?* diye kızdı kendi kendine. *Neden bu kadar gerginim? Karşımdaki sadece Kit, ne de olsa.*

Kit, hemen Eliza'nın yanına bir sandalye çekerek, yastıklara gömüldü. "March'a çayla bisküvi göndermesine söyledim. Önümüzü daha iyi görebilmemiz için bir şeyler yememiz daha iyi olur diye düşündüm."

Eliza kahvaltı edeli çok olmamıştı ve kesinlikle aç değildi. Ama belki çay içmenin vereceği dikkat dağınıklığı huzursuzluğunu az da olsa yatıştırabilirdi. Elbette Kit, da-ima gözü yemekten başka bir şey görmeyen pisboğaz bir delikanlı gibiydi, ki Eliza bunu oldukça sevimli buluyordu.

Bir dakika sonra hizmetçi kız geldi. Girmeden önce kapıyı çaldı. Elindeki tepsiyi, önlerindeki masaya bırakarak, sessizce müsaade isteyip, odadan çıktı.

Eliza bir süre sadece çaya baktı. Adab-ı muaşeret gereğince onun doldurması gerekiyordu. Çaydanlığa uzandığında elleri titriyordu.

Kit onu durdurdu. "Dur şimdi kendini yakmadan bırak onu. Ben yaparım."

Bardakları düzenleyip, doldurması için kenara çekildi.

Çay sıcak ve demliydi. Eliza'nın sevdiği gibi süt ekleyip, ona uzattı.

"Sakın üstüne dökeyim deme, yoksa hayatta işe başlayamayız," diye uyardı. "Biraz kurabiye al."

Eliza, itiraz etmeye yeltendi ama Kit umursamadan şeker kaplılardan bir tanesini bardak altlığına koyuverdi.

Bir tane de kendisi için alıp, ağzına attı. Bir yandan bardağını ağzına götürürken bir yandan çiğnedi. Bir tane daha aldıktan sonra tekrar yastıkların arasına gömüldü. "Neden bu kadar gerginsin?"

Eliza'nın bardağı titredi. Eliza onu dikkatle kenara koydu. "Bi-bilmiyorum. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Birinci kural, ne yaparsan yap, yapmak istediğin zaten oymuş gibi davran, aptal gibi görüneceğinden emin bile olsan."

"Ama—"

"Bir de ama deme. Tereddüt ve kararsızlık ibaresidir. Sosyete avcı köpeği gibidir. Kan kokusu aldıklarında, doğrudan öldürmeye giderler." Çayından bir yudum aldı. "Neyden endişe ettiğini söyle bana. Geçen gün konuştuğumuzda böyle değildin."

Eliza derin bir nefes alıp, yavaşça bıraktı. "Bilmiyorum. Beklenti yüzünden ...sanırım. Ben sohbet etme konusunda iyi değilim. Özür dilerim." Ürperdi. "Özür dilerim, özür dilemek istememiştim."

Kit'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Çayını iç. Şimdiye kadar ılımıştır, dökse bile haşlanmazsın."

Eliza'nın görev bilinciyle itaat edişini izledi. Dudaklarına götürmeden önce itinayla bardağını alışı. Bir yudum

aldığında, boğazının farkında olmadan ne kadar zarifçe hareket ettiğini.

Bugün, Kit'in korktuğundan daha kötü olacaktı. Fırtınada kalmış bir kedi yavrusu kadar alıngandı. Rahatlamadığı sürece bir adım bile ilerleyemezlerdi.

Ne yapmalı?

"Bir oyun oynayalım mı?" diye teklif etti.

Eliza kaşlarını çatı. "Nasıl bir oyun?"

"Rol yapma oyunu. Sen, ben olacaksın, ben de sen. Bana erkeklerin partilerde kadınlara sorduğu sorulardan soracaksın, ben de cevap vereceğim."

Eliza'nın güvercin gibi gözleri kocaman açıldı. "Sen ben mi olacaksın?"

"Hı hı. Olamaz mıyım sence?" Abartılı bir cilveyle kirpiklerini kırıştırdı.

Eliza kahkaha attı.

"İşte böyle, şimdi daha iyi oldu," dedi Kit. "Hadi bana bir şeyler sor."

"Ah, lütfen, ne diyeceğimi bilemem ben."

"Herhangi bir şey."

Eliza'nın kaşlarının arası yine çatıldı. "Gerçekten, soramam." Sessizleşt, söylenmemiş bir başka "özür" dudaklarının arasında kaldı.

Kit biraz daha çay içip, bir parça daha kurabiye yedi. Tatlı ve yağlı hamurun ağzında eriyişini hissetti. Çiğneme-yi bitirene kadar aklına bir fikir geldi. Çayının kalanını da içip, bitirerek ayağa fırladı. "Benimle gel."

"Ne? Nereye?"

Eliza'nın elini tutup, onu ayağa dikti. "Soru sormak yok, takip et yalnızca."

“Ama Violet dersleri burada yapabileceğimizi söylemişti.”

“Violet bunu iyiliğin için söylemişti ama bu şekilde devam edersek asla rahatlayamayacaksın. O yüzden gel benimle.”

Kit, onu koridora doğru çekerken, aceleyle arkasından ayak uydurmaya çalışıyordu. “Ama nereye gidiyoruz?”

“Şimdi dile geldi,” dedi Kit. “Çok yakında göreceksin.”

Malikanenin içinde yürüdükçe lüks bir Fransız veya Türk halısından diğerine sessizce değen adımlarıyla geçerken, Eliza’nın terlikleri ve Kit’in botları aralara serpiştirilmiş cilalı ahşaplar ve parlak mermerlerde hafifçe çınılıyordu. Kit, Eliza’yı büyük merdivenlerden çıkardı. İkisini birlikte gören şaşkın hizmetçi kızlardan bir tanesi, elinde toz beziyle bakakaldı. Sonunda oymalı bir çift kanatlı kapıya vardılar. Kit dirseğiyle açtı.

Kapı müzik odasına açılıyordu.

Büyük bir piyano, üç tane düşey sürme pencerenin ortasındaki yerinde görkemiyle öne çıkıyor, kenara çekilmiş saf krem rengi perdelerin arasından cilalı, ceviz ağacı zeminde bal gibi kış güneşi akıyordu. Canlı vanilya tonlarıyla duvarlar, rokoko tarzı sıvalı zarif tavana uzanırken, fıstık yeşili döşemeler incelik ve sıcaklık katıyordu. Duvarlardan birinde varaklı bir arp duruyordu, yanında ise batıya ve doğuya dizilmiş iki yarım çember halinde sandalyeler. Odanın tam ortasında harekete yeterli alan bırakacak bir açıklık vardı. Kit, Eliza’yı oraya götürüp, durdu.

“Neden buradayız? Çalmamı beklemiyorsun, değil mi?” dedi Eliza hayret dolu bir ses tonuyla.

Tepkisi karşısında Kit kaşlarını kaldırdı. Kit ile aynı yerdeyken bir müzik aleti çalma fikri Eliza’yı gerçekten rahat-

sız mı etmişti? Şöyle bir düşününce, Eliza’nın sosyal bir toplantıda pek çok genç kadının teşvik edildiği ve genellikle de genç kadınların can attığı gibi bir şey çaldığını görmemişti. Yine de Eliza’nın yapabileceğini biliyordu.

Yalnızca iki hafta önce, tam da bu odanın yanından geçerken, içeride çalan harika Mozart sonatını kapalı kapılar ardından dinlemek için durmuştu. Aynı gün içerisinde Violet’e piyanoda geliştirmeyi başarabildiği yeteneği için iltifat ettiğinde, Violet gülmüş ve müziğe olan yeteneğinin her zamanki gibi ne yazık ki orta düzeyde olduğunu söylemişti – içerideki müzisyen Eliza’dan başkası değildi.

Bir ara Eliza ile konuşmalı ve müziğe olan yatkınlığını saklamayı bırakmak konusunda onu ikna etmeliydi. Başkalarıyla muhakkak paylaşılması gereken, gerçek bir yeteneği vardı. Pek çok genç kadın Eliza kadar güzel çalabilmeyi ancak hayal edebilirdi. Bu yeteneği dünyadan saklamasına izin vermek büyük bir suç olurdu. Ancak, *bu başka bir günün ders konusu olacak*, diye geçirdi içinden.

“Hayır,” dedi Kit, “çalmanı beklemiyorum, en azından bugün. Dans ederiz diye düşünmüştüm.”

Eliza boş gözlerle baktı.

“Rahatlaman ve öğrenmen için muhteşem bir yol,” diye açıkladı. “Ayakların meşgulken, ağzından çıkan her hece için endişe edecek zamanın olmaz. Ayrıca, gerçekten bir kavalie ile dans pistinde olacağın zamanlar için de iyi bir alıştırma olur. Ama kahretsin ki, bu planı çok iyi düşünemedim, değil mi? Bizim için çalacak kimse yok.”

Kit, bir elini beline koydu. “Müzik odasındayız ama müziğimiz yok. Bayan Litton piyano çalmayı biliyor mudur, sence?”

“Hayır, sanmam,” dedi Eliza, Kit’e hâlâ anlamaya çalışır gözlerle bakarak.

Kit, Eliza’nın bakışını görmezden gelerek, kahyayı çağırıp, bir vals parçası çalıp çalamayacağını sormayı düşündü. Ama düşünmesiyle vazgeçmesi bir oldu. Eliza’yı rahatça sohbet etmeye ikna etmek, söyledikleri her kelimeye kulak misafiri olacak birileri olmadan bile yeterince zordu.

“Müziğimiz olmamasına rağmen, balo salonuna gitmemiz gerektiğini düşünmüştüm,” diye devam etti Kit, “ama salon o kadar geniş ki sadece ikimiz varken orada kendimizi kayıp hissedeceğimize karar verdim. Ayrıca, aynalar senin cesaretini kırabilir.”

Eliza cevap vermeyince, Kit kibarca eğilip, sağ elini uzattı. “Bayan Hammond, bana bu dansı lütfeder misiniz?”

Eliza, elini tutmaya yönelik bir harekete yeltenmeden, başını salladı. “Affedersin ama dans etmenin muhabbet kurmada daha rahat olmam için bana ne yararı dokunacağını anlamadım. Dans etmeyi biliyorum zaten.”

“Kesinlikle biliyorsun, ben de bu yüzden bu yolu seçtim. Sen kusursuz bir dansçısın Eliza. Erkeklerin neler kaçırdığını fark etmemeleri ne yazık.”

İltifat karşısında Eliza’nın yanakları kızarmaya başladı.

“Biraz güven. Ben senin akıl hocanım, değil mi?” diye şakalaştı, gülümseyerek. “Gel bakalım, işe yarayacak mı?”

Elini tekrar uzattı. Bu kez Eliza elini tuttu.

Kit eldiven giymiyordu.

Eliza titredi, sıcak ve çıplak teninin, tenine değmesiyle kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Çıplak avucunun küçük ve tereddütlü hali, Kit’in dokunuşundaki kontrollü gücü içinde kayboldu.

Halime bak. Eliza, elinin terlememesini umut ediyordu. Ne kadar korkunç olurdu. Elini çekip, avucunu eteğine silmek isterdi, ama böyle kaba bir hareketin her şeyi daha beter kılacağını biliyordu.

En azından Kit diğer elini beline, sıkı ama beklentisiz bir şekilde dolarken Eliza’nın artan kaygılarından bihaber görünüyordu. Ufacık bir hareketle Eliza’yı kendine doğru çekti, bedenlerinin arasında uygun mesafeyi bıraktı. Eliza bakışlarını Kit’in sert ve köşeli çenesine kenetledi, tam çenesinin ortasından geçen hafif gamzeyi takip etti.

Nabızı tekrar hızlandı.

Zorla yutkunarak, bakışlarını kravatına indirdi.

Kit bir adım atarak, valsini başlattı. Kör bir içgüdüyle hareket ederek, Eliza da ona ayak uydurdu.

“Da-da-dam, da-da-dam, da-da-dam, da-da-dam...”

Kit, Eliza’yı bir çember içerisinde döndürürken, Eliza’nın bakışları da yukarı kaydı, dudaklarının arasından ufacık bir kıkırdama çıktı.

Doğaçlama melodi durdu, Kit’in bakışlarında bir parlaklık. “Beğenmedin mi? Biraz müziğimiz olsun diye uğraşıyordum.”

Eliza gülümsemekten edemedi. “Sorun yok. Sadece beklemiyordum. Lütfen devam et.”

“Hayır, artık edemem, tüm havayı bozdun. Ama bence böylesi daha iyi, sonuçta aynı anda hem mırıldanıp hem konuşamam, değil mi?”

Eliza’yı kolaylıkla yönlendiriyordu. Eliza’nın ayakları da rahat ve çabasız bir ritimde ona eşlik ediyordu.

“Elbiseniz hakkında iltifatlarımı iletmek isterim, Bayan

Hammond. Kabalık etmek istemem ama mavinin çok hoş bir tonu. Yeni mi?"

Zamanı gelmişti işte. Kit sohbeti daha resmi bir bölgeye çekmiş, kelimeleri biraz flört katarak, daha hafif tutup, derisi resmen başlatmıştı.

"Evet," dedi Eliza. Tek kelimelik cevabı sert ve bir günlük tost kadar bayat çıkmıştı, tekrar gerildiğinden boynu kasılmıştı. Kit, kibarca devam etmesini bekledi ancak her zamanki gibi Eliza söyleyecek başka kelime bulamamıştı.

"İltifatı hafifçe başınla onayla," diye kibar bir ses tonuyla talimat verdi Kit. "Sade bir 'evet' olası tüm konuşmayı engeller."

Eliza, itaatkar bir ifadeyle başını eğdi.

"Güzel. Şimdi biraz olağan şeylerden bahset. Mesela renk konusundaki tercihin veya nerden veya kimle aldığın gibi şeylerden."

"Be-ben, pekala. Teşekkür ederim, lordum," dedi, rolüne baştan başlayarak. "Mulholland Kontesi bu rengi önerdi."

"Kontesin nadide bir zevki var. Bu renk, gözlerinizi ön plana çıkarmış."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Ama bunu giymemeliyim."

"Ah, peki neden?"

"Hâlâ teyzemin yasını tutuyorum ancak kontes siyahtan nefret ediyor. O yüzden de kız kardeşinin hizmetçilerine tüm eski kıyafetlerimi yakmaları talimatını verdi."

Kit karakterden çıkarak, homurdandı. "Jeanette'in eski kıyafetlerine ne yaptığını söylememiştin."

"Evet. İlk elbiseler gelmeye başladığı an, yardımcıma her şeyi atmasını söyledi. Zavallı Lucy'nin de itaat etmeme gibi bir şansı yoktu."

"Peki sen ne yaptın? Bir daha Jeanette ile karşılaştığında diktatörvari tavrı nedeniyle onu azarladın mı?"

Eliza başını salladı, bukleleri yanaklarında sallanıyordu. "Azarlamak? Tanrım, tabii ki hayır."

Kit bembeyaz dişleri parlayarak bir kahkaha attı. "Mantıklı bir tercih. Her zaman derim; seçeceğin savaşta bilge olacaksın."

"Kesinlikle. Makus talihlerini öğrendiğimde elbiseler çoktan gitmişti. Ancak Lucy'ye, kontes bir daha gelip, emirler yağdırmaya başlarsa, onu dışarı atıp, kapıyı kilitleme izninin olduğunu söyledim."

Kit güldü, canlı gözlerinin içinde parlak zümrütler gibi yeşil çiller ışıldadı. Eliza'yı nazıkçe çevirdi, bedeni öyle bilinçsiz bir zarafetle hareket etmişti ki Eliza'nın içinde kalmış olabilecek tüm kaygılar yok oldu.

Eliza derin bir nefes verip, kendini dansa bıraktı. Düşünmeden Kit'e gülümsedi.

"Peki Bayan Hammond," dedi Kit, sesinin şurup gibi zengin ve ılık haliyle, "son zamanlarda havayı nasıl buluyorsunuz?"

Eliza gözlerini kırıştırdı, upuzun bir süre bu masum soruyu algılayamadı. Sonra kendine geldi. *Hava mı?* Ama tabii Kit derse dönmüştü.

"Ha-hava şubat sonu için gayet iyi," dedi.

"Sizin için çok soğuk değil, yani?"

"Hayır. Ama yine de baharı tercih ederim. En sevdiğim mevsim."

“Neden peki?”

“Çünkü bahar aylarında her şey açar, her şey yeniden başlar.”

“Öyleyse pek çok kadın gibi siz de çiçeklerden hoşlanıyorsunuz,” diye takıldı Kit.

“Elbette, ama sadece çiçek değil.”

“Öyle mi?”

“Evet tabii ki. Tüm dünya baharda tekrar canlanır,” Eliza Kit’e baktı, bahar duygusunu damarlarında hissetti. “Tüm kış boyunca buz kesmiş ve uykuya dalmış her şeyin tekrar hayata gelmesi bana daima umut verir. Bazen bunun, doğanın herkese ve her şeye bir kez daha denemek için bir şans verme şekli olduğunu düşünürüm.”

Kit’in yüzünde tutuk bir ifade belirdi. “Harika bir düşünce. İnsanlar da hareketlerinde bunun yarısı kadar cömert olsaydı, dünya daha iyi bir yer olabilirdi.”

Eliza başıyla onayladı, Kit’in sözlerindeki derinlik hoşuna gitmişti. “Evet, aynen.”

Tam o anda Kit tekrar birkaç vals melodisi mırıldanmaya başlayınca, yüzündeki bir anlık ciddi ifade kayboldu. Eliza’ya öyle kocaman gülümsedi ki karşılık veremedi duramadı.

“Tamam şimdi,” dedi uzun bir süre sonra Kit, “belki de temeller hakkında konuşmak için biraz ara versek iyi olur.”

“Neyin temelleri?”

“Kibar sohbet. Hava konusunu tükettik. Bu en güvenli konulardan biridir. Her durum ve kişiye uygundur. Başka? Gerçek bir eğlence ortamındaysan, parti hakkında birkaç hoş gözlemde bulunabilir, misafir sayısı veya dekorasyon hakkında konuşabilirsin. Ya da ev sahiplerine iltifatlar ede-

bilirsin, tabii söyleyecek gerçekten güzel şeyler bulabilirsen. Sinir bozucu tiplerse, seni biraz zor duruma sokabilirler. Ne yaparsan yap, asla yalan söyleme. Sessiz kalmak hikaye anlatmaktan iyidir.”

Ama Eliza’nın da derdi bu değil miydi? Fazla sessiz olmak?

“Atlar, avcılık ve köpekler erkeklerle konuşmak için iyi konulardır.”

“Ama ben atlardan ve avcılıktan anlamam ki. Bildiğim tek köpek de Violet’in danuası, Horatio. Ne koca sersemdir o.”

“Tam bir karakter. Darragh’ın kurt köpeği de öyle. Onlar hakkında konuş. Köpek seven herkes onların soytarılığını dinlemekten hoşlanacaktır. Atlar ve avcılığa gelince, daha fazla şey öğrenmen gerek. Ata binmeyi biliyorsun, değil mi?”

“Evet, ama çok iyi değilim. Doris Teyze, bir ata bakmak için verilen paranın büyük israf olduğunu düşünürdü. Hatta onlara yemek makinesi derdi, besleyip, büyütme maliyetine değmeyeceklerini söylerdi. Hayatının çoğunu Londra dışında geçirdiğinden yaşlı at kiralamayı tercih ederdi. Dolaşısıyla da bir yaz kırdan aldığım dersler dışında atlarla fazla zaman geçiremedim.”

Kit kaşlarını çatı. “Teyzenin yaşlı bir cimri cadaloğ olduğunu bilirdim ama böyle tek bir ata bile bakmayacak derecede olduğunu tahmin etmezdim. Neyse o zaman sana tekrar ata binmenin keyfini öğretmek için zaman ayarlamalıyız.”

Eliza’nın içi belli belirsiz titredi. Atları severdi ama özellikle de sırtlarında yeni ve tecrübesiz bir binici varken tahmin edilemez yaratıklar olabiliyorlardı. At üstünden düşme

fikrinden hoşlanmadı. “Ah, sorun yok. Bu şekilde de fena değilim.”

“Fakat en azından, tekrar atın üzerinde rahat hissetmeyi öğrenmelisin. Olur ya at binmeye gitmek teklif edilebilir. Merak etme. Adrian’ın muhteşem atları var. Sana en yakın arkadaşımışıçasına davranan bir kısırak bulacağım.”

“Atların arkadaşı olur mu?” diye çıkıverdi ağzından.

“Olur tabii.” Kahkaha atıp, mutlu bir şekilde göz kırptı. “Hem yanlış hatırlamıyorsam dolabında üç yeni binici kıyafetin var. Daha giymeden eskimelerine izin veremeyiz.”

Bunun karşısında Eliza cevap vermemenin en mantıklı hareket olacağını düşündü.

Birkaç dakika sonra Kit durdu ama Eliza’yı bırakmadı. “Biraz daha devam edelim mi? Odada bir tur daha atarken yeni bir sohbet alıştırmaları yaparız?”

Kit’in yakın duruşuna kayıtsız kalmak için elinden geleni yapıyordu. Dansları durduğundan bu yana bedeni açıklaması mümkün olmayan bir şekilde daha da yaklaşıyordu. Bir santim daha mı yaklaşmıştı sanki? Yoksa Eliza mı ona yaklaşmıştı?

Her iki durumda da harika bir yakınlıktı.

Sinekkaydı yanaklarında hâlâ tıraş köpüğünün kokusu vardı. Parmak uçlarının altında güçlü omuzlarının arasında gerilmiş ince, pamuklu kumaşın yumuşak dokusundan zevk alıyordu. Elinin böyle samimi bir halde onun elinde olmasının verdiği hazla mest oluyordu.

Ama tabii ki Kit bunların hiçbirinin farkında değildi. Kendinin de olmaması gerektiğini biliyordu. “Evet, hadi devam edelim,” dedi istemsiz, ele avuca sığmaz dürtülerini görmezden gelmeye kararlı bir şekilde.

Eliza’yı etekleri havada uçuşurcasına, odada bir kez daha döndürdü Kit. Eliza belli belirsiz iç çekti, Kit’in bedeninin bir kere daha kendi bedeninin ritmine doğal ve uyumlu bir şekilde girdiğini fark ederek.

“Peki, şehrin eğlenceleri hoşunuza gidiyor mu, Bayan Hammond?” diye söze başladı tekrar Kit.

“Londra, her zamanki gibi en güzel şehir.”

“Peki şimdiye kadar nereleri gördünüz?”

“Ah, öyle çok önemli yerler değildi. H-hâlâ tutmam gereken bir yas var. Bu kış pek dışarı çıkmadım.”

“Ah doğru. Yerinde bir hareket olmuş.”

“Bir de akıl hocam var,” diye devam etti. “Raeburn Dük ve Düşesinin baş kahyasının söylediğine göre, tüm taliplerimi uzak tutuyormuş.”

Şimdi nereden çıktı böyle haylaz bir yorum? diye düşündü, kendi kendine şaşırarak.

Kit’in dudakları kıvrıldı, hemen oyuna dahil oldu. “Sizin şu akıl hocası, çetin ceviz midir?”

“Görevleri konusunda, evet. Çok özenlidir.”

“Ben hiç öyle duymadım. Ben hayatını daha çok boş uğraşlarla ve nafil zevklerle harcadığını duymuştum.”

“Ah, kesinlikle eğlenmeyi bilir ama ben buna boş uğraş veya nafil demem.”

“Akıl hocanız bir dahaki sefere üç aylık harçlığını alacağı zaman, bunu ağabeyine söylemelisiniz.”

Eliza’nın dudaklarının arasından bir kahkaha fırladı. “Onun iyiliği için elimden geleni yapacağım.”

“Pekala, akıl hocanızın sorumluluklarını ciddiye aldığını duyduğuma şaşırmadığımı itiraf etmeliyim. Sizin gibi bir

öğrenci var karşısında. Zamanı geldiğinde taliplerinizi sopalara kaçırmak zorunda kalacak.”

“Öyle mi?”

“Şüphesiz.”

Eliza, Kit’in gözlerine baktı ve kendini tepesinde sular birleşmeden az önce bir yüzücünün hissedeceği gibi, boğuluyor gibi hissetti.

Ne yapıyorum ben? diye sorguladı kendini. Flört mü ediyorum? Kit ile mi? Hem sanki o da mı benimle flört ediyor?

Ama yok, diye hatırlattı kendine, Kit’in karşılıkları sadece oyundu. Şakacı ve şen sözlerin her biri sadece bilgilendirmek ve yönlendirmek içindi, hiçbiri gerçek değildi.

Aniden sanki iğne batırılmış balon gibi içindeki tüm neşe söndü. Boğazı düğümlenmiş halde dans etmeyi bırakıp, uzaklaştı. Ellerini ellerinden söküp aldı. “Be-ben üzgünüm. Bıraksak olur mu?”

Kit kaşlarını çatı. “Ne oldu? Çok iyi gidiyordun.”

İfadesini göremesin diye Eliza bakışlarını yere çevirdi. “Be-ben bir anda kendimi yorgun hissettim. Belki de hiç dans etmemeliydim.”

“Emin misin? Violet’in bir süre önce atlattığı mide rahatsızlığına yakalanmış olmayasın?”

“Hayır, ben—” Kit’ten bir adım daha uzaklaştı. “Hafif bir baş ağrısı. Geçer.”

“O zaman odana çıkıp, biraz uzan istersen? Yardımcına iyi hissetmediğini söylerim ve rahatsızlığını giderecek bir şeyler yapar.”

Keşke yardımcımın yapabileceği bir şey olsa, diye dü-

şündü Eliza kinayeyle. Keşke her şey bu kadar kolay halolabilseydi.

“Te-teşekkürler.”

Başını hafifçe öne eğdikten sonra, dönüp arkasını, odadan çıktı. Koridorda tek başına, yürüyüşü koşmaya dönene kadar adımlarını hızlandırdı.

www.webcanavari.net

ALTINCI BÖLÜM

Kütüphanenin penceresinden süzülen zayıf ışıklara tuttu kitabını. Dışarıda gün soğuk ve iç karartıcıydı. Eliza, şöminede yanan odunların verdiği sıcaklığa minnettar, sandalyesine gömülüp, mavi-beyaz desenli kaşmir şalını omuzlarına daha sıkı sardı.

Violet de yakınında oturmuş, okumayı bitirir bitirmez Eliza'ya vereceğini söylediği, heyecanlı korku romanı *Frankenstein ya da Modern Prometheus*'u okuyordu. Devasa patilerinin üzerine koyduğu çenesiyle Horatio, Violet'in ayaklarının üzerinde uyukluyordu. Köpeğin nemli, siyah burnundan ara ara hırıltılı horlama sesleri geliyordu.

Eliza bir sayfa çevirerek, dikkatini kelimelere vermeye çalıştı, ama daha bir paragraf bile okumadan düşünceleri rüzgarda uçuşan kuru yapraklar gibi Kit ile yaptıkları derse uçtu. Bir gün önce müzik odasından koşarak çıktığından bu yana neredeyse başka hiçbir şey düşünmemişti.

Ne kadar aptalım, diye düşündü kendi kendine belki de yüzüncü defa. Kit'in nazik dikkati ve inkar edilemez yakınlığına teslim olmuş ve sadece kendini fazla kaptırmıştı. Ancak dikkat etmezse, kendini yine etkileyici büyüüne

teslim olmuş bulacaktı. Nitekim bu göze alabileceği türden bir şey değildi.

Zaten bir defa Kit için yanıp tutuşmuş, uzaktan hayranlık beslemişti ve bir anlık dikkatinden fazlasını kazanamayacak kadar utangaç kalmıştı. Avrupa'ya gittiği gün acıdan paramparça olacağını sanmıştı. Daha sonra gecelerce gözleri kuruyup, bitap düşünceye kadar yastığını gözyaşlarıyla ıslatmıştı. Ondan sonra da aptalca, faydasız ve imkansız duygularını bir kenara bırakmış, Kit Winter'a duyduğu aşkı bitirmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Şimdi tam da onu sadece arkadaş olarak görürken, dün dersten öyle, aşık olmaktan korkan aptal bir kız çocuğu gibi kaçmak da neydi?

En sonunda başına bu belayı açan şeyin dans etme fikri olduğuna karar verdi. Dans etmek ona ilk pervasız aşkını hatırlatmıştı.

Şu anda bile o çok uzun zaman önceki akşamı en derin ayrıntılarına kadar hatırlıyordu. Mumun huzur veren ışığı, yoğun insan kalabalığı, balo salonunun kenarına köşesine kaçıp otururken hissettikleri, saç baş ağarmış kadınların dedikodularını sanki orada değilmişçesine dinleyişi. Tam olarak hissettiği, acı verecek kadar yalnız olduğuydu. Acı verecek kadar yalnız ve bulaşık suyu rengindeki çirkin tafta elbisesiyle kesinlikle istenmeyendi.

Terliklerinin üzerindeki kurdeleleri uzaktan inceliyordu ki önünde beliriverdi. Lord Christopher Winter. Tüm karizması ve ışığıyla. Eğilerek selam verdiğinde, utancından Eliza'nın ciğerlerinden hava çekildi.

"Bayan Hammond," dedi, "bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Eliza konuşmadı. Tek kelime edemedi. Boş gözlerle bakakaldı. Kit uzanıp, eldivenli ellerini nazikçe tutarak, onu ayağa kaldırdı. Dans pistinde, onun kollarının arasında dimdik durmasını sağlayan tek şey içgüdüydü.

O anda müzik başladı ve vals adımlarıyla dönmeye başladılar. Eliza karşılık veremese de Kit gülümseyerek ve son derece ilgili davranarak, onunla sohbet etmeye çalışıyordu. Kalbi boğazında atarken, Eliza ancak birkaç soruya cevap verebildi, gerçi bugüne kadar da onlardan bir tanesini bile hatırlamamıştı. Dans bitene kadar, Eliza büyülenmişti. Gece bitene kadar da baştan ayağa tilsimine kapılmıştı.

Tüm gece boyunca, genç erkekler Eliza'yı ardı ardına dansa davet etmişti. Ama Eliza aptal değildi. Bunların Kit'in arkadaşları olduğunun farkındaydı, bu davetler sadece ona iyilik olsun diyeydi.

Belki de kırılması, bir şekilde dalga geçildiği için öfkelenmesi gerekiyordu. Ama bunun yerine Kit'in hareketlerinin yardımseverliğinden kaynaklandığını ve uzun zamandır kimseden göremediği bir nezaket gösterdiğini düşünmüştü. Gece yarısı olduğunda, yemekte eşlik etmeden önce Eliza'yı bir kez daha dansa kaldırdı.

Belki de birileri ondan bunu yapmasını rica etmişti, Eliza hâlâ bilmiyordu ancak Kit Winter ona hayatının en güzel gecelerinden birini yaşatmıştı.

Ve Eliza aşık olmuştu.

Şöminedeki çiraldan biri patladı, kızıl kıvılcımlar dumana karıştı. Eliza, hayallerden uyandı. Kucağında unuttuğu kitabına bir anlık kafa karışıklığıyla bakarak gözlerini kırptırdı. Violet'e kaşla göz arasında baktı. Neyse ki

tamamen kendini kitaba vermişti de arkadaşının daldığını fark etmemişti.

Eliza, düşünceleri tekrar Kit'e kaydığında, iç geçirmek için kendini tuttu. Onun etrafında olmanın tehlikeli olabileceğini fark etmişti. Kit her ne kadar bunu bilinçsizce ortaya çıkarmış olsa da belli ki bir yanı hâlâ onun büyüü altındaydı. Ama bir yanı her ne kadar bir gün önce yaptığı gibi kaçıp, saklanmak istiyorsa, daha güçlü olan diğer yanı bu dersleri alıp, bitirmek istiyordu.

Başarabilirim dedi, kendi kendine. Kit'e sadece arkadaş ve öğretmen gözüyle bakarak, *başaracaktı*. Bunu başarabilirse, kalbi kendine ait kalacaktı. Ama yine de ne olur ne olmaz diye dersler için elinden geldiğince uğraşacak, çok çalışacak ve bilmesi gereken her şeyi mümkün olduğunca hızlı öğrenmek için kendini zorlayacaktı. Ne kadar çabuk öğrenirse, o kadar çabuk bir eş bulabilir ve hayatına devam edebilirdi.

Tabii Kit'in onu arzulamasını sağlayamazsa.

Bir anda aklından geçenler, Eliza'yı dondurdu.

Kocası, sevgilisi olarak Kit. Ne kadar gurur vericiydi. Ne kadar imkansızdı. Asla olamazdı ama yine de...

Adrian odaya girdiğinde hâlâ ihtimalleri düşünüyordu.

"Merhaba, bayanlar," dedi. "Kitabınıza gömülmüş, şallarınıza sarılmış şu halinizle kediler gibi huzurlu görünüyorsunuz. Umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Umarım etmiyorsundur," dedi Violet, okuduğu sayfanın arasına parmağını koyarak. "Canavar ortalığı kasıp kavurmaya başlamıştı."

Adrian sırttı. "Biz gezimizden döndüğümüzde hâlâ ka-

sıp kavuruyor olacak. Bugün seni yeni faytonumuzla gezintiye çıkaracağımı unutmadın, değil mi?”

Violet mahcup bir ifadeyle bakarken, bir yandan da ayağa kalktı. “İtiraf etmeliyim ki unuttum, muhtemelen hava bu kadar kapalı olduğundandır. Dur hemen gidip, en kalın pelerinimle, eldivenlerimi alayım. Hemen dönerim.”

“On dakika içerisinde gelmezsen, seni ben getiririm.”

Violet, yanına gidip, fısıldadı, “Gelmesen daha iyi olur. Geçen sefer ben üstümü giyinirken, bana bakmaya geldiğinde ne olduğunu unutmadım.”

Adrian’ın gözleri parladı, karısına öpmek ister gibi baktı. “Dokuz dakikan kaldı güzelim, gitsen iyi edersin.”

Violet gülerek, yola koyuldu. Horatio da ardından kalktı.

Eliza, arkadaşlarının samimi konuşmalarının tek kelimesini bile duymamış gibi yaparak, bakışlarını kaçırdı.

Adrian, Eliza’nın yanına gidip, karısından kalan koltuğa oturdu. Eliza kafasını kaldırdığında, genelde olduğu gibi yine Kit ile olan benzerlikleri karşısında şaşkınlıkla baktı. Her ikisi de koyu renk saçlara ve geniş omuzlara sahipti. Her ikisi de yakışıklıydı ve akraba oldukları daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Kit’in yıllar geçtikçe ağabeyine daha çok benzeyeceğini, sadece daha güçlü bir yapıya sahip olacağını düşünüyordu.

“Sen ne okuyorsun?” diye sordu Adrian.

Eliza, kitabın ince deri kapağını adı görünecek şekilde kapadı. “Ah, Keats’in bir kitabı. *Endymion*. Okudun mu?”

Adrian başıyla onayladı. “Keyifle okudum. Gerçi birkaç eleştirmen oldukça sert davrandı. Yakında yeni bir kitap çıkaracağını duydum, belki bu sefer daha başarılı olur. Son

zamanlarda sağlığıyla ilgili haberler çok kötü ama... İnce hastalıklı anladığım kadarıyla.”

“Ah, duymamıştım. Ne korkunç.”

Düşünceli bir sessizlik içerisinde bir süre oturdular.

“Daha keyifli şeylerden bahsetsek ya?” dedi Adrian.

“Kardeşimle dersleriniz nasıl gidiyor?”

“Sence bu daha mı keyifli?” diye çıkıştı Eliza.

Adrian kahkaha attı.

“Lü-lütfen, be-beni yanlış anlama. Dersler iyi gidiyor, gerçi şimdiye kadar daha bir tane yaptık.” Böyle ansızın Kit ve yakın zamanda yaşadıkları hatırlatılınca sinirleri zıplayıvermişti. “Ancak düşünceli çabaları boşa olabilir. Nazik konuşmalar ve havadan sudan konuşmalar konusunda umutsuz vakayım.”

Adrian gülümsedi. “Bak şu anda benimle konuşuyorsun. Bence muhabbet konusunda sandığın kadar kötü değilsin.”

“Ama sizi tanıyorum, efendim. Benim beceriksizliğimi ortaya çıkaran, yabancılar.”

“O zaman herkesle arkadaş olmaya çalışmalısın.”

İfadedeki eşsiz bilgeliğe şaşırmış halde Adrian’a baktı.

Koridorda ayak sesleri çınladı.

“Ah, Violet dönüyor olmalı.” Adrian ayağa kalktı, kütüphane duvarında asılı saate baktı. “Bir dakika erken geldin. Aferin hayatım.”

Violet odaya girdi. “Ne demek, aşkım. Dışarıya çıkacağımızı neredeyse unuttuğum için bu kadarını sana borçlu olduğumu düşündüm. Ancak fazla oyalanmamalıyız. Georgianna bir saatten fazla uyumaz ve uyandığında da karnı aç olur.”

“O zaman çıksak iyi olur. Ne senin ne de Georgianna’nın mutsuz olmanızı isterim.”

Adrian ve Violet vedalaşıp, gider gitmez Eliza da kitabını okumaya döndü. Birkaç dörtlük okuyacak kadar Kit’i aklından çıkarmayı başarmıştı ki kapı hafifçe çalındı.

March ses çıkarmayan adımlarla odaya süzüldü. “Affedersiniz, Bayan Eliza. Bir beyefendi geldi. *Kuzeninizmiş*, öyle diyor.”

Eliza kaşlarını çatı. “Kuzenim mi? Bay Pettigrew mi yani?”

March, ağaran saçlarını işaret etti. “Ana salona aldım.”

Ne kadar tuhaf, diye düşündü. *Philip Pettigrew burada? Ne istiyor olabilir?*

Normal şartlar altında, Violet ve Adrian evde yokken, erkek bir misafir ile ilgilenmek hiç uygun olmazdı. Kit bile dışarıdaydı. Eliza bu sabahki derslerini bir önceki günün baş ağrısını bahane ederek iptal ettiğinden, arkadaşlarıyla olduğunu tahmin ediyordu.

Ancak Philip Pettigrew tam olarak misafir değil, diye hatırlattı kendi kendine. Her ne kadar tatsız bir akrabalık olsa da kuzeni olarak Pettigrew ailedendi. Onun yanındayken yıllar boyunca medeni ve nazik olmaya çalışsa da doğrusunu söylemek gerekirse teyzesinin oğlunu hiçbir zaman sevmemişti. Çocukluklarında örümcek ve kurbağa toplayıp, Eliza’nın beklemediği yerlere nasıl koyduğunu hâlâ hatırlardı.

Yıllar boyunca sürünen veya zıplayan bir şey bulma korkusuyla dikiş sepetine yanaşırken tereddüt etmişti. Eliza on üçüne geldiğinde, Philip, kilisede elbisesinin cebine bir çekirge bırakmıştı. Yaratığa dokunduğunda Eliza’nın çığlık-

ları şapelin taş duvarlarında çınlamış, çıkardığı velvele tüm Pazar ayinini mahvetmişti.

Şimdi bile eve geldiğinde yediği dayağı hatırlıyordu, teyzesi tek bir kelime bile etmesine izin vermeden, Eliza’nın rol yaptığına karar vermişti.

Hayır, Philip Pettigrew’i hiçbir zaman sevmemişti.

March’ın onu göndermesini ne kadar çok istese de bu isteğini bastırarak, kitabını kenara bırakıp, ayağa kalktı. “Teşekkür ederim, hemen kuzenimle ilgilenmeye geleceğim.”

“İçecek getireyim mi?” diye sordu kahya.

“Evet, getirsen iyi olur.” Aslında Pettigrew’in bir şeyler yiyip içecek kadar kalmamasını istiyordu. Ama belki de çay tepsisiyle oyalanmak Eliza’nın dikkatini dağıtırdı.

Koyu mor eteklerini düzelterek salona doğru yürüdü.

Eliza odaya girince, Pettigrew döndü, siyah saçları ince yüzünden aşağı dümdüz sarkmış, yakasının üzerine düşmüştü. Onu her zaman çelimsiz bulmuştu, onu anlatmak için en uygun kelime – çelimsiz ve espri anlayışından yoksun, sanki gülümsese yüzünde kalıcı zararlar doğuracakmış gibi ölüm ciddiyetinde. Koruyacak bir güzelliği olduğu da söylenemez, diye düşündü, Eliza. Kanca burnu ve boru gibi çenesi bile masum bir çocuğu korkutmaya yeterdi.

Aslında Eliza’nın hatırladığı kadarıyla Pettigrew pek çok bebeği boğulurcasına ağlatmayı başarmıştı, bebekler görür görmez korkunç görüntüsü ve asık suratlı hareketleri karşısında dehşete kapılıyordu. Noah, Sebastian ve Georgianna, odalarında güvende oldukları için mutluydu, yoksa Pettigrew kesin onları da ağlatırdı.

Tamamen siyahlara bürünmüş haliyle – annesinin ölü-

münden önce de tercih ettiği renk hep buydu – Eliza’ya bir kargayı hatırlattı. Kemiklerde kalan etleri almaya gelmiş leşçil bir karga. Pettigrew yanaştığında Eliza’nın tüyleri diken diken oldu, büyük, hafif sararmış dişleri ile tam olarak olmasa da gülümser gibi yaptı.

“Kuzen Eliza, seni görmek ne hoş! Son görüşmemizin üzerinden gerçekten uzun zaman geçti.”

Geçmiş miydi? Pek doğru gelmemiştir bu ifade. Çünkü son görüşmeleri Doris Teyze’nin vasiyetinin okunduğu gündü – mirastan tamamen mahrum bırakıldığını öğrendiğinde Pettigrew’in bedeninden tüm odaya öfke yayılmıştı.

Eliza tekrar Pettigrew’in ne istediğini merak etti. Bunun tamamen dostane bir ziyaret olduğunu düşünebilirdi, belki de haksız yere sert davranıyordu. Belki de geçen haftalar boyunca vasiyet hakkındaki öfkesi dinmişti. Ailevi bağlarının hatırına, bir karara varmadan önce en azından onu dinlemesi gerektiğini düşündü.

Pettigrew tokalaşmak için elini uzattı. Eliza, ona dokunmaktan tiksiniyor, tereddüt etti. Tiksintisini gizlemek için, koltuğa doğru geçerken, elini görmemiş gibi yaptı. Koltuğa gömülüp, karşısındaki koltuğu işaret etti. “Oturmaz mısın, kuzen?”

Pettigrew’in kolu yanına düştü. Neyse ki herhangi bir yorum yapmadan, Eliza’nın gösterdiği yere oturdu.

“Ne yazık ki Dük ve Düşes burada değil,” dedi, eteğinin pilisinde parmağını gezdirerek. “Sen gelmeden az önce çıktılar. Dükün yeni faytonuyla parkta gezinti yapacaklar.”

“Zamanlamamın yerinde olmaması büyük talihsizlik. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse—”

Kapı çalındı. Bu araya oldukça minnettar olan Eliza,

March’ın elinde dolu tepsiyle odaya girişini izledi. Her zamanki gibi hizmetçi kızlardan birini göndereceğini düşündüğünden March’ın gelmesi onu şaşırtmıştı. Eliza için endişeleniyor muydu? Kuzeninin yapmacık ziyareti karşısında Eliza’nın iyi olduğundan emin olma görevini üstlenmeye mi karar vermişti? Bu düşünceli tavır karşısında Eliza rahatladı, yüzünde kocaman ve minnettar bir gülümseme belirdi. “Ah, muhteşem görünüyor. Çok teşekkür ederim.”

“Size hizmet etmek benim için bir zevk, Bayan Eliza.” Yaşlı adam ağır tepsiyi, Eliza’nın kolaylıkla erişebileceği şekilde bıraktı. “Hepsi bu kadar mı?”

“Evet, yeterli.”

“Başka bir şey isterseniz, lütfen zili çalın.”

March’ın bakışlarındaki ifadeyi görüp, anladığını başıyla hafifçe onayladı. “Teşekkür ederim, March.”

March gidince, kendini desenli çini bardak çanaklara, gümüş çatal kaşıklara gömüp, tüm prosedürü mahvederek, çayı bardaklar hariç her yere dökmemeyi umut etti. “Krema ya da şeker?”

“Hiçbiri. Çayı sade seviyorum.”

“Ah, tabii, şimdi hatırladım.”

Nasıl unutabilirdi? Tanıdığı en sade yaşayan insanlardan biriydi, dünyevi rahatlıklara bulaşmak konusunda rahmetli teyzesinden bile daha tutucuydu.

Eliza kendi bardağına bol kepçeden şeker ve dolu dolu krema koyarak, küçük de olsa nispet yapmanın tadını çıkardı. Sonra da çaydanlığı alarak, dikkatle her iki bardağı da doldurdu. Elleri neredeyse hiç titremeden. Kuzenine çayını uzattıktan sonra, kekler ve küçük sandviçleri sundu.

Bariz bir şekilde kuzeni sadece nezaketten küçük bir parça salatalık ve tereyağlı kanepeyi alıp, tabağına koyduktan sonra çayından bir yudum aldı. Kit orada olsaydı, şimdiye çoktan en az üç sandviçi yiyip, bitirmiş, yarım düzinesini de tabağına almıştı, diye düşündü Eliza, bir yandan da için için gülümseyerek. Burada olup, tavırlarıyla onu güldürmüyor olması ne talihsizlikti.

“Gördüğüm kadarıyla yastan çıkmışsın.”

Pettigrew’in cümlesi üzerine başını kaldırdı. İki büklüm olmamak için kendini zor tuttu. “Yanılıyorsun. Yas dönemi bitmek üzere, o yüzden de bu mor gibi biraz koyu renkler giymekte utanılacak bir şey yok.”

Uzun ve rahatsız edici bir an boyunca, kara çukur gözlerini Eliza’ya dikti. “Belki de haklısındır. Durumdaki değişiklik de seni kesinlikle onaylıyor. Hiç bu kadar iyi göründüğüne tanık olmamıştım.”

“Te-teşekkür ederim.”

“Gerçi annem yaşasaydı saçına onay vermezdi bence.”

Eliza elini kaldırıp, parmak uçlarıyla buklelerinin ucuna dokundu. “Muhtemelen vermezdi.”

Pettigrew bardağını bıraktı. “Ama onay vereceğinden emin olduğum bir şey varsa o da ikimizin bir araya gelmesidir.”

“Ah, tabii, elbette.”

“Ama bundan da öte, bence bizi birlikte görmek isterdi.”

“Hmm? Ne!” “Birlikte” mi dedi?

“Arkadaşlarının burada olmamasına sevindim. Yalnız konuşma fırsatını yakaladığıma da. Bu sayede sana açıkça hislerimden bahsedebilirim.”

Ne hissi? Philip Pettigrew’in hisleri yoktu, yani en azından normal insanların ifade ettiği türden hisleri.

“Narin hislerini incitme korkusuyla bundan daha önce hiç bahsetmemiştim ama senin yerin benim düşüncelerimde hep özeldi. Özel bir sevgi diyelim.”

Eliza’nın ağzı açık kaldı.

“Söylentileri duydum ve bir koca ya da bir hayat arkadaşı aradığımı biliyorum. Daha fazla aramana gerek yok. Seni tanıyorum, Eliza, sana nasıl bir adam gerektiğini biliyorum. Sana rehberlik edecek ve seni hayatın kayalıklı yollarından geçirecek güçlü bir koruyucuya ihtiyacın var. Seni her türlü zarardan koruyacak, narin kadınsı tabiatının, kaynaklarını saf gibi çarçur etmene neden olmaması için işlerinin düzgün ve adil bir şekilde idare edilmesini sağlayacak güvenilir bir adam.”

Aniden, ayağa kalktı, oturduğu yerden bir kurbağadan daha hızlı şekilde sıçrayıp, hemen Eliza’nın yanındaki koltuğa yerleşti. Eliza’nın ellerini tuttu.

“Eliza Hammond, benimle evlenir misin?”

Eliza sıyrılarak, uzaklaştı. “Hayır!”

“Hayır?”

“Tanrım, sen kuzenimsin.” Ellerini çekti, en azından çekmeye çalıştı ama Pettigrew hemen tekrar tuttu.

“Ne demek o? Kuzenler hep evlenir.”

Birinci derece kuzenler değil!

Ama o anda bazı ilk derece kuzenlerin de *evlendiğini* fark etti. Yasa dışı değildi sonuçta ama Eliza’ya göre olmıydı. Onunla evlenmek neredeyse ensest olurdu ki ne kadar mide bulandırıcı olduğunu saymıyordu bile.

Böö.

Görünür şekilde titreyip, ellerini tekrar çekti. “Te-teklifin için teşekkür ederim ama tekrar geri çeviriyorum.”

“Çok duygusal davranıyorsun ve doğru düzgün düşünme fırsatın da olmadı.”

“Zamana ihtiyacım yok. Seninle evlenmeyeceğim.” Ayağa fırladı. “Şimdi, cidden gitmeni rica etmek durumundayım.”

Pettigrew’in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “Daha değil. Diyeceklerimin tamamını dinlemedin.”

“Ama duymam gerekenleri dinledim. Git, Philip. Şimdi.”

“Evet, *Philip*,” dedi sert ve muhteşem şekilde tanıdık bir ses. “Hanımefendi sana hayır dedi. Reddine saygı göster ve git.”

İçinde bulunduğu aciz hiddet Pettigrew’in gözlerini, karanlık ve soğuk, aysız bir geceye çevirmişti. “Bu sizi ilgilendirmez.”

“Ah, ilgilendirir. Belki fark etmemişsindir ama Eliza benim korumam altında. Sosyal iletişimin incelikleri hakkında ona ders veriyorum. Örneğin bir centilmen ile bir aşağılık arasındaki farklar nasıl anlaşılır. Önümüzdeki otuz saniye içerisindeki hareketlerin bunlardan hangisi olduğunu belirleyecek.”

Kit’e bakarken, Pettigrew’in elleri iki yanında yumruk halini aldı. Aniden homurdanmaya başlayarak, odadan çıkıp gitti.

Pettigrew çıktığında, Eliza tüm bedeninin çöktüğünü hissetti. Ancak o zaman kendini ne kadar kastığını, kalbinin ne kadar hızlı attığını fark edebildi.

Kit yanına gelip, kolunu omzuna doladı. “İyi misin?”

Eliza hiç düşünmeden, ağırlığını Kit’e verdi, bir eli güçlü göğsünün rahatlığına dayanmıştı. Bu zamana kadar ata

binmişti, kıyafetlerinde hâlâ sıcaklığı ve atların kokusu, temiz teri ve Kit vardı.

Eliza gözlerini kapayıp, derin bir nefes alarak, hissin tadını çıkardı. “İyiyim. Şimdi.”

“Gelir gelmez, March bana Pettigrew’in seninle salonda olduğunu söyledi. Gelmeyi düşündüğünü biliyor muydun?”

Eliza başını salladı. “Bana da sürpriz oldu, tıpkı iğrenç teklifi gibi. Philip’in aklında böyle bir teklif olduğundan hiç haberim yoktu. Zaten neden olsun? Kuzenim en nihayetinde?”

“Onu defettiğin için seninle gurur duyuyorum. Sadece onu kapıdan yaka paça göndermek için geç kaldığım için üzgünüm.”

“Kesinlikle ‘hayır’ı cevap olarak kabul etmek istemiyordu.” Bir süre olanları düşünüp, iç çekti. “Hiç şüphesiz, annesinin servetine tekrar konmayı umuyordu.”

“O ve belki daha da fazlası.”

“Fazlası mı? Başka ne olacak?”

“*Sen*, yavru kuşum.” Eliza’nın kolunu dostane bir ifadeyle sıktı. “Son zamanlarda hiç olmadığın kadar alımlı oldun. Eminim, güzel elbisenin içerisinde, muhteşem buklelerle seni görünce, seni de arzulamıştır.”

Eliza’nın bedeninden ok gibi bir sarsıntı geçti. Kit gerçekten onu alımlı mı buluyordu? Eliza’yı? Hayatının çoğunu *bakılan* değil *görülme*yen olarak geçirmiş, sıkılğan, sıradan Eliza Hammond’ı?

“Ama sana sahip olamaz,” dedi Kit kadife bir ses tonuyla, “çünkü çok yakında başkası tarafından isteneceksin.” Başını eğip, Eliza’ya bakarken, elini kaldırıp, bir parmağının ucunu yanağında gezdirdi. “Daha iyi biri tarafından.”

Eliza'nın nabzı hızlandı, tüy gibi, şefkatli dokunuşu altında teni karıncalandı. Dudakları aralanmış halde, Kit'in büyüleyici bakışlarında kaybetti kendini.

Neler diyordu böyle? Yarı hülyalı halde düşündü. Muhtemel bir mucize olmuş da kendinden bahsetmiş olabilir miydi? Daha iyi biri *kendisi* miydi?

"Sezon resmi olarak başladığında da," diye devam etti Kit, "o adamı bulacağız. Senin için mükemmel kocayı. Ama öncelikle derslerine devam etmeliyiz. Ciddi bir başarı kaydettin zaten, ancak daha yapılacak çok şey var."

Sanki Eliza'yı bağlamış, uçurumdan aşağı fırlatmıştı da Eliza düşmüş, yere sertçe çarpmış, etrafındaki kırmızı parlaklık bir avuç sabun köpüğü gibi her yere yayılmıştı.

Yavaşça kendine geldi.

Tam bir sersemdi. Tam bir ahmak.

Eliza, hâlâ Kit'in göğsünde duran elini kullanarak, kendini itti, kolunun altındaki çemberden uzaklaştı.

Kit, uzaklaştığını fark etmemişe benziyordu. "Başının ağrısı geçti mi? Kendini iyi hissediyorsan bu öğleden sonra ders yapabiliriz."

Eliza gözlerini halıya dikmiş, kendini toplamaya çalışıyordu. Aniden başını kaldırdı. "Evet, yapalım dersi. Dediğin gibi, Sezon başlamak üzere ve öğrenmem gereken çok şey var. Hiç vakit kaybetmemeliyiz."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Biraz daha şarap ister misin, Winter?" diye sordu Edwin Lloyd, elinde yeni açılmış bir şişe Malaga ile.

Kit, kartlarından gözlerini ayırmadan, başıyla işaret etti. Arkadaşı, hem sert hem de tatlı olan kahverengimsi kırmızı şarapla Kit'in kadehini tazeledi. Lloyd, masadaki diğer adamların kadehlerini doldurduktan sonra, kendi kadehini de doldurup, boşalan şişeyi kenara koydu.

Oyun, beş adamın sırasıyla oynaması ve punduna getirilmemek için elzem hileyi yakalamaya çalışması ile devam etti. Kit, şarabından tek bir yudum alarak, bekledi; destedeki diğer her kağıdı alt edeceği kesin olan tek karta sahip olduğundan sonsuz bir sabırla bekledi.

Kartı tam zamanında oynadığında diğer dört adam homurdanarak, ellerinde kalan kartları mağlup bir nefretle masaya attı.

Kit, hafif bir gülümsemeyle kazandıklarını topladı.

"Bu gece şeytanın bol, Winter," dedi Selway. "Seni bir süre uzak tutmak lazım. Bir süre derken, merhamet meleği omzundan uçup, sen kaybetmeye başlayana kadar."

"Bir oyun daha oyna, sonra bakarız." Kit, dirseğinin ya-

nında duran küçük tabaktaki Cheshire peynirinden bir parça aldı.

Selway haklı, diye düşündü Kit, dilinde eriyen hafif tuzlu tadın keyfini sürerken. Kumarda şansı yaver gidiyordu. Arkadaşlarıyla eğleniyor, içiyor, konuşuyor ve kart oynuyordu. Şimdiye kadar Adrian'ın verdiği üç aylık harçlığın iki katını kazanmıştı, sadece 6 ay daha ihtiyaç duyacağı kadar. Cebi dolu ve bağımsızlığı bu kadar yakınken, kendinden geçecek kadar mutlu olması gerektiğini biliyordu.

Ama memnuniyetsizlik hissediyordu. Şimdiki hayat tarzından aslında sıkılmış olması ve önünde uzanan o kadar yılın düşüncesi...

Tüm bunlarla ve daha ötesi kendisiyle ne yapacaktı?

Hemen karşısında oturan Jeremy Berentholden – üniversite yıllarından kalma dostu – sonraki eli dağıttı. Kit, kartlarını inceleyip, elinin oynayacak kadar iyi olup olmadığını değerlendirdi.

“Yarın Charing Cross yakınında harika bir dövüş var. Kim geliyor?” Vickery saman sarısı kaşlarının altından, tüm grubu gözleriyle taradı.

Diğerleri başıyla onayladı.

Kit kafasını salladı. “Üzgünüm, beyler, ama ben gelemeyeceğim.”

“Gelemeyecekmiş!” Lloyd bıkmış bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Bu kısa bir zaman içerisinde gelmediğin ikinci dövüş. Neler oluyor, Winter? Üstümüze kusmayacaksın, değil mi? Ya da kan görüntüsü mideni mi bulandırıyor?”

Kit ters bir ifadeyle baktı. “Hayır, kusmayacağım. Aslında bir gün gelir de o güzel yüzünü tehlikeye atıp, Beyefendiler ringine çıkarsan, *senin* kanını dökmekten zevk du-

yarım.” Kartlarını avucunun içine alıp, masaya vurdu. “İlle de bilmek istiyorsanız diye söylüyorum, daha önce verilmiş bir sözüm var.”

“Nasıl bir söz?” diye sordu Selway. “Yine Dük olamaz herhalde.”

Kit yüz ifadesini değiştirmede.

“Ağabeyin değilse ne peki?” diye ısrar etti Selway. “Şöyle bir bakınca, bu ara epey *sözün* var.”

“Evet, Winter, doğru söylüyor,” diye katıldı Lloyd. “Son birkaç haftadır programın konusunda oldukça ketumsun. Neler oluyor? Artık bizimle paylaşman konusunda ısrar ediyoruz.”

Kit, elindeki kartları tekrar açarak, inceledi. “İstediğiniz kadar ısrar edebilirsiniz, özel bir konu ve sizi ilgilendirmez.”

“O kızla bir ilgisi yok, değil mi?” diye sordu Vickery. “Ağabeyinin evinde yaşayan kız?”

“Hangi kız?” diye sordu Brentholden.

“Düşesin bilge arkadaşı.” Vickery duraksadı, sonra da parmaklarını şaklattı. “Adı ne? Haywood? Hampton? Hayır, hayır, Hammond. Evet, Eliza Hammond.”

“Hammond?” Lloyd masanın ortasına açılış teklifi olarak bir gümüş kron attı. “Hangi kızmış o?”

Vickery bir parmağını sallayarak, “Hani var ya,” dedi, “Kendi adına söyleyeceği hiçbir şey olmayan, dansa kaldırılmayanlar kulübünün daimi üyesi olan kesik süt suratlı kız. Mürebbiyeden beter giyinir hep ve tam bir kızkurusudur. Eminim bunca yıldır görmüşsündür. Muhakkak, çünkü şimdiye kadar öyle çok Sezon geçirdi ki artık çift haneli sayılara geçmiştir.”

Kit hariç herkes güldü.

Lloyd hâlâ düşünceli bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Kızıl saçlı mıydı?"

"Hayır, sıçan kahverengisi. Hep yaşlılar ve dullarla duvar kenarında oturur. Ayakkabılarına bakar."

"Pekala Vickery, dullar ve yaşlılara fazla bakmadım." Lloyd hepsine gençlik ateşiyle yanan bir şekilde gülümsedi. "Ben daha genç ve güzel kızları tercih ediyorum."

Kit, uzun uzun şarabından içti. Alkoltün karnındaki huzursuzluğu geçirmesini umut etti.

"Birkaç ay önce yüklü bir mirasa konan kız o," dedi Vickery.

Koro halinde "oh" sesi geldi.

"Şimdi hatırladım," diye açıkladı Lloyd. "Zalim bir teyzesi vardı."

"Aynen." Vickery teklifini artırdı. "Servet avcılarının şimdiden ağzı sulanıyordur."

"Böyle bir duygusuzluk için onları nasıl suçlayabilirsin ki?" Selway parasını ortaya koydu. "Bunun için evlenebilecek bir sürü adam var, kadının yüzü bir köpeğin kıçına benzese bile fark etmez."

Kit masaya yumruğunu vurdu. "*Bu kadarı yeter.* Bir hanımefendiden bahsettiğinizi hatırlatırım. Bu kadar kaba bir saygısızlığı hoş göremem."

Selway'in gözleri kocaman açıldı. "Affedersin Winter, hakaret etmek istememiştim."

Kit dişlerini sıktı. "Ama ettin. Bayan Hammond ne kesik süt suratlı ne de bir köpek kıçı kadar çirkin."

"Öyle olduğunu söylemedim ki," diye savundu kendini Selway cılız bir sesle. "Sadece *olsaydı* dedim."

"Ama değil," dedi Kit. "Çok hoş bir hanım ve ağabeyimin eşinin arkadaşı. Amaç iltifat etmek olmadığı sürece ondan bir daha bahsetmezseniz sevinirim."

Diğeri başını salladı. "Tabii Winter. Affedersin, dostum. Bir daha olmayacak."

Kit kadehini kaldırıp, şarabının kalanını tepesine dikti.

Vickery masanın diğer ucundan baktı. "Öyleyse doğru, öyle mi? Duyduklarım?"

"Ne duydun ki?" diye sordu Kit, bir eliyle baldırını sırkarken.

"Ona akıl hocalığı ettiğin? Bayan Hammond'a yani?"

"Ne konuda akıl hocalığı?" diye sordu Brentholden, sessizliği bozarak.

Kit'in gözleri, Vickery'nin bakışlarıyla buluştu. "Peki bunu nerden duydun?"

Vickery, burnuna dokundu. "Hizmetkarlar kısmındaki küçük kuş. Çalışanlar arasında dedikodular nasıl dolaşır bilirsin."

Belli ki Raeburn Malikanesi'nin çalışanlarından birisi dedikodu etmeyi seviyor, diye düşündü Kit. Violet ve March ile ne yapılabileceği hakkında konuşmalıydı. Gerçi böyle şeyler muhtemelen kaçınılmazdı.

Omuz silkti. "Daha önce de söylediğim gibi, zamanımı nasıl kullandığımı sizi ilgilendirmez. Şimdi, kart oynayacak mıyız oynamayacak mıyız?"

"Aa, tabii oynayacağız, sen gerçekler hakkında ipuçları verdikten *sonra*." Vickery oturduğu yerde öne doğru yanaştı. "Onun çöpçatanı olduğunu duydum."

Lloyd'a komik gelmiş, kahkahaya benzer bir ses çıkarmıştı.

“Ben çöpçatanı *değilim*.” Kit, arkadaşlarının yüzündeki beklentili ifadelerle baktı ve bir açıklama getirmeden, bu durumdan kurtulamayacağını anladı.

İçinden küfretti. Lanet Vickery, her şeye burnunu sokardı. Aslında kavgada sırtını yaslayacağı kadar güvenilir bir tipti. Ama aynı anda da meraklının önde gidene, tam bir ayaklı dedikodu kazanıydı. Bir de üstüne her şeyi yağlaya ballaya anlatmaya bayılırdı.

“Utangaç olduğu bir gerçek,” dedi Kit, kadehinin kenarına bir parmağını sürerek. “Birileri varken, kendini daha rahat hissetmek istiyor. Ben de ona yalnızca rehberlik ediyorum, eğer duymak istediğiniz buysa akıl hocasıyım.”

Lloyd, dudağını büktü. “Akıl hocası mı? Sen mi? Seni böyle bir rolde görebileceğimi hiç sanmazdım. Saygısızlık olarak algılama, ama zor iş devralmışsın.”

“Bizim Kit de tam bir Pygmalion,” diye takıldı Vickery. “Bayan Hammond’ı güzel Galatea’ya dönüştürebilecek mi bakalım, resmen taş yontmaya benzeyecek. Ben mesela nefesimi tutmuş bekliyorum. Peki şaheserini ne zaman kamuya göstereceksin?”

“Şaheserim değil o,” diye azarladı. Kit konuşmanın gidişatını beğenmemiştii.

“Öyle diyorsan.”

“Öyle diyorum. Ayrıca kapatalım artık bu konuyu.” Kit uzun bir süre Vickery’ye baktı. “Hadi bir işe yara da bir şişe daha şarap getir.”

Vickery gülüp, söyleneni yapmak için kalktı.

Oyun kısa bir süre sonra tekrar başladı. Kit önce birkaç el kaybettikten sonra, kaybettikleri ve biraz daha fazlasını hızla geri kazandı.

Gecenin sonunda, cebi dolu halde Kit, eve dönmek üzere Brentholden’in at arabasına bindi. Selway ve Vickery onlara eşlik etti. Farklı yerlerde, yorgun halde el sallayarak indiler.

O sırada, saat neredeyse gece ikiyi gösterirken, Mayfair’in yaşam alanları hemen hemen boş, atların nalları ve tekerlerin gecenin sessizliğini belirli bir ritimle böldüğü anda, sokak lambalarının solgun ışıkları önlerindeki yolları aydınlatıyordu.

Kit başını faytonun kenarına yasladı, yastıkları şişirdi ve gözlerini kapadı.

“Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Brentholden’in yumuşak bir ses tonuyla sorduğu soru karşısında gözlerini açtı. “Kimden?”

“Senin şu küçük kızıdan.”

“O benim hiçbir şeyim olmuyor. Sadece yardım etmeye çalıştığım bir aile dostu.”

“Aile dostu olsun olmasın, bir hanımefendinin onurunu bu şekilde hararetli savunduğunu hiç görmemiştim.”

“Daha önce bir hanımefendinin onurunu savunmam gereken bir durum olmamıştı ama bu kez vardı. Ne Selway ve Vickery’nin söyledikleri ne de söyleme şekilleri umurumda. Bayan Hammond tatlı bir kız ve dalga geçilmeyi hak etmiyor, hiçbir şekilde.”

“Dediğim gibi, ondan hoşlanıyorsun.”

Kit, bu ifadeyi düşündü. “Belki ondan hoşlanıyorum ama senin söylediğin gibi değil. Merak ettiğin buysa söyleyeyim, onun için bir planım yok. Daha çok bir kız kardeş gibi. Yol gösterilmesine, ihtiyaç duyan bir kız kardeş. Bir

koca istiyor. Saygın bir adam. Hayatını cehenneme çevirecek bir servet avcısı değil.”

Brentholden hafifçe gülümsedi. “O zaman çöpçatanısın.”

“Hiç alakası yok. Sosyete işini kolaylaştırması için akıl hocalığı yapıyorum. Çöp çatma kısmını tamamen ağa-beyimin eşine ve Bayan Hammond’a bırakıyorum.”

“Öyleyse planının başarılı olması ve erkeklerin etrafına doluşması umurunda değil?”

Kit karnına yumruk yemiş gibi hissetti ve biraz rahatlamayı bekledi. “Tanrım, hayır tabii ki. Neden umursayayım?”

“Hıı.”

“O ne demek? Hıı?”

“Hiçbir şey. Bu senenin Sezonu oldukça ilginç olacak diye düşündüm sadece. Hem de oldukça ilginç.”

Fayton Raeburn Malikanesi’ne doğru ilerlerken Kit daha fazla konuşmadı.

Üç gün sonra, Eliza ayağının birini üzengiye yerleştirmeden önce, diğerini eyere geçirdi. Oturduğu yere yerleşti, bir yandan Sardinya mavisi binici kıyafetinin kabarık eteklerini elinden geldiğince hanımefendi bir şekilde düzeltmeye çalışırken bir yandan da dengesini kaybetmemeye uğraşıyordu.

Kıpırdanmayı bitirir bitirmez Kit, dizginleri verdi. Eliza, atının yanında duran Kit’e üzerinde oturduğu eyerden baktı.

“Nasıl bir his?” diye sordu Kit.

“Yüksek,” diye itiraf etti Eliza son derece dürüst bir şekilde.

Kit güldü. “Cassiopeia o kadar büyük bir at değil, en faz-

la on beş karış. Sen bir de avcılarını gör, hepsi birer canavar. Ama yaşlı Cassie hakkında endişelenmene gerek yok.” Atın boynunu okşadı, sonra da nazikçe vurdu. “Çok kibardır. Tam bir hanımefendi, değil mi tatlım?” diyerek atı sevdi.

Cassiopeia’nın kulakları seğirdi ve başını hafifçe onay verir gibi salladı.

Ahırda çalışan birkaç delikanlı sabahın bu vaktinde neler olup bittiğini izlemek için duraksadı. Eliza onları görmemiş gibi yaptı ama baş seyis onları işe döndürecek sert bir bakış attığında rahatladı. Kit, atın yularına uzun bir ip taktı. “Sen kendini rahat hissedene kadar bahçede birkaç kez gezdireceğim.”

Kit’in devam etmesini beklerken, olduğu yerde dimdik oturdu.

Kit de Eliza’nın dirseğine dokundu. “Rahatla, bir şey olmayacak. Ata binmeyi bildiğini söylemiştin, değil mi?”

“Evet, ama çok zaman oldu. Ya unutmuşsam?”

“Böyle şeyler asla unutulmaz. Birkaç kez döndüğümüzde her şeyi hatırlayacaksın.”

Ve Kit haklı çıktı – eyerin hissi, altındaki atın her hareketinde hissettikleri, bahçenin çakılları üzerinde nalın çıkardığı ses, ellerindeki dizginlerin belli belirsiz ağırlığı bir süre sonra bir olmuş, rahatlamasını sağlamıştı. Kit, Cassiopeia’yı durdurana kadar, Eliza neredeyse rahat hissetmişti.

Kit bağı çözdü. “Şimdi sen dene. Birkaç kez dön. Az önce yaptığımız kadar nazikçe. Dizginleri serbest tut ve dizlerini omuzlarının yanına hafifçe yasla. Cassie uslu bir kızdır, fazla yönlendirmeye ihtiyacı yok.”

Ufacık bir temasıyla, at bir tur daha atmaya başladı. Eli-

za dudaklarında bir gülümsemeyle üç tur daha attı. "Çok eğlenceliydi," dedi durduğunda.

"Böyle düşünmene sevindim. İyi iş çıkardın, Eliza. Hem de o kadar iyiydin ki parka gidelim diyorum. Henüz çok erken, günün bu saatinde sadece kuşlar uyanıktır."

Eliza istemeden ellerini sıkınca, Cassiopeia bir adım geriledi. Dizginleri hafifçe salarak, atı durdurdu. "Bilmiyorum, Kit. Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Bekle de atımı getireyim."

Yirmi dakika sonra yakındaki Hyde Park'a gittiler, Kit'in simsiyah aygırı, Mars, Eliza'nın kısırağının yanında rahat adımlarla ilerliyordu. Sosyetenin ileri gelenlerinin maceraları için saat çok erken olduğundan park, Kit'in tahmin ettiği gibi neredeyse boştu. Bir seyyar satıcı, küçük mürekkep şişesi ve tüy kalemlerini koyduğu sepetini toparlamış, yanlarından telaşla geçmiş, gideceği yöne hızla ilerlemek için parkı geçerken başını kaldırmamıştı bile.

Çıplak ağaç dallarında kuşlar cıvıldaşıyor, güneşli, yeni bir günün neşesiyle şarkılarını söylüyorlardı. Yüzüne çarpan soğuk hava karşısında Eliza binici kıyafetleri ve eldivenlerinin güven verici sıcaklığı için minnettar hissetti. Çivi gibi havayı yine de umursamadı. Etrafindakiler karşısında endişelenemeyecek kadar hayat bulmuştu. Kit, onları ördek ve kaz sürülerinin toplandığı, birkaç beyaz kuğunun suyun parlak yüzeyinde görkemli bir asaletle yüzdüğü Serpentine gölüne doğru götürdü.

"Muhteşem." Eliza yüzünü, güneş ışığına doğru çevirdi. "Binicilik dersi için bu kadar erken kalkmaya beni ikna etmene sevindim. Gerçi *sen* nasıl böyle istedin, ona da şaşırmadım değil."

Kit, kırılmış gibi yaptı. "Ben senin düşündüğün gibi yataktan çıkmayan miskinlerden değilim. Güneşin doğuşunu izlemek için ne kadar sık zamanında kalktığımı bir bilsen."

"Görmekten bahsediyorsun sanırım, hani şehirde geçirdiğin bir geceden sonra, eve dönerken," diye dalga geçti Eliza.

"Bak şimdi, ağzınızdan çıkanlara dikkat edin, hanımefendi. Ben başlarsam, size dönüşü sert olabilir."

Eliza'nın yüzündeki gülümseme, sırtmaya dönüştü. Kit de şevkle karşılık verdi.

"Parkta gerçekten ata binmek için tek uygun zaman kesinlikle sabahları," dedi Kit, konuşmalarını çıktığı noktaya çevirerek. "Şimdi bile, yani daha Sezon başlamamışken dahi öğleden sonraları buralar o kadar kalabalık oluyor ki ağır adımlarla yürümekten fazlası için yer kalmıyor. Hem öğleden sonra gelecek olsak her iki adımda bir durup, konuşman gerekecekti ki öyle bir şeyi de istemeyeceğini düşündüm."

Eliza düşüncesi karşısında bile titredi. "Kesinlikle hayır, çok düşüncelisin, teşekkür ederim. Gerçi belli ki bu sabah parka geleceğimizi baştan beri planlamışsın."

"Avluda Cassiopia'dan düşmediğin sürece evet, seni evden uzaklara gitmeye ikna edebilir miyim bakacaktım. Hızımızı artıralım mı ne dersin?"

Bakışları, Kit'in azimli ve davetkar bakışlarıyla karşılaştığında, göğüs kafesinde sinir uçlarının bir avuç sıcak çakıl taşı gibi toplandığını hissetti. Derin bir nefes vererek, bu histen uzaklaşmaya çalışıp, başıyla onayladı. Hızlı ve etkili talimatlardan sonra, Kit, Eliza'yı ve itaatkar kısırağını hız-

landırdı. Daha sonra bu koşu hakkında “bir çaylak için hiç de fena değil,” diyecekti.

Kit, hızını biraz daha artırması için Eliza’ya meydan okuduğunda daha Eliza halihazırdaki yürüyüş hızına yeni alışmaya başlamıştı.

“Hadi, Eliza,” dedi etkileyici siyah atında, tepeden bakarak. Kit, Mars’ı kolaylıkla kontrol etse de atın zirvedeki heyecanı neredeyse elle tutulur bir hal almıştı. Hayvan belli ki güçlü bacaklarını esnetip, upuzun bir koşu yapmaya hevesleniyordu. İhtimalleri hissettiğinde, Cassiopeia’nın da kulakları dikleşti. Kit, Mars’ı serbest bırakır bırakmaz, Eliza kendi atının da peşinden gideceğini biliyordu.

Göğsündeki gerginlik geri döndü. “Ya düşersem?” diye sordu Eliza, sesinin titrememesi için elinden geleni yaparak.

“Düşmeyeceksin. Güzel bir eyerin var. Sadece ağırlığını ayarla ve gerisini atına bırak.”

Hayır dese, Kit’in kararına saygı duyacağını ve küstahlığı yüzünden onu ayıplamayacağını biliyordu. Ancak reddetmek ne kadar cazip de olsa diğer yanı bir korkak gibi davranmaması gerektiğini söylüyordu. Hayatının büyük kısmını böyle geçirmemiş miydi? Korkuları altında ezilerek? Hiç kimse ve hiçbir şey ona zarar veremesin diye kendi küçük kabuğuna çekilmemiş miydi?

Böyle düşününce çenesini kaldırdı. “Pekala, hadi hızlanalım.”

Kit’in dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi önce ve ardından da oldukça kaba bir nara geldi. Dizginlerin hafifçe vurulmasıyla Mars öne doğru atıldı, parkın çamurlu zeminine nalları birbiri ardına iniyordu. Eliza’nın küçük kırsığı ise sadece peşinden gidiyordu, ancak Cassiopeia’nın

arkadaşına ayak uydurmak için hızlanarak, öne doğru attığı her adım karşısında Eliza’nın kalbi de ağzına geliyordu.

Yer, rahat hissedemeyecek kadar hızla akıp giderken, Eliza aşağı bakmamaya zorluyordu kendini ki aslında rahat adımlarla ilerliyorlardı henüz. Dörtmala gitmek nasıl olurdu kim bilir, diye düşündü Eliza, düşüncesi bile rahatsız etmeye yetmişti. Hâlâ dengesini koruyor, Kit’in tavsiyesine uyup, gerisi için atına güveniyordu.

Geçip giden metrelerle birlikte Eliza’nın korkuları da geride kalıyordu. Yanaklarına çarpıp, saçlarına takılan rüzgarda uçuşan yapraklar gibi sürüklenip, gidiyorlardı.

Gülerek, başını çevirdiğinde Kit ile göz göze geldiler.

“Eğleniyor musun?”

“Kesinlikle.”

“Dörtmala gidelim mi?” diye meydan okudu Kit.

Eliza’nın boğazından bir kahkaha daha çıktı. “Hayır, hayır, benim için bu yeterince hızlı.”

Kit acıyıp, normal koşuya devam etti. Tünedikleri yerde kuşları korkutup, ara ara bir ağacın yanından ufacık ayağıyla sarkan sincapları izlemek için durarak yan yana ilerlediler.

Eliza’nın ne diyeceğini merak eder gibi Kit arada bir atını hızlandırıyor. Eliza ise hayran bırakacak kadar ayak uydurarak, gittikçe hızlanıyordu.

Aniden Eliza’nın şapkası düğümünden açıldı ve çalılardan içine uçtu. Kit dizginleri çekip, durdu. Cassiopeia her ne kadar diğer ata uyup, yürüme hızına düşmüş olsa da Eliza da aynısını yaptı.

Kit, Mars’ı şapkanın arayışında dörtmala sürdüğünde Eliza’nın dizginlerde sabit tuttuğu el, kırsığı durdurdu. Kit,

gittiği kadar büyük bir hızla geri döndü. Bir yandan da zıplayan devekuşu tüyün ucundan çamuru temizliyordu.

"Buyurun, maceracı şapkanızı, Bayan Hammond." Re-verans yaparak şapkayı uzattı.

"Teşekkür ederim, asilzadem," dedi şapkayı alırken. Bir elini saçına götürdüğünde şapkasının neden açıldığını anladı. "Şapkamı tutturduğum toka düşmüş galiba."

"O zaman şapka bir daha uçmasın diye yürüme hızında devam etmek durumunda kalacağız."

Çok hafif bir tempoda geldikleri yolu dönmek üzere atlarını çevirdiler.

"Ata şimdiye kadar binmemiş olman büyük kabahat," dedi Kit. "Doğuştan bir yeteneğin var. Bu sonbahara kadar eminim ava katılmaya hazır olursun."

"Yok, hayır, av olmaz. Sıçrayışları asla yapamam. Hem zavallı tilkilere çok acıyorum. Kaçmasına fırsat vermek için bir yere kıpırdamam."

"Gerçekten mi? Bence kulağına Av Ustası etiketini asarsın." Kit öne eğilirken yüzündeki gülümseme soldu. "Doğrusunu söylemek gerekirse, zavallı hayvanlar için ben de kendimi kötü hissediyorum. Hep onlardan haşerat diye bahsederler ama sonuçta sadece hayatta kalmaya çalışıyorlar. Tilkiler için insanların yumurtaları ve tavukları sadece akşam yemeği. İnsanların yaptığından daha kötü değil yani, sadece yemeği bittikten sonra tilkiler para ile ödeyemiyor."

Eliza harcadığı güç ile hiç alakası olmayan bir sıcaklık hissetti içinde. İki ayaklı olmayan herhangi bir şey için biraz sempati ısıltısından başka bir şey gösteremeyen insanları saysa bitmezdi.

"Yine de," diye mırıldandı Kit karşılık olarak, "kendisi-

nin ve ailesinin hayatta kalması için elindeki tek şey tavuklar ve yumurtalar olan çiftçileri de anlamıyor değilim. Bu ülkede fakirlik daha az olsaydı, tilki gibi hayvanlara duyulan şefkat de daha fazla olabilirdi."

"Keşke politikacılarımız da bunun yarısı kadar anlayışlı olabilse."

Kit kinayeli bir ifadeyle kahkaha attı. "O zaman mucize olurdu. Ne yazık ki pek çoğu temsil ediyormuş gibi göründükleri insanların çıkarlarıyla ilgilenemeyecek kadar kendi çıkarlarıyla meşguller."

"Öyleyse belki de sen bunu değiştirmelisin."

Şaşırmış bir ifadeyle baktı Kit. "Peki bunu nasıl yapmamı önerirsin?"

"Parlamentoya aday olabilirsin. Avam Kamarasının iyi bir üyesi olur senden."

"Ben? Avam Kamarasında?" Kit, göğsünün derinliklerinden gelen bir kahkaha patlattı. "Çok şakacısın, küçük kuşum ve ben bunu bilmiyordum."

Eliza kaşlarını çatı. "Ben gayet ciddiydim."

Kit tekrar güldü, yüzündeki eğlenen ifadeyi silmeye çalışırken Eliza'nın dik bakışlarıyla karşılaştı. "Evet, şu anda öyle olduğunu anlıyorum. Verdiğin güvenoyu için teşekkür ederim ancak politika gibi böyle ağır konuları başkalarının işine maydanoz olmayı sevenlere bırakmayı tercih ederim."

"Ama neden bırakasın ki?" diye sordu Eliza büyük bir azimle. "Tüm dünyaya göstermeyi tercih ettiğin umursamaz yüzün arkasında muhteşem bir kafa taşıyorsun."

Kit bir anda ciddileşti. "Peki benim umursamaz doğamın dışarıya gösterilen bir yüz olduğunu düşünmene sebep olan ne?"

Eliza'nın dizginleri tutan parmakları gerildi. "Bilmiyorum. Sadece... yani, içinde bulunduğun durumdan son derece memnun görünmediğini hissettim. Yanlış anladıysam kusuruma bakma."

Kit uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayır, yanlış anlamamışsın. Mutsuz olduğumdan değil, yani," bir süre devam etmekte tereddüt etti. "Hayatımı seviyorum ve yaptığım pek çok şeyden de keyif alıyorum. Muhteşem bir hayatım, bir sürü ayrıcalığım ve keyif aldığım şey var ama yine de dediğin gibi bazen..."

"Evet? Bazen...?"

Kit, Eliza'ya gözlerini dikerek baktı. Gözlerinin lekesiz, berrak griliğine ve sonra da bütün bunları neden ona anlattığını merak etti. Böyle konulardan hiç bahsetmezdi – ne arkadaşlarına ne ailesine ve hatta kendisine bile. "Bazen biraz sıkılıyorum," deyiverdi, hiç düşünmeden.

"Hayattan daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Evet, sanırım. Gerçi daha fazla ne olabilir ki? Evin küçük oğlu olarak seçeneklerim sınırlı." Eliza'nın yüzündeki ifadeyi, dudağının kıpırdanışını gördü ve ne diyeceğini anladı. "Ama hayır, Parlamento'ya aday olmak istemiyorum. Gerçekten, politika ve ben, birbirimize hiç yakışmayız."

Eliza eyerin üzerinde hafifçe kaykıldı, sonra da alt dudağının köşesini ısırarak düşünmeye başladı. "Peki hariciye hizmetine ne dersin? Seyahatlerinden bahsederken dinledim seni, epey keyif almış gibi görünüyordun."

"Evet ama sadece gezmeye meraklı birinin hariciyeye ne gibi faydası olur onu anlayamadım."

"Elbette olur. Sürekli sorgulayan birisin, yeni yerlere ve kişilere açıksın. Tanıştığın hemen herkesle anlaşmak gibi

doğal bir yeteneğin var. Bu yetenekleri değerli bir şekilde kullanıma dökebileceğine eminim. Bakarsın bir gün büyükelçi bile olabilirsin."

Kit zoraki gülümsedi. "Şimdi bir de büyükelçi oldum, öyle mi? Sen tam bir hayalperestsin. Ekselanslarının bana güvenip de önemli anlaşmaları ve kârlı ticari sözleşmeleri müzakere etme sorumluluğunu verdiğini düşünebiliyor musun?"

Kit kahkaha atarken bir yandan da Eliza'nın ona katılmasını bekledi.

Eliza'nın yüzü ise hâlâ oldukça ciddiye. "Evet, düşünebiliyorum. Aslında kendini tüm benliğine bir hedefe kilitlediğinde istediğin hemen her şeyi yapabileceğine inanıyorum."

Parkın kapısından geçerlerken, Kit zamanı düşüncelerini toplamak için kullandı. Eliza, ondaki başkalarının göremediği derinlikleri, yetenekleri ve hırsları görerek, onu şaşırtmıştı. Arkadaşları onu işe yaramaz gördüğünden değildi, belki biraz hevessiz buluyorlardı. Yaşıtlarından daha iyi veya daha kötü değildi.

Suratını ekşitti. Belki de Eliza haklıydı ve kahvaltıda böbrek mi yoksa tütsülenmiş balık mı yese ya da yarışa gitmek için hangi renk palto daha uygun olur diye düşünmekten, daha yüksek hedeflerin ardından koşmayı bir düşünse iyi olurdu.

Canı cehenneme, her şey kulağa boş geliyordu. Boş ve aptalca. Eliza onu böyle mi görüyordu? Tüm olanlardan sonra onu eksik görüyor ve akademik veya siyasi olarak kendi bilge zevklerine uygun olmadığını mı düşünüyordu?

Raeburn Malikanesi'nin bahçesine doğru giderken, bu

alışık olmadığı öfke karşısında dişlerini sıktı. Ona o kadar akıl hocalığı yaptıktan, İnsanların karşısına nasıl çıkacağı-nı öğrettikten sonra Kit'i gülünç mü buluyordu? Herhangi gerçek bir sonuca ulaşmayacak amaçsız, bencilce istekleri ile fazlasıyla meşgul bir serseri olarak mı görüyordu?

Latince okumayı sevmiyordu. Ne olacaktı yani? Onu daha mı az erkek kılardı bu? Evde oturup, kitap okumak-tansa, gününü Tattersalls'taki at müzayedelerinde geçirme-yi tercih etmek o kadar kötü müydü?

Eliza'nın kitaplara ve eski dillere olan sevgisini çok gör-düğü yoktu – ilme olan ilgisi diğer erkekleri rahatsız edece-ği gibi onu rahatsız falan etmiyordu.

Peki ya Eliza? *Onun* tercihlerini ona çok mu görüyor-du? Kendi hevesleri ve tutkularının daha az peşinde olan bir adam olsa, onun hakkında daha mı iyi düşünürdü? Daha da ötesi, neden bir anda Eliza'nın fikirleri bu kadar önemli olmuştu?

Yan yana ahır avlusuna girdiler, atların nalları çakıl taş-ları üzerinde çınlıyor; saman, gübre ve çayırın kokusu ha-vaya topraksı bir koku katıyordu. Kit atından inerken, ek binalardan birinden bir seyis çıkıp geldi. Çocuk, Kit'in atını sakınleşip, ıslatılması ve yem verilmesi için götürürken, Kit de Eliza'ya atından inmesi için yardım etmeye gitti.

Eliza vakur bir ifadeyle aşağı, Kit'e baktı. "Kit, bir so-run mu var? Aniden çok sessizleştin. Ben...yanlış bir şey mi söyledim?"

Eliza'yı indirmek için uzanıp, ellerini beline doladı. Tüy kadar hafıftı, ağırlığı fark edilmeyecek kadardı. Birkaç san-timetre kaydktan sonra, Eliza'yı tuttu. Eliza'nın ayakları havada olduğu halde gözleri aynı seviyedeydi.

Eliza'nın gözlerine, o gözlerdeki dosdoğru samimiyete bakarken bir şeyden emin oldu – tam bir aptaldı. Eliza ka-rakterli ve yapmacıksız haliyle her zamanki zarif ve sessiz kızdı. Açık sözlü, dürüst ve fazlasıyla naifti. Bugün Kit'e söylediği her şey aslında iyi niyetle söylenmişti. Bunu anla-yabiliyordu, kanıta ihtiyacı yoktu.

Demek ki onun bir büyükelçi olabileceğini düşünüyor-du? Düşüncenin saflığı karşısında gülümsedi.

"Sadece biraz düşündüm. Çok az," diye şakalaştı, bir yandan Eliza'yı indirirken. "Bir sorun yok, hem de hiç."

Eliza'nın yüzünde beliren gülümseme tüm çehresini ay-dınlattı ve bir an Kit, daha önce hayatında hiç bu kadar gü-zel veya bu kadar çekici bir şey görmediğini düşündü. Ken-dini, Eliza'yı kendi bedenine doğru çekmek isterken buldu.

Cassiopeia'nın dizginlerini almak için bir seyis geldi. Kit bir anda ellerini Eliza'nın belinden çekip, bir adım ge-riledi. "Üstümüzü değişip, kahvaltı yapalım mı, ne dersin? Ben açlıktan ölüyorum."

Eliza güldü. "Eminim ölüyorsundur. Bu geziden sonra, lordum, ben bile ölüyorum."

www.webcanavari.net

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Bu geceki eğlence için hangi elbiseyi ütülememi istersiniz, leydim?”

Eliza, okuduğu kitabı bir kenara koyup, yatak odasının diğer ucunda duran Lucy'ye baktı. Odadaki, çift kapısı da açık duran büyük ceviz gardırobun önünde duran yardımcısı iki gece elbisesi tutuyordu, her ikisinin de kumaşı birbirinden güzeldi.

Eliza, kaşlarını çatarak, ikisini de inceledi. “Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun, Lucy?”

“Hımm? Bana kalırsa, pembeyi giyerdim. Ama zümrüt yeşili de son derece şık ve tüm bakışları toplayacağı da kesin. Diğer yandan, pembe olan çok güzel ve yanaklarınıza renk verir. İnanılmaz zor bir seçim, değil mi?”

Eliza, kadına içten ama yorgun bir ifadeyle gülümsedi. “Lucy, sen benden de umutsuzsun ve bunu herhangi birimize iltifat olsun diye söylemiyorum.”

Her iki elbiseyi de bir daha inceleyerek, ikisi arasında tereddüt etti.

Seç birini işte, Tanrı aşkına, diye düşündü. Ne kadar fark edebilir ki? Hele ki bu gece Raeburn Malikanesi'ne gelecek kişilerin pek çoğu ailedenken. Ama onu telaşlandıran hep-

sinin değil sadece pek çoğunun aileden olmasıydı. Bu gece Violet ve Jeanette'in doğum gününü kutlamak için toplandıklarında, Eliza'dan da diğer konuklarla yemekten önce ve sonra, yemek sırasında her iki yanındakilerle konuşması ve akıcı bir sohbe devam etmesi – en azından devam etmeye çalışması – beklenecekti.

Ama son derslerine rağmen, gerçekten hazır mıydı? Ya bir anda beyni durursa ve Kit'in öğrettiği her şeyi unutursa? Ya cümleleri birbirine karıştırırsa ve tereddütle kekeleyişi, uzun ve ölümcül sessizliklere gömüldüğü eski günlerine dönerse? Bu gece başarısız olursa sadece kendini değil, Kit'i de utandırır ve bu şimdiye kadar yaşadığı en büyük utanç olurdu.

Son üç hafta boyunca, Kit onunla her gün kelimenin tam anlamıyla saatlerini geçirmiş, havadan sudan konular ve genel sohbetler hakkında küçük nüanslara nasıl hakim olabileceğini öğretirken bir yandan da binicilik hakkında eğitimlere devam etmişti.

Artık hemen her sabah, günlerine at sırtında başlıyorlar, Cassiopeia ve Mars'la alıştırma yapmak ve Eliza'nın binicilik becerilerini geliştirmek için erkenden parka doğru yola koyuluyorlardı. İlk çıkışlarından sonra, Eliza, Kit'in tahmin edebileceğinden çok daha titiz bir eğitmen olduğunu fark etmişti. Eliza'yı sınava tabi tutarken pek az anlayış gösteriyordu, durmadan eyerde çökmemesi ve sırtını dik tutmasını hatırlatıyor, ellerini dizginde rahat ve dengeli tutup, atının narin ağzını incitmemesini söylüyordu.

Binicilik dersleri bittiğinde, günün geri kalanını sosyal derslerine ayırmadan önce kahvaltı yapmak üzere eve dö-

nüyorlardı. O sosyal derslere de Eliza'nın boğazında baş edemediği bir düğüm olmadan başladığı olmamıştı.

Başlangıçta çabalarının boşuna olduğunu düşünüyordu. Kit'in denemeleri gerektiği konusunda ısrarcı olduğu laf oyunları, insanlar konuşması için ne kadar teşvik ederse etsin, Eliza'nın sessizleşmesine neden oluyordu. Yine de Kit inatla neşeli oluyor, Eliza'nın pes etmesine veya moralini bozmasına asla izin vermiyor, kendine daha fazla güvenmesi konusunda telkinlerde bulunuyor, dilinin düşmanı değil, müttefiki ve arkadaşı olması için teknikler ve stratejiler sunuyordu.

İkinci hafta boyunca, Eliza sadece erkeklerle değil, kadınlarla da konuşabilsin diye, Violet ve Jeanette'den, birkaç derste ona katılmalarını rica etmişti. Violet ile konuşmak fazla zorlayıcı olmamıştı ama söz konusu Jeannette olunca, Eliza hatırlamakta yine zorlanmıştı. Ancak tüm o "saçmalama" diyen bakışları ve iğneleyici ifadelerine rağmen Jeanette şaşırtıcı derecede kibar davranmış, Eliza'nın hataları karşısında bir kez bile gülmemiş, bocaladığı her an sabırlı bir ses tonuyla sadece baştan başlamasını tavsiye etmişti. Son derslerinde Eliza artık o kadar rahatlamıştı ki prova yaptıklarını bile unutmuş, hatta konuşmalarının birkaç dakikasından keyif dahi almıştı.

Bu geceki küçük parti, ilk gerçek testi olacaktı. Kit'in söylediği gibi "önce ayaklarını suya sokması" için bir fırsat olacaktı. Bir de hangi elbiseyi giyeceğine karar verebilseydi.

"Yeşil olan," dedi yardımcısına. "Yok, pembe. Hayır, hayır, kesinlikle yeşil. Evet, yeşil ve lütfen kararımı tekrar değiştirmeden diğer elbiseyi kaldır."

Lucy gülümseyip, hızlıca reverans yaptı. "Tamam, ley-

dim. Bana ihtiyacınız olursa hizmetkar odasında ütü yapıyor olacağım. Ah, bu arada saat neredeyse bir oldu. Düşes ve kardeşiyle öğle yemeğinize geç kalmamanız için hatırlatmamı istemiştiniz."

"Ah, haklısın. Teşekkür ederim Lucy. Sen olmasan unuttur, giderdim."

Eliza, okuduğu sayfayı işaretleyip, ayağa kalkarak, yardımcısı istenilmeyen elbiseyi dolaba kaldırırken, lavaboya ilerledi. Çiçekli, çini lavaboya ılık su koyduktan sonra ellerini yıkayıp, yumuşak bir havluyla kuruladı, sonra da saç hakkında tavsiye almak üzere Lucy'ye döndü.

"Muhteşem görünüyor, leydim," dedi Lucy. "Dün o Bay Greenleaf geldiğinde saçınıza gerçekten hoş bir model ve renk verdi. Bana soracak olursanız adam tam bir zorba ama yetenekli bir zorba olduğundan kendini beğenmiş hallerine katlanmak zorunda olduğumuzu sanıyorum."

"Ellerini çırpıp, etrafındaki herkese emirler yağdırmaktan hoşlanır gibi bir hali var," diyerek, Lucy'ye hak verdi Eliza.

Lucy, bir süre sonra Eliza'nın yeşil elbisesi kolundan intizamlı bir şekilde sarkar halde telaşla çıktı. Eliza da hemen arkasından, tam ters yönde aile yemek odasına doğru gitti.

Eliza odaya girdiğinde, Jeannette, ikiziyle yaptığı konuşmayı böldü, kontesin bakışları bronz şeritli gündelik elbise ve ayakkabıları ile saçındaki uyumlu kurdele üzerinde takdir edercesine dolaştı.

Jeanette'in deniz mavisi gözleri, onaylarmışçasına parladı. "Ah, o elbise içerisinde ne kadar da hoş görünüyorsun. Kumaşçıdaki malzemeyi gördüğüm anda böyle olacağını anladım. Hele şu karpuz kollar yok mu, bayılıyorum, sen

de bayılmıyor musun? Son moda, biliyorsun değil mi? *Très de rigueur**.”

“Yeni kıyafetlerimden son derece memnunum.”

“Olman da gerek. Ayrıca rica ederim. Darragh’ın da muhakkak şahadet edebileceği gibi, alışveriş benim için gerçek bir zevk. Hatta bu sabah ayakkabıcıdan gelen faturanın tutarıyla ilgili şikayet ediyordu. Ben de ona beni çıplak ayak mı görmeyi tercih ettiğini sordum. O da hiç rahatsız olmayacağını söyledi. Yarın ilk iş çıkıp, altı çift daha alarak, ona bir ders vermeyi planlıyorum. Bir leydinin ayakkabılara ihtiyacı vardır ve bunu hiçbir erkek anlayamaz. Ayrıca, kör olasıca geçenlerde kendine üç çift bot aldı ve utanmadan hâlâ benden yakınıyor. Cidden onun nesini bu kadar seviyorum bilmiyorum ama seviyorum işte.”

Konuşması bitince, Jeannette her ikisine de gülümsedi. “Yemeğe geçelim mi? Söylemesi ayıp, çok acıktım.”

“İyi o zaman. Bu sayede François’yı hayal kırıklığına uğratmazsın,” dedi Violet, masadaki yerlerine geçmelerini işaret ederek. “Doğum günümüzün şerefine sevdiğin, içi dana rosto ve mantarlı puf hamur, tatlı olarak benim sevdiğim *gâteau au chocolat*** yaptı.”

“Doğum günü hediyelerinden söz açılmışken,” dedi Jeanette ikizine gözlerinde hain bir parıltıyla, “senin için ilginç bir sürprizim var, sevgili kardeşim. Ama yemekten sonraya saklıyorum.” Eliza’ya yandan baktı. “Şimdi, söyle bakalım, bu geceki parti için güzel elbiselerinden hangisini giyeceksin?”

Yemek, şenlik havasında geçti, üçü de François’nın lez-

* *Très de rigueur*: Fransızca “olmazsa olmaz” (Çev. N.)

** Bir tür çikolatalı yaş pasta. (Çev. N.)

zetli ziyafetine hayranlıkla hakkını verdi. Dolgun ve leziz çikolatalı pastanın son kırıntılarını da temizledikten sonra Violet çayın misafir odasına gönderilmesini istedi.

İçecekler de sunulup, yudumlandıktan sonra Jeanette çantasını alıp, koltuktaki yerine döndü. Dudaklarında oyuncu ve gizemli ufacık bir gülümsemeyle, ipek çantasını açıp, renkli çiçekli şirin bir kağıtla kaplanmış, parlak pembe bir kurdeleyle bağlanmış küçük, dikdörtgen bir şey çıkardı.

“Daha sonrası için başka bir hediyem var,” diye açıkladı Jeanette “ama kız kızayken bunu vermem gerektiğini düşündüm.”

Eliza, Violet’in hediyeye uzanışını izledi. “Şey, teşekkür ederim, benim de senin için birkaç hediyem var. Belki gidip—”

Jeanette geçiştirircesine elini salladı. “Hayır, hayır, bu akşam daha çok zevkini çıkarırım. Hadi devam et de aç.”

Violet kendini göreve adayarak, kurdeleyi açıp, kağıdı çıkardı. Karşısına ince ve yeşil deri ile kaplanmış, eski bir kitap çıktı. “Ah! Kitap. Ne kadar hoş. Şiir mi?”

Jeanette sırtarak, gizlemediği bir heyecanla öne eğildi. “Gibi.”

Violet ilk sayfaya bakmak için kapağı kaldırdı. “*Albanino’nun Pozisyonları*. Ne ilginç bir başlık,” diye düşündü yüksek sesle.

Birkaç sayfaya daha baktıktan sonra, aniden durdu. Ma-vi-yeşil gözleri yerlerinden fırlayacak gibi oldu.

“Oh!” diye bağırdı Violet, kitabı gürültüyle kapatarak. Yanakları alev alev olmuştu.

Jeanette ikiz kardeşinin utanmış tepkisi karşısında eğlenerek, neşeyle güldü.

“Nerden buldun böyle bir şeyi?” dedi Violet, sesini fısıltı seviyesine getirerek.

Eliza, kitabın içinde ne olduğunu merak ederek, iki kadına da baktı. Belli ki her neyse, Violet’i baştan ayağa şaşırtacak kadar utanılacak bir şeydi.

“Bu hırpalanmış küçük mücevheri Darragh’ın İrlanda’daki eşyalarının olduğu bir sandıkta buldum,” dedi Jeanette. “Birkaç ay önce, kalenin çatı katını temizletiyordum ki tesadüfen karşıma bu çıktı. Darragh’a gösterdiğimde İtalya ziyaretlerinden birinde arkadaşının hediye ettiğini söyledi. Söylediğine göre döndükten sonra kaldırmış ve tamamen unutmuş.” Ellerini dizlerine götürdü. “Her zaman maceraya açık olduğumdan, birkaç hareketi denemeye onu ikna ettim. Hele ortalarda bir yerde bir tane var ki ne kadar zor görünürse görünsün denemeye değer.” İnce kaşlarını yay gibi kaldırarak, konuşmasını kıkırdayarak sonlandırdı.

Violet’in ağzı açık kalmıştı. “Sen çok farklı bir şeysin, biliyorsun değil mi?” Durup, Eliza’ya açık bir şekilde özür dilercesine baktı. “Böyle şeyleri gerçekten konuşmuyor olmamız gerek.”

“Neden konuşmayalım? Ah, sen Eliza’nın narin duygularından endişeleniyorsun? Eğer evlenme konusunda ciddiye, bu konu hakkında biraz eğitim alsa fena olmaz.”

“Ona bu kitabı göstermeyeceğim!”

“Göstermeni söylemedim, ama konuşmamıza tanık olmasının da bir zararı olmaz.” Jeannette bakışlarını Eliza’ya çevirdi. “Sen ne düşünüyorsun, Eliza? Mahcup bir bakire gibi odadan kaçıp gitmek mi istiyorsun yoksa durup, dinlemek mi?”

Eliza’nın hayal gücü dumura uğramış şekilde, sessiz ve

hareketsiz kalakaldı. Bu ilginç oyunun bir sonraki sahnesini bekliyordu. Öğrenmek için kıvrandığı şey ise o kitabın içinde ne olduğuydu.

“Gördün mü,” dedi Jeanette, “gitmek istemiyor.”

“Al bunu geri.” Violet kitabı kardeşine itti. “Kötü bir niyetin olmadığını biliyorum ama bunu alamam.”

“Ama senin bu. Orijinali bende, evde. Londra’da epey ağzı sıkı bir kitapçıdan bana bir nüsha bulmasını istedim. Hem senin *hem de* Adrian’ın hoşuna gidecek güzel bir hediye olacağını düşündüm.”

Violet tekrar kızardı. “Adrian ve benim kitaba ihtiyacımız yok. O konuda kendi kendimize gayet iyiyiz.”

Jeanette sırtarak, Violet’in ona itmeye çalıştığı kitabı reddediyordu. “İyi olduğunuzdan eminim ama biraz değişiklikten kimseye zarar gelmez. Biraz eğlenirsiniz diye düşündüm yalnızca.”

“Biz eğleniyoruz. Hem de çok, o yüzden teşekkür ederim ama hayır, teşekkür ederim.” Kitabı Jeanette’in kucağına attı. “Arkadaşın Christabel’e ver. Yatak odasında biraz yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyor.”

Jeanette küçük kitabı yakaladı ve tekrar kahkahaya boğuldu. “Aman Violet, sen epey sinirlenmişsin. Bu kadar ay benmiş gibi davranmaktan olsa gerek. Ama ısrar ediyorum, lütfen kitabı al. En azından on altısından birini dene. Beğenmezsen, söz veriyorum kitabı geri alacağım ve bir daha lafını bile etmeyeceğim.”

Violet başını sallayıp, ayağa fırladı. “Adrian ve ben olduğumuz gibi çok mutluyuz ve özel hayatımız... Özel işte. Şimdi bence evine dön ki bu akşamki yemeğe kadar hazırlanabil. O zaman görüşürüz.”

Jeanette ayağa kalkıp, tartışacak gibi ağzını açtı ve sadece içini çekti. "Pekala, ama fikrini değiştirirsen haber ver – kitapla ilgili yani."

"Değiştirmeyeceğim ama tekrar teşekkür ederim... Düşündüğün için." Violet odayı aşp, koridora çıktı.

Eliza da ayağa kalkıp, arkadaşının peşinden gitti. Tam eşiğe geldiğinde arkasını döndü ve Jeanette'in, odanın diğer ucundaki Violet'in bazı akşamlar kullandığı küçük çalışma masasına doğru gittiğini gördü. Jeanette üst çekmeceyi açıp, kitabı koydu ve sonra da hain bir ifadeyle sırıttı.

"Şşşt," dedi Jeanette, dudaklarına parmağını götürerek. "Bırak da bulsun. Eminim hoşuna gidecek." Eliza'nın yanına gidip, kolunu tuttu. "Neden oyalandığınızı merak edip, gelmeden önce acele edelim."

Eliza çalışma masasına meraklı bir bakış daha attıktan sonra Jeanette ile odadan çıktı.

Jeanette ve Violet'in hediyeleri açmasını izlerken müzik odasında toplanan konukların neşeli kahkahaları ve tebesümleri havaya yayılıyordu. Şam ipeği ile döşenmiş koltukta yan yana oturmuş, güzel sarı saçları açtıkları hediyelerin üzerine dökülürken, onların kusursuz bir tablo oluşturdıklarını düşündü Eliza.

Şimdiye kadar ikisinin arasında daha sabırsız olan Jeanette hediyelerinin arasına dizginlemediği bir heyecanla dalmış, kağıtlarını ve kurdelelerini her yana saçarak, bir yığın oluşturmuştu. Violet ise daha sakin davranıp, hediye açma sürecine daha çok zaman ayırıyor olmasına rağmen ayaklarının altında aynı oranda bir yığına neden olmuştu.

Eliza, hemen karşılarındaki koltukta oturduğu yerde,

ince bir kadehten şampanyasını içerken, ikizlerin yüzünde aşıkaran keyifli ifadeyi izledi. Jeanette, kocasının hediyesini açtığı anda liseli kızlar gibi çılgınlık atıp, kendini kollarına attı. Heyecanla sarılıp, öptükten sonra arkasını dönerek aldığı yakut kolyeyi takması için boynunu uzattı. Violet ise kendi açısından Adrian'ın aldığı hediye karşısında aynı oranda sevinmişti; açtığı anda gözlerini yaşartan, eski tarihi anlatan ve çok nadir bulunan bir kitap.

Bu eşsiz kitap, elbette birkaç saat önce Jeanette'in hediye ettiği kitaptan çok daha farklıydı. Eliza, şu anda bile üst kattaki çalışma masasında duran renkli edebiyat ürününü düşünüp, gerçekten Violet'in tepkisine degecek kadar şaşırtıcı olup olmadığını merak etti. Peki Violet kitabı bulduğunda ne olacaktı? Doğrudan Jeanette'e geri mi gönderecekti? Yoksa tüm yaşananların üstüne elinde tutmaya ve hatta belki de bir denemeye mi karar verecekti?

Eliza yanaklarının yanmaya başladığını hissettiğinde, ona bakan herhangi biri olursa içtiği içeceklerden olduğunu düşünmesini umut etti.

Tüm hediyeler açıldıktan sonra, hissettirmeden gidip gelen hizmetkarlar hediye paketlerini toplayınca, Darragh ayağa kalktı.

"Biraz müziğe ne dersiniz?" dedi. "Ne dersin, Moira? Bize biraz çalacak mısın?" Kız kardeşine gülerek baktığında, o da sakince gülümsedi. "Arp ile muhteşem bir melodi çalıyor. İyi bir kız ol ve yeteneklerini sergile."

"Evet, Moira, hadi," diye destekledi kardeşleri Finn ve Micheal.

Daha on altısını bile doldurmamış olan Moira, daha dışarıya açılmamıştı. Öğle yemekleri sırasında, Jeannette, Eliza

ve Violet'e, Moira'nın bu geceki kutlamaya katılacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatmıştı. Ne de olsa onun yaşındaki kızlar yetişkinlerin partilerine genelde davet edilmezdi. Ancak bunun sadece aileye ve birkaç seçilmiş arkadaşaya yönelik, özel bir toplantı olduğunu düşünerek, Jeanette ve Darragh katılabileceğine karar vermişti.

Diğer yandan, on üç yaşındaki en küçük kız kardeşi Siobhan, evde kalması gerektiğini öğrendiğinde oldukça kırılmıştı. Ama ne kadar ağlamış ne kadar yakarmışsa da fikirlerini değiştirmelerine yetmemişti. Hem de her ikisinde de oluşturduğu suçluluk duygusuna rağmen. Kumral saçlı Moira tüm hoşluğu ve çekiciliğiyle bir kez daha ağabeylerine göz alıcı bir şekilde gülümsedikten sonra ayağa kalkıp, odanın diğer ucuna yürüdü.

Kız benden daha cesur, diye düşündü Eliza, çalması için çağrılmadığından, halinden memnun bir şekilde. Piyano çalmaktan aldığı keyfe rağmen, çabaları sadece kendi eğlencesine yönelikti. Yıllar önce bir kez teyzesinin arkadaşları önünde çalmayı denemiş ve hem kendisi hem de teyzesini utandırmıştı. Parmakları tuşlar üzerinde donakalmış, birkaç notadan fazlasını çalmayı başaramamıştı. Hatırladığı kadarıyla çalmayı becerebildiği notalar org akortçusunun maymununun çıkarabileceğinden daha kötüydü. Odayı gözyaşları içerisinde terk etmişti. O günden sonra da kendini böyle alem içerisinde rezil etmemeye yemin etmişti.

Moira arp taburesine tüm zarafetiyle otururken, Eliza, Kit'in hemen arkasına geldiğini, aralarında sadece koltuğun sırtının olduğunu fark etti.

Eliza'nın koluna elini koydu. "Bir kadeh daha şarap ister misin?" diye sordu.

Eliza başını salladı. "Yok, sanırım gereğinden fazla içtim. Öyle görünüyor."

Kit eğilip, Eliza'nın kulağına yaklaştı. "Bu gece gayet iyi gidiyorsun, bu arada. Seni tebrik etmek istedim."

Eliza'nın sırtından aşağı güzel bir titreme indi; Kit'in sesi, konyak kokulu nefesi kadar yoğun bir büyüyle doluydu.

Başını çevirip, Kit'in bakışlarıyla karşılaştı. Arpın sarhoş edici notaları parlak pırlantalar gibi havada asılı kalmıştı. "Aldığım tüm dersleri hatırlamaya çalışıyordum."

"Belli zaten. Bravo." Eliza'nın omzunu neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe sıktı, sonra da dikleşti, dokunuşu geldiği kadar çabuk gitti. Yine de uzaklaşmadı, sabit ve güçlü bir şekilde Eliza'nın tepesinde durdu, varlığı aynı anda hem dikkat dağıtıcı hem güven vericiydi.

Tüm yemek boyunca, yarım düzine sandalye uzağında olmasındansa yanında oturmuş olmasını dilemişti ama itiraf etmesi gerekirse, Kit'in dizinin dibindeyken test pek de geçerli olmazdı.

Yemekte kendini Raeburn'ün dul düşesi ile Micheal O'Brien arasında bulmuştu. Her ikisiyle makul ve eğlenceli sohbet ederek kendini oldukça şaşırtmıştı. Violet'in gösterişli Fransız kayınvalidesini güven verici ve nazik bulmuş, Micheal O'Brien ise köy veterineri olarak başından geçen hikayeleri hareketli İrlanda aksanıyla anlatarak onu birçok kez güldürmüştü.

Akşam yemeğinden sonraki yarım saat hanımlar, konuşmak, çay ve likörlerini yudumlamak üzere misafir odasına geçip, beyleri konyak ile baş başa bıraktıklarında işler daha da zor hale gelmişti. Jeanette'in eski dostu Christabel Morgan – ki artık Lady Cloverly olmuştu – hemen karşısında

bir sandalyeye geçtiğinde Eliza'nın çayı neredeyse boğazına kaçıyordu.

Eliza nasıl olup da aynı yaşlarda olduklarını düşündü - aralarında sadece iki ya da üç yaş vardı. Christabel ve üzerinde ikinci teniymiş gibi duran yaldızlı ince davranışları ile kıyaslandığında Eliza yeni biçilmiş çim gibi hissediyordu kendini.

Christabel, Eliza'nın oldu olası güzel bulduğu koyu renk gözlerin ardından bakışlarını dikti. "Bu sene tekrar eş arayışında olduğumu duydum," diye sözcüklerini uzata uzata söyledi Christabel.

Eliza karşısında ezilmemek için kendini zorlayarak, çenesini kaldırdı. "Doğru duymuşsunuz, leydim."

Christabel gözleriyle Eliza'yı baştan ayağa süzdü. "Neyse ki bu sefer doğru düzgün deniyorsun. Üzerindeki elbise çok göz alıcı."

Eliza'nın karşılık vermesi biraz uzun sürdü, ne de olsa Christabel'den ona bu kadar nazik bir kelime bugüne dek gelmemişti. "Benim için Lady Mulholland seçti."

"Jeanette'in her zaman seçkin bir zevki olmuştur. Sözlerini dikkate alırsan belki bir teklif gelir. O kitaplarından da vazgeçtiğini varsayarsak tabii. Erkekler, fazla eğitilmiş kadınlardan hoşlanmaz."

Eliza dilini ısırıp, karşı çıkmamak için kendini tuttu. Genelde söyleyecek çok bir şeyi olmayabilirdi ama özellikle bu konuda sesi epey yüksek çıkabilirdi. Violet'in "fazla eğitilmiş kadın" olarak tanımlanabileceğini ve bu halde bile şanına zeval gelmeyeceğini söylemek gayet kolay olurdu. Ama yine de Violet, Raeburn Düşesiydi; pek çok alanda ona bağışlanma kazandıran bir unvandı. Bir de Kit'in tavsi-

yesi vardı elbette; ne kadar kışkırtılırsa kışkırtılsın asla insanların arasında tartışmacı olmamak. Eliza da belirsiz bir ifadeyle başını sallamakla yetindi.

Beyler de hanımlara katıldıktan kısa bir süre sonra doğum günü kutlamalarına devam etmek üzere herkes müzik odasına döndü.

Şimdi arp telleri birkaç nihai, tatlı notada titriyordu, melodisi ise cesaret isteyen performansı boyunca fark edilebilen derecede yalnızca birkaç hata yapmış genç müzisyen kadar hoştu. Şarkının bitmesi üzerine alkışlar çınladı, Moira'nın da açık renkli teni memnun bir ifadeyle kızardı.

Moira yerine dönmek üzere ayağa kalkınca, Kit eğilip, sessizce, "Eliza, neden şimdi de sen çalmıyorsun? Yeteneğini herkesle paylaşabilmek için muhteşem bir fırsat," dedi.

Eliza'nın yaşadığı ani korku karşısında midesi allak bulak oldu. "Ha-hayır, yapamam," diye fısıldadı, fikre olan karşıtlığını göstermek üzer şiddetle kafasını sallıyordu.

"Neden olmasın?" diye hafifçe ısrar etti Kit. "Burada dostlar arasındasın. Hadi, pratik yapman gerek ve başkalarının önünde çalmak harika bir şans."

"Ah, sen arp çalıyor musun, Eliza?" diye sordu Daragh, yanındaki konuşmanın son kısımlarını yakalamış olduğundan.

"Pi-piyano, lordum. A-ama ne yazık ki çok iyi değil."

"Hayır, kendine haksızlık ediyor." diye karşı çıktı, Kit devam ederek. "Ben dinledim ve melek gibi çalıyor. Aramızda gerçek bir virtüöz var."

Eliza iki büklüm olup, gözlerini kapadı. Kit, ona bunu nasıl yapardı? Onu nasıl böyle bir duruma düşürür, asla gönüllü olmayacağını bildiği bir şeye onu nasıl sürüklerdi?

İşte o an, bunu özellikle yaptığını anladı. Avını bekleyen bir aslan gibi doğru zamanı kollamış, her ikisini de milletin ortasında rezil etmektense Kit'in ısrarlarına boyun eğeceğini düşünmüştü.

Eliza'nın dudakları sinirden incecik kalmıştı. Daha önce Kit'e karşı hiç böyle yoğun, böyle kin dolu bir öfke hissetmemişti.

Yerinden kalkmayıp, inatla reddetmeye devam ederse Kit'in hak ettiğini bulacağını düşündü. Ama öyle yaparsa tüm çalışmaları boşa gitmiş olur, derslerinin sonu gelir ve Eliza'nın gelecek planları iptal olurdu. Ne de olsa, Kit'in söylediği gibi, bu insanların önünde de çalamazsa, Sezon boyunca yabancıların önünde ne yapacaktı?

Kit'in tuzağına zaten düşmüş olduğunun farkında, ayağa kalktı. Sadece bacaklarının koltuk ile piyano taburesi arasında pes etmemesi için dua etti. "Pekala. Çalacağım," dedi elinden geldiğince cesur bir sesle. "Ama sonra uyarmadı demeyin."

Kit, odanın diğer ucuna kadar ona eşlik ederken, birkaç kişi güldü. Eliza, Kit'e bakmadan puflu tabureye oturdu.

Kalabalığa arkası dönük olduğu halde Kit kulağına eğildi. "Sinirlisin."

Eliza, ellerinin titremesini engellemeye çalışarak, birkaç nota sayfası arasında gezindi. O kadar gergindi ki notalara odaklanabilmek bir yana, okumakta bile zorlanıyordu.

"Bana kızacağınızı biliyordum," dedi Kit kulağına, "ama çalmanı sağlayacak başka bir yol bulamadım."

"Kendimi rezil etmemi sağlayacak, demek istiyorsun," diye suçladı sessizce.

Kit'in altın sarısı-yeşil bakışları Eliza'nın kilit-

lendi. "Rezil olmayacaksın. Rezil olamayacak kadar güzel çalıyorsun. Bunca hafta sana ne söylediğimi aklından çıkarma: kendine güvenirsen ve inanırsan asla başarısız olmazsın."

"Sana söylemesi kolay. Çalacak olan sen değilsin."

"İstersen yanında kalırım. Sayfaları çeviririm."

"Neyin sayfasını? Şarkı bile seçemiyorum," dedi telaşla.

"Sakin ol ve seni duyduğum akşam çaldığın şeyi çal. Mozart'tı galiba."

Mozart, Eliza'nın en sevdiklerinden biriydi. Evet, melodi çıkarabilirdi, daha zor olan pasajlarda da nispeten daha az zorlanabilirdi? Peki notalar neredeydi?

Kit, notaları çoktan bulmuş, standı koymuş, ilk sayfasını açmıştı bile. "Yapabilirsin, ben de yanında olacağım."

Kit, sabırsızlıkla bekleyen dinleyicileri Eliza'yı görebilsin diye kenara çekildi. Eliza derin bir nefes alıp, sinirden buz gibi olan parmaklarını tuşlara yerleştirdi.

Titreyerek, kendini başlamaya zorladı. Hızlıca on nota çalmıştı ki havada çınlayan, tüyler ürperten bir sesle yanlış notalara bastı. Başladığı hızla, durdu. Gözünün içinde biriken yaşlarla, oracıkta ölmek istedi, utançla başını öne eğdi.

"Eliza bana bak," dedi Kit, "bak bana."

Başını zorla ve yavaşça kaldırarak, çaresizlikle Kit'in gözlerinin içine baktı.

"Tekrar başla."

Eliza kafasını salladı.

"Yapabilirsin. Unut onları ve sadece çal. Burada değil- lermiş gibi çal. Odada sadece ikimiz varmışız gibi. Benim için çal, Eliza. Yapabilir misin? Sadece benim için çalabilir misin?"

O anda, güvenli, sabit ve güzel gözlerinin içine baktığı o anda sinirlerinin yatıştığını, hafif bir meltemde uçuşan ipek bir kumaş gibi özgürce dalgalandığını hissetti. Derin bir nefes aldı. İçine derin derin çekip, bıraktı ve parmaklarını tekrar tuşlara yerleştirdi.

Yeniden çalmaya başladı.

Notalar bu sefer öyle akıp gidiyordu ki sanki piyanonun başında bestekarın kendisi oturuyordu. Hızlıdan yavaş, sonra tekrar hızlıya derken değişen tempo ve ritim, melodi ile akıcı bir kesinlikle yönlenebiliyordu. Şiirsel ve baştan çıkarıcı tınısıyla müzik, sıcak bir yaz gecesi kadar tutkulu bir kreşendoya çıkıyordu adım adım. Ruhunu sessiz, neredeyse yıkılmaz bir coşkuyla dolduran, anıları canlandıran melodiye bıraktı kendini.

Kit, yanında durmuş, Eliza'nın artık bakmaya ihtiyaç duymadığı sayfaları çeviriyordu ve o anda gerçekten de odadaki tek diğer kişi olmuştu. Eliza çalmaya devam ediyor, iki kişilik adalarında akıp gidiyordu. Parça bittiğinde, parmakları son bir güçlü gösterişle tuşların üzerinde gezindi.

Son nota da çınlayıp, sustuğunda odada sessizlik hakimdi. Yaşanan karşısında afillayan Eliza, göğsünde delicesine atan kalbinin sesini duydu. Bir an kendinden başka kimse'nin beğenmemiş olduğundan korktu.

Bir saniye sonra ise tek duyabildiği şey alkıştı. Ilık, samimi ve gerçek bir alkış. Alkışın büyüü altında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra da aşık bir gururla tüm gücüyle alkış tutan Kit'in zafer dolu gözlerine baktı.

"Bravo, Bayan Hammond," dedi Adrian.

"Evet, çok iyiydin," dedi birkaç kişi. "Muhteşem."

Eliza gülümsedi, bu kadar muazzam bir takdir karşısında

nasıl davranması gerektiğini bilemedi. Hayatında hiç tecrübe etmediği şekilde başkaları tarafından takdir ediliyordu.

Kit elini kavrayıp, Eliza'yı ayağa kaldırarak, parmaklarının birleştiği yere bir öpücük kondurdu. "Büyüleyiciydi, Eliza. En yüksek beklentilerimin bile ötesine geçtin."

Eliza ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Dokunuşunun altında içi gıcıklanıyordu. Sonra da odadaki herkesi bir kez daha şaşırtarak kahkaha attı.

www.webcanavari.net

DOKUZUNCU BÖLÜM

İki gün sonra, Eliza hâlâ başarısının etkisindeydi. Ne kadar iyi çaldığına, sinirlerini nasıl dizginlediğine ve daha önce hayatında hiç çalmadığı gibi nasıl çalabildiğine hâlâ inanamıyordu.

Müziğe yeteneği karşısında Jeanette ve Christabel bile etkilenmiş, ne zaman fırsat bulursa, bu Sezon içerisinde muhakkak sergilemesi gerektiğini söyleyip durmuşlardı.

Eliza ise bu yeni kazandığı özgüvenin kaybolmamasını umut ediyordu. Kit yanında olmadan, yabancı bir kalabalık önünde sahneye çıkabilecek cesareti bulabileceğinden emin değildi. Ama dün gece Kit'in kanıtladıklarına bakılırsa, belki de bir denemeyi kendine – ve Kit'e – borçluydu. Kit'in onu düşürdüğü tuzağa ve Eliza'nın hemen arkasından yaşadığı gerginliğe rağmen hayatında asla unutamayacağı bir ders vermişti ona.

Paskalyaya ve Sezonun resmi olarak başlamasına yalnızca birkaç gün kalmıştı. Davetiyeler gelmeye çoktan başlamıştı ve pek çoğu şaşırtıcı bir şekilde Eliza'nın adınaydı. Servet avcısı talip sürüsüne gelince, Kit her birini uzaklaştırmıştı. Daha karşısına çıkan olursa, onları da göndereceğine yemin etmişti.

Pervasız ve sorumsuz genç bir lord için Kit fazlasıyla korkutucu bir koruyucu haline gelmişti. *Keşke bir de kendisini benim koruyucu ağabeyim olarak görmese*, diye düşündü Eliza. Keşke daha farklı şeyler hissedebilse.

Böyle safça düşünceleri bir kenara bırakarak, misafir odasına doğru yürüdü.

Birkaç dakika öncesine kadar, çocuk odasında Violet ve çocuklarlaydı. Oğlanlarla bir tur daha saklambaç oynayıp, birkaç muhteşem dakika boyunca Georgianna'yı sallamak için ara vermişti. Sonra da ikizler için uyku, Georgianna için de emzirme vakti gelmişti.

O gün için dersleri bittiğinden Kit dışarıda, günlük faaliyetleriyle meşgul, arkadaş tayfasıyla birlikteydi. Eliza da avukatı, Bay Pimm'den gelen mektuplara cevap vermeye karar vermişti.

Teyzesinin sahip olduğu paranın yanı sıra, bir sürü ticari işletme, yıllık gelir ve kiralık birkaç mülkün yönetimi ona kalmıştı. Genelde, günlük ayrıntılarla Bay Pimm ilgileniyordu ancak bazı konularda işlem yapabilmek için Eliza'nın vekalet vermesi gerekiyordu.

Kağıt kalem arayarak, gül ağacı çalışma masasına geçip, çekmeceyi açtı. Donakaldı. Bakışları, içeride yatan küçük, yeşil kitaba kenetlendi.

Violet'in bulması için Jeanette'in koyduğu haylaz, küçük, yeşil kitap. Belli ki Violet ikizinin şehvetli doğum günü hediyesini henüz görmemişti, kitabın hâlâ evde olduğundan bile bihaberdi.

Eliza kitabı yok saymaya çalışarak, birkaç büyük boy kağıt ile tüy kalem çıkarıp, masanın üzerine yerleştirdi. Çekmeceyi kapamak için uzandığında, bir an duraksayıp,

hâlâ yalnız olup olmadığını kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı.

Yalnızdı ve bir göz atabilirdi.

Ne zararı olabilirdi ki? Kimsenin haberi olmazdı.

Parmakları kitabın üzerinde gezinerek, bir süreliğine tereddüt ettikten sonra, dürtüye boyun eğdi. Kitabın sayfalarını hızla açtı, ortasına yakın bir yere gelene kadar sayfaları geçiştirdi. Metin eski İtalyanca yazılmıştı, muhtemelen on beşinci veya on altıncı yüzyıla aitti. Akıcı, kapkara yazılardan birkaç satır okudu.

Merhamet, diye düşündü, *acaba benim bildiğim anlamda mı?* Tekrar okuyup, kaşlarını çattı, dörtlüğü tam olarak anlayabildiğinden emin olamamıştı. Belki de İtalyancası eskisi kadar iyi değildi. Bir sayfa daha çevirdi ve gözleri kocaman açıldı. Güzel düzenlenmiş ve Rönesans usulü divitle, bol mürekkeple çizilmiş olsa da resim kesinlikle aşıkardı – çıplak bir adam ve aynı şekilde çıplak bir kadının yatakta tutkuyla birbirlerine sarılmış hali tasvir edilmişti. Adam, kadının açık bacakları arasında, üzerinde duruyor ve her şeyin ötesinde, adamın omuzlarının üzerinde kadının ayak bilekleri birbirine dolanmış halde! Adamın iri elleri kadının büyük, dolgun göğüslerini avuçlamış, dizlerinin üzerinde dururken, gergin ve çıplak kalçası ile güçlü baldırları olduğu gibi teşhir edilmişti.

Eliza başını yana eğip, sahneyi farklı bir açıdan inceledi. *Tanrı aşkına, rahatsız bir duruş değil mi bu?* Kadının yüzündeki kendinden geçmiş ifadeye bakılırsa, değildi.

Eliza'nın ikinci elbisesinin ince yünü aniden fazla kalın ve tenine değdikçe hafifçe kaşıntıran cinsten olmaya başlamıştı; bilmediği türden bir ateş bastı – pek çok konuda

rahatsız eden cinsten bir ateş – bacaklarının arasına dolan bir ateş.

Sayfayı çevirdiğinde başka bir resim daha buldu.

Bu seferki daha ilginç ve daha uyarıcıydı; kadın tek bacağı kaldırıp, yan yatmış, adam da kadının bacaklarının arasında diz çökmüş, erkekliği tamamen ortada, kendini hazırlarken...

Eliza yutkunmaya çalıştı, ağzı tuhaf bir şekilde kurumuşturmuştu. Erkeklerin anatomik olarak kadınlardan oldukça farklı olduğunu biliyordu – Yunan ve Roma heykelleri görmüştü ne de olsa – ancak o sanatçıların hiçbirisi erkekleri bu şekilde resmetmemişti.

Bu *büyük*tü. Hatta kocaman. Erkekliği olgun bir kabak kadar büyük ve uzundu.

Yok artık, diye düşündü, bacaklarının arasında böyle bir şey varken bir adam nasıl yürüyebilirdi ki? Hatta pantolonuna nasıl sığardı? Kimse sap gibi çıktığını görmez miydi?

İşte böyle düşünürken o kısmın büyümesi, hem de çok büyümesi gerektiği kanısına vardı! Pantolon içindeyken yumuşak ve küçüktü. Uzun ve sert olduğu zaman da... Eliza'nın yanaklarını alev bastı, vücudu ise hem şaşkınlık hem ateş içinde yanıyordu.

Aniden koridordan gelen bir ses ve kısıp bir cevap duydu. Violet, hizmetlilerinden biriyle konuşuyordu. *Aman Tanrım, ya Violet içeri gelirse ve beni yakalarsa?*

Kalbi, avcısından kaçan bir tavşan gibi hızla atarak, Eliza kitabı kapadı, yerine koydu ve çekmeceyi kapadı.

En azından kapamayı *denedi*, lanet şey tam ortada takılmıştı. İtti, kaktı, çekti, tekrar itti, çekmecenin kapanması için elinden gelen her şeyi yaptı. Çekmece en sonunda gü-

rültüyle kapandığında tüm masa gıcırdadı, mürekkep şişesi sallandı ve kapağı masanın üzerinde yuvarlandı.

Ağır, pirinç kapak halının üzerine tok bir sesle düştü. Eliza eğilip, kapağı avucuna alarak, narin Fransız gül ağacı sandalyeyi aniden çekip, Violet'in odaya adımını atmasına yalnızca birkaç saniye kala yerine oturmayı başardı.

"Hah, buradasın," diye selamladı Violet. "Robert, seni buraya girerken gördüğünü söylemişti. Yazışmalar üzerinde mi çalışıyorsun?"

Yazışma? Ne yazışması? diye düşündü Eliza hızla, haylaz, küçük, yeşil kitabın nasıl da tüm hafızasını sildiğini, odaya yazmak için geldiği mektubu bile nasıl unutturduğunu fark etti.

Elinden geldiğince rahat bir ifadeyle, oturduğu yerde döndü. "Hı, evet, ge-gerçi daha pek bir şey yapamadım."

Violet'in yanına gelip de daha hiçbir şey yapmadığını görmemesi için dua etti.

"Georgianna mamasını yiyip, sızdı," diyerek, odanın içerisinde ilerledi Violet. "Çocuklar da aslında hiç zorluk çıkarmadı. En sevdikleri teyzeleriyle oynamak onları epey yordu sanırım." Eliza'ya içten bir ifadeyle gülümsedi. "Ben de dolayısıyla sen mektubunla ilgilenirken sana katılırim diye düşündüm. Sen devam et, bana bakma. Kitabımı getirdim, pencerenin yanında, koltuğuma gömülür, okurum."

Violet kitaplardan bahsedince, *Albanino'nun Pozisyonları* kitabının açık seçik resimlerinden biri aklından geçti. Yüzünü yine al bastı. Tenine tekrar ateş ve renk geldi.

Violet'in soluk renkli kaşları çatıldı. "İyi misin? Yüzün kızardı."

"İyiyim. Sıcak biraz sadece. Mevsimler falan değişiyor..."

Bir de üstüne bu elbise... Daha ince bir şey giymeliymişim." "Belki de hastalanıyorsundur. Dur bir bakayım."

Eliza ayağa fırladı ama arkadaşının ellerinden kurtulması için hareket etmesine fırsat kalmadan, Violet, Eliza'nın alnını kontrol etmeye başlamıştı bile. "Yanakların sıcak ama alnın yeterince serin. Ama yine de Agnes'e senin için bitki çayı yapmasını söyleyeceğim. Sezonun başlamasına bu kadar az kalmışken, yatağa düşmen korkunç olur."

"Yatağa düşmüyorum ve bitki çayına ihtiyacım yok. Yine de teşekkür ederim."

"Eminsen diyecek bir şeyim yok..."

"İyiym, gerçekten. Bu kadar anaç olmana gerek yok."

Violet afallamış bir ifadeyle baktı, sonra da kendine güldü. "Anaç davranmam *anne* olmamdan dolayı. Anne olunca anlarsın."

"*Olursam*," dedi Eliza efkarlanarak.

"Elbette olacaksın." Violet, Eliza'nın omzuna sarılarak, hafifçe ve güven verici bir ifadeyle sıktı. "Son birkaç Sezonunun seni hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum – Tanrım, benim de son Sezonlarım hüsrandı – ama bu kez farklı olacak. Derslerinde çok başarılısın ve Kit ile tahmin ettiğimden çok daha iyi gidiyorsunuz. Lady Cloverly bile..." Violet duraksadı, dudaklarını sıkıp, dalga geçer bir ifadeyle gözlerini devirerek, "piyanodaki yeteneğin hakkında yorum yaptı," dedi.

Eliza, Christabel Morgan'ın burnu büyük davranışlarını taklit eden arkadaşına bir kahkaha patlattı.

"Ondan bile onay alabildiysen, herkesten alırsın."

Eliza ile Violet aralarında bir sır varmışçasına birbirlerine gülümsedi. Neden bu kadar iyi dost oldukları ortadaydı.

Bir an Violet'e çekmecedeki kitaptan bahsetmeyi düşündü. Bir göz attığını söylemesine gerek yoktu, sadece bulduğunu söylese yeterdi. Ama ağzını açar açmaz Violet tahmin ederdi. Hiçbir şey söylememenin daha iyi olacağına karar verdi. Bazı şeyleri söylememek daha iyiydi, dostlar arasında bile.

"İşte yine kızardın," dedi Violet. "İyi olduğundan gerçekten emin misin? Agnes, özel çayından yapsın işte. Böyle şeylerle övünmeyi ne çok sever bilirsin."

Eliza reddetmek istedi, ama belki de bir fincan çay fena olmazdı. Hâlâ biraz altüst haldeydi. "Tamam, pekala."

Violet tatmin olmuş bir ifadeyle, yardımcısını çağırmaya gitti.

Eliza ise ancak o zaman mürekkep kapağının hâlâ avucunun içinde olduğunu fark etti. Kolunun ağzıyla gizlice temizleyerek, mürekkep şişesinin üzerine yerleştirdi.

"Daha saat erken, üç bile olmadı. Çok fazla kişiyle karşılaşmayız muhtemelen," dedi Kit iki gün sonra Eliza ile Hyde Park'ın Rotten Row bölgesinde atlarına binerlerken. "Kalabalık en az bir buçuk saat daha üşüşmeye başlamaz, o yüzden kendini kasmaya gerek yok."

"Kendin için konuş," diye fısıldadı Eliza.

"Duydum seni," diye karşılık verdi Kit gülerek. "Becerebilirsin, Eliza. Sadece konuşman gereken birini gördüğünde duracaksın, birkaç hoş şey söyleyip, birkaç soru soracaksın ve yoluna devam edeceksin. Hiç kimseye ya da gruba beş dakikadan fazla zaman ayırmana gerek yok."

İyi bari, diye düşündü, çünkü şu anda Kit'in tüm öğretiliklerine rağmen, beş dakikadan fazla konuşacak bir şey bulabileceğinden emin değildi.

Her zamanki gibi at binmeye bu sabah gelmeyi tercih ederdi ama bir gece önce Kit yeni yeteneklerini "test etmek" için ikinci vakti at binmeye çıkmalarına ilişkin planını açıklamıştı. Erken gelirlerse, çok daha az insanla yüzleşmesi gerekeceğini söylemişti. Bu sayede Sosyete Saatinin doruğuna yakalanmadan park deneyiminin tadını çıkarabilirlerdi.

Yine de çoktan gelmiş epey insan vardı – faytonlar, atlılar ve pek çoğu kol kola girmiş dolaşan çiftler.

Sosyete Saatinde Hyde Park'a ilk gelişi değildi. Geçen yıllarda birkaç kez teyzesi ile gelmişti. Ama bu birkaç geliş, teyzesinin kiralık faytonunda gerçekleşmişti. Doris Teyze Eliza'ya ufacık bir selam vermekle yetinip, yola koyulma vakti gelene kadar kendisiyle konuşmak için dönen, onun gibi orta yaşlı kadınlar ve daha yaşlı bir nesli temsil eden arkadaşlarıyla konuşmak için durduğunda sessiz ve saygıyla, şikayet etmeden otururdu.

Dolayısıyla bu macera bir yerde ilk kez olacaktı. Teyzesi ve onun faytonu olmadan ilk, Kit ile çalıştığı haftalar boyunca da ilk olacaktı. Şimdi sadece kendini kanıtlaması gerekiyordu.

Tabii yapabilirse.

Düşününce kasları gerildi, atı Andromeda da Eliza'nın huzursuzluğunu fark ederek kıpırdandı. Her zamanki atı Cassiopeia'nın olmasını dilerdi ama zavallı küçük kısrak birkaç gün önce kolik olmuştu. Baş seyis sancılar geçene kadar gece gündüz ilaç vermişti. Şimdi iyileşmekte olsa da birkaç gün daha ahırda kalmalıydı.

O yüzden de Kit, Eliza'nın binmesi için rahat yürüyen, kestane rengi, sakın bir kısrak seçmişti. Andromeda daha

genç bir at olduğundan, az daha oyuncu olmaya meyilliydi ama Eliza'nın binicilik yetenekleri geliştiğinden, kontrol etmekte sıkıntı yaşamıyordu. Zaten Kit de Eliza da sakın bir yürüyüş hızında ilerlemeye karar verdiklerinden zorluk çıkmıyordu.

"Bak Lady Shipple*, Lady Eelsworth** ve Lord Turtlesford*** geliyor. İsimlerine gülmek yok," diye fısıldadı Kit. "Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, Turtlesford bana oldum olası küçük kara kaplumbağalarını hatırlatır. Hep o pörtlek gözleri yüzünden."

"Çok acımasızsın!" dedi Eliza gülerken, bir yandan da Kit ile aynı anda atını durdurarak.

"Ah, Turtlesford. Hanımlar. Nasılsınız?" dedi Kit, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Elbette, Bayan Hammond ile tanışmıştınız."

Üstü açık bir at arabasının içerisinden, tüm grup aynı anda Eliza'ya baktı. Üç çift göz önce anlık bir şaşkınlıkla kısılıp, sonra aniden utanarak kocaman açıldı.

"Bayan Hammond, tabii ki, ne büyük zevk," dedi Lady Shipple, kendine gelen ilk kişi olarak. "Sizin şehirde olduğunuzu bilmiyorum."

Birkaç saniye öncesine kadar, hayatta olduğumun bile farkında değildin muhtemelen, diye düşündü Eliza.

"Evet," dedi Eliza. "Kış ve bahar boyunca Raeburn Dükü ve Düşesi ile kaldım."

"Ah, evet, teyzeniz vefat etmişti." Lady Eelsworth, koyu renkli saçlarını işaret etti, şakaklarında birkaç tel ağarmış-

* Shipple: Argoda göğüsleri düzeltmek (Çev. N.)

** Eelsworth: Yılan balığı değerinde (Çev. N.)

*** Turtlesford: Kaplumbağa geçidi (Çev. N.)

tı. "Çok üzücü, akraba kaybetmek her zaman çok zor ama dünyanın kanunu bu." Duraksadı, kaşını kaldırarak baktı. "Dikkate değer derecede iyi görüldüğünü söyleyebilirim, hatta seni hiç görmediğim kadar iyi. Teyzenin vefatı belli oluyor."

Kadın kurnazca gülümsedi.

Uzun bir süre boyunca Eliza sadece gözlerini dikip, baktı. *Ne kaba kadın.* Eski Eliza olsa sessiz kalıp, bakışlarını yere diker, her şeyin bir an önce geçip gitmesini dilerdi. Ama yeni Eliza karşılık vermenin yerinde olduğuna karar verdi. Eliza diğer kadının bakışlarına çevirdi bakışlarını. "Belli olan teyzemin ölümü değil, parası demek iste liniz herhalde?"

Bu sefer bakışlarını Eliza'ya diken Lady Eelsworth'tü. "Yani, ben—"

"Teyzem bana servetini bırakarak ne kadar iyi olduğunu gösterdi," diye devam etti Eliza. "Hem haklısınız da leydim, bıraktığı para hayatımı çok daha rahat bir hale getirdi. Onun sayesinde bu binici kıyafetini aldım. Rengi ve kesimi hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle göz alıcı," diye neşeli bir ifadeyle araya girdi Lord Turtlesford. "Güzel şeylere harcama yapmışsınız."

Eliza başını çevirdi ve gülümsedi. "Teşekkür ederim, lordum."

"Öyle ki sizi önce tanıyamadım, o kadar havalı olmuşsunuz. Sonuç buysa daha fazla harcamaya bakmanızı öneririm."

Eliza güldü. "Ben de öyle yapacağım zaten, lordum. Öyle yapacağım."

Bir iki dakika daha sohbet edip, vedalaştılar. Kit ile Eliza atlarını sürdü.

“Seni o cadıdan korumak için araya girecektim ama gerek kalmadı.” Kit sırttı. “Daha iyi bir cevaba tanık olmadım şimdiye dek. Yakında bana ders vermeye başlarsın.”

Eliza kafasını salladı. “Ah, hiç sanmam. Hâlâ titriyorum. Kendime inanamıyorum.”

“O da inanamıyor, emin ol. Artık kabuğundan çıktığın ve sana sataşılamayacağı, görmezden gelinemeyeceğin şeklinde haberler yakında gelir. Senin için çok daha farklı bir Sezon olacağını tahmin ediyorum, yavrum, bildiklerinden çok daha farklı.” Önlerinde uzanan yola baktı. “Ah, bak bir grup daha geliyor. Nazik ol ve onları çok incitmeyeceğine söz ver.”

Ancak ne o grupta ne de ardından gelen diğer gruplarla sözlü bir aksilik veya çatışma oldu. Eliza, kendini de şaşırtarak, her karşılaşmada nazik özgüvenini hiç bozmadan, hem konuşmalarında hem de tutumlarında gittikçe artan bir güven ve denge ile karşılık verdi. Öyle görünüyordu ki Kit ile geçirdiği onca saat, verdiği tüm ipuçları, teknikler ve yöntemler beynine öylesine işlemişti ki fırtınada düşen yağmur damlaları kadar kolay yuvarlanıveriyordu dilinden.

Kit, eve dönme vakti geldiğine karar verdiğiinde mahcup bir heyecanla titriyordu, Eliza.

“Lady Dolby çok kibardı,” dedi giriş kapılarından atlarını geçirirken. “Önümüzdeki hafta vereceği parti için davetiye göndereceğini söyledi.”

“Hımm, duydum. Yakında bir sürü davetiye almaya başlarsın. Kabul edemeyeceğin kadar çok.”

“Hangisine katılmam gerektiği kararını sana ve Violet’e bırakacağım. Ben—”

Hemen arkalarından bir bağırma sesi geldi. Eliza başını çevirdiğinde, bir at arabasının parkın yolları için fazla hızlı şekilde geldiğini ve insanların önünden kaçışmakta olduğunu gördü. Andromeda ürküp, korkudan kişneyerek, kenara kaçtı.

Eliza sabit durup, atı zarar görmesin diye çekmeye çalıştı. Sürücüyü göz ucuyla gördü. Canlı renkleriyle sarı-yeşil şeritli paltosu, genç başındaki kara saçları ve çocuktan az daha büyük görünen yüzü. Daha fazlasını görmeye vakti kalmadan, sürücü yanından geçti. Geçerken duyulur bir şak sesiyle kırbacını indirdi.

Ancak kırbaç inmesi gereken yere değil, Andromeda’nın arka ayağına indi. Kısarak acıyla haykırarak, şaha kalktı. Ön ayaklarını havada sallarken, şiddetle başını öyle kaldırdı ki dizginler Eliza’nın elinden fırladı.

Eliza her nasılsa eyerde kalmayı başardı ama dizginler elinde olmadığından kısrağı kontrol edemedi. Kısarak dehşetle dört ayağı üzerine gelip, dört nala koşmaya başladı. İçgüdüsel olarak Eliza öne eğilip, parmaklarını atın sıkı yele sine soktu. Düşmemek için dua ederek, canını korumak için tutundu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarında gürültüsünden başka bir şey duyamıyordu. At, yeşillikleri hızla geçiyor, ağaçların etrafında ve kümelenmiş insanların afallamış bakışları arasında çıldırmışçasına dönüyordu. Sallanan dizginler, yılan gibi iki yandan sarkıyor, Andromeda’yı daha da çok korkutarak, normalde duracak olsa bile daha da fazla koşmasına neden oluyordu.

Eliza tüm benliğiyle ata sarılmış, terden elleri sıırılsıklam

olmuş ve gitgide tehlikeli bir hal alırken, burnuna korkunun ve atın terinin keskin kokusu geliyordu. Fakat düşme ihtimalini göze alamadığından bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Aniden görüş alanına bir erkek kolu girdi ve dizgine uzandı. Göz ucuyla cilalı, üzengi kayışlı uzun çizmeleri gördü. Sonra da atının hemen yanına gelen atın yerde çınlayan nallarını.

Kit, diye düşündü rahatlayarak, Kit beni kurtarmaya geldi.

Teskin edici, boğazının derinliklerinden gelen bir emirle atları yavaşlattı. Andromeda'nın da adımını küçültmesini ve yavaşlamasını sağladı. Birkaç dakika sonra atlar önce yürüme hızına döndü sonra da neyse ki durdu.

Eliza titremeye başladı, vücudu öyle sarsılıyordu ki kontrol edemiyordu. Kit'in atından inişini duydu, yanına gelişini hissetti. Dikkatle Eliza'yı indirirken, artık onun kollarındaydı.

Ama, kollarının arasında olduğu kişi Kit değildi.

Bakışlarını yukarı, hem de çok yukarı kaldırdığında, mükemmel bir erkek gördü – sarışın, mavi gözlü bir yabancı ve muhtemelen hayatında gördüğü en yakışıklı adam, sanki Adonis yeniden vücut bulmuş gibi.

Derin bir nefes aldı, sonra tekrar. Gülümsemesiyle Eliza'nın gözlerini alırken, başını döndürdü.

ONUNCU BÖLÜM

Kit bağırmayı duydu ve arkasına döndüğünde at arabasının fütursuzca onlara doğru geldiğini gördü, insanlar, hayvanlar ve araçlar curcunayla yoldan kaçıyorlardı.

Lanet olasıca, diye küfretti Kit, sürücünün çocuksu suratını görünce. Cesaret iddiasına girmiş olmalı, diye kanaat getirdi görür görmez, salak arkadaşları tarafından hırslandırılan aptal bir gencin şaşmaz ibarelerini görerek – elbette hiçbir sonuçları ya da birilerinin yaralanabileceğini düşünmüyordu.

Eliza'nın atı şahlanıp da yolun karşı tarafına doğru huy-suzlanarak yan yan gidince tüm bu düşünceleri unuttu. At arabası, tekerleri gümbürdeyerek aralarından geçince Eliza gözden kayboldu. Bir kırbaç havada şakladı, ardından Andromeda'nın şahlanmasıyla çılgılığı geldi. Kit dehşetle olanları izledi, sanki bir an zaman durdu, at başını attı ve dizginler Eliza'nın ellerinden kaydı. Sonra at koşmaya başladı, dörtmala, Eliza ise atın sırtına yapıştı.

Kit'in midesinin ortasına bir dehşet yumrusu oturdu. Saniyeler sonra Mars'ı dehledi, daha da hızlı gitmesi için zorladı. Ama sadık atı ne kadar çabalasa da yol çocuğun ardında bıraktığı kaosla kapanmıştı. Kadınlar ağlıyor, erkekler

bağırıyor, sürücüler ve at arabalarını kullananlar korkmuş hayvanlarını sakinleştirmeye çalışıyordu.

Nihayet kaostan kurtulup, Eliza'nın ardından gidebildi. *Tanrım lütfen düşmesin*, diye düşündü. *Lütfen yaralanmasın ya da daha beteri...*

Eliza'yı bir an gördü ve arayı kapatabilmek için Mars'ı dehledi. Eliza'ya ulaşmak ve onu sağlama alabilmek niyetiyle son hız gidiyordu. Ama görünüşe bakılırsa bu niyette olan tek kişi kendisi değildi. İleride bir atlı belirdi; Eliza'nın aksi atının ardından giderken atının nalları çim ve çamur yığınlarını kaldırıyordu. Adam son hız yanlarına yanaştı. Et-kileyici bir binici yeteneğiyle yana kayıp, Andromeda'nın dizginlerini yakalayarak, korkmuş atı durdurdu.

Kit uzakta olsa da Eliza'nın ne çok titrediğini görebiliyordu. Titreyişi bu çılgın süreye verdiği tepkinin ne kadar korkunç olduğunu gösteriyordu.

Adam atından inip, Eliza'nın yanında bitti, onu eyerden kaldırıp, yere indirdi. Eliza rüyadaymış gibi sallanıp, gözlerini yukarı çevirirken kollarıyla onu sarmaya devam etti.

İşte o anda Kit adamı tanıdı – Lord Lancelot Brevard – uzun boylu, sarışın ve adını taşıdığı şövalyenin anlatıldığı kadar kahraman. Oxford'da arkadaşlar arasında, daha düşük bir makam olsa da Brevard'ın bir vikont yerine bir baronun oğlu olarak doğsaydı, sadece fiilen değil ismen de Sir Lancelot olabileceği konuşulurdu hep.

Kit'in Oxford'daki ilk yılında, Brevard son yılındaydı ve çoktan arkadaşlarıyla hocaları arasında bir efsane haline gelmişti. Liderliği tasdik edilmiş biri olarak Brevard akademik de olsa atletik de olsa yaptığı her işte birinci gelir, ödül-

lerden, nişanlardan ve takdirmelerden oluşan ve sürekli tekrar eden rekorlara imza atardı. Göz kamaştıran kusursuz bir hayatı vardı ya da en azından insanoğlunun başarabileceği mümkün olan en kusursuz hayata sahipti. Hiç yanlış yapmaz gibi görünen ve hiç yanlış yapmamış, yetenekli olduğu kadar onurlu, rekabetçi olduğu kadar şefkatli nadir insanlardandı.

Kit, kendi değerini ve yapabileceklerini test etmek için ikili bir yüzme yarışına kendisinden büyük olan Brevard'ı davet ettiğinde, bunu bizzat kanıtlamıştı. İyi bir yüzücü ve yetenekleri konusunda kendine güvenen birisi olarak Kit kibirli bir gösteriş ve cakayla, galip geleceği konusunda böbürlenip durmuştu. Sonunda nehrin buz gibi ve ani akıntısına alışık olmamasına rakibinin bitmez tükenmez kuvveti de eklenince yıkımı olmuştu. Kit, ciddi çaba sarf etmiş ve neredeyse kazanmıştı, ama “neredeyse” yeterli olamamıştı.

Yapması gerekeni yapmayıp, vücudunun uyarılarını dikkate almamış, Brevard'a bir yarış için daha meydan okumuştur. Brevard bariz bir şekilde istememişti. Ama söz konusu onurları olunca kabul etti. Kit, dermanı kesilmiş halde dayanabileceğinin ötesine geçmeye çalışmış, en sonunda da aptal ve inatçı gururu nedeniyle boğulmanın eşiğinden dönmüştü. Hayatını kurtaransa Brevard olmuştu. Aynı Brevard, daha sonra onun yerindeki herkesin yapacağı gibi dalga geçmemiş, Kit'i kolu kanadı altına alıp, genç ve az kalsın rakibi olacak kişiyi bir dosta çevirmişti.

İşte bu da Lancelot Brevard'ın şeytani büyüydü. İnsan ondan ne kadar nefret etmeye çalışırsa çalışsın, edemiyordu. Kadın ya da erkek, kedi ya da köpek, börtü böcek – herkes ve her şey Brevard'ı severdi.

Şimdi de, *her zamanki gibi, lanet süper kahraman Eliza'ya yetişmek için çabalamış ve onu kurtarmıştı*. Elbette Kit de başına bir şey gelmediği için seviniyordu. Ama buna rağmen bir yandan Brevard'ın sahneye neden birkaç dakika sonra gelip, kurtarma işini Kit'e bırakmadığını anlamıyordu. Ne de olsa, Eliza *onun* yetkisi altındaydı – *onun* öğrencisi ve *onun* sorumluluğundaydı.

Kit atını durdurup, yere atladı. “Eliza, iyi misin?” diyerek, Eliza'ya doğru aceleyle yürüdü.

Eliza başını bile çevirmedi, yüzünde tuhaf bir ifade, gri gözlerinde hafif bir ışıltıyla Brevard'dan bakışlarını ayırmadı.

Şoka mı girmişti.

Eliza'nın başına gelenlerden sonra, çok da şaşırtıcı olmazdı. Koluna dokundu. “Eliza, benim, Kit. İyi misin? Yaralandın mı? Bir şey söyle, lütfen.”

Eliza'nın kirpikleri kıpırdandı. “Kit?” İşte sadece o an Kit'e göz ucuyla baktı. “Kit. Ah, gelmişsin.”

“Evet, geldim. Her şey yoluna girecek. Zor kurtardın ama şimdi güvendesin.” Diğer adama baktı. “Merhaba, Brevard. Ne kurtarış ama! Hem kendi adıma hem de Leydi adına teşekkürlerimi sunarım.”

“Winter, ne güzel karşılaşma. Şehirde seninle karşılaşmayı bekliyordum ama bu kadar alışılmadık durumlarda değil elbette. Hanımefendiyi tanıyorsun, anladığım kadarıyla?”

“Eliza düşesin bir arkadaşı ve Sezon için Raeburn Malikanesi'nde bizimle kalıyor. Aptalın teki Rotten Row'da son sürat atlı araba sürmeye karar verene kadar ikinci gezmemize devam ediyorduk. Kargaşayı gördün mü?”

Brevard kafasını salladı. “Çok uzaktaydım ama duydum, ölüyü diriltecek kadar çok gürültü patırtı vardı. Sonra aniden hanımefendi belirdi, atına hakim olamadığı ortadaydı – o yüzden tabii yardım etmem gerekirdi.”

Ah, *tabii*, diye düşündü Kit.

Brevard bakışlarını Eliza'ya çevirdi, dudaklarında gülümseme vardı. “Bizi tanıştırmayacak mısın, Winter?”

Kit, Brevard'ın gözlerindeki parıltıyı gördü. O gördüğü ilgi miydi? Hani bir erkeğin çekici bir kadına duyduğu türden bir ilgi? Kit'in göğsü sıkıştı ve ufacık bir an talebini reddetmek istedi.

Anlık dürtüyü yok saydı, ama Brevard'ın alışılmadık tepkisi karşısında da şaşırmıştı. “Brevard, seni Bayan Eliza Hammond ile tanıştırayım. Eliza, Vikont Lancelot Brevard.”

“Memnun oldum, lordum,” dedi Eliza mırıltı halinde, “ve teşekkür ederim. Andromeda'nın dizginlerini kaçırınca onu nasıl durduracağımı bilemedim. Siz olmasaydınız, kesin bir yerime bir şey olmuştu.”

Hayır, olmamıştı, diye düşündü Kit, son derece rahatsız olarak. *O olmasaydı, ben seni kurtarırdım. Sadece bir dakika daha uzun sürerdi.*

Brevard, minnettarlık sözlerini eliyle geçiştirdi. “Rica ederim canınızı sıkmayın, Bayan Hammond. Teşekküre gerek yok. Sadece sizi zamanında görüp, yardım edebildiğim için mutluyum. Hatta izin verirsiniz belirtmek isterim ki sizi son derece cesur buldum—”

“Oh, kesinlikle değildim,” diye inkar etti Eliza.

“Öyleydiniz. Pek çok hanımefendi hemen kendini atar ve ciddi şekilde yaralanır. Siz yerinizde kalacak kadar akıl-

lıca bir hareket yapmışsınız ve tehlikeye rağmen zekice davranmışsınız. Her kadında bulunmayan hoş ve hayran olunası beceriniz takdire şayan.”

Eliza'nın yanakları kızarak, korku dolu ifadesini sildi. “Çok nazıksınız, lordum, ancak o kadar korktum ki kesinlikle övgüyü hak etmiyorum.”

Brevard kafasını salladı. “Fazla nazik ve fazla hoşsunuz. Ayrıca belki bunu söylememem gerek ama itiraf ediyorum atınız dörtmala gitmeye karar verdiği için çok da üzgün değilim.”

Eliza'nın alını kırıştı. “O neden?”

“Çünkü öyle bir karar vermiş olmasa, sizinle tanışma şerefine erişemezdim.”

Eliza kıkırdadı.

Gerçekten *kıkırdadı*, tıpkı toy bir öğrenci gibi.

Kit homurdanmamak için kendini zor tutarak, uzanıp, Eliza'nın kolunu tuttu. “Başına gelenlerden sonra yorulmuş olmalısın. Şimdi eve gidelim ki biraz dinlen.”

Eliza, Kit'in varlığını yeni hatırlamış gibi döndü. “Evet, sanırım, gerçi tuhaftır ki kendimi daha iyi hissediyorum.” Kit'in tutmadığı elini uzattı. “Baksana, artık titremiyor.”

“Cesurca. Tam da söylediğim gibi.” Brevard öyle büyük gülümsedi ki Eliza'yı gülümsemeye boğdu, sonra da göz kırptı.

Eliza tekrar kıkırdadı.

“Andromeda sakinleşmişe benziyor, yani tekrar binebilirsin,” dedi Kit, Eliza'yı ata doğru nazikçe yönlendirirken. Diğer atlarla birlikte Eliza'nın atı da başını eğmiş, otlanıyordu.

Eliza tereddüt ederek, isteksiz bir adım attı. “Kit, bilmiyorum ki ben... Bu kadar çabuk ata binebilir miyim?”

“Ertelemenin anlamı yok. Şimdi binmen en iyisi. Böylece binicilikte kendine olan güvenini kaybetmezsin. Yoksa eyere bir daha çıkacak cesaretin hiç olmayabilir.”

Eliza tek elini, ağır binici elbisesinin içine gömdü. “Cassiopeia iyileştiğinde kendimi son derece güvende hissedirim. Sadece bugün daha fazla ata binmek istemiyorum.”

“Adamlarımı, atlı araba getirmeleri için gönderebilirim,” diye önerdi Brevard. “Beş dakikadan fazla sürmez.”

Kit, Eliza'nın kendi iyiliği için korkusunu şimdi, şu anda yenmesi gerektiğini biliyordu. Peki neden kendini bir zorba gibi hissediyordu? “Teşekkür ederim, Brevard ama Eliza için endişelenmene gerek yok. Ev uzakta değil.”

Andromeda'nın dizginlerine uzanıp, çevirerek, atın ensesine doladı. Atın hemen yanına geçerek, eğildi, parmaklarını birbirine geçirip, Eliza'ya basamak yaptı.

Eliza bariz bir şekilde tereddüt etti, uzun bir süre beledikten sonra, tek elini Kit'in omzuna koyup, tek ayağını onu bekleyen avuçlara koydu. Kit'in onu kaldırıp, eyere oturtması bir saniye sürdü, sonra da dizginlerin sağlamlığını kontrol etti.

“Oldu, kendini nasıl hissediyorsun? İyi mi?”

Kit'in hatırladığı kadarıyla, Eliza ilk defa gözlerinin içine bakmıyordu. “İyi,” dedi Eliza, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle.

Kit'in göğsüne bir acı saplandı. “Ben hemen yanında olacağım ve yavaş yavaş gideceğiz.”

Eliza kendini güvende hissediyor gibi görünmüyordu,

hele ki Andromeda'nın kaygan kürkünün hemen altından bir titreme geçtikten sonra, hiç.

"Size eve kadar eşlik etsem?" diye önerdi cesaretlendirici bir ses tonuyla Brevard. "Ben solunuzdan giderim, Bayan Hammond. Winter da sağınızdan gelir, siz de ortada güvende olacaksınız."

Eliza, Brevard'a hafifçe gülümsedi. "Kulağa iyi geliyor, lordum, ancak size zahmet olsun istemem."

"Ah, ne zahmeti. Ne dersin, Winter?"

Hayır kelimesi dilinin ucuna kadar geldi ama kendisi de neden bu kadar aksi ve asabi hissettiğini anlayamıyordu. Brevard'ın planı kulağa makul geliyordu, Eliza'ya güven aşılayacak bir yöntemdi. Bu sayede herhangi bir musibetin korkusuna kapılmadan eve gidebilirdi. Fakat buna rağmen Brevard'ın teklifini reddetmek istiyordu. Neden olduğunu merak etti kendi kendine.

Bu lanet ikinci yüzünden olmalı, diye düşündü. Tüm bunları başlatan aptal çocuğun çok çekeceği vardı.

"Tamam, pekala," diyerek kabul etti Kit, büyük adımlarla atının yanına gidip, bindi. Brevard da hızla aynısını yaptı, neredeyse insan başlı at kadar doğal bir zarafetle atına atladı. Sanki atıyla bir olmuştu. Kit, Eliza'nın hemen yanına geçti, Brevard da diğer yanına.

Üçü yan yana geldiğinde atlarını dehlediler.

Raeburn Malikanesi'ne vardıklarında Eliza rahatlamıştı ve gülümsüyor, hatta Brevard'ın anlattığı bir hikayeye gülüyordu. Kit de ilk rahatsızlığını korumaya çalışmış olsa da hikayeyi kendini tutamayacak kadar komik bulduğundan o da gülüyordu. Brevard hikaye anlatmakta çok başarılıydı, tıpkı hayatta her şeyde olduğu gibi.

"Pekala Bayan Hammond, başımıza bir bela gelmeden vardık galiba," dedi Brevard.

Kit, atından inmeye vakit bulamadan, Brevard attan inmiş, Eliza'yı indirmeye başlamıştı bile.

Eliza, Brevard'a gülümsedi. "Tekrar teşekkür ederim, lordum. Bugünkü yardımınız için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

"Benim için zevkti. Gerçekten, Bayan Hammond. Hem belki daha sonra bir eğlencede karşılaşırız? Size başka bir hikaye anlatırım o zaman, Hindistan'da geçirdiğim zamanları mesela."

Eliza'nın gözleri şaşkınlıkla dolu bir keyifle daha da grileşti. "Hindistan mı? Ne kadar ilginç. Söyledikleri kadar egzotik mi?"

Normalde Kit'e de Hindistan konusu ilginç gelirdi ama bugün değil. "Seni tekrar görmek iyi oldu, Brevard," diye araya girdi, Eliza'nın yanına gelerek. "Kulüplerden birinde karşılaşırız eminim. Bir şeyler içip, bir iki el kart oynamak için plan yapmalıyız bir ara."

Brevard bakışlarını Kit'e çevirdi. "Evet, yapalım. Aslında Crowe ile yarış için toplanacak bir grup kurmak hakkında konuşuyorduk. Bize katılmak ister misin?"

"Evet, tabii. Gerekenleri iletirsin, tamam mı?"

Brevard başıyla onaylayarak, Eliza'ya döndü. "Bayan Hammond, parkta başınıza gelenlerden sonra eminim dinlenmek istiyorsunuzdur, o yüzden sizinle vedalaşacağım. Şimdilik." Gösterişli bir şekilde eğilerek, atına bindi. "Winter." Şapkasının kıvrımına dokunarak, uzaklaştı.

Birkaç seyis atları götürmek üzere geldi.

Eliza tek kelime etmeden dönüp, merdivenleri çıkmaya

başladı. March ön kapıyı açık tutmak için bekliyordu. Eliza eve girerken kapıda duran baş kahyaya mırıltılı bir selam verdi.

Kit arkasından gitti. "Eliza, yolunda olmayan bir şey mi var?"

"Ben iyiyim."

İyi görünmüyordu. Kırgın ve hatta kızgın görünüyordu. Belki de hâlâ onu Andromeda ile eve dönmesi için zorladığı için sinirliydi. "Seni parkta zorladıysam özür dilerim ama gerekli olduğunu düşündüm. Özgüvenini kaybetmemen için, anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum." İfadesinde herhangi bir değişiklik olmadı.

"Andromeda seni bu kadar korkuttuğu için de üzgünüm. Seni çıldırmış gibi götürdü ki korkmakta haklısın. Sadece bir yerine bir şey olmadığı için mutluyum." Kaşlarını çatı. "Olmadı değil mi?"

"Hayır."

"O zaman ne oldu?"

"Hiçbir şey, sadece yorgunum. Şimdi odama gidiyorum." Uzun eteklerini toplayarak, antreyi geçip, ana merdivenlerden çıkmaya başladı.

Kit bir süre tereddüt etti, sonra da arkasından gitti. Yetişmek için merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu. "Eliza."

Eliza istifini bozmadı, etekleri sessizce uçuşuyor, botları halının üzerinde ses çıkarmıyordu.

"Eliza, bekle." Dirseğine uzandı ve onu durdurdu. "Ne oldu? Üzgün görünüyorsun."

Eliza yavaşça döndü ve Kit'in gözlerine baktı. "Kaba davrandın."

Kit'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Ben mi? Ne zaman?"

"Ben Lord Brevard ile konuşurken. Sen... araya girdin ve ben öyle bir izlenime kapıldım ki..." Eliza'nın bakışları yere kaydı.

"Nasıl bir izlenime kapıldın?" Kit başını eğip, tekrar Eliza'nın bakışlarını yakalamaya çalıştı. "Devam et. Söylesene," dedi.

"Onunla konuşmaya devam etmemi istemiyor gibiydin. Yanlış bir şey mi yapıyor ya da söylüyordum? Hata mı yaptım?"

Kit, anladığını gösterircesine başını salladı. "Hayır, hata yapmadın, hem de hiç. Aslında hem gezimiz sırasında hem de daha sonrasında göz kamaştırıcıydın."

Eliza kaşlarını çatı, aklı karışmış gibi baktı. "O zaman sorun ne? Tabii beni onun hakkında uyarmak istemediysen? Lord Brevard hakkında bilmem gereken bir şey mi var? Servet avcısı mı yoksa?"

"Hiç değil. Hatta tam tersi. Brevard muhteşem bir adamdır – eğitilmiş, gezgin, konuşmayı bilen ve zengin. Hatta anladığım kadarıyla artık daha da zengin, Hindistan'da zaman geçirdiğine bakılırsa. Hayır, Brevard ile ilgili bir sorun yok. Tam bir centilmen, çok da gururlu."

"O zaman sorun bende mi? Belki de ailem—"

"Saçmalama. Ailenle ilgili hiçbir sorun yok," dedi sinirlenerek. "Kim sokuyor böyle şeyleri aklına?"

"Teyzem, o...." Eliza duraksayıp, parmaklarıyla ince, deri binici eldivenini çıkardı. "Babamın ailenin ismini kara ya çıkartan alçak, önemsiz bir öğretmen olduğunu söylerdi hep. Annemin onunla kaçarak aileye kara bir leke sürdüğünü. Sonuçta annem babam oldukları ve onları sevdiğim için

daha önce hiç önemsemedim ama bunca sene talipleri uzak tutan belki sadece utangaçlığım değildi.”

“Sence ben böyle mi düşünüyorum? Akrabalık bağlarının düşük olduğunu mu?”

“Hayır ama başkaları düşünebilir.” Diğer eldiveni de çıkarıp, ikisini bir eline aldı. “Sadece beni uyardığımı düşündüm. Yani yine kendi iyiliğim için.” Kit’e baktı.

“Seni uyurabileceğim bir durum yok, o konuda. Sosyete-
tedeki herhangi biri için uygunsun, sakın aksini düşünme. Utangaçlığına gelince, derslerimiz sayesinde yavaş yavaş kayboluyor. Belki birkaç tane daha kaldı, sonra işimiz bitecek.”

Kit, bir anda fark edince tuhaf bir kayıp hissine kapıldı. Günleri yeniden sadece kendisine kalacağı için mutlu olmalıydı, istediği kadar uyumakta ya da istediği herhangi bir şeyi yapmakta özgür olacaktı. O gün geldiğinde *olacaktı* da.

“Önümüzdeki perşembe senin için ilk balo olacak,” dedi anlayamadığı duygularını savarak.

“Biliyorum,” dedi Eliza. “Umarım hazırım.”

“Hazır olacaksın. Aslında şu anda da hazırsın ama biraz rötuştan zarar gelmez.” Eliza’ya gülümsedi. “Her şey tekrar yoluna girdi mi? Kaba davrandığımı için affedildim mi? En derin özürlerimi sunuyorum bu hatam yüzünden.”

“Evet, tabii. Bilirsin, uzun süre sinirli kalamam, hele ki sana asla.” O da Kit’e gülümsedi.

“Rahatladım o zaman.” Kaşlarını oynattı. “Seni küstürmek istemem.”

Eliza güldü, yüzü aydınlandı, güvercin renkli gözleri ışıldadı ve neşeyle canlandı. Kit’in gördükleri karşısında göğsü sıkıştı, bakışları dudaklarına kaydı. O kadar pembe

ve güzeldi ki. Kadife kadar yumuşak, yaz çileği kadar tatlı görünüyorlardı. Toplanacak kadar olgun. Tadılacak kadar seçkin. Biraz yanaştığında, tenindeki hafif bal kokusu çaldı burnuna.

“Ah, iyi bari, dönmüşsünüz.”

Kit bir anda dikleşip, topukları üzerinde arkasını döndü, Violet’in onlara doğru geldiğini gördü. Horatio da itaatkar bir şekilde arkasındaydı.

Yanlarına gelip, durdu. Önce Kit’e sonra Eliza’ya baktı. “Rahatsız etmiyorum, umarım.”

“Yok, hayır,” dedi Kit. “Eliza ile gezimiz hakkında konuşuyorduk.”

“Ah, iyi, ben de onu dinlemeye geldim zaten. Nasıl geçti?” diye sordu Violet, bir elini Eliza’nın dirseğine dolayarak. “Bir sorun çıktı mı?”

“Hanımlar, müsaade ederseniz...”

Violet gülümseyerek, hafifçe başıyla onayladı, sonra da Eliza’ya dönüp, onu geldiği yöne doğru götürdü. Devasa Danua da hemen arkalarından gitti. “İlginç birileriyle tanıştın mı?” diye sorduğunu duydu Violet’in.

“Bir kişi. Vikont Lancelot Brevard. Beni bir şövalye gibi kurtardı, eski...”

Kit, aksi yöne giderek, odasına yöneldi.

Andromeda şahlandı, Eliza’nın elinden dizginler kaydı, atın korkudan attığı çığlık hâlâ kulaklarındaydı. Yeri döven nallar tok bir sesle inliyor, ilerlemeye çalışıp, dörtlüye koşmak için hızının her zerresinde atın kasları geriliyordu.

Eliza dehşetle ata yapışmış, kalbi hızla göğüs kafesinde atıyordu. Parmaklarını atın gür, dayanıklı yelesine gömdü,

sıkı tutmak için çabaladı, yanından sadece birbirine karışmış yeşiller ve kahverengileri görebileceği kadar hızla geçen yere yuvarlanmamak için çabaladı.

Gözlerini kapayıp, dua etti.

Aniden, güçlü bir kol beline dolandı. El çabukluğuyla Eliza'yı eyerinden alıp, hemen yanında hızla gitmekte olan atında, önünde oturttu. Eliza tekrar, bu sefer adama yapıştı, kollarını güçlü beline doladı, başını göğsünün güven verici sıcaklığına gömdü.

Güvendeydi.

Adam atını yavaşlattı, önce yürüme hızına getirip, sonra durdurdu.

Eliza başını arkaya attığında, altın sarısı saçlar ve neredeyse gerçek olamayacak kadar yakışıklı bir yüz gördü. Eliza'ya gülümserken dişleri tüm beyazlığı ve düzgünlüğüyle parlıyordu. Eliza gözlerinin içine baktı, bir İskandinav gölü kadar mavi ve berraktı.

Adam gözlerini kırptırdı, gözkapaklarını kaldırdığında, rengi değişmişti, şimdi yeşil ve bir ikindi yağmuru sonrasındaki yaz yaprakları kadar canlı ve koyuydu. Gözbebeklerinin etrafında altın halkalar ve altın tozu gibi yüzen lekeler vardı.

Eliza'nın çok iyi tanıdığı o çocuksu ifadeyle gülünce kalbi çılgınlar gibi atmaya başladı. Eliza da gülümsedi, nazik ve yavaşça ve tekrar gözlerinin değişmesini izledi. Bakışları Eliza'nın aralık duran dudaklarına kayarken hiç görmediği kadar parlak ve hevesli bir hal aldı.

Eliza kokusunu içine çekti, yarattığı baş döndürücü efsumun etkisinde ürperdi. Tadını çıkararak, bir kez daha ve bir kez daha nefes aldı. Ta ki kokunun tüm gözeneklerine ve

iliklerine işlediğini, neredeyse kendi kokusu haline geldiğini hissedene kadar. Bir elini kaldırarak, parmaklarını koyu, ipeksi gürlükteki saçlarının arasından geçirdi. Saçının pürüzsüzlüğünün doyumuna vardı.

Adam yaklaştı, daha da yaklaştı, Eliza'yı kollarının arasına daha çok çekti. Aralarında yalnızca bir nefes aralığı kadar boşluk bırakana dek. Eliza adını fısıldadı.

Kit.

Ve sonra Kit'in dudakları dudaklarına değdi.

Baştan ayağa karıncalandı vücudu, duyguların en yoğununda yıkandı bedeni. Tatlı bir esriklikle ayakları yerden kesildi, kendini en yasak zevklerin bulutunda uçarken buldu. Kollarını yukarı uzatıp, boynuna doladı, sınıksız sardı. Ama yeterince sıkı, yeterince yakın değildi. Daha fazlasını istiyordu. Her şeyi istiyordu.

Kit için de yeterli değildi.

Aşağı eğilip, bacağını tuttu, eyerinde oturduğu yerde yüzünü ona dönmesini sağladı. Açık duran bacaklarını, güçlü kasıklarının yanına doladığında, tam uyum içerisinde, kasık kasığa duracak şekilde tuttuğunda Eliza nefesini tuttu.

Sonra tekrar öpüştüler, çılgınca, arsızca ve birbirlerine susamışcasına.

Uzun bir süre sonra, Kit çekildi. "O kadar da şaşırmış bakma. Okuduğun o edepsiz kitabı gayet iyi biliyorum."

Eliza'nın gözleri bir anda açıldı. Kendine geldiğinde dudaklarının arasından kederli bir inilti çıktı. Solgun şafak güneşi, yatak odasının perdesinin kenarlarından sızıyordu. Mobilyaların şekilleri daha yeni fark edilir olmaya başlamıştı, hâlâ üzerlerinde gecenin gölgesi vardı. İnce, keten

çarşafının içinde kıpırdanıp, bir elini göğsüne bastırarak, yorgun nefesini dinledi.

Tanrı aşkına, diye düşündü, *ne rüyaydı*. Şimdi bile Kit'in dudakları dudaklarındayken, uzun, sıkı bedeninin gücü bedenine dayandığında ve lezzetli, erkeksi kokusu tüm duyularını tahrik ederken yarattığı duyguyu hissedebiliyordu.

Ama bunların hepsi yalandı. Gerçek bir maddeyi tasvir etmekten uzak, şekil ve ışıltıdan ibaret karman çorman bir duvar halısı gibi hoş işlenmiş bir yalan. Ancak bedeninin gerçek sandığını fark etti, kasıklarının arasındaki belli belirsiz, nemli ağrı fark ettirdi. Rüyasında Kit'i bacaklarının arasına nasıl aldığını hatırladığında tenini bir sıcaklık yaladı geçti. *Albanino'nun Pozisyonları*'nda tasvir edilen kadınlardan birine yakışır şekilde arsız bir rahatlıkla bacaklarını Kit'in kalçasına nasıl da dolamıştı.

En azından çıplak değillerdi.

Düşününce, göğüs uçları dikleşti, bacaklarının arasındakiki ağrı yeniden geldi. Tam olarak anlayamadığı tepkiler verirken bedeni, utanarak yana yuvarlandı. Zihninin o gün yaşadıklarıyla bu kadar allak bullak olmasından da utanmıştı – Andromeda'nın çıldırmış gibi gidişi, yaşadığı dehşet ve telaş, Lord Brevard'ın imdadına yetişmesi.

Havalı ve centilmen Lord Brevard. Ondan hoşlanmıştı, hem de çok. Nazik tavırları ve kibar sesi. Eliza'yı güldürüyordu ve bu da hoşuna gitmişti. Her kadının arzulanacağı bir erkekti.

Ama inkar edilemez derecede yakışıklı olsa da öptüğünü hayal ettiği kişi Lord Brevard değildi.

Kit'ti.

Rüyasında gördüğü gözleri düşündü, sonra da bir gün

önce koridorda konuşurlarken gözlerindeki bakışı. Her zamanki Kit olmuştu. Ona hep gözlerinde sadece sabırlı bir dostluk ve bir çeşit ağabey sevecenliğiyle bakan Kit. Ama tam o sırada, son anda bir şeyler değişmiş, bakışları Eliza'nın dudaklarına doğru kaydığında, farklılaşmıştı. Hatta bir an neredeyse aklından Eliza'yı öpmek geçmiş gibi görünmüştü.

Yoksa sadece hayal mi etmişti, rüyasından daha gerçek değil miydi acaba?

Kit'i gerçekten öpmek nasıl bir duygudur? diye düşündü.

Gerçi acaba öpülmek nasıl bir duyguydu ki?

Yirmi üç yıllık hayatında kızlığından faydalanmaya kalkışan bir adam olmamıştı. Genç ve bekar hanımefendilerin evlenmeden önce genç beyefendileri öpmemesi veya dokunmaması gerekti ama elbette böyle yakınlıkların olduğunu biliyordu. Hiç kimse böyle şeyleri dile getirmese de pek çoğu bir kadının ilerlemiş yaşlarında hâlâ tecrübesiz olduğunu ve hatta tek bir öpücüğü bile tatmamış olmasını duysa şaşırırdı.

Peki bu Sezon başladığında değişen bir şey olacak mıydı? Nihayet biri onu öpmek isteyecek miydi? Ya Eliza, dokunuşundan hoşlanmaz ve ters bir tepki verirse? Ya adam Eliza'nın saflığı sebebiyle tam bir ahmak olduğunu düşünürse?

Belki de Kit ile son dersinde, öpüşmeyi öğrenmek istemeli, diye düşündü muzır bir ifadeyle.

Birkaç saniye sonra, fikir iyice aklına yerleştiğinde dudakları utançla aralandı. Hayır, böyle bir şeyi düşünmek bile gülünçtü. Kit'in gözleri yerinden fırlar ve reddinden sonra her ikisi de utançtan yerin dibine geçerdi.

Ya reddetmezse?

Aklı yine bir gün önce Kit'in dudaklarına kayan bakışlarına gitti. Bir öpücük için eğilmeyi düşünmüş olabilir miydi? Yoksa sadece Eliza'nın hayalleri ona oyunlar mı oynamıştı?

Bunu öğrenebilmenin tek bir yolu vardı.

Ama cesareti var mıydı? Yoksa korkudan hareket edemez miydi? Ama harekete geçmezse acaba sonsuza kadar Kit'in gerçek öpücüklerinin de rüyalarındaki kadar tatlı olup olmadığını merak eder miydi?

www.webcanavari.net

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Düşesin odasındaki saten kaplı, şeftali rengi kanepede oturduğu yerden Eliza, arkadaşının yardımcısının Violet'in zarıfçe yapılmış saçlarına son tokayı takışını izledi.

"Bugün bizimle gelmiyor olmana üzıldüm ama Astley'in amfi tiyatrosunu ve Bullock'un Mısır Salonu'nu zaten görmüşsündür," dedi Violet. "Jeanette geziyi teklif ettiğinden bu yana Moira ve Siobhan başka bir şeyden bahsetmiyor-muş. Finn bile heyecanlanmış da fikrin saçmalık olduğunu düşünüyormuş ve zorla götürölüyormuş gibi davranıyormuş. Erkekler o yaşta nasıl olur bilirsin, şanlarını her şey pahasına korumaya çalışırlar."

"Bence erkekler o konuda hiçbir yaşta değişmez," diye gözlemlerini paylaştı Eliza.

Violet kahkaha attı, Agnes saçını yapmayı bitirdiğinden, sandalyesinde geriye, Eliza'ya bakacak şekilde döndü. "Ne kadar doğru! Adrian ve Darragh da homurdanır gibi yapıyor ama bize eşlik etmekten o kadar da nefret ettiklerini sanmıyorum. Yine de sen bize katılmadığın için üzölüyorum."

"Ah, önemli değil. İlk balomun yalnızca iki gün sonra olduğu düşünölürse, Kit ile çalışmak için son fırsatımı kul-

lanmalıyım.” Nasıl bir çalışma umut ettiğini düşününce boğazı düğümlendi.

“Bence çok iyi iş çıkardın,” diye tebrik etti Violet, Eliza’nın eline uzanarak. “Ama bir dersin daha zararı olmaz.”

Bir saat sonra Eliza, Violet’in çalışma odasındaki kanepede oturuyordu. Dudakları, Violet ve diğerlerinin muhtemelen şu anda Bullock müzesinde gördükleri lahit eserler kadar kuruydu.

Kanepenin diğer ucunda, hemen karşısında Kit, erkeksi bir rahatlıkla oturuyordu. Tabağındaki kurabiyelerden birini ısırp, sıcak çayından uzun uzun içti. Görgülü bir şekilde, ağzını bez bir mendile silerek, tabağındaki bir başka tatlıya uzandı, ne kadar keyif aldığı aşikardı.

Kit, dersler esnasında daima çeşitli yiyecekler olmasını isterdi. İdare edebilmeleri için besin gerektiğini söylerdi. Çünkü Kit’e göre bir erkek yemek yemeden uzun süre dayanamazdı.

Hiç aç olmayan Eliza, fincanını ve tabağını kenara koydu, nezaket olsun diye aldığı ufak kek dilimi de dokunulmadan yerine konmuştu.

“Sen aç değil misin?” diye sordu Kit, kenara itilen tatlıları başıyla işaret ederek.

Eliza kafasını salladı. “Güzel bir kahvaltı yaptım.”

“Kahvaltıyla nasıl duracaksın? Öğle yemeğine daha çok var.”

Kit ağzına bir kurabiye daha attıktan sonra çayının son yudumunu da içip, fincanını altlığa belli belirsiz bir ses çıkaracak şekilde koydu. “Hazırsan başlayalım mı?” Ağzını ve zarif, uzun parmaklı ellerini sildikten sonra, mendilini katlayıp, boş fincanının yanına koydu. “Misafir odası mı,

balo salonu mu? Her ikisinde de uzman oldun ama son bir cila fena olmaz. Bugün hangisi olsun?”

Eliza aralarındaki soluk mavi kırlente çevirdi gözlerini. Midesine kramplar girerek, tırnağının ucunu pahalı kumaş üzerinde gezdirdi. Aklından bir sürü şey geçti.

Yapmalı mıydı? *Yapabilir miydi?* Çünkü kelimeler ağızdan bir kere çıktı mı, dönüşü olmazdı.

Titredi ve güçlkle yutkundu, sonra da lafa girdi, yoksa korkuya kapılacağını ve şansını sonsuza dek kaybedeceğini biliyordu. “Ben düşündüm ki... yani... hani son dersimiz olduğu için, belki biraz farklı bir şey yapabilir miyiz diye merak ettim.”

“Farklı mı? Ne gibi?” Resmiyetten hoşlanmayan birisi olarak Kit, öne eğilip, çaydanlığa uzandı. Fincanını hafifçe itip, yerine oturtarak, çay koydu.

“Ben.. şey, düşündüm ki... Hiç öpülmediğimi biliyor muydun?”

Kit’in gözleri aniden yukarıya, Eliza’nın bakışlarına döndü. “Ne?”

“Daha önce hiçbir erkek beni öpmemi ve bunu senin yapmanı istiyorum.”

Sıcak çay parmaklarına döküldü. “Kahretsin!” Çaydanlığı bıraktığında, gümüş tepsiye korkutucu bir gürültüyle koydu. “Affedersin. Ne dedin?”

“Şey, iyi misin?” Kit’in canı yanınca panik içinde oturduğu yerde dikleşti. “Çok mu yandı? Ah konuşmaz olaydım... Canın yansın istemezdim.”

“Şimdi bunun önemi yok. Az önce dediğini tekrarla, yanmakla ilgili olanı değil, diğerini.”

Eliza derin bir soluk aldı, sesi neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı. "Ben dedim ki...beni öpmeni istiyorum."

Kit, yanan parmağını ağzına alıp, Eliza'ya baktı.

"Yani *senin* beni öpmeni istediğimden değil," diye devam etti Eliza, büyük ihtimalle yanaklarının domates gibi kızarmış olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak. "Sadece öpülmek istiyorum... hani bu Sezon başıma öyle bir şey gelirse... aptal gibi kalmak istemiyorum."

Küçük yalancı, diye düşündü kendi kendine. Elbette öpmek istediği kişi Kit'ti ama içinden bir ses bunu onun bilmesine gerek olmadığını söylüyordu.

Kit, parmağını ağzından çıkardı. "Peki sence kim seni acilen öpmek ister?"

"Ah, belli biri yok."

"*Brevard?*" Kit'in çenesi görünür şekilde gerildi.

Eliza omuzlarını silkti, sergilediği beklenmedik cesarete kendi de şaşırmıştı. "Bilmiyorum ama bu Sezonu artık *almam* gerektiğini düşünür gibi bir halin var, o yüzden de hazır olmak isterim. Sen de benim akıl hocamsın sonuçta."

Kit'in kumral kaşları kalktı.

"Bana öğretebileceğini düşündüm... biraz... ben de korkmam, yani öyle bir şey olursa. Ama sadece istersen. İstemezsen de anlarım." Bunun üzerine, konuşması hiçliğe döndü, sahte cesareti ortaya çıktığı hızla kayboldu. Bakışlarını kucağına devirdi, parmaklarını sıkıca birbirine geçirdi.

Uzun ve kesin bir sessizlikten sonra Kit konuştu. "Dur bakayım, anlamış mıyım? Sana nasıl öpüşüleceğini öğretmemi istiyorsun?"

Eliza başını kaldırdı. "Evet. Basit bir öpücük de olur."

"Ve bunu, başka bir adam seni öpmek isterse, panikle-

me diye yapacağım? Bu adam müstakbel kocan da olabilir? Sana öpüşmeyi öğretenin o kişi olması gerektiğini düşünmüyor musun?"

Eliza kaşlarını çattı. "Şey, belki, ama..."

"Ama ne?"

"Ama başka bir adamı öpmezsem, benim için doğru olan o olduğunu nerden bileceğim? Violet, ilk teklif eden adamı, uygun olanın o olduğundan emin olmadığım sürece kabul etmemem gerektiğini söyler. Tabii ki bu Sezon diğerlerinden farksız olabilir ve her şey belirsiz kalabilir."

"Endişelenmene gerek olduğunu düşünmüyorum. Bu yıl bir iki hatırı sayılır teklif almazsan şaşarım."

"Sahip olduğum paradan dolayı mı?"

Kit'in bakışları yumuşadı. "Hayır, *senden* dolayı. Derslerimizin amacı bu değil miydi?"

Eliza, duyduklarıyla ısınmış, başıyla onayladı.

Ama Kit sözlerine devam etmeyince, göğsü sıkıştı.

Reddedecek, diye düşündü. *Bana karşı bir şey hissetmediği ortada*. Geçen gün koridorda ona bakışına gereğinden fazla anlam yüklemiş, saçma hayallere kapılmıştı.

O anda ufacık olmak, görünmez olup, kaybolmak istedi.

"Pekala."

Eliza başta onu duyduğundan emin olamadı, sesi o kadar kısık ve pürüzlü çıkıyordu ki. "Pekala" mı demişti?

Kit biraz yaklaştı. "Bunu istediğinden emin misin?"

Eliza'nın kalbi boğazında atmaya başladı. "Evet."

"Sanırım şimdi başlamak istiyorsun?"

Eliza başıyla onayladı. "Kimse yok ve bu da bizim son dersimiz. Daha sonra tuhaf olabilir."

Kit'in dudaklarında kuru bir gülümseme belirdi. "Şimdi

de tuhaf olabilir ama madem istediğin bu, hadi başlayalım.”

Hımmm, istediği buysa. Eliza bu planı harekete döktüğünden bu yana ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığını yeni fark etmişti, sanki elini dirseğine kadar ateşe sokmuştu. Şimdi ise ne kadar çok yanacağını görmek vardı sırada.

Kit, ayağa kalkıp, odanın diğer ucuna yürüdü, kapıyı sessizce kapattı. Eliza'nın aklının ne kadar dağınık olduğu ortadaydı, kapıyı tamamen unutmuştu – yoldan geçen herhangi bir hizmetçinin içeriye bakıp, yapacaklarını göreceği kadar yarı açık kalmıştı.

Kit dönüp, kanepeye, Eliza'nın yanına oturdu, bacağı kalçasına süründü, kolunu kanepenin üzerine, Eliza'nın sırtına doğru uzattı. O anda Eliza, Kit'in cüssesinin ve erkekliğinin hiç olmadığı kadar farkına vardı.

Kit biraz daha yaklaşarak, Eliza'nın çenesinin altına parmaklarını koyarak, başını kaldırdı. “Rahatla,” diye mırıldandı Kit. “Acımayacak, biliyorsun.”

Eliza güçsüz bir şekilde güldü ve başıyla onayladı ama daha fazla bir şey söyleyemedi, elleri gergin bir bekleyiş içinde kucağında yumruk halini aldı. Gözlerini kapayıp, bekledi.

Eliza başta dudaklarına değen dudakları fark edemedi – tenine-değen bir kuş tüyü gibi hafif, pürüzsüz ve nazik. Dudaklarının teması hafif hafif yoğunlaştı, beklentisiz bir sıcaklıkla dudaklarında duran Kit'in dudaklarının dokusu ve şekli daha belirgin hale geldi. Kit'in hep sürdüğü toprak-sı defne kokusunun esintisi geldi, burnundan yavaşça alıp verdiği nefesin hafif hışırtısını duydu.

Sonra da öpücüğün başladığı gibi talihsizce, Kit yavaşça geri çekildi.

Eliza gözlerini kıpırdatarak açtığında, Kit'in onu izlediğini gördü, yüzü sadece birkaç santim uzaktaydı. Yutkundu, belli belirsiz bir hayal kırıklığının farkındaydı. Bir şekilde daha fazlasını beklemişti, daha teatral bir şey – dünyanın yörüngesinden çıkacağını falan belki de.

Hüsrânını belli eden sözcükler ağzından dökülüyordu. “Bu kadar mı?”

Kit'in yeşil gözleri bir gülümsemeyle canlandı. “Basit bir öpücük istediğini söylemiştin. Seni korkutmaya niyetim yok.”

“Oh.” Eliza bu duyduklarını hazmetmeye çalıştı. “Korkmuyorum.”

“Pekala. O zaman tekrar deneyelim mi? Daha fazlası olsun mu?”

“Daha fazlası mı var?”

“Ah, evet, çok daha fazlası var. Bu yaptığımıza öpücük bile denmez. Şimdi, bu sefer gerçekten rahatlamaya çalış. Ah bir de dudaklarını arala.”

“Ne yapayım?”

“Dudaklarını diyorum, arala ki dikilmiş gibi durmasınlar.”

Acaba Eliza'nın da dikilmiş gibi durduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Aslında şöyle bir düşününce belki de öyleydi. Biraz.

Tereddüt edince, Kit uzanıp, başparmağını Eliza'nın alt dudağına sürttü. Dudakları kendi kendine ayrıldı, belli ki bedeni zihninden daha iyi anlayabiliyordu.

“Güzel,” dedi. “Şimdi başını yana yatır.”

“Yana mı?”

“Hı hı. Şöyle.” Kit yaklaşıp, başını hafifçe yana yatırdı.

Eliza bir süre onu inceleyip, aynısını yaparak, başını aynen onun başının açısıyla ve aynı yöne yatırdı.

Kit neşeyle gülümsedi. "Hayır, diğer yöne, aynada kendine baktığında olduğu gibi."

"Oh." Eliza başını tam aksi yöne yatırana kadar neden böyle bir şey istediğini anlamamıştı. Sonra her şey açıklığa kavuştu, böylece öpüşüklerinde burunları çarpışmayacak ve dudakları bir yapbozun parçası gibi doğal olarak yerlerine oturacaktı.

Kit, büyük avucunun içine Eliza'nın ensesini aldı, başparmağı başını hafifçe yukarıda tutuyordu. O anda dudakları dudaklarına değdi ve ilk öpücüklerinin ne kadar da sıradan olduğunu gösterdi.

Eliza'nın kalp atışları hızlandı, Kit ile kavuştuktan sadece saniyeler sonra sanki bileklerinde ve boğazında ufak davullar çalınmaya başlamıştı. Gezinip, topladıkça olgun meyvelerini, bir keşif dünyası gibi Kit'in dudakları daha sıcak ve hafif nemli olmaya başlamıştı, sert ve talepkar, yine de sonsuz bir tatlılıkta. Eliza büyüüne kapılmış, kendini teslim etmişti ona. Karşı koymaya da hiç niyeti yoktu bu yavaş, tatlı, baş döndürücü ikna yöntemine.

Eliza'nın beyninde bir vızıltı vardı sanki, parmaklarının düğümü kucağında çözülüyordu. Baş boynuna o kadar ağır geliyordu ki, neyse ki Kit'in eli hâlâ ensesindeydi. Sersemlemişti ve başı dönüyordu ya da oda etrafında dönüyordu, tıpkı yıllar önce şarabı fazla kaçırıp, yukarıya taşınmak zorunda kaldığı, yatağa adeta devrilip, sızdığı gibi.

Kit, öpüşünün yoğunluğunu ve açısını ayarlamaya devam etti, belli belirsiz teşvik ediyordu Eliza'yı karşılık ver-

mesi için. "Sen de öp," dedi, mırıldanacak kadar uzun bir süre duraksayarak.

Eliza kaşlarını çatı. "Nasıl?"

"Beni takip et. Yaptığımı yaparsan, anlarsın."

Eliza önce anlamadı, talimatlara uymaya çalışırken kafası karıştı. Dudaklarını aralaması gerektiği konusunda söylediklerini hatırlayarak, onu tatmin edeceği umuduyla dudaklarını biraz daha araladı. Bir saniye sonra doğrudan ağzına doğru sıcak nefes gelince irkildi.

Ayakkabılarının içinde, ayak parmakları kıvrıldı ve tüm bedenini bir sıcaklık kapladı. Gözlerini kapayıp, dudaklarını iyiden iyiye dudaklarına bastırdı, daha önce varlığından bile haberdar olmadığı bir içgüdüyle hareket ediyordu.

Kit gülümsediğinde dudakları, Eliza'nın dudaklarında kıvrıldı, hiçbir şey söylemeden devam etmesi için onu teşvik etmiş oldu.

Basit, nazik daireler çizerek, başparmağını Eliza'nın kafasının altına sürttü. Eliza'nın dudaklarından önce bir inilti çıktı, hemen ardından da zaten alevlenmiş duyularını patlatacak gibi başlayan bir titreme geldi. Eliza tekrar inleyip, dudaklarını dudaklarına yapıştırarak, büyük bir açlıkla, daha fazlasını isteyerek ve büyüleyici sarılışına asla ama asla doymayacağını bilerek daha da derin öptü.

Bu kez inleyen, ağzını daha sert ve daha tutkuyla bastıran Kit oldu.

Eliza, Kit'in dilinin ucunun çıkıp da ağzının hassas avurtlarında dolaştığını hissettiğinde sarsıldı. Dilinin temasıyla nabızı dudaklarında atmaya başladı, kalbi de suyun yüzeyine düşen taş kadar sert çarpıyordu.

Eliza nefesini bırakarak, çekildi. "Ah, Tanrım!"

Kit'in bakışları Eliza'nın yanan yüzünde dolaştı, nefesi kesik kesik çıkıyordu. "Çok mu oldu? Duralım mı?"

Eliza titreyerek, kafasını salladı. "Hayır."

"Belki de bu kadar yeter."

"Hayır."

Bir an Kit ne olursa olsun duracakmış ve derslerini aniden sonlandıracakmış gibi göründü. Ta ki Eliza dudaklarını yalayana kadar.

Masum bir hareketti ama Kit'in verdiği karşılık öyle olmadı. Bakışları doğrudan nemli dudaklarına kaydı. Eliza'nın bu karşılığı düşünmeye vakti olmadan, Kit inleyerek, tekrar dudaklarına yapıştı.

Acelecı ve arsız bir tavırla Kit dudaklarını gömdü. Eliza gözlerini kırparak, Kit'in dilini tekrar ağzında hissetmenin verdiği heyecanla nefesini tuttu. Kit, dişlerinin arasına Eliza'nın alt dudağını alarak, uzun bir süre emip, nazıkçe çekerek, ağzını aralamasını sağladı.

Kit'in dudağı, Eliza'yı tekrar uyandırarak, içeride kıpırdandı. Eliza'yı keyifli bir sarsıntıya sevk eden bir yakınlıkla Kit, ağzının tüm hatlarını keşfederken, oynayıp, iştahını kabarttıkça Eliza'nın tüm duyuları hareketlendi. Dilin ve dişin üzerinden bir avurttan diğerine geçti.

Kit hafifçe geri çekilince Eliza titredi. "İyi misin?"

"Hı hı," diye mırıldandı Eliza, yarı baygın gözlerle. "Kurabiye yemek gibi bir şey bu."

Kit gülümseyip birkaç kez kısa kısa öptü. "Ben bal tadı alıyorum."

"Hayret, bal yememiştin."

"O zaman sanırım doğal tadın."

Eliza'nın düşünmesine kalmadan, Kit tekrar öpmeye

başladı, dilini güçlü bir şekilde diline doladı. Dili içeri girip, çıkıyordu. Sonra tekrar içeri ve tekrar dışarı, her seferinde geri çekiliyordu, belli ki Eliza'nın da onun gibi yapmasını bekliyor, dilini ağzına sokmasını istiyordu.

Eliza düşüncesiyle kıvrandı, karnında belli belirsiz bir ağrı. Tekrar soktu Kit dilini içeri, Eliza'nın ciğerlerinde nefes kalmayınca kadar oynadı. Yine çekildiğinde Eliza da aynısını yapma cesaretini topladı, dilini takip ederek, dişlerini geçip, dilini derinlere soktu.

Eliza kendini hislerine, Kit'e ve öpücüklerinin esrikliğine kaptırdığında zaman uçup gitti.

Yerinde duramadan, bacaklarının yerini değiştirdi, baldırı Kit'in baldırına sürtündü. Başını uçuracak gibi patlayıcı bir birleşmeyle dilleri ve dudaklarını birbirlerine doladıklarında, kendi ağzı nerede başlıyor, onunki nerede başlıyor unuttu. Dünyanın yörüngesinden çıkmasını istemişti ve şimdi dünya yerinden oynuyordu.

Eliza inleyerek, çenesine ve sinekkaydı tıraşlı yanaklarına uzandı. Parmaklarını daha da götürerek, gür saçlarına sokup, kafasını kendine doğru çekti.

Kit inleyerek, Eliza'yı kırlentlerin üzerine doğru sırt üstü yatırdı ve ardından geldi. Elini bedenlerinin arasından kaydırarak, göğsünü avuçladı, yumuşak tenini okşadı. Aranan başparmağının altında Eliza'nın göğüs ucu sertleşti.

Evin bir yerinde bir kapı çarpıldı.

Kit öpüşmelerini aniden keserek durduğu yerde dikleşip, uzaklaştı.

Eliza yorgun bir ifadeyle gözlerini kırıştırdı. "Kit?"

"Ders bitti," dedi, oturduğu yerde doğrulurken sesi sert ve pürüzlü çıkmıştı.

Ders? Öpüşmelerinin ders olduğunu çoktan unutmuştu. "Otur," diye emretti. "Saçını da düzelt."

"Oh." Haşın sesinden alınmamaya karar vererek, kır-lentlerin arasından güçlkle çıkıp, parmakları ile bukleleri-ni düzelitti. "İyi mi?"

Kit sert bir ifadeyle bakarak, uzandı ve birkaç bukleyi yerine sokuşturdu. "İdare eder. Neyse ki saçın kısa. Yok-sa..." Devamını söylemedi.

Eliza ona uzandığında, Kit yerinden fırlayıp, volta at-maya başladı. "Bu sonuncusu... normalde planladığımdan biraz fazla ileri gitti. Özür dilerim, Eliza."

Özür mü? Daha bedenlerinin soğumasına fırsat bile kal-madan aralarında geçenlerden pişman mı olmuştu?

"Öpüşmek bazen böyledir," diye açıkladı.

"Öyle mi?" Eliza'nın karnına kramp girdi.

"Evet. Kendini kaptırmak kolaydır, o anda her şeyi unu-tabilirsin."

"Anladım."

"Anladın mı? Umarım anlamışsındır çünkü ileride ara-mızda çekingenlik olmasına gerek yok. Yaptığımız şey fiziksel bir alıştırmadan ibaretti. Sen nasıl öpüşüleceği-ni öğrenmek istedin, ben de gösterdim. Başka bir anlamı yok."

Yok mu? diye düşündü, üzüntü kanında cam parçacıkla-rına dönüştü. Belki onun için bir anlamı yoktu ama Eliza için kesinlikle anlamlıydı.

Kit, kollarını göğsünde birleştirdi. "Merak ediyordun, artık etmene gerek yok. Gerçi iyiliğin için bu ileri seviye bilgini yakın zamanda kullanıma dökmeni tavsiye etmem."

Eliza'nın çenesi kilitlendi. "Yani bu Sezon ilginç erkek-

lerin beni çalıların arkasında baştan çıkarmasına izin ve-rerek tekniğimi geliştirmem gerektiğini düşünmüyorsun?" Kit'in kaşları yüzünde oluşan sert ifadeyle çatıldı. "Ke-sinlikle hayır!"

"Neden olmasın ki anlamıyorum. Sen yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

"Kızları çalının ardına götürüyorsun. Yıllardır kaç kez yaptığını gördüm, dolayısıyla tahrik sanatındaki tecrüben seni bu noktaya getirdi. Bugünkü dersinin, verdiği ilk ders olmadığı belliydi."

Kit'in yüzündeki sert ifade daha da korkunç bir hal aldı, sanki daha korkuncu mümkünmüş gibi. "Kızlarla bahçe-deki çalıların ardında ne yaptığım ya da yapmadığım seni ilgilendirmez."

Eliza gözlerinde ıstırabını göreceğinden korkarak, göz-lerini aşağıya çevirdi. "Pekala, aydınlatıcı talimatların için teşekkür ederim. Geçen Hatchards'tan bir kitap aldım, bir an önce başlamak istiyorum. İşimiz bittiyse..."

Kit'in yüzü gölgelendi. "Evet bitti."

Eliza ayağa kalktı, elbisesini düzeltilti ve kapıya yöneldi.

"Eliza?"

Eliza, eli kapı tokmağında durdu, kalbi gittikçe hızlanı-yordu. "Efendim?"

"Her ne yaparsan yap, sadece dikkatli ol. Kimsenin seni incitmesine izin verme."

"Korkma," dedi cıvıl cıvıl bir ifadeyle, "Her zaman dik-katliyimdir."

İncinmemeye gelince, ikazı çok ama çok geç gelmişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kit, flüt kadehinde kalan son şampanyayı kafasına dikip, Eliza'nın son dans kavalyesinin kollarında dönüşünü izledi.

Lymondhams partisine yaklaşık iki saat önce geldiklerinde, Eliza kaygılıydı.

Ya nasıl sohbeta başlayacağımı unutursam? diye fısıldamıştı boğuk bir sesle dükün atlı arabasından inmesine yardım ederken.

Ya tüm tüyolar ve teknikler, bunca haftadır öğrendiğim her şey kafamdan uçup giderse? diye sormuştu, ana merdivenlerden kol kola, Adrian ve Violet'in ardından giderlerken.

Ya – uzun ve dehşet içinde bir duraksama – kimse beni dansa kaldırmazsa ve bu Sezona da diğerlerine başladığım gibi, görünmez biri olarak başlarsam?

Ama endişelenmesine gerek yoktu.

Bir kere çok güzel görünüyordu – yanaklarını aydınlatan ve gözlerine gümüşü bir parlaklık veren pembe saten bir elbise içinde sadelikten çok uzak, hatta capcanlı görünüyordu. Davetkar bir küstahlıkla yüzüne düşen koyu renk bukleleri, birden fazla erkeğin ilgisini çekecek türdendi.

Dördü, ev sahipleriyle kısacık konuşup, karşılama sırasından henüz çıkmıştı ki bir beyefendi ilk dans için Eliza'yı davet etti. Uzun bir süre, avcının görüş alanında kalmış bir ceylan gibi bakakaldı. Kit'e doğru gergin bir bakış attı, onun desteğini ve adama – kesinlikle saygıdeğer bir baronun oğluydu – dair sessiz onayını bekledi, Kit de neredeyse görünmez bir ifadeyle başını sallayarak onayını verdi. Eliza ancak o zaman dile gelip, daveti nazik bir neşe içerisinde kabul etti.

Dans iyi gitmişti, gerçi Kit odada rahat tavırlarla yürürken epey bir mırıldanma ve Eliza'ya doğru şaşkın bakışlara tanık olmamış değildi. Pek çoğu Eliza'nın değişen görüntüsünü anlamlandırmakta zorluk çekiyordu, diğerleri ise Eliza'nın artmış olan serveti dışında başka bir şey fısıldaşmıyordu. Kit, ne yaparsa yapsın, ne derse desin, insanların konuşmaya devam edeceğini bildiğinden, bu yorumları duymazdan gelmek için elinden geleni yaptı.

Dansın sonunda, baronun oğlu Eliza'yı, Violet'in yanına bırakıp, kibarca önünde eğilerek, ayrıldı. Kit, kimsenin gelmemesi ihtimaline karşı Eliza'ya yeni bir kavalie bulmalı mı diye düşünürken, arkadaşı Lord Vickery Eliza'nın yanında bitip, önünde eğildi.

Arkadaşının tanıdık bakışlarındaki sinsiliği yakaladığında araya girmek için acele etti, ne de olsa bu bakışı kart masasında birden fazla kez görmüştü. Ama çok geç kalmıştı, Vickery ve Eliza dans pistine doğru yürümeye başlamıştı bile.

Sosyetenin şerefine ve keskin diline yapıştırdığı bir şakayla Vickery, kesin Eliza'yı parçalara ayırırdı. Ama bir dakikalık dansın sonunda, Vickery başını neşe içerisinde geriye doğru attı, Kit'in tahmin ettiği gibi Eliza'dan tarafa

değil. Eliza'nın, arkadaşını yavaş yavaş nasıl büyülediğini görebiliyordu. Vickery, dönerken Eliza'nın elini ayrılmak istemezcesine koluna yapıştırmıştı.

Vickery durup, Kit'in omzuna vurduğunda, Eliza çoktan başka bir beyefendi tarafından dansa kaldırılmıştı bile. "Sana en iyi Fransız şampanyalarımın bir kadeh borçluyum, eski dostum."

"Ah, nedenmiş o?"

"Elbette Bayan Hammond için. Mümkün olduğuna inanmamıştım ama sen tam bir mucize yaratmışsın. Asla aklıma gelmeyecek kadar güzel olmakla kalmamış bir de üzerine tam bir eğlence kaynağı olmuş. Düşesin büyük köpeği ile ilgili bir hikaye anlattı ki hayatımda duyduğum en komik şeydi. Görünüşe bakılırsa gerçek Eliza Hammond saklanıyormuş da sen, zeki çocuk, onu serbest bırakacak anahtarı bulmuşsun."

Bunu ben mi yaptım? diye düşündü Kit. *Eliza'yı serbest mi bıraktım? Yoksa bunu kendi kendine mi başardı?*

Derslerinin başlamasından bu yana Eliza değişmişse de sadece kendi özelliklerini kendi ortaya çıkardığı içindi. Belki yitip gitmiş, yıllarca ihmal edildiğinden yerle bir olmuş özgüvenini geri getirmek için Kit yardım etmiş olabilirdi ama içindeki kadının en sonunda güneş ve sıcak görmüş capcanlı bir çiçek gibi ortaya çıkmasına önayak olan kendi ruhunun derinliği idi.

Yüzü neşeyle parlarken, şimdi de bir başka adamın kollarında dans edişini izledi.

Lanet olsun, diye düşündü, Eliza ne ara bu kadar güzelleşmişti? Hatta ne zaman bu kadar arzu edilir hale gelmişti?

Çalışma odasındaki karşılaşmalarının üzerinden iki gün

geçmişti ama yine de öpüşmelerini aklından çıkaramıyordu. Bir de sonu gelmeyen bir kucaklaşma gibi tüm duyularını saran kokusu ve tadından da kurtulacağı yok gibiydi. Başlangıçta öpüşü acemice olabilirdi ama oyunu yeterince kolay kavramıştı. Kavramış ve öyle bir benimsemişti ki sessiz görünüşüyle dalga geçer gibi olmuştu.

Şimdi bile dudaklarının, kendi dudakları altındaki yumuşak ve sıcak halini hatırlayabiliyordu. Dilinin ve dudaklarının dokusunun ne kadar lezzetli olduğunu. Kanının ne kadar sıcak ve güçlü akmaya başladığını, doğru olan her şeyi neredeyse unutana dek başının nasıl döndüğünü hatırlıyordu.

Yine de dürüst olmak gerekirse, yaptıklarının doğru bir tarafı yoktu. Teklifini en başta reddetmeliydi. Ona öpüşmeyi öğretmek de neyin nesiydi?

Kit, bir kadeh şampanya daha almak için uzandı, dilinin üzerinden akan baloncukların, boğazındaki alışılmadık kuruluğu götürüşünü hissedecek kadar büyük bir yudum aldı.

Eliza ile yaşadığı karşılıklı çılgınlık anı bir daha tekrarlanmamak üzere bitmişti. Eliza arkadaşındı – Violet'in arkadaşındı, Tanrı aşkına – bir kadından ziyade bir kardeşti. Gerçi ne Violet'e bademcik ameliyatı yapma dürtüsüne kapıldığı olmuştu ne de Eliza'ya karşı tutumu kardeşlik hukukunun doğasına uyardı.

Ama şimdi dersleri bitmiş, her ikisi de ayrı hayatlarını yaşamaya devam etmekte özgür kalmışlardı. Elbette Sezon boyunca gözü Eliza'nın üzerinde olacak, zarar görmediğinden emin olmak için servet avcıları, düzenbazlar ve ipsiz sapsızlar gibi ahlaksız taliplerden onu kolluyor olacaktı. Ama bunun dışında Eliza'nın başarılı bir koca avı çıkara-

cak kadar yeterli yeteneği olduğu konusunda şüphesi yoktu. Peki öyleyse neden bunu bilmek midesine yumruk gibi oturuyordu?

Bu gece gerçekten iyi iş çıkarıyordu, sosyetenin kendini beğenmiş seçkinleri arasında duruşu ile Kit'in en umutlu beklentilerini bile geride bırakıyordu.

Onun adına çok seviniyor olmalıydı. Onun adına çok seviniyordu.

En azından rahatlayıp, partinin tadını çıkarma fırsatı bulursa sevinecekti. Aklından bunlar geçerken, kadehini bırakıp, hoş bir dans partneri aramaya başladı. Ne kadar güzel olursa o kadar iyi diye düşündü.

İki tur dans ettikten sonra keyfi epey yerine gelmişti. Güzel Bayan Quigby'yi, ona fazlasıyla düşkün annesine götürdü – sosyeteye ilk defa çıkan kızın kıkırdamaya olan meyilinden kurtulduğu için gizliden gizliye rahatlamıştı – sonra da Eliza'yı bulmak için kalabalığı taramaya döndü topuklarının üzerinde.

Onu, odanın dış kenarında, yaşlı kadınların oluşturduğu grubun pek de uzağında olmayan bir sandalyede oturur görünce kaşlarını çattı. Belki de gece Kit'in hayal ettiği kadar güzel gitmiyordu.

Odanın diğer ucuna gitti, yolda konuşmak için duraklamadan, ona doğru heyecanla el sallayan arkadaşlarını başıyla selamlamakla yetindi.

"Eliza, sen ne yapıyorsun orada?" diye sordu herhangi bir giriş cümlesine gerek duymadan, yanındaki sandalyeye oturarak.

Eliza kafasını kaldırdı, dudaklarında rahat bir gülümseme vardı. "Oh, Kit, dans ediyorsun diye düşünmüştüm.

Kısa bir süre önce seni çok hoş bir esmerle pistte gördüm." "Bayan Quigby, evet," dedi diğer kızı doğrudan aradan çıkartarak. "Sen neden dans etmiyorsun?"

"Ah, dans ettim. Aslında fazlasıyla, o yüzden de biraz soluklanayım dedim." Ayağını uzatıp, saten ayakkabılarının altından parmaklarını oynattı. "Ayaklarım bu kadar harekete alışık değilmiş, onu öğrendim."

Kit'in omuzlarındaki gerginlik yok oldu. "Yani kendini dışlanmış hissetmiyorsun?"

"Yok canım. Muhteşem bir gece oldu. İnsanlar yeni Eliza'ya tahmin ettiğimden çok daha saygılıydı. Hatta bazı eski tanıdıklar, beni görür görmez tanımadıkları ve zamanında pek hoş olmayan tavırlarından dolayı epey utandılar. İtiraf etmek gerekirse, şaşkınlıkları karşısında çok eğlendim."

Kit sırtıttı. "Pekala, görünüşe bakılırsa sen keyif almayı biliyorsun, nasıl olursa olsun. Şimdi ayakların yeterince dinlendiyse, piste bir de birlikte çıkmaya ne dersin? Henüz ikimiz dans etmedik, senle ben. Bir sonraki set de yemek dansı olduğuna göre, yemeği de birlikte yeriz. Biliyorum ki masa—"

"Üzgünüm, Winter," pürüzsüz ve tanıdık bir ses araya girdi, "ama hanımefendi yemek dansı için çoktan bana söz verdi."

Kit yukarıya baktı. "Brevard, bu akşam burada olduğunu fark etmemişim."

"Biraz geç geldim. Kız kardeşim çok fena üşütmüş, o yüzden evden çıkmadan iyi olduğundan emin olmak istedim. Neredeyse gelmeyecektim ama Franny dinlemedi bile. Bir yandan beni kovarken, bir yandan da ufak kırmızı bur-

nunu çekip durdu.” Brevard’ın başı düşünceli bir ifadeyle eğildi.

“Ah, kız kardeşini bu kadar önemsemesi ne kadar da düşünceli bir davranış, değil mi?” dedi Eliza, vikonta sıcak bir şekilde gülümseyerek.

O kadar umursuyorsa, evde kalsaydı, diye düşündü Kit.

Kit ayağa kalktı, eldivenin içindeki ellerinden birini kalçasında gevşek bir yumruk haline getirdi. Zorla gülümsedi. “Peki küçük Franny nasıl? En son görüşmemizde bebekten halliceydi.”

“Şimdi kocaman oldu ya da o öyle sanıyor. On sekiz yaşında ve sosyeteye adım atmaya hazır. Hasta olmasa bugün burada olurdu. Tüm eğlenceyi kaçırdığı için oldukça üzgündü. Yarın kahvaltıda neler olup bittiğini anlatma görevini bana verdi.”

“İyi bir iş çıkaracağınızdan eminim, lordum,” dedi Eliza. “Ama hanımların elbiselerini not etmeyi unutmayın. Muhtemelen kız kardeşiniz bu gece en moda olan renkleri ve tarzları bilmek isteyecektir.”

Eliza derslerini iyi öğrenmiş, diye düşündü Kit. Bir ay önce olsa moda aklının ucundan bile geçmezdi. Hoş, bir ay önce böyle rahatlıkla sohbet ediyor da olmazdı. Bir anlık bir gurur yaşadı; Eliza’nın başarısı karşısında oldukça memnun olmuştu.

Ama sonra Brevard, mavi gözlerini Eliza’ya çevirip, bir de üzerine düzgün beyaz dişleriyle kör edici parlaklıkta gülümseyince, Kit tüm bunları unuttu. “Harika öneriniz için teşekkür ederim, Bayan Hammond,” dedi Brevard. “Güzel kıyafetinizi ya da içindeki güzel bayanı anlatmakta sıkıntı çekmeyeceğim.”

Kit patlamamak için kendini zor tuttu.

Eliza, iltifat karşısında başını eğdi. “Çok kibarsınız, lordum. Lütfen kardeşinize saygılarımı ve geçmiş olsun dileklerini iletin.”

“İletirim. Çok mutlu olacaktır ve aynı zamanda sizinle tanışmadığı için de üzülecektir.”

“İyileştiğinde tanışırız. Sabırsızlıkla bekliyorum olacağım.”

“O da öyle olacaktır. Ama şimdi yanılmıyorsam yeni set başlayacak.”

Brevard haklıydı, Kit, müzisyenlerden oluşan dörtlünün odanın diğer ucunda yerlerini aldığını ve bir sonraki şarkıya hazırlanırken birkaç nota çaldığını gördü.

Brevard, kolunu Eliza’ya uzattı.

Eliza ayağa kalkıp, elini Brevard’ın kolunun üzerine koydu.

“Winter.” Brevard başıyla Kit’e selam verdi.

Eliza ise halinden memnun bir ifadeyle gülümsedi. “Lord Christopher.” Sonra da vikontun ardından gitti.

Lord Christopher?

O da neydi öyle? Ona bu kadar resmi hitap etmeyeli haftalar olmuştu. Ama belki de yanlarında başkaları olduğunda resmiyet daha iyiydi.

Artık birbirlerine Kit ve Eliza diye hitap edemezlerdi, en azından herkesin önünde. Artık aralarında pek çok şey farklı olacaktı. Mutlu olmalıydı aslında. Akıl hocalığı görevleri sona ermişti.

Öyleyse gecenin tüm eğlencesi bir anda neden yok olmuştu?

Neden olduğunu düşünmek istemediğinden, balo salo-

nundan çıkıp, oyun odasına doğru ilerledi, zaten artık kendini hiç dans havasında hissetmiyordu.

“Bulutlar üzerinde uçuyor olmalısın.”

At arabasında Violet’in yanında oturduğu yerden, Eliza gecenin karanlığında arkadaşına baktı, Adrian ve Kit de karşılarındaki koltukta oturuyordu.

“Şimdi öyle söyleyince fark ettim ki sanırım öyleyim,” dedi Eliza hayret içinde.

“Olmalısın da zaten.” Violet uzanıp, Eliza’nın eline yumuşakça vurdu. “Bu gece muhteşemdin, gecenin konusu sendin ve kesinlikle iyi anlamda söylüyorum bunu. Herkes ne kadar çekici görüldüğünden ve kabuğundan çıkıp, çekingenliğinden nasıl kurtulduğundan bahsediyordu. Neredeyse her dansa sen de vardın, beyler senden uzak duramadı.”

“Çok güzel bir geceydi.”

Daha da ötesi Eliza’nın katıldığı en güzel partiydi. Belki çok uzun süre önce Kit’in onunla dans edip, sonra da arkadaşlarını aynısını yapmak için zorladığı unutulmaz gece hariç. Ama bu gece Kit’in desteğine ihtiyacı kalmamıştı, en azından dans konusunda, tatmin edici olmaktan daha fazla sayıda erkek onu dansa kaldırmış ve bunu belli ki kendi istekleriyle yapmıştı.

Bu geceki partiye tam olarak ne beklemesi gerektiğini bilmeden, her şeyi mahvedeceği ve sinir bozucu başarısızlıkta bir Sezon’a daha merhaba diyeceği korkusuyla titreyerek gelmişti. Ama tahmin edebileceğinden daha hızlı bir şekilde kendini birbiri ardına ilgili erkekler tarafından seçilirken bulmuştu. Hâlâ etkisinde olduğu, alışılmadık bir tecrübe yaşamıştı.

“Lord Maplewood ile iki kez dans ettin,” diye devam etti Violet. “Senden birkaç yaş büyük bir dul ama yine de hoş bir bey.”

“Evet, çok iyiydi. Genelde oyunlar hakkında konuştuk. Shakespeare hakkında geniş bilgiye sahip, bir tiyatro meraklısı. Çok keyif aldım.”

“Seni Bay Carstairs, Lord Vickery ve elbette yemek dansını ettiğiniz Vikont Brevard ile de gördüm. Pek çok genç hanım Lord Brevard ile dansını kışkandı. Jeanette’in dediğine göre Brevard bu Sezon’un gözdesi, anladığım kadarıyla epey de zor. Kulağa fazla anne sözü gibi gelecek ama yüz yılın en iyisi diye duydum, o yüzden servetinin arkasında mıdır diye korkmana gerek yok.”

“Göreceğiz. Ama özel ya da değil, arkadaşlığından şikayet etmek mümkün değil, çok enerjik ve yakışıklı.”

Eliza, kürklü mantosunun üzerinde parmağını gezdirdi. “Bence sadece nezaket gösteriyordu ve bana karşı özel bir ilgisi yok.”

“Peki siz neden enerjik ve yakışıklı erkekleri fark ediyorsunuz, hanımefendi?” diye sordu Adrian karanlığın içinden. “Evli bir kadın olduğunuzu hatırlatırım size.”

“Hımm. Evli olabilirim ama kör değilim. Tüm akademik eğilimlerime rağmen yakışıklı bir yüzün bana bakmasından her zaman hoşlandım. Sana neden aşık olduğumu sanıyorsun?”

Adrian keyfi yerine geldiği belli bir şekilde homurdanarak, koltuğuna gömüldü.

“Kit, senin sesin pek çıkmadı?” diyerek dürttü Violet onu.

“Eliza’nın büyük gecesini hakkında sen ne düşünüyorsun?”

Kit, boğazını temizledi. “Ben mi? Oh, katılıyorum, gece

tam bir zaferdi. Eliza müthiş bir iş çıkardı ve tüm beklentilerimin üzerine çıktı. Akıl hocası olarak ya da dersleri bittiğine göre eski akıl hocası olarak diyeyim, çok zeki ve ilgili bir öğrenci oldu, övgüyü kesinlikle hak etti. Bu gece fevkaladeydin, Eliza.”

“Dersleriniz sayesinde.”

Kit, eliyle iltifatı geçiştirdi. “Hayır, hayır, hepsi senin başardı. Başarın sayesinde de kusursuz bir eş bulacağın-
dan eminim. Muhtemelen sabah tüm ev çiçekçi kadar güzel kokacak ve tüm hayranlarından gelen renk renk buketlerle dolacak. Göz açıp kapayıncaya kadar parmağında bir yüzük olacak, biz de seni kutlayarak, balayına göndereceğiz. Ne muhteşem bir gün olacak, değil mi? Violet’in ulaşmak istediği ve bu uğurda plan yaptığı tüm olay, senin düğün günün.”

“Evet, tabii,” dedi Eliza, at arabasının karanlık olduğundan ve kimsenin ifadesini göremediğinden memnun bir halde.

Evlenmek nihayetinde istediği şeydi, tam da Kit’in dediği gibi. Ama Kit’in bu kadar coşkulu bir heyecan sergilemesine gerek var mıydı? Eliza’yı evli görmeyi ve hayatının dışına atmayı bu kadar mı çok istiyordu?

Partiden çıktığından bu yana kendini sarıp sarmaladığı hoş parıltı, acımasız güneşin ışıklarına kapılmış gibi bir anda yok oldu. Kollarını göğsünde birleştirip, arabanın tekerlerinin yolda giderken çıkardığı ses ile bir gece bekçisinin saati bağırışını dinledi.

“İşte geldik,” dedi Kit memnun bir ses tonuyla, birkaç dakika içinde Raeburn Malikanesi’ne varmışlardı. Önce Kit indi, ardından Adrian inip, Eliza ve Violet’e arabadan inmeleri için yardım etti.

“François’ya bize bir şeyler hazırlamasını söyledin mi, Vi?” diye sordu Kit, dördü eve doğru yürürken. “Yoksa mutfağa gidip, kilerden ne aşırabilirim bakmam mı lazım?”

“Mutfağın yakınından bile geçmen yasak, biliyorsun.” Violet, eldivenlerini çıkartıp, mantosunu uşağa verdi. “Geçen sefer ne aşırabileceğine bakmaya karar verdiğinde, ne-redeyse François istifasını verecekti ve Fransız şefler risk alamayacağım kadar değerli. Asil dükkânlar da dahil olmak üzere, onu havada kapacak en az bir düzine ev biliyorum. Ama seni ve sonsuz iştahını dikkate alarak, oturma odasına hafif bir şeyler getirmeleri için talimat vermiştim.”

“Sen harikasin, Violet.” Kit göz kırptı. “Başka kim atıştırmalık bir şeyler ister?”

“Bir konyak fena olmaz,” dedi Adrian, merdivenlere doğru ilerleyerek.

“Ben bir şey istemiyorum.” Violet eteklerini toplayıp, kocasının ardından gitti. “Ben gidip, Georgianna’yı kontrol edeceğim, muhtemelen onun da atıştırmaya ihtiyacı vardır.”

Eliza, Kit’in ardından merdivenleri çıktı, kata çıktıklarında ikisi de durdu. Kit, aklına bir şey gelmiş gibi, Eliza’ya döndü. “Eliza? Bize katılacak mısın?”

Eliza’nın boğazında bir yumru oluştu ve kafasını salladı. “Uzun ve fazlasıyla heyecanlı bir gece oldu. Dinlensem iyi olur.”

“İyi geceler, o zaman.” Kit bir süre bir şeyler daha diyecekmiş gibi tereddüt etti. Ama bir şey demeden ağzını kapadı ve öyle de durdu. Topuklarında hafifçe zıpladı, gitmek için sabırsızlandığı her halinden belli oluyordu.

“Evet, iyi geceler,” dedi Eliza.

Bitkin ve ağır adımlarla yatak odasına doğru ilerledi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Aşağı kattaki salondan şen kahkahalar yükseldi.

“Nedir bu şamata?” diye sordu Kit, March’a, Raeburn Malikanesi’nin ön kapısından içeri girerken. Şapkasını ve eldivenlerini baş kahyaya uzatırken, gürültülü bir kahkaha daha yükseldi.

“Bayan Eliza’nın ikinci misafirleri, lordum. Genelde beylerden oluşan misafirler.”

Kit, duyduklarını sindirmeye çalıştı. “*Hımm.*”

“Beyefendi de hemen hemen aynı tepkiyi verip, yarım saat kadar önce kulübe gitti. Kendi düşüncelerini duymak istediği gibi bir şeylerden söz etti.”

Kit belli belirsiz gülümsedi. “Peki ne zamandır buradalar?”

“Öğle yemeğinden biraz sonra ziyaretçi akını başladı.” March duraksadı. “Kusuruma bakmazsanız, Bayan Eliza’nın bu Sezon bu kadar başarılı olduğunu görmek çok gurur vericidir, lordum. Çalışanlar da ben de Bayan Eliza’nın derslerinize ne kadar sıkı çalıştığının farkındaydık. Hepimiz onun ve sizin adınıza çok mutlu olduk. Siz de hoşnut olmalısınız.”

Kit, kaşlarını çatmamak için kendini tuttu. “Evet, elbette, hem de pek hoşnutum.”

Birkaç saniye sonra, salondan lacivert paltolu, uzun boylu bir adam çıktı, adımları mermer zeminde yankılanıyordu. Kit kaşlarını kaldırdı. “Vickery? Senin ne işin var burada?”

Adam yukarıya baktı, yüzünde hafif bir hüsrân ifadesi belirdi. “Winter. Raycroft satışlarından döndün mü?”

“Evet, az önce.” Kit kollarını bağladı. “Seni de orada görmeyi isterdim. Birinci sınıf atların güzel örnekleri vardı satış alanında, kaçırman yazık oldu.”

“Doğrudur ama zaten ahırım fazlasıyla dolu, hem, şey... bugün için başka planlarım vardı.”

Kit de bunu görebiliyordu. Ne zamandır sürüyordu bu böyle? Vickery ne zamandır Eliza Hammond’a kur yapıyordu? Bu adam bir zamanlar, karşısında oturmuş, Eliza’yı gıyabında yerden yere vuruyordu. Bilse, Vickery’yi geri çevirir miydi?

“Neyse, seni görmek güzel oldu,” dedi Vickery. “Yarın muhtemelen tekrar karşılaşırız. Yarın Bayan Hammond’ı yüksek tavanlı at arabamla gezintiye çıkaracağım.”

Bir de adam, Eliza’yı gezmeye götürüyordu. Ne kadar ciddiydi bu durum?

Kit, suratını asmamak için direndi. “Dikkat et, hızlı kulana da keskin viraj alırken düşmesin.”

Vickery uzun bir süre Kit’e gözlerini dikti, sonra da şaka yaptığını düşünerek, gülümsedi. “*Ha-ha*, merak etme, beşikteki bebek kadar güvende olacak.”

“Beşiklerin de alabora olduğunu biliyor olmalısın.”

“Kötü bir şey olmayacak. Eliza’nın kılına zarar gelmeyecek. Özellikle dikkat edeceğim.”

“Edeceğini biliyorum.”

Vickery, tereddütle yarım ağız gülümseyerek, March'tan şapkasını aldı. Şapkasını takıp, başıyla selam vererek, yoluna devam etti.

March, onu kapıdan uğurlayamadan, başka bir beyefendi geldi.

"Merhaba, March," diye selamladı Vikont Lancelot Brevard, tanıdığını belli ederek. "Bugün nasılsın?"

"Çok iyiyim, lordum. Siz nasılsınız?"

"Harika."

"Bayan Hammond salonda, lordum," dedi March, misafirini geliş amacının farkında olarak.

Brevard, uşağa teşekkür ederek, sarışın başını çevirdi. Gözleri parladı. "Winter. Orada olduğunu görmedim."

Kit, ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Saklandığımı fark etmedim."

Brevard güldü. "İçeri mi gireceksin?" Salondan daha fazla kahkaha geldi. "Herkes güzel vakit geçiriyormuş gibi geliyor kulağa."

"Öyle görünüyor. Ama hayır, odama gidiyordum." Palatosunun yakasına dokundu. "Bu gece için planlarım var."

"O zaman operada seni göremeyeceğiz, sanırım."

"Biz derken?"

"Evet, Bayan Hammond, bu gece kız kardeşimle bana katılmayı kabul etti. Ona son dakika ayrıntılarını vermek için geldim."

"Genel olarak operadan çok haz etmem."

"Evet, zamanla kazanılan bir zevk olabiliyor." Brevard elini beline koydu. "Geçen gün, Gentleman Jacksons'da seni görmediğime üzüldüm. Orada epey meşhursun. Jackson'ın favorilerinden birini daha patakladığını duydum."

Kit başını eğdi. "Oyunda kalmayı seviyorum."

"Bir sabah maç yapmalıyız," diye davet etti Brevard, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle.

"Kesinlikle. Kulağa eğlenceli geliyor."

"Neyse, gidip bayanları selamlasam iyi olur. Sana iyi günler, Winter."

"İyi günler."

Brevard, salonun yolunu tuttu, Eliza'nın nazik ve melodik selamlaması tüm gürültünün arasından seçiliyordu.

Yani bu gece Brevard ile operaya gidiyordu? Kit farkına varmamıştı. Aslında, Eliza'nın günlük programları hakkında eskisi gibi geniş bilgiye sahip değildi. Lymondhams Balosu ve sosyeteye tekrar girişinden bu yana geçen üç hafta içerisinde, hayatları yavaş yavaş birbirinden uzaklaşmıştı.

Bir kere dersleri bitmişti – talimatlar verip, sohbet egzersizleri yapmak yoktu. Sabahları birlikte ata da binmiyorlardı, Eliza, Cassiopeia'yı öğleden sonra alıp, parkta gezintiye çıkıyordu. Sürekli balolara ve partilere gitme furyasına kapılmış olduğundan, şehir hayatının geç saatte uyuyup, kahvaltısını odasına isteme alışkanlığını da edinmişti. Bazen, farklı eğlencelerde onu gördüğü oluyordu ama etrafında da ima ufak ama sadık bir grup hayranı olduğundan, Eliza'yı onlara bırakıp, fazlasına karışmıyordu.

Elbette gözü hâlâ üzerindeydi. İsmi hem oyun masasında hem de kadınlarla iyi anılmayan bir zampara Eliza'nın çevresinin bir parçası olmaya çalışırsa, Kit adamı sessiz sedasız kenara çekip, bu girişin hoş karşılanmadığını belirtiyordu.

Aslında, Kit'in Eliza'yı fazla şiddetlice koruduğu fark edilmiyordu bile. Birkaç yakın arkadaşı bir süre yeni "kız

kardeşi" hakkında ona takılsalar da Kit'in hiç de eğlenmediğini fark ettiklerinde, esprilerini kendilerine saklamalarının daha sağlıklı olacağına karar verdi.

Kit, salon kapısına baktı. Uzunca bir süre Brevard'ın ardından gitmeyi düşündü. Ama vazgeçip, topuklarının üzerinde dönerek, merdivenlere doğru ilerledi. İkişer ikişer çıktı merdivenleri. Eliza'nın hayranlarıyla flört edip, kıkırdayışını izlemek hiç ama hiç ilgisini çekmiyordu. Bir erkeğin gözlerine bakmaya bile cesareti olmayan utangaç bir kadın için çekici genç kız rolüne fazla hızlı kapıldı, diye homurdandı. Bazen onu tanıyamıyordu bile, bir zamanlar tanıdığı tatlı ve çekingen kızın nereye gittiğini merak ediyordu.

Ama tüm derslerinin amacı bu değil miydi – yeni ve daha cesur bir Eliza için eskisini yok etmek? Onunla gurur duymalı ve onun adına sevinmeliydi.

Hissettiği ise... lanet olsun, artık ne hissettiğini kendi de bilmiyordu. Tek bildiği ise onu özlüyor olduğuydu.

Durdu, eli sıkıca korkuluklarda asılı kaldı.

Eliza'yı özlemek? Yıllar önce Violet'in, onunla kalkması için resmen dans pistine iteceği kadar az saygı duyduğu, sessiz, ketum, akli sadece ilimde olan Eliza Hammond'ı mı özlemişti?

Ama sadece saniyeler önce, Eliza ne sessiz ne de ketumdu diye düşünmüştü ve Kit de onu dansa kaldırma konusunda herhangi bir isteksizlik yaşamıyordu. Onunla olmaktan rahatsız olduğu da yoktu. Hatta aslına bakılırsa, onunla olmaktan keyif almaya başlamıştı, hem de epey.

Hoş gülümsemeleri ve zeki gözlemleri. Kahkahası ve en güzel kısmını söylemeden önce, cümlelerini özellikle havada bırakması. Zarif tavırları ve sık sık yaşadığı tereddütler,

o kumru gibi gözlerle Kit'ten yol göstermesini bekleyişi sonra da kendine has cesaretinin ortaya çıkması. Konuştuğunda ilginç bir amacının olması. Sustuğunda... yani artık suskunluğunu tuhaf değil ılık ve güneşli bir günde esen meltem kadar huzurlu buluyordu.

Ve öpücükleri. Nasıl öptüğünü hatırlayınca kasıkları gerildi. Kafasını sallayıp, merdivenleri çıkmaya devam etti. Böyle düşüncelere ayıracak zamanı yoktu. Onu özleyecek zamanı da yoktu. Eliza Hammond'ın kaderi, onsuz bir hayatı. Belki sadece arada sırada görüşülecek bir arkadaş olarak.

Öyle düşününce bir anda suratı asıldı. Hayır, diye düşündü, kesinlikle Eliza'yı arkadaş olarak istemiyordu. O zaman ne olarak istiyordu?

Sevgili mi?

Fikrin ne kadar hoşuna gittiğini düşününce kaşlarını çattı. Hayal edebiliyordu. Daha fazla, belki de birkaç ateşli öpücükten ötesi olacak derslere devam etmek ne kadar da güzel olurdu. Ama böylesi bir kurs risk ve günah doluydu, onun gibi bir erkeğin herkesten sakınması gereken bir günah. En iyisi bir şey yapmamak, diye karar verdi. Hem onu uzun süre özleyecek değildi ya. Bir haftaya kalmaz bu anormal duygular, istenmeyen bir güneş yanığı gibi söner giderdi.

Alt kattaki salondan, uzaktan uzağa bir kahkaha tufanı daha yükseldi.

Homurdanarak, odasına girdi. Hiç alışık olmadığı bir şekilde, kapıyı ardından gürültüyle çarptı.

"Bu güzel dans için teşekkür ederim, lordum."

Lord Maplewood, ona pistin dışına kadar eşlik ederken,

Eliza yelpazesini açıp, hafif hafif salladı. Az da olsa, fazlasıyla ısınmış yanaklarına rahatlatıcı bir esinti gibi geldi hava; balo salonu bu gece fazla dar ve kalabalıktı.

Eliza'nın ne kadar rahatsız olduğunu hissetmiş olsa gerek Maplewood, kepekli başını Eliza'nın önüne uzattı. "Bir kadeh punç alır mıydınız, Bayan Hammond?"

Eliza, gözlerine baktı. "Ah, size zahmet olmasın."

"Ne demek. Ne zahmeti." Kibarca gülümsedi, sonra da Eliza'nın elini, sonsuz bir itina ile kolundan çekti. "Burada bekleyin, ben hemen geliyorum."

Eliza, kendini beğenmiş parti katılımcılarından oluşan kalabalıkta kayboluşunu izlerken, içini çekmemek için kendini zor tuttu. Punç yerine Raeburn at arabasını tercih ederdi, en azından bir an önce eve dönebilirdi. Ama izin isteme ihtimali olana dek en az birkaç saati daha vardı. Sonuçta eğlenmek, dans etmek, sohbet etmek ve sabahın ilk ışıkları na kadar coşmak için buradaydı.

Çok üzgün olduğu ya da korkunç zaman geçirdiği yoktu – hatta tam tersi. Her zamanki hayran grubu onu iyi eğlendiriyordu, pistte çeviriyor, aralarda komik hikayeler anlatıyor ve onu güldürebilmek için şiirlerden dizeler okuyorlardı. Ama tüm bunlar Kit'in, kolunda zümrüt yeşili, düşük kesimli, yarı transparan elbisesinin içinde zarif, kızıl saçlı bir kadınla geçip gittiğini görmeden önceydi.

Yanılmıyorsa, Pyncheon'un zengin ve dul markiziydi. Kit'ten ancak bir yaş büyük, genç ve güzel bir dul. Kit ile dulun flört edip, oynaştığını fark edince Eliza'nın midesi burulmuştu.

Yoksa metresi miydi? Kit onu okşamış mıydı? Kit kadının dizlerinin bağına, alabora olmakta bir yelkenli gibi

çözerken, akıllıca öpücüklerle ağzının tadını alıyor, ellerini vücudunda gezdiriyor muydu? Sevişiyorlar mıydı, Eliza'nın edepsiz yeşil kitabın sayfalarının birinde gördüğü pozisyonlarda olduğu gibi, bedenlerini birbirine kenetleniyor muydu? Her neyse, Kit ve dudu artık her ne yapıyorsa, Eliza'nın umurunda değildi.

Asla unutulmayacak öpüşme derslerini takip eden günlerde – en azından Eliza tarafından asla unutulmayacaktı – Eliza'nın küçük ve aptal bir yanı Kit'in yaşadıkları hakkında fikrini değiştirip, peşinden geleceğini ummuştu. Sözleriyle – veya daha da iyisi hareketleriyle – tutkulu öpüşmelerinden Eliza kadar etkilendiğini göstermesini bekledi. Ama böyle girişimlerde bulunmadığı gibi, Eliza'ya karşı tavırları her zamanki gibi arkadaşça ve hatta umursamazdı. Eliza, sosyeteye başarıyla girdiği için görevinin sona ermesinden memnun görünüyordu. Sanki Eliza'ya arkadaşlık etmek zorunda olmamaktan hoşnuttu.

Ama Sezon'un bir ayı dolmasına rağmen hâlâ onu şaşırtan bir şekilde diğer seçkin erkeklerin peşinden gelmesi ile kendini talep edilen bir konumda bulmasına da hayret etmişti. Şimdi tek yapılması gereken, taliplerinin hangisinin, onunla evlenmek isteyeceğini görmektir – tabii isteyen olursa. Hatta daha da ötesi hangisine evet diyeceğini.

Kit ile dula tekrar baktı, Lord Maplewood'un elinde bir kadeh punç ile dönmesine sevinmişti. Teşekkür ederek, badem aromalı kokteylden bir yudum aldı, Maplewood'un taptığı her halinden belli beş yaşındaki kızını anlatışını dinlerken yanaklarına doğru yelpazesini sallamaya devam etti.

Aranın sonunda, hemen yanı başında Lord Brevard belirdi. "İyi akşamlar, Bayan Hammond. İzin verirseniz, bu

gece bir gül kadar güzel görüldüğünüzü belirtmek isterim.” Eliza’nın önünde nazik bir şekilde eğilerek, ölü bir kadının bile kalbini canlandıracak parlaklıkta gülümsedi.

Eliza, kendinin bir istisna olmadığını fark etti.

Her zamanki kibarlığında, Maplewood’u başıyla selamladı. “Lordum. Balo nasıl gidiyor?”

Birkaç hoşbeşten sonra, Lord Maplewood, eğilerek selam verip, bir sonraki partnerini aramak için uzaklaştı.

Brevard, kolunu uzattı. “Dans edelim mi? Bir sonraki dört çiftli dans, sanırım.”

“Lordum, dans etmesek de biraz yürüsek, uygun olur mu? Oda bu gece çok sıcak ve dar.”

“Öyle, değil mi?” diyerek Eliza’ya katıldı, ince bir gülümsemeyle. “Tıkıştırılmış gibi derler ya. Bahçeye çıkalım mı, ne dersiniz? Bildiğim kadarıyla ev sahibemiz çiçekleriyle meşhur, gerçi mevsimin bu zamanında açmış gül bulunmayabilir ama.”

“Açmış güller olsun olmasın, bahçede bir yürüyüş kulağa yeterince ferah geliyor.”

Elini, kaliteli dikilmiş siyah ceketinin koluna koyarak, arka bahçeye çıkan kapılara doğru Brevard ile yürüdü. Birkaç farklı hayvan ötüyor, vaklıyor, balo salonundan gelen canlı müzikten oldukça farklı bir melodi oluşturuyorlardı.

Hafif bir meltem eteklerine değdiğinde, tenindeki hoş olmayan sıcaklığın bir kısmı uçup, gitti. Eliza derin bir nefes aldı. Birkaç dakikalığına da olsa kalabalıktan uzaklaştığı için mutluydu.

“Daha iyi misiniz?” diye sordu Brevard, ayakkabıları çakıllı patikada hafif çatırtılar çıkarıyordu.

“Hem de çok daha iyi. Bazı balolardan asgari derecede faydalanmak daha iyi.”

Birkaç dakika sessizce yürüdüler.

“Geçen hafta benimle operaya geldiğiniz için tekrar teşekkür etmek istedim,” dedi Eliza. “O kadar keyif aldım ki. Tüm o görkemli kıyafetler ve harika sanatçılar. Cidden çok güzel bir akşamdı.”

Brevard, başını eğerek, yine parlak bir şekilde gülümsedi. “Benim için de.”

“Kardeşiniz de çok hoş bir kız. Bu akşam geldikten kısa bir süre sonra gördüm onu. Resim konusunda harika bir sohbetimiz oldu.”

“Oh, Franny resme çok düşkündür. Bıraksanız, sizi bıktırana kadar konuşur. Bay Turner, en sevdiklerindendir. O yüzden kendisi ve resmi hakkında her şeyi bilmek istemiyorsanız, bahsini bile açmamanızı tavsiye ederim.”

Brevard gülümsedi ve Eliza kıkırdadı.

“Aslında,” diye devam etti vikont, “Franny, Kraliyet Akademisi’ndeki yaz sergisinin açılışına onu götürmem için benden söz aldı. Bizimle gelmek ister misiniz? Grubumuza harika bir ruh katarsınız.”

Eliza bir an duraksadı, ona ve ailesine bir gezide daha katılmasını isteyerek, onu bir kez daha şaşırtmıştı. Pek çok erkek için böylesi bir davet romantik bir ilgi olarak görülürdü. Ama Brevard bana kur yapıyor olamaz, diye düşündü, onun gibi bir adam yapmazdı. Dilediği her kadına sahip olabilirdi. Eliza’yı isteyemezdi. Sadece kibarlık yaptığından emindi.

“Evet,” dedi Eliza, “çok ilginç bir ikindi olur. Memnuniyetle kabul ederim.”

“Güzel.” Bir an durup, eldivenli elini, kolunda duran Eliza’nın elinin üzerine koydu. “Şimdi, hava sizin için biraz serinledi mi yoksa biraz daha yürüyelim mi?”

“Hava güzel bence. Yürüyelim.”

Uzaktan gelen müzik sesi, bitkilerin sık ve yapraklı olduğu yerlerdeki yoğun gölgelere, bahçenin derinliklerine doğru yürüdüler. Eliza havada hafif bir leylak kokusu aldı, kokunun şekersi tatlılığını içine çekti.

Brevard, Eliza’yı durdurdu. “Bu gece ne kadar güzel göründüğünüzü söylemiş miydim?”

“İltifatınız için teşekkür ederim, lordum, ama beni met-hetmenize gerek yok. Güzel olmadığımı biliyorum.”

“Kendinize büyük haksızlık ediyorsunuz, Bayan Hammond ama belli ki kendinizi benim gözlerimden göremiyorsunuz.”

“Sanmam. Yine de çok nazıksınız, lordum.”

“Öyle bir şey yok. Arkadaşlar yalan söylemez ve birbirimizi arkadaş olarak görecektik kadar iyi tanıdığımızı düşünmek istiyorum.”

Eliza neşeyle gülümsedi. “Kesinlikle, evet.”

“O zaman, arkadaşım, size isminizle hitap edebilir miyim? Eliza?”

Eliza bu talebi düşündü. “Bir sakıncası olduğunu düşünmüyorum. Elbette, edebilirsiniz.”

“Sen de bana Lance demelisin.”

Gece esintisiyle sesi derin ve hoş geldi. Eliza’nın aklına başka biri, bir bu kadar çekici sese sahip bir “arkadaş” geldi ve iki adama da hissettiği güçlü duygulara şaşıtı.

Kit’e karşılaştırmak istediğini söylemişti, gerçi o zaman söyledikleri sadece onun kendine sarılmasını sağlamak için

yapılan oyunlardan ibaretti. Şimdi ise, karanlık bir bahçede, karşısında çarpıcı derecede yakışıklı bir adamla duruyordu. Varsayalım ki denemesi, kanatlarını açıp, yeni sınırlarını zorlayacağına dair söylediklerini yerine getirmesi ona yarardı.

Düşününce şöyle bir titredi.

“Üşüyorsun,” dedi Lance kibarca. “Gel, dur sırtını bana dön de seni ceketimin içine alayım.”

Eliza yüzüne bakmak için döndü. “Bir dakika. Önce sana bir soru soracağım.”

Dinleyerek, bekledi.

Parlak, mavi gözlerine bakmadan kendini topladı. “Lance, beni öper misin?”

Yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu, tek kaşı havaya kalkmıştı. “İstersen, Eliza.”

“İsteyip istemeyeceğimi görmek istiyorum.”

Lance yavaşça, cesur bir ifadeyle gülümsedi. “O zaman bir deneyelim.”

Eliza hazırlanırcasına nefes aldı, Lance onu kollarına çekerken, yavaşça nefesini bıraktı.

Nasıl bir his olacak? diye düşündü. Muhakkak Kit’ten farklı ama daha iyi mi kötü mü?

Lance başını eğdi, kısa bir an sonra dudak dudağaydılar. Eliza gözlerini kapayıp, kendini bu duyguya bıraktı. Hoş, diye düşündü, kesinlikle güzel, dudakları dudaklarında tereddütsüz bir ifadeyle hareket ederken sıcak ve davetkardı. Eliza’nın istekli olduğunu fark ederek, daha sıkı sarılıp, daha fazlasını istedi.

Eliza da onu öptü, dudaklarını aralayıp, kendini tamamen dokunuşlarına bıraktı. O anda tutku ve sıcaklık istedi,

aklını arzudan eritmesini, Kit Winter için hissettiği her şeyin anısını yakmasını istedi.

Kendini kırılğan bir çaresizlik içinde bu sarılma anına bıraktı. Kalbi daha hızlı çarpmaya, teni serin havaya rağmen ısınmaya başladı. Ama zihni tamamen ve kesin olarak kendine ait kaldı. Lance ustaca ve tatmin edici bir şekilde öpüyordu ve Eliza pek çok kadının, Lance'in dokunuşundaki uzmanlık karşısında şimdiye kadar yarı baygın halde kalacağından emindi. Öpücükleri harikaydı ama bir şey eksikti.

O, Kit değildi.

Eliza geri çekilerek, gözlerinden okunduğundan emin olduğu hüznü görmesin diye başını eğdi. "Çirkin bir şekilde cüretkar olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır, bence çok hoşsun," dedi, sanki nefesini toplamıyormuş gibiydi.

Öpüşmelerinin ardından mı böyle olmuştu?

O zaman Eliza, onu öpmemesi gerektiğini anladı, çünkü belli ki Lance, bu öpücükten Eliza'nın hoşlandığından daha çok hoşlanmıştı. Lance'e bakıp, gülümsemek için kendini zorladı.

Uygun yerleştirilmiş çalılar arkasından Kit, Brevard'ın Eliza'yı öpüşünü izledi. Dilinin ucuna kadar gelen öfke çılgınlığını bastırdı, ellerini o kadar sıkımişti ki eklemleri ağrıdı.

Kendine biraz zaman ayırıp, gece serinliğinde ferahlamak için dışarı çıkmıştı. Aynı zamanda Pynchon'un dul

markizi Marvella Belquirt ile arasına da fazlasıyla gerekli olan mesafeyi koymak istemişti.

Onunla flört etmeye hiç başlamamalıydı ya da en azından üç gece önce Nightons Balosu'nda, kütüphanede onu öpmemeliydi. Şimdi neyse ki ölmüş olan seksen yaşındaki kocasının tam tersi olan genç sevgililer edinmesiyle meşhurdur.

Kütüphanedeki divanda kollarını etrafına doladığında, birkaç öpücük ve hızlı tacizlerden daha fazlasına izin vereceğini biliyordu. Eteklerini kaldırıp, kendini onun sıcaklığında kaybetmek, hiçbir şey hissetmemesi gereken başka bir kadına karşı son zamanlarda yaşadığı öfkeyi ve akıl karışıklığını gidermek ne kadar da kolay olurdu.

Ama zihninde Eliza'nın adının fısıltısı bile tüm arzusunun sönmesi ve tutkulu kaçamağın sonlanması için yeterli olmuştu.

Şimdi ise Eliza, Brevard'ın kollarındaydı ve öpüşüyorlardı!

Tam da söz verdiği gibi yeni yeteneklerini test ediyordu, Eliza. Brevard ilk miydi yoksa Eliza taliplerinden oluşan gruptan başkalarına da tatlı dudaklarını tattırmış mıydı? Maplewood'un onu öpmesine izin vermiş miydi? Ya da Vickery'nin?

İçinde bir yerlerde izin vermemiş olduğunu biliyordu, izin vermezdi. O gün Violet'in çalışma odasındaki tüm cesus konuşmalarına rağmen Eliza'nın kötü kız veya gelip geçici biri değil, iliklerine kadar bir hanımefendi olduğunu biliyordu. Brevard'ı öpüyorsa, onun için bir şeyler hissediyor olmalıydı.

Brevard ile Eliza ayrıldığında tahminleri doğru çıktı.

Brevard onu tutarken, Eliza başını eğip, gömleğinin ön kısmına koydu, sanki dengede kalmaya çalışır gibi. Öyleyse öpüşmelerinden bu kadar mı etkilenmişti ya da o kadar mı tutkusuna yenik düşmüştü de kendini toparlamak için süreye ihtiyaç duymuştu?

Sonra Brevard'a bakıp, gülümsedi, sanki Brevard'ın dokunuşu tüm dünyasını aydınlatmış gibi parlak ve büyüleyici bir gülümseme.

Kit, bu ana daha fazla tanıklık edemeyerek, başını çevirdi.

Gitmek istedi ama gidemedi, onu duyacaklarından ve izlendiklerinin anlaşılmasından korktu. Böylece onlar balo salonuna dönene kadar bekledi.

Sonra da yavaşça içeri girmek için hareketlendi.

Kit, yüzündeki teri silip, havluyu beklemekte olan uşağa doğru fırlattı. Uşak ustalıkla havluyu yakaladı. Soğuk bir limonata alıp, birkaç yudumda bitirdi.

Kit, kenara çekilen partnerine baktı. İri adam, boks salonunun duvarına yaslanıyordu, tam anlamıyla soluklanıyordu.

Bu sabah Jackson'ın adamıyla güzel ve uzun bir idman yapmışlardı. Farklı ayak çalışmaları ile ısındıktan sonra el çalışmalarına – yumruklar, vuruşlar, şaşırtmacalar, kontra vuruşlar – geçmişlerdi.

Herhangi birinin sinirli bir hal diyeceği durumda aptallık yaparak, bunu Kit'in yüzüne söyleyince, Kit de doğrudan idmana katılmıştı. Rauntların arasında durmadan daha da çok çalışarak, içine şeytan girmiş gibi bir hareketten diğerine geçiyordu.

Belki de bu konuda içime gerçekten şeytan girdi, diye düşünmüştü Kit, içinde fink atan şeytanları bir çift boks eldiveni ve sağlam bir rakiple defedebileceğini umarak. Ama başarabildiği tek şey bedenini terletmek ve rakibini yormaktı. Nihayet ne yapmakta olduğunu, karşısındaki adamın durması gerektiğini ama Kit ya da Jackson tarafından söylenmediği sürece duramadığını fark etti.

O yüzden Kit durdu.

“İyi raunttu, Jones,” dedi Kit. “Hadi git de temizlen.”

“Teşekkürler, lordum.” Jones başıyla bitkin bir şekilde selamlayarak, idman salonundan çıktı.

Kit, düzgün bir ahşap bankın üzerine çökerek, dirseklerini dizlerine koydu. Sabahki çalışmalarına rağmen yorgun olduğu söylenemezdi, bastırılmış enerji hâlâ kaslarında ve damarlarında elektrik akımı gibi dolaşıyordu. Jackson'dan fazla enerjisini alması için bir dövüş partneri istemeyi düşündü ama salon çok yoğun olduğundan, başına iş çıkarmak istemedi.

Dolu bir nefes vererek, bugün için bu kadar yeterli olacağını düşündü. Belki de Mars ile çok kalabalık olmayan parklardan birine gidebilirdi. Green Park'a veya hatta biraz daha uzaklaşmak isterse, yönetimi atına bırakıp, Richmond Parkı'na bile gidebilirdi. Hızlı bir sürüş, zihnini temizlemek için ihtiyacı olan tek şey olabilirdi.

Tam ayağa kalkmıştı ki odaya Brevard girdi. Brevard'ın açık yakalı beyaz, keten gömleği ve hafif bol taba rengi pantolonu ile kıyafeti Kit'inkinden çok da farklı değildi. Gerçi Kit, gömleğini çıkaralı çok olmuştu. Terle ıslanan kumaşların tenine yapıştığında yarattığı histen nefret ederdi.

Brevard onu görünce yanına geldi. "Winter, iyi sabahlar." Elini uzattı.

Kit de elini sıktı, hızla ve normalden daha sıkı.

"Gördüğüm kadarıyla bu sabah çoktan birkaç raunt yapmışsın," dedi Brevard, Kit'in hâlâ teninde olduğunu bildiği birkaç ter damlasını gözüyle işaret ederek.

Kit başıyla onayladı. "Sadece idman yaptım gerçi, ringe çıkmadım."

"Benim daha ısınmam gerek ama iyi bir maç bekliyorum."

İyi bir maç. Burada oturmuş, iyi bir maç beklemiyor muydu? Yumruklayabileceği yeni birisi? Fazla enerjisini olduğu gibi boşaltabileceği sağlam bir rakip? Jackson'ın kendi bile daha iyi bir rakip olamazdı – hele ki Kit'in Jackson'ı yere sermek gibi bir niyeti yokken.

Brevard'ın, Eliza'yı öperkenki hali gözlerinin önünden geçti. *Eski dost olsun olmasın*, diye düşündü, *bundan zevk alacağım*.

"Neden o maçı birlikte yapmıyoruz," diye önerdi Kit, "tabii sen hazır olduğunda. Yanlış hatırlamıyorsam bana bir maç sözün vardı."

Brevard şaşkın bir ifadeyle baktı. "Bugün mü yani?"

"Evet, bugün. İkimiz de buradayız. Neden bekleyelim ki?"

"Bugün senle dövüşmek çok haklı olur mu bilmiyorum. Çok sportmence gelmiyor."

"Ah, neden ki?" Kit kollarını göğsünde birleştirdi.

"Yani sen geleli epey olmuş, çalışmış, idman yapmışsın, ama ben yeni geldim. Ben daha yorgun olmadığım için haksız bir rekabet olur gibi geliyor."

"Hiç alakası yok. Jackson'a müsait bir rakip var mı diye

sormak üzereydim zaten. Bugünkü ilk rakibimi biraz yorunca, az soluklanması için göndermek durumunda kaldım."

Brevard uzun bir süre düşündü. "Eminsen–"

"Tabii ki eminim. Sen ne zaman hazır olursan, ben hazırım."

Brevard odanın diğer ucunda rutin çalışmalarını yaparken, Kit de kaslarını sıcak tutmak için birkaç esneme hareketi yaptı. Kit, beklenti içinde heyecanlandı. Yardımcı çocuklardan biri, eldivenlerini tekrar giydirirken, sabit durmakta zorlanıyordu. Eldivenlerini giydikten sonra, bir yumruğunu sertçe diğerine indirip, etkisini kollarında hissettiğinde gücün verdiği muhteşem hazzın tadını çıkardı.

Ah, evet, bundan kesinlikle zevk alacağım.

Sonra Brevard karşıdan gelip, ringe çıktı. Kit de ardından gitti, rahat bir aşinalıkla boks alanına fırladı. Burası onun bölgesiydi ve bunu nasıl değerlendireceğini gayet iyi biliyordu.

Odanın genelinde çeşitli idman maçları durmuş, beyefendiler ve halk tabakasından kişiler, maçı izlemek üzere etraflarında toplanmıştı. Havlu tutan çocuklar maçı görmek üzere kalabalığın arkasından küçük maymunlar gibi eğilip bükülerek öne geçti. Emekli şampiyon, Gentleman Jackson bile rekabeti görmek için gelmişti.

Ringin içerisinde Kit ve Brevard, centilmenlik çerçevesinde eldivenlerini birbirine değdirdikten sonra maç başladı.

Kit geriye doğru çekildiğinde, hemen eldivenlerini kaldırıp, hazır bir halde beklemeye başladı. Rakibini inceleyip, Brevard'ın ilk hareketinin ne olacağını anlamaya çalışarak, ölçüp, biçerek, yavaşça çember çizdi.

O hareket, bir saniye sonra kaburgalarına doğru bir yumruk oldu. Kit ise hazırlıklıydı. Darbeyi geri savurmak için kollarını sıkıca göğsüne bastırdı. Bir yumrukla karşılık verdi, Brevard'ın çenesine gelen sert bir aparkat attı. Eldivenlerin tene değmesiyle çıkan sesi duydu, Brevard'ın başı hızla yana döndü.

Vikont kafasını salladı, belli ki yumruk beklediğinden daha sertti. "Sert yumruğun olduğunu duymuştum, Winter. Şimdi anlamış da oldum."

"Ne? O ufak dokunuş mu?" Kit olduğu yerde sekerek, kollarını salladı. "Bir kez daha denemeye hazır mısınız?"

Brevard bakışlarında belli belirsiz bir ürkeklikle gözlerini Kit'e dikti. "Bu dostluk maçı, değil mi?"

"Başka ne olacaktı? İkimiz de beyefendi değil miyiz?"

Vikontun bakışları normale döndü. "Çok haklısın. Hadi devam edelim."

Eldivenleri harekete geçmek üzere havada, birbirlerinin etrafında döndüler. Kit, Brevard'ın kendisine, kendi zamanı ve kendi hızıyla gelmesine izin verdi. Bu kez geldiğinde Kit hiç zorlanmadan yumruklarını karşılayıp, durdurdu. Karşısındakinin onu istediği yere çekmesine olanak tanıyarak, bekledi, iki seri vuruş ve kontra vuruşu daha savurdu.

Sonra doğru zaman geldi. Bir ve iki ve doğrudan Brevard'ın kaburgalarına. Vikont geri çekildi, içgüdüsel olarak dirseklerini çektiğinde artık çok geçti. Darbelerin canını muhtemelen yakmış olduğunu biliyordu Kit, ama bir şey kıracak kadar da sert değildi.

Kit gülümseyerek, birkaç adım geriledi. "Sağını korumalısın, dostum. Apaçık duruyordun."

Kit'e delip geçen bir bakış daha atarken, Brevard gözle-

Geceyarısı Tutkusu

rini kıstı. "Aklımda tutarım." Duraksadı. "Winter, seni incitmek istemediğimi biliyorsun."

"Ne kadar asilce!" Kit, dişlerini gösterdi. "Sanırım bu, maçı kazanmamı çok daha kolaylaştırır."

Sessizleşip, bir çember daha çizerlerken, rastgele yumruklar ve vuruşlar savurdular. Brevard birkaç kez temas etmeyi başardı, gerçek darbelerden çok arı sokmasına ben-zeyen hafif, gelip geçen vuruşlar. Vikont, ritmini tutturduğunda, yaklaşarak, Kit'in karnına nefesini kesen sert yumruklar indirdi. Kit, kendini toparlamak için geri çekildi, bir darbe daha gelmesin diye diyaframını korumak üzere ellerini kaldırdı.

Zaman bittiğinde, iki adam da dinlenip, sıvı almak için ara verdi. Kit, yüzünü kurulayıp, ağzındaki kuruluğu limonlu sudan birkaç yudum alarak giderdi. Nefesi ve gücü geri geldiğinde, ringin ortasındaki yerini aldı. Yeni bir raunda hazırды.

Birkaç saniye geçmeden, Brevard'a gidip, seri, çekiç gibi inen yumruklarla sert bir şekilde vurdu. Brevard, bir yandan kendini korumaya diğer yandan da karşılık vermeye çalışarak, tepki verdi. Ama başarılı darbeyi indiren, Kit oldu. Yumruğu Brevard'ın yanağı ve burnuyla buluştu.

Brevard'ın burnundan kan geldi. Gömleğinin koluyla sildi.

"Affedersin. Bu fazla sert oldu," dedi Kit, sesinde hiçbir pişmanlık ifadesi olmadan.

"Bu maç tamamıyla sert. Bir sorun mu var?" diye sordu vikont, sadece Kit'in duyabileceği bir ses tonuyla. "Seni tanımasam, kan peşinde olduğunu düşüneceğim. Ne tesadüf ki onu da aldın."

Kit omuz silkti. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Hadi, Brevard. Dövüşelim artık."

Vikont başını salladı. "*Tam olarak* ne için dövüştüğünü söylemediğin sürece olmaz. Bu sadece bir idman maçı değil."

"İdman yaptığım fikrine nereden kapıldın?"

Kit, tekrar üzerine geldiğinde, kaburgalarına bir iki darbe daha indirmeden az önce Brevard eldivenlerini kaldırdı. Kit, değişen ritimlerde devam etti. Önce üç yumruk, ardından iki, sonra tekrar üç, beklenmedik seriler halinde ve farklı hızlarda atılan yumruklarla, karşısındakinin dengesini kaybettirmeye ve sadece savunmada kalmasını sağlamaya çalışıyordu.

Raunt bitene kadar Kit'in ciğerleri hava için kıvranır hale gelmiş, teni terden sıırıslıkm olmuştu. Brevard'ın da daha iyi bir halde olmadığını gördü; teni kızarmış, hava alabilmek için göğsü inip, kalkıyordu. Kol ve bacak kasları titrerken, Kit, hafif bir yorgunluğun bedenini sarmaya başladığını hissetti. Ama ciddi veya üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi, hâlâ rekabetin verdiği canlılığı taşıyordu.

Ara sona erdiğinde, Kit ile Brevard bir kez daha ringin ortasına geldi, ikisini gaza getirmek için kalabalıktan sesler ve naralar geliyordu, belli ki bahisler oynanmıştı.

Kit birkaç vuruş yaptı, ardından vikont da aynılarını yaptığında, her ikisi de pek zarar görmemişti. Kit vuracak kadar yaklaştığında, vikont uzanıp, kaburgasını kıracak kadar sert bir şekilde sarıldı.

"Çıkar hadi ağzındaki baklayı," dedi Brevard, Kit'in kulağına. "Nedir bu hiddetin sebebi?"

"Bir kadın," dedi Kit.

"Hangi kadın?"
Kit kükreyerek, Brevard'ın kollarından kurtulup, birkaç dönüşte saldırdı.

"Off." Vikont öne eğilip, kollarını acıyan beline doladı. Kit, duyulma riskini göze almayarak, yaklaştı. "Dün gece bahçede kur yaptığın kadın."

"Oh." Brevard'ın mavi gözleri büyümüşü ki Kit, karnına çifte yumruk indirdi. Vikont geriye doğru sendelese de düşmeden durmayı başardı.

Brevard darbeyi savurarak, ileri atıldı. "O senin için bir arkadaş, hatta neredeyse kardeş gibi biliyorum ama merak etmene gerek yok."

Kit tekrar saldırdı.

"Niyetim ciddi," dedi vikont, Kit'in yumruklarını savurken fazla çaba harcamıyordu.

"Bana pek ciddi görünmedi." Kit bir yumruk daha indirdi.

"Ama öyle. Zamana ihtiyacı olabilir ama ben ona evlilik teklif etmeyi düşünüyorum."

"Ne?" Kit'in ağzı açık, kolları havada asılı kaldı.

Kit, beyninin derinliklerinde bir yerde Brevard'ın yumruğunun ona doğru gelmekte olduğunu gördü ama eldivenlerini zamanında kaldırmak için bir şey yapamadı. Darbeye tamamen açıkken, yumruğu yüzüne yedi.

Başı döndü, yanağında ağrının patladığını, gözlerinin önünde küçük parıltıların uçtuğunu hissetti. Gözlerini kırptırıp, sallandı, sonra da ona çok ama çok uzun bir zamanmış gibi gelen bir sürede devrildi. Sonunda yere düştüğünde ahşap döşeme sarsıldı. İnledi, bedeni ani tek bir acı haline büründü.

"Winter, iyi misin?"

Gözlerini kırıştırarak, yukarı baktığında Brevard'ın en-dişeli yüzünü tepesinde gördü.

Ne tuhaf, diye düşündü. Brevard neden dönüyor?

Bir başka adamın eli, yarım yamalak olan görüş alanına girdi, yüzünün zarar görmemiş yanına hafifçe vurdu.

"Hey, lanet olsun, yeter ama!" diye şikayet etti Kit, bir yandan kurtulmaya çalışarak. Kit, uyku sersemi gibi bir bulanıklık halinde diğer adamın Gentleman Jackson olduğunu fark etti.

Jackson, kalabalığa seslenmek için başını kaldırdı. "Bir şeyi yok."

Mırıltılar ve sesler havada yükseldi.

"Onun üzerine iki sterlin yatırmıştım."

"Hepsinin canı cehenneme, Winter ilk defa yere düştü."

Artık eldivenlerini çıkarmış olan Brevard, Kit'in ayağa kalkması için elini uzattı. Kit, ancak o zaman yere düşmeden önce vikontun neyi itiraf ettiğini hatırladı.

Brevard, Eliza ile evlenmeyi düşünüyor?

Kit'in rengi soldu ve bir anda kusma isteği hissetti. Kendini toparladı – başa alınan darbeden, dedi kendi kendine. Sallanarak, yorgun gözlerle vikonta baktı.

"Brevard," diye mırıldandı. "Görünüşe bakılırsa bu raundu kazandın."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eliza'nın ilk defa öğleden sonra için bir planı yoktu. Bu gece, konukların operanın o dönem divasının yükselen soprano sesini dinleyeceği Fitzmarionlardaki müzikale gidecekti. O zamana kadar Eliza içinden ne geliyorsa yapmakta özgürdü ve içinden kitap okumak geliyordu.

Violet ile çocukları sabahın geç saatlerinde ziyaret ettikten sonra komodinden okumakta olduğu kitabı almak için yatak odasına dönmüştü. Tam odaya girmek üzereyken, ayak seslerine döndüğünde Kit'in koridordan geldiğini gördü.

"İyi günler," dedi Eliza.

Kit'in adımları yavaşladı ve selamlamak üzere elini kaldırdı. "Eliza."

Kit geri çekildi, en azından Eliza öyle gördü, doğrudan Eliza'nın gözlerine bakamıyordu. Hatta yüzünü tuhaf bir açıyla tutuyordu, sanki Eliza'nın görmesini istemediği bir şey varmış gibi. Yanından geçmek üzere yaklaştığında, daha iyi görme fırsatı buldu Eliza da.

"Kit!" dedi nefesini tutarak. "Ah, aman Tanrım, ne oldu sana böyle?"

Kit'in isteksizliği aşikar olsa da durup, derin bir nefes

verdi. Tekrar çekinerek, dikleştirdi ve Eliza'nın gözlerine baktı. "Bir şey yok," diye mırıldandı.

Eliza elini uzatıp, çenesini avucuna aldı, yarayı görecektir şekilde başını çevirdi. Karadutlu pasta kadar mor ve acıdığı her halinden belli bir çürük vardı sağ yanağında, dışı ise ufak bir şekilde açılmış ve kabuk bağlamıştı.

"Bir şey var işte!" dedi sinirli bir ifadeyle. "Ne oldu sana, Tanrı aşkına?"

"Spor yaparken oldu, ciddi bir şey yok. Gardımı korumam gereken bir zamanda indirdim."

"Dövüştün mü yani?"

Kit'in spora olan düşkünlüğünü biliyordu, Angelo'nun Eskrim Akademisi'ne ve hemen yakında meşhur Bay Jackson'ın sahibi olduğu boks merkezine gidiyordu.

"Aynen öyle," diye onayladı Kit.

Eliza alnını buruşturdu. "Sonuç buysa, adil bir dövüş olmamışa benziyor."

"Adildi. Sen merak etme."

"Nasıl etmem, baksana nasıl yaralanmışsın? Tıbbi bakıma ihtiyacın var. Gidip, doktor getireceğim."

Kit başını sallayınca yüzünü ekşitti. "Öyle bir şey yapmayacaksın. Kaygını anlıyorum ama şarlatanın tekinin beni elleyip, dürtmesine izin vermeyeceğim. Daha beter yapar her şeyi."

Eliza ısrar etmeyi düşündü ama tüm yakarışlarının boşa gideceğini bilecek kadar iyi tanıyordu Kit'i. "Doktora görünmeyeceksen bile en azından bırak da ben ne yapabilirim bir bakayım. Daha beter olmadan yarayı iyileştirmek için lapa kullanabiliriz. Odamda bitkisel ilaçlarla ilgili bir kitap var. Gel, ben tarifi ararken sen de otur biraz."

Kit'i yatak odasına davet etmenin uygunluğunu düşünmeyecek kadar telaşlı bir halde, koca elini tutarak, odasına çekeledi.

"Abartmaya gerek yok," dedi Kit. "Yıllardır bundan kat kat fazlasını görüyorum."

Eliza kibarca homurdanarak karşılık verdi. "Öyleyse bile, daha önce sonuçlarını görmediğime sevindim. Otur şimdi." Yatağının neredeyse yanındaki bir sandalyeyi gösterdi.

Kit, itaatkar bir ifadeyle omuz silkerek, gidip, gösterilen sandalyeye oturdu.

Yarası acımıyormuş gibi davransa da acıdan yüzü zonk-luyordu. İnlememek için kendini tutarken, Eliza'nın krem rengi ve mavilere boyanmış, huzurlu kadınsı odasında koşuşturmasını, köşede duran kitaplığa gidişini izledi.

Elinin altında küçük, özel bir kütüphane olan Eliza Hammond'a güven, diye düşündü Kit. Gülümsedi ve daha gülümserken, acı içinde buna pişman oldu.

Sessizce Eliza'nın birbiri ardına kitapları çekişini izledi. Sayfaları karıştırıp, vaat ettiği bitkisel iksiri ararken bir yandan da mırıldanıyordu. Birkaç dakika sonra döndü. "İşe yarayacağını düşündüğüm birkaç karışım buldum ama asıl istediğimi bulamadım. Neden bilmiyorum ama doğru kitabı bulamıyorum." Tırnağını kitap raflarından birinde gezdirerek, içini çekti.

"Belki de yerine koymamışsındır," dedi Kit.

Eliza şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Zaten gördüğün gibi etrafta birkaç kitap var."

Gerçekten de vardı. Pencerenin yanındaki sandalyede

üst üste konulmuş kitaplardan oluşan yüksek kuleyi ve komodininin bacakları arasındaki diğer kitapları fark etti.

“Belki bunlardan birisidir.” Kit, yerdeki kitapları gösterdi.

Eliza başını salladı. “Onlar genelde zevk için okuduğum kitaplar. Onlardan biri olamaz.”

“Peki ya şunlar? Bazen ben notları falan sonra nereye koyduğumu hatırlamak kolay olsun diye komodin çekmecelerime koyarım, gerçi daha sonra ihtiyacım olduğunda daha fazla ararım ama. Belki sen de benim gibisindir ve sadece unutmuşsundur.” Kit, hızla çekmeceyi açtı.

Çekmecede, yeşil deri ile bağlanmış, ince bir kitap buldu. “Burada bir şey var,” dedi, kitabı kaldırarak. “Bu mu?”

Havada dehşet dolu bir soluk dondu kaldı. “Hayır! Onu yerine koy.”

Kit, şaşkın bir ifadeyle baktı, yüzündeki panik ifadesi karşısında şaşırılmış, gözleri misket gibi kocaman ve yuvarlak bir hal almıştı. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Ellerini uzatmış şekilde, ona doğru koştu. “O kitap değil.”

“Emin misin?” Kapağını görebilmek için ilk sayfayı açtı. *Albanino'nun Pozisyonları*. Tıbbi bir kitap olabilir.”

“Değil, o... lütfen ver onu.” Sesi titrek ve çaresiz çıktı.

“Neden? Ne ki bu?”

İçgüdüsel olarak uzak tutma oyunu oynamaya karar vererek, kitabı ulaşamayacağı bir yere kaldırıp, kitabın ortasından bir sayfa açtı. Birkaç saniye sonra ağzı açılmış, gözleri büyümüş halde, önündeki resme şapşal bir ifadeyle bakakaldı.

“Tanrı aşkına!”

Biraz daha baktıktan sonra sayfayı çevirdi, bu kez karşıdaki şehvetli resmi anlamak için, tabloya farklı bir açıdan bakmak üzere kitabı çevirmek zorunda kaldı.

“Nereden buldun bunu?” diye sordu, Eliza’ya inanamıyormuş gibi bakarak.

Eliza saçlarının dibine kadar ıstakoz gibi kızarmış, konuşmak üzere dudaklarını araladı ama ses çıkaramadı. Gözlerini sıkıca kapayarak, yutkundu ve kafasını salladı.

Kit birkaç sayfa daha çevirdi, şiirlerden birini okumak için durdu. Dudakları seğirdi. “Sanırım bu eğitim amaçlı bir kitap. Senin eşyaların arasında bulmayı beklemediğim türden bir şey.”

Eliza’nın gözleri açılıverdi.

“Senin gibi iyi yetiştirilmiş bir kız nasıl olur da çekmesinde böyle müstehcen kitaplar tutar?”

“Kitap. Sadece bir kopya var,” diye çıkıştı Eliza.

“Peki bu *tek kopyayı* nasıl edindin?” Kitabı kapayıp, Eliza’ya doğru salladı.

Eliza’nın yanakları daha da hararetle yanmaya başladı.

“Ben... şey...”

“Evet?” diye teşvik etti ağır ağır konuşarak.

“Söylemesem daha iyi.”

“Söylemek istemeyeceğini biliyorum ama meraklı bir tip olduğumdan sen itiraf edene kadar rahat etmem. O yüzden hadi dökül.”

Eliza bu açık seçik kitabı nerede buldu? diye düşündü. Bir arkadaşı mı vermişti? Bu genelde erkeklerin elden ele dolaştırdığı türden kitaplardandı – Oxford’daki günlerinde benzerlerini görmüştü – şehvet meraklısı arkadaşlarının arasında gizlice elden ele dolaştığını biliyordu. Talip-

lerinden birinin Eliza'ya vermiş olması mümkün değildi herhalde?

Şöyle bir düşününce, kaşları korku dolu bir düğüm içinde kalktı.

Eliza duyulabilir bir şekilde içini çekti. "Pekala, ama bende olduğunu o kadına söyleyemezsin."

Kadın. Kit bir an rahatladı. En azından gizemli kişi bir kadındı. "Hangi kadına?"

Eliza uzun bir süre tereddüt etti. "Violet."

Bir anda şaşkınlık şimşek oldu çaktı. "Ne! Yani bu kitap Violet'in mi?"

"Evet, şimdi. Ama aslında Jeanette'ten geldi. Violet'e hediye olarak verdi."

"Tanrım."

"Jeanette, Violet ve Adrian'ın hoşuna gideceğini düşünmüş—" Eliza yarıda bıraktı, yüzü tekrar kızardı, olgun bir domates kadar kırmızıydı şimdi. "Neyse, ne düşündüğünün önemi yok. Violet kitabı reddetti, Jeanette da çalışma odasındaki çekmeceye bıraktı ve ... şey... yani..."

"Sen de aldın?"

Eliza başıyla onaylayınca, Kit kahkahaya boğuldu, birkaç dakika sonra ise yanağına saplanan acıyla inliyordu.

Eliza'nın utanç içindeki bakışları, kaygılı bir hal aldı. "Ah, canın acıyor, değil mi? Senin o karışıma ihtiyacın var, biz burada oturmuşuz teferruatlara takılıyoruz."

Kit elindeki ince, yeşil kitabı kaldırdı. "Bu kitaba *teferuat* demezdim ben."

"Her neyse, yüzündeki o yara için bir şeye ihtiyacımız var," dedi Eliza, konuyu değiştirmeye çalışarak. "Yanağın

şimdi geldiğin zamana göre daha çok şişmiş görünüyor. Ben bir mutfağa gideyim de bir şeyler hazırlayayım."

"Daha önce de söyledim, idare ederim."

"Ha-hayır, otur. Bekle. Lütfen." Kitap raflarına doğru gidip, bitkilerle ilgili bir kitap aldı. Gitmek için fazlasıyla aceleci bir hal içinde, kapıya yöneldi. Kit'in yanından geçerken, bakışları huzursuz bir tavırla hâlâ elinde tuttuğu ince kitaba kaydı.

"Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

Kit kafasını salladı. "Hayır. Bu aramızda sır olacak."

"O zaman, lütfen o kitabı çekmeceye geri koyar mısınız?" diye sordu.

"Aslında el koymam gerekir ama bu da at çoktan çıkıp gitmişken, ahırın kapısını kapamak gibi olur." Eliza'ya alaycı bir tavırla tekrar bakarak, kitabı yerine koyup, çekmeceyi kapadı.

Eliza'nın omuzlarındaki gerginlik az da olsa hafifledi. "Hemen döneceğim."

"Keyfine bak," diye seslendi Kit ama Eliza bir grup ufak köpek, ayaklarını ısırmışçasına hızla kapıdan çıkıp gitmişti. Yeni keşfi karşısında hâlâ süren şaşkınlığı ile, başını sallayarak, tekrar oturduğu koltuğa gömülüp, ayaklarını bileklerinde birleştirdi.

Yanakları kandil yağına batırılıp, tutuşturulmuş gibi alev alev, göğsüne sıkıca bastırıldığı şifalı bitkiler kitabıyla Eliza koridorda hızla yürüdü. Az önce olanları durup düşünürse kendini bir çaresizlik yumağı içerisinde bulacağını biliyordu.

Ah ne büyük rezillik, ne utanç verici bir durum! Kit'in yüzüne bir daha nasıl bakacaktı? O rezil kitap aklına gelmeden Kit'in gözlerinin içine nasıl bakabilirdi? Kitabı bu-

lup da açınca, tüm o edepsiz resimleri gördüğünde yüzünde oluşan ifadeyi nasıl unutacaktı?

Yine de Kit'in ilk anki şoku atlatması için zamana ihtiyacı olduğunu kabul etmesi gerekti. Tahmin edebileceği gibi suçlayıcı bir tavrı yoktu. Violet bile durumu kabullenmekte zorlanmıştı ve kesinlikle Kit gibi kahkaha atmazdı, en azından o kadar çabuk.

Ama Tanrı bilir onun hakkında ne düşünüyordu? Muhtemelen korkunç, zevk düşkününü birisi olduğunu falan düşünüyor olmalıydı. Ah, neden şeytana uyup, o kitabı almıştı ki? Kitabın hâlâ masanın çekmecesinde olduğunu görünce dayanamayıp, daha dün dürtülerine boyun eğmişti. Hatta tekrar bakacak zamanı bile olmamıştı. Herkesin görebileceği komodine koymak ne büyük aptallık, diye kızdı kendi kendine. Ama kimsenin komodinun içine bakacağına ihtimal vermemişti.

Yardımcısı, Eliza'nın özel belgeleri ve eşyalarına son derece saygılı davrandırdı. Hatta, kitaplardan pek haz etmez, izlenmediğini düşündüğü zamanlarda kafasını sallayarak, ne kadar çok oldukları ve odanın her köşesini nasıl dağıttıkları hakkında mırıldanır dururdu. Yani yardımcısı küçük, yeşil kitabı bulsa bile, aklına bir şey gelmez, muhtemelen içine bile bakma isteği duymazdı.

Kit ise tam bir meraklı olduğundan, her zaman bir göz atardı.

Kendini biraz kötü hissetse de Kit'in yarasını iyileştirme sözünü yerine getirme azmiyle, Eliza mutfığa gitmek için kendini zorladı. Belki de bitkisel ilacı karıştırıp, ısıtma işi aklını dağıtmaya, ne kadar küçük düştüğünü unutmaya yardımcı olurdu.

Eliza'nın yatak odasında ise Kit az önce olanları düşünmeden edemiyordu.

Bir zamanlar utangaç ve içine kapanık olan Eliza Hammond'ın içinde böyle şeyler gizlediğini kim tahmin edebilirdi, diye düşündü? Kim onun böyle müstehcen bir kitaba baktığında dehşete düşmeyeceğini tahmin edebilirdi? Ama belli ki Eliza kitabı alıp, boş zamanlarında şehvetli resimlere göz atabilmek için odasında saklamıştı.

Kasıkları hareketlendi; öpüşme derslerini, eğitimsiz dokunuşları ve okşamalarının lezzetli tutkusunu hatırladı. Evet, Eliza tutkuluydu. Olmasaydı da doğru derslerle olabilirdi.

Ona daha fazla aşk dersi vermek ne büyük zevk olurdu, diye düşündü. Ama hayır, böyle düşünmemesi gerekirdi. Böyle tehlikeli işlere girmeme konusunda daha önce kendini uyarmamış mıydı? Ama doğasının bu noktalarını keşfetme merakındaysa, başka bir adama yönelmez miydi?

Brevard'ı öptüğü anın görüntüsü gözünün önünden geçti. Görüntü karşısında yumruğunu sıktı ve dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü. Kahretsin, diye düşündü. Aşk sanatlarında Brevard'ın ona ders vereceğini mi düşünüyordu? Vikontun niyeti bahsettiği gibi hayırlı olsa bile böyle bir talebi kabul eder miydi? Brevard'a biraz bile umut verse neden karşı koysundu ki? Gençliğinin baharında bir kız değildi Eliza. Hâlâ bekar ve tecrübesiz bir kız olsa da yirmi üçünde gayet cazip bir dişiydi.

Ayak sesleri koridorda yankılandığında bu düşüncelerle boğuşuyordu.

Eliza, elinde sade, mavi porselen bir kase, kolundan sarkan havlu ile odaya girdi. Yanına gelirken ya da ilacı komo-

dinin üzerine koyarken, onunla göz göze gelmediğini fark etti.

“Başını geriye at, lütfen,” diye mırıldandı.

Kit, hiç ses çıkarmadan itaat ederek, başını yüksek kol-
tuğun arkasına yasladı.

Bir hemşire kadar etkili bir tavırla, Eliza damlama ihti-
maline karşı, havluyu çenesinin altına ve omzunun üzeri-
ne koydu, sonra da kaseden ilaç aldı. “Birkaç dakika biraz
sıcak gelebilir ama sıcaklık acıyı alır ve sertliğini azaltır.
Berenin morluğunu biraz geçirmesi için daha sonra odana
bir dilim biftek getirmelerini söyledim. Eti de en az yarım
saat yüzünde tut.”

“Bifteği pişmiş ve porto şarabıyla ikram edilmiş almayı
tercih ederim,” diye şakalaştı Kit.

“Midendeyken yaralarını iyileştirmez. Şimdi kapa göz-
lerini.”

Kit gözlerini kapadı, Eliza birkaç saniye sonra keten bir
torbayı yüzünün bereli tarafına koyduğunda derin bir nefes
aldı.

“Ne var içinde?” diye sordu.

“Hardal tohumu ve dövülmüş ısırgan otu ile birkaç şey
daha. Violet, bu tür durumlar için iyi bir bitki dolabı depo-
lamış.”

Kit homurdandı ama ilk acı dindikten sonra tüm tenine
oradan da kaslarına yayılan hoş sıcaklıkla rahatladı.

“Daha iyi misin?” diye sordu Eliza, sesi bir kuş cıvıltısı
kadar nazikti.

“Hımm, evet.”

“İlacın yerini sabitlemek için birkaç gazlı bez daha getir-
dim. Sen bunu yüzünde tut, ben hemen geleceğim.”

Eliza hafifçe yer değiştirdiğinde, bacağının yanı Kit’in
baldırına süründü. Eliza’nın gösterdiği şekilde yukarı doğ-
ru uzanıp, ilacın üzerine elini koyduğunda, Eliza’nın eli
arada kaldı. Ama Eliza’nın hemen elini çekivermesine izin
vermek yerine, bir süre daha tutup, parmakları ile bileğini
kavradı.

Kit gözlerini açtığında, göz göze geldiler. “Hâlâ kitap
konusunda utanıyorsun biliyorum ama buna hiç gerek
yok.”

Eliza çekinerek, bakışlarını kaçırdı. “İyiym ben.”

“Utaniyorsun,” dedi Kit, “ve hiç gerek yok. Merak insan
doğasının bir parçası, tıpkı arzu ve şehvet gibi duyguların
da olduğu gibi, hepsi son derece normal ve doğal, kadınlar
için bile.”

Eliza’nın bakışları Kit’e kaydı, sonra tekrar başka tarafa
baktı. “Unutalım hadi.”

“Deneyebiliriz ama dürüst ve açık olmak daha kolay. Bu
aralar senle ben rahatız, değil mi?”

“Evet ama—”

“Ama yok, örtbas etmek yok.”

“Gazlı bezi getirmeliyim.”

“Getirirsin. Önce bir şeyi bilmek istiyorum. Geçen gece
Brevard’ı bahçede öptüğünde hoşuna gitti mi?”

Eliza sıcak bir maşayla kısıtılmış gibi yerinden fırladı.
“Ne!”

“Sizi gördüm. Nasıldı?”

Eliza elini çekmeye çalıştı ama o çabaladıkça, Kit daha
da sıkı tuttu. “Nasıl olduğu seni ilgilendirmez,” diye cevap
verdi.

“Benimkinden daha mı iyiydi? Yoksa daha mı kötü?”

Bana yapabileceğini söylediğin gibi bir deney yaptığını varsayıyorum.”

“Kit,” diyerek uyardı Eliza.

“Eliza.” Yarım ağızla gülümsedi.

“Şey... O... evet, beni öpmesine izin verdim. Ve evet, nasıl bir his olacağını merak ettim. Suç değil.”

“Suç olduğunu söylemedim. Yani? Nasıldı?”

Eliza uzun bir süre duraksadı, belli ki konuşsa mı konuşmasa mı karar vermeye çalışıyordu. “İyiymi.”

“İyi mi? Muhteşemmiş gibi gelmiyor kulağa.”

“Çok iyiydi. Hatta güzel.”

“Güzel, hımm?”

Kit *güzel* kelimesinin kulağına hoş gelip gelmediğine karar veremedi, sıradan veya olağanüstü, her anlama gelebileceğinin farkındaydı.

Bileğini tutmaya devam ederek, yavaş ve uzun süren bir hareketle başparmağını avucunun içerisine götürdü. Eliza’nın titrek cevabı ve dudaklarının ufak ve gönülsüz bir solukta yine aralanması karşısında cesareti yerine geldi. Bakışları dudaklarının şekli ve dokusunda gezindi, tam açmış yaz gülleri gibi pembe ve ipeksiydi.

Ne yaptığını düşünmeden, bir elini Eliza’nın kalçasına götürüp, eline gelen nazik kıvrımlı yapıyla oynadı. “Benim öpücüğüm de *güzel* miydi?”

Eliza’nın bakışları karardı, gümüşü bir renk aldı. “Senin ki...”

“Evet?”

“Farklıydı.”

“Farklı?”

“Onunkinden. Ne açıdan olduğunu açıklayamam.”

“O zaman belki de hafızanı tazelemek için bir öpücüğe daha ihtiyacın var. Böylece daha verimli kararlar verebilirsin.”

Elini aşağıya doğru kaydırarak, poposunun dolgunluğunu avuçladı, yumuşak etini hafifçe sıktı. Birkaç saniye sonra Eliza’yı öne çekip, başını aşağı iterek, dudaklarını yakaladı.

Yanağına bastırılmış ilaca rağmen, görevin üstesinden gelecek kadar becerikliydi, ağzını öyle dolduruyordu ki Eliza’nın boğazından bir inilti geldi. Eliza’yı daha da yanına çekerek, kendini karmaşaya bıraktı, kokusu zihnini gölgeledi, dokunuşu yüzündeki tüm acıyı unutturdu ve bacaklarının arasında uyanan yeni acıya odaklanmasına neden oldu. Hesaplanmadık bir anda bir kıvılcımdan koca bir yangına dönüşebilecek bir ateşle oynadığını biliyordu, parçalarcasına bir öpücük daha alarak, Eliza’yı nazikçe kendinden uzaklaştırdı.

Eliza şöyle bir sallanıp, kendini sabitlemek için elini dayadı. “Tanrım.”

“Kesinlikle katılıyorum.” İlacı yanağından alıp, kenara koydu.

“Onu yüzünde tutman gerek,” dedi Eliza.

“Bence şimdi onsuz da idare edebilirim. Sana teşekkür ederim, artık daha iyi hissediyorum. Gerçi o kompresten çok, öpücüğün etkisi olabilir,” diye ekledi gülümseyerek.

Eliza’nın halihazırda kızarmış yüzü daha da kızardı. Kit ayağa kalkacakmış gibi davranınca, Eliza geri adım attı.

Kit ayağa kalktı. “Gitmem gerek. Sanırım odanda düşündüğümünden fazla zaman geçirdim, hele ki az önce olanlar düşünülürse.”

Eliza başıyla onayladı, gözlerinde hâlâ ufak da olsa arzu parıltısı vardı. “Ah, bu arada yarana çiğ bifteği koymayı unutma. Bereyi geçirip, daha hızlı iyileşmeni sağlar.”

“İlgin için tekrar teşekkür ederim, küçük cadı. Senin dileğin benim dileğimdir.” Kapıya doğru bir adım atıp, durdu. “Eliza.”

“Efendim?”

“Son bir şey daha. Merakın devam eder de, cinselliği denemek için herhangi bir arzu duyarsan, Brevard’a ya da başka bir talibine gitme. Günlük dersler için artık görüşmüyorduk ama ben hâlâ senin akıl hocamım.” Uzanıp, yanağının kibar kıvrımında parmağını gezdirdi. “Aşk konusunda daha fazla ders almak istersen, söylemen yeter. Ne öğrenmek istersen, öğretirim.”

Eliza’nın dudakları aralandı, gri gözleri bariz bir şaşkınlık içerisinde açıldı.

Kit son bir kez daha gülümseyerek, topuklarının üzerinde dönüp, kapıya doğru yürüdü. Eliza ise odanın ortasında kıpırtısız ve afallamış, donakaldı.

www.webcanavari.net

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Opera sanatçısının güzel sesi, ipek gibi bir meltemde uçan egzotik bir kelebek gibi büyüleyerek ve süzülerek odayı doldurdu.

Ancak Eliza, kusursuz notaları pek de duymuyordu, düşünceleri tıpkı Fitzmarionların balo salonundaki seçkin kıyafetleri içerisindeki kadın ve erkekleri bastırıldığı gibi arayı da bastırıyordu.

Aklında sadece Kit vardı.

Kit’in sözleri. Kit’in öpüşü. Kit’in inkar edilemez kıskırtıcı daveti. Şimdi, saatler geçmiş olmasına rağmen kalbi hâlâ merak ve utanç içinde kıpırdanıyordu. Kit gerçekten öyle mi söylemek istemişti? Gerçekten denemek istiyor muydu – Eliza ile? Gerçekten ona – dediği gibi – aşk dersleri vermek istiyor muydu?

Yatak odasındaki öpücüklerinin heyecanına bakılırsa, gerçekten istediğini düşünmeyi tercih ederdi. O gösterişli ve zarif Lord Christopher Winter’ın gerçekten onu arzula-yabileceğine inanamıyordu.

Fark edilmeden geçen onca yıl ve karşılıksız onca rüyadan sonra, kendini bir türlü inandıramıyor, Kit’in söylediklerini hayal ettiğini düşünüyor, komik bir budala olmayı

kesmesi ve bir an önce her şeyi aklından çıkarması için kendini uyarıyordu. Ama bunlar her ne kadar imkansız görünse de yaşadıklarını kendisi uydurmamıştı ve Kit'in yanağı ile çenesindeki bereler bunun kanıtıydı.

Öyleyse ne yapması gerekirdi?

Hiçbir şey yapmayıp, bir şey yokmuş gibi devam mı etmeliydi?

Ya da evet deyip, kışkırtıcı teklifini kabul mü etmeliydi?

Düşününce bedeni titredi, heyecandan ve başka bir şeyden, daha karanlık, ona en başta bu cesareti veren dürtülerden içi içine sığmıyordu. Ama Kit ile daha sıcak zevkler getirecekse ne güzel dürtülerdi onlar.

Ne kadar zevkten bahsediyordu ama? Kit'in ne kadar ileri gitmesine izin verirdi? Eliza ne kadarına cesaret edebilirdi? Hem Eliza'yı gerçekten istiyorsa da, diğer sevgilerine gösterdiği derinlikte tutku gösteriyor ve aynı ilgiyle arzuluyorsa, o zaman ne bekleyebilirdi ki?

Aralarındaki ilişki flört etmekten mi ibaret kalacaktı? Birkaç masum öpücük ve karanlıkta, sessiz köşelerde, aceleci ve oyunlu okşamalar, sadece cilveleşmek için miydi? Söylediği gibi sadece eğitmek için miydi?

Yoksa Eliza'ya olan bu ilgisi daha fazlasını, daha derinini mi getirecekti? Doğru adımlarla onu sevmesi mümkün olur muydu? Eliza'dan zaten hoşlanıyordu – bu konuda kendinden emindi – ama onu sevebilir miydi? Yeterince uğraşırsa, onu istemesini, en kolay ve mantıklı atılacak bir sonraki adımın kendini aşka bırakmasına neden olacak kadar ona ihtiyaç duymasını sağlayabilir miydi?

Peki ya evlilik? Aile? Tüm bunları hâlâ delicesine istiyordu. Onu yakalama umuduyla Kit'in peşinden mi koş-

malıydı yoksa güvenilir ve ulaşılabilir evlilik birlikteliği kurmak için araştırmalarına kaldığı yerden devam mı etmeliydi?

Başarısızlığa uğrama korkusu damarlarındaki kanı donduruyordu. Fakat bu riski alma fikrini asgariye indirse de tamamen vazgeçemeyeceğini biliyordu. Tıpkı bu Sezon için tüm korkularını ve çekingenliğini bir kenara bırakmaya karar verdiği gibi, muhtemel bedeli ne olursa olsun bu fırsatın peşinden gitmesi gerektiğini biliyordu.

Hem dürüst olmak gerekirse, Kit'ten daha fazla aşk derisi alma fırsatına nasıl hayır diyebilirdi? Yalnızca bir aptal veya buzlar kraliçesi böyle bir fırsatı reddederdi.

Tüm kaygılarına rağmen, gecenin geri kalanını herkesin beklentisini karşıladığı her halinden belli bir özgüvenle sonlandırmış ve dikkatinin dağınıklığını kimse fark etmemişti. Eve döndüğünde, pelerinini çıkarıp, uşağa teşekkürle benzer bir şeyler mırıldanarak uzattı.

Koridorda sesleri duyan Kit, sıkıcı ve tek kişilik bir kart oyunu dediği şeyle oyalandığı salondan çıktı.

"Bu yüzle," dedi, "tüm hanımları korkutma riskine girmektense evde kalmanın daha uygun olacağını düşündüm."

Violet, merhametle yaklaşıırken, Adrian, Kit'in kendini yine bir tartışmanın ortasına atmadığından emin olmak için onu çapraz sorguya aldı. Kardeşinin masum açıklamaları karşısında tatmin olunca, dördü birden, hafif bir akşam yemeği için oturma odasına geçti. Violet kısa bir süre sonra çocuklara bakmak için izin istedi. Adrian da ondan biraz sonra arkasından gitti.

Eliza ise kalıp, yavaşça çayını yudumladı. Kit'e bir bakış

attı. Uzun süredir onun yanında hissetmediği kadar gergin hissetti aniden kendini.

Şimdi sıra kendinde olduğundan ne diyeceğini bilemedi. "Nasıl hissediyorsun kendini?" deyiverdi, kendine bile titrek çıkmış gibi gelen yumuşak bir ses tonuyla.

Kit sessiz bir bakış attı, sonra da parmaklarını dikkatle bereli yanağına götürdü. "Senin tedavin olmasa olacağım kadar kötü değilim, sanırım."

"Çiğ eti kullandın mı?"

"Tam da söz verdiğim gibi. Sana kullanacağımı söyledim." Nazikçe gülümsedi.

Eliza'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, dolgun dudakları ve düzgün, beyaz dişlerinin göz kamaştıran görüntüsü karşısında atışları hızlanarak.

Kit konyağından bir yudum aldı.

"Kit?"

"Efendim?"

"Ben düşündüm de... dediklerin." Parmaklarını eteğinin kumaşında gezdirdi, pilileri olmamasına rağmen, parmaklarına doladı.

"Ne hakkında?" Kit'in gözleri yeşil ve altın mücevherler gibi parladı.

Şaka mı yapıyordu yoksa gerçekten emin değil miydi?

Eliza sesi fısıltı gibi çıkarken, titredi.

"Hani... Dedin ya... denemek... hani istersem."

Kit'in gözleri tekrar parladı. "Ah, tamam, o. Eee?"

Eliza'nın parmakları hızlandı. "Şey... ben..." Eliza ayak-kabılarına baktı, Kit'in gözlerine bakamıyordu. "Ben düşündüm ki... yani... ben..."

"Eliza. Bana bak."

Emri karşısında kendini zorunlu hissederek, itaat etti. "Utanma," dedi Kit. "Utanmana gerek yok, en azından benim yanımda. Benim yanımda asla. Şimdi ne söylemek istiyorsan, söyle."

Eliza derin bir nefes verdi, kasılmış boynu ve omuzlarını yavaşça rahatladı. Kit haklıydı, ondan utanmasına gerek yoktu, hele ki atmak üzere olduğu adımın yakınlığı düşünülürse, hiç gerek yoktu.

Eliza kendini ona bakmaya zorlayarak, gözlerine baktı. "Söylediklerini düşündüm ve evet, istiyorum."

Gözlerinin rengini aydınlatan parlak bir ışıkla, Kit'in gözkapakları hafifçe düştü. "Emin misin?"

Eliza başıyla onayladı. "Evet. Ne zaman başlayabiliriz?" Aniden nefesi kesildi.

Kit'in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hemen şimdi demek isterdim ama çok mantıklı olmaz. Sen bu gecelik odana çekil, ben de izleyebileceğimiz en iyi yolu düşüneyim."

"Oh," dedi Eliza, gururu biraz da olsa kırılmış bir halde. "Pekala." Bir dakika sonra ayağa kalktı.

Bir centilmenin yapması gerektiği gibi Kit de kalktı. Ama ne Eliza'ya yaklaşması ne yanağını avucunun içine alması ne de öpmek için eğilmesi nezaketendi. Kit'in dudakları yumuşakça dudaklarına değip de aynı anda hem nefesini kesip hem de tüm iradesini aldığı anda Eliza zevkten titredi. Kollarının arasında olduğu yerde, tamamen onun iradesi, onun emri altındaydı. Kit'e kendini bırakırken, gözkapaklarını kırıştıtararak kapattı.

Yavaşça ve isteksizce bıraktı Kit. "Seni bir süre idare etmesi için ufak bir tadımlık," diye fısıldadı Kit, parmak

uçlarıyla son bir kez, hafifçe yanağını okşayarak. "İyi uykular, küçük cadı."

Eliza bu gece gözüne uyku girmeyeceğinin bilincinde, titredi.

Tanrı aşkına, ben ne yapıyorum? diye düşündü Kit, Eliza gittikten sonra.

Eliza Hammond'ı baştan çıkarmaya tam olarak ne zaman karar vermişti? Böyle bir kararı mantıklı bir şekilde gözden geçirdikten sonra verdiğinden de emin değildi. Sadece içinden gelen bir dürtünün sonucu olarak ona aşk dersleri vermeyi teklif etmiş, o da kabul etmişti. Ama kabul ettiği için de biraz bile olsa üzgün olduğu söylenemezdi.

İçinde arzu kaynıyor, tüm duyuları o ufacık öpücüğün sonucu olarak uyarılmış şekilde kıvranıyordu. Ufacık bir öpücükten böyle bir sonuç doğuyorsa, gerçekten tutkulu bir an nelere kadir olmazdı.

Eliza'yı arzulamaması gerektiğini biliyordu. Adab-ı muaşeret ve akıl kanunları teklifini geri çekmesi ve ona ders falan olmayacağını söylemesi gerektiğini tembihliyordu. Ama ne zaman adaba uygun davranmıştı ki? Her zaman risk almanın hayatın tuzu biberi olduğuna inanmamış mıydı?

Eliza'nın elindeki o kışkırtıcı kitap da düşünülürse, kendisi de riske açıktı. Başka kime, nispeten masum bir zevk sunabilirdi ki? Şimdiki talip sürüsünün aksine en azından o gerçekten Eliza'yı umursuyordu. Her şeyin hafif ve oyun havasında kalmasına, bu derslerin olması gerekenden ileri gitmemesine dikkat edecekti. İkisi de bir süre keyif alacak ve daha sonra arkadaş olarak yollarına devam edeceklerdi.

Kendi kendine, Eliza ile yapmayı planladığı şeyin yıllar boyunca diğer pek çok kızla ettiği flörtlerden farklı olmayacağını söyledi. Birkaç kaçamak öpücük ve dokunuştan şimdiye kadar kimseye zarar gelmemişti, Eliza'ya ya da kendisine de gelmeyecekti.

Gerçekten, durumu bir düşündüğünde, aslında Eliza'yı koruyordu. "Deney" konusunda Eliza başka bir adamdan yardım isteseydi, adam kesin ondan faydalanmaya çalışabilir, onun art niyetsiz doğasını yanlış anlayabilir ve Eliza'nın çok geç olduğunu anlamasına kalmadan onu kullanabilirdi.

Peki ya Eliza ile evlenmek istediğini iddia eden Brevard?

Kit konyak kadehini dudaklarına götürüp, kalanını son ve keskin tatlı bir yudumda içti. Kadehini gürültülü bir şekilde koydu, diğer elini sıkıyordu.

Brevard'ı düşünmemeye karar verdi. Ensesinde aniden gerilen kasları gevşetmek için hafifçe esnedi. Eğer – ki bu ciddi bir eğerdi – vikont bekarlığa veda edip, Eliza'ya evlenme teklif ederse, o zaman düşünülmüldü. Zor elde edilmesiyle ünlü biri olarak, Brevard ilgisini kaybedebilir – ki daha önce yapmışlığı vardı – ve yeni denizlere yelken açabilirdi. Kit şimdilik yalnızca kendisine ve Eliza'ya yoğunlaşacak ve ne Brevard'ı ne de diğerlerini düşünecekti.

Carpe diem*, diye düşündü, eğitimini tamamladığından bu yana aklında kalan nadir Latince cümlelerden biri olduğunu pişmanlık içerisinde fark ederek. Ama bu cümleyi her zaman yerinde bulmuştu.

Dolayısıyla anın – ve Eliza Hammond'ın – tadını çıkarmak için bunu yapacaktı.

* Carpe Diem: Latince "Anı yaşa". (Çev. N.)

"Muhteşem bir parti, değil mi?"

Eliza kavalysesine gülümsedi. Genç yaşına rağmen tepesi açılmaya başlamış, kahverengi saçlı, hoş bir adamdı. "Evet," diye katıldı, "oldukça eğlenceli. Ev sahibemiz açık büfenin ortasındaki taze çiçekler ve canlı balık havuzu ile bu kez kendini aşmış. Gecenin konusu oldu."

"Biliyorum. Ben de hayran kaldım. Günümüz için tam bir mucize."

Eliza tekrar gülümseyip, adamın konuşmasına izin verdi. Neyse ki adam, sohbetle fazla katılmasını beklemiyor gibi görünüyordu. Dansları sona erdiğinde, Eliza'nın pistten inmesine eşlik etti. Döner dönmez etrafında ufak ama sadık talipli grubu toplandı.

Bond Sokağı tuhafiyecilerinden birindeki bir şapka vitrininde yuva kurmuş bir kuşun hikayesine gülerken, hemen yanında Kit belirdi.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye fısıldadı Kit kulağına.

Eliza kafasını kaldırıp, baktı. "Tabii ki, bir dakika." Hikayenin sonunu dinledikten sonra, diğer beyefendilerin şikayetle karışık şen ifadeleri arasında izin istedi. Kit'in siyahlar içerisindeki koluna girerek, peşinden gitti. Birlikte balo salonunun çevresinde yürümeye başladılar.

"Son üç günde epey sosyalleştin," dedi, "evde bile seni sadece önümden geçerken gördüm neredeyse. Not göndermek gibi bir yöneme başvurmaktansa doğrudan yanına gelip, seni hayranlarının arasından çekip çıkarmaya karar verdim."

"Üzgünüm. Son zamanlarda fazla meşguldüm, biliyorum."

"Önemli değil. Bu Sezon o kadar iyiydin ki çok talep ediliyorsun, nitekim biz de bunu umuyorduk." Kit duraksayıp, karşıdan gelen çiftten Eliza'yı çekerek, biraz mah-

remiyet sağladı. "Geçen geceki konu hakkında konuşmak istedim. Hâlâ ilgileniyorsun o konuyla, sanırım?"

Bir anda Eliza'nın ciğerlerinde hava kalmadı ve kendini Kit'in koluna dayamak zorunda kaldı. "Evet. Hâlâ ilgileniyorum."

Kit, içten bir ifadeyle gülümsedi. "Şimdi bahçeye gitsek olurdu ama gizlenmek istediğinde başına tuhaf şeyler gelebilir."

Gidebilirler miydi? diye düşündü Eliza. Ama o anda tecrübesi düşünülürse Kit'in böyle şeyleri iyi bileceğini düşündü. Dudağının kenarını ısırarak, kıskançlık fısıldayan iç sesini duymazdan geldi, kendi kendine en nihayetinde baştan çıkarmaya çalışacağı kızın kendisi olacağını hatırlattı.

"Ben dersimiz için biraz daha," diye devam etti Kit, daha kısık bir sesle, "rahat bir şeyler düşündüm, evde bir şeyler."

"Gece ikimizden birinin odasında mı yani?" diye fısıldadı Eliza.

"Yok, odalarımız fazla riskli ve şeytana uymaya fazla müsait. Üşengeç bir ikindi vakti daha çok işimize yarar. Belki bir gün herkes dışarı çıkarken, sen evde kalmak için bir bahane bulabilirsin. Beklenmedik bir baş ağrısı yüzünden yataktan çıkamamak gibi, mesela."

Tanrım, Eliza'nın aklına böyle bir şey hiç gelmemişti. Ne büyük yalancılıktı! Ne kadar leziz bir günahı! Nabzının bileklerinde hafif hafif atışını hissetti.

"Evet, böyle bir şey yapabilirim sanırım. Ama o zaman kesin yardımcım beni lavanta kompresleri ve sıcak bitki çayına boğar."

"O zaman bırak boğsun, sonra da hemencecik iyileştiğini söylersin."

“Ya sonra? Nerede buluşacağız?”

Kit’in delici ve derin bakışları Eliza’nın kilitlendi. “Gün içinde boş vaktin olduğunda genelde nereye gidiyorsun?”

“Kütüphaneye.”

“Aynen.”

“Ama biri gelirse bizi görmez mi?”

“Tavan arasındaki odaya saklanırsak göremezler. Hizmetçiler oraya yalnızca toz almaya gidiyor ve senin orada olduğunu bilirlerse, içeri girmezler.”

Eliza içinde endişe ile beklenti karışıp da, karnındaki gerginliği artırınca yutkundu. Uzun bir süre volta atmaya devam ettiler, Eliza ise romantik bir randevu ayarlıyor gibi değil de sıradan şeylerden bahsediyorlarmış gibi göründüklerini umuyordu.

Neredeyse nefesi kesilmiş halde, parmaklarını, Kit’in paltosunun kol ağzının siyah kumaşında gezdirdi. “Cuma günü hepimiz Richmond’da bir öğle yemeğine davetliyiz. Önerini yerine getirip, hasta gibi davranacağım.”

“Ya Violet seninle kalmayı teklif ederse?”

Evet, ya öyle olursa? Sağlık durumunun iyi olmadığını duyarsa arkadaşının sinirleri bozulurdu. Ama Eliza numara yapmaktan ne kadar nefret de etse, tek yolu o olursa yalan söyleyecekti. Kit’in kollarında bir ikindiye geçirme sözü atlanılmayacak kadar muhteşemdi, dolayısıyla ne pahasına olursa olsun bir yolunu bulacaktı.

“Kalmaması için onu ikna ederim,” dedi Eliza. “Violet davetiye geldiğinden beri gitmek için sabırsızlanıyordu. Adrian ile birlikte çocukları da götürebilirler. O yüzden ikna etmek çok zor olmayabilir yani.”

“O zaman cuma diyelim.” Eliza’nın elinin üzerine avucunu koyarak, hafifçe sıktı. “Yanılmıyorsam yeni dans başlamak üzere ve kavalien buraya doğru geliyor.”

Balo salonunun diğer ucuna baktığında, Kit’in haklı olduğunu ve Lord Maplewood’un doğrudan onlara doğru geldiğini gördü.

“Seni götürmesine izin vermek zorunda olmam ne kötü!” diye mırıldandı Kit, adam yanlarına gelmeden birkaç saniye önce. “Buyurun, götürün lordum,” diye selamlayarak, Eliza’nın elini bıraktı. “En azından şimdilik.”

Birkaç gün sonra, hasta numarası yapmak Eliza için fazla zor olmadı çünkü cuma gelene kadar zaten gerginlik küpü haline gelmişti.

Yatak odasında, baş ağrısı bahanesini kullanarak yatıyor, parmakları belli belirsiz kucağında titriyordu.

Violet’in gözlerini endişe kapladı. “Ah, canım benim. Çok zayıf düşmüşse benziyorsun. Ağrı çok mu dayanılmaz?”

Eliza yüzünü buruşturdu, suçluluk duygusu ise derin ve keskindi. Parmaklarını alnına götürerek, yere baktı. “Hımm, kendimi normal hissetmediğimi söyleyebilirim.”

Aslında bu gerçektir. Kit ile randevuyu aradıklarından bu yana hiç *normal* hissettiği olmamıştı.

“İptal etmeliyiz,” dedi Violet. “Evde kalacağım.”

“Hayır, lütfen, bugün Richmond Parkı’na gitmezseniz kendimi çok kötü hissederim.” Kötü ve hayal kırıklığına uğramış, diye düşündü yeni bir pişmanlık dalgası içerisinde. “Bir süre uzanacağım ve siz gelene kadar iyileşmiş olacağım.”

“Dersleri” boyunca Kit ile uzanıyor olurlar mıydı? Fikir gözünün önünde canlanınca titredi.

Violet, açık sarı kaşlarını çattı. "Bilmiyorum, bir anda yüzün kızardı. Uzaktayken sürekli diken üstünde olacağım."

Yüzüm niye kızardı sanki, diye kızdı Eliza kendi kendine.

Ele avuca sığmaz hayal gücüne ve tepkilerine sahip çıkmaya çalışarak, arkadaşını temin etmeye çalıştı. "Endişelenmene gerek yok. Sadece başım ağrıyor ve sen burada olunca daha çabuk iyileşecek değilim. Lütfen gidin yoksa ben de geleceğim. Sırf gününüzü mahvetmemek için."

"İstesen de yapamazsın." Violet, Eliza'nın elini okşadı. "Peki öyleyse, gideceğim. Ama bari bırak da Agnes sana çay getirsin, bir de başın için kompres hazırlasın."

"Tabii."

Violet son bir kez daha endişeyle bakarak, ayaklarını sürüye sürüye gitti.

Eliza yastığına gömülerek, derin bir nefes verdi. Birkaç saniye sonra, karnındaki kelekler tekrar kanat çırpmaya, pek yakında Kit ile birlikte olacaklarına dair beklenti artmaya başladı.

Sadece ikisi.

Violet, Adrian, çocuklar ve bakıcıları kapıdan çıkıp, at arabasına yollanırken kısa bir curcuna oldu koridorda. Gitmelerinin ardından huzurlu bir sessizlik çöktü. Pikenin altına gömülmüş, başının altında rahat yastıklarla Eliza, Violet'in yardımcısının ve kendi hizmetçisinin etrafında dönüp durarak, çaylar, kompresler ve rahatlatıcı sözler sunmalarına izin verdi.

Suçluluk duygusundan yorgun, neredeyse gerçekten başı ağrıyaya başlayacaktı. Ama tam bir bakımdan geçip, kendi kendine dinlenmesi için bırakıldığında "semptomları" hızla yok oldu. Kendini beklemek için zorlayarak, odasında kal-

dı. Yarım saat sonra kapının açıldığını duyduğunda, gözlerini kapatıp, uyuyormuş gibi yaptı. Gelenin kontrol etmek için kapı aralığından bakan yardımcısı olduğunu biliyordu.

Kız gider gitmez, Eliza örtüleri kenara fırlatıp, ayağa fırladı, heyecandan kalbi güm güm atıyordu. Odasından süzülüp çıkarak, kapıyı ses çıkarmadan kapatıp, koridordan aşağı yürümeye başladı.

Şansı varsa kimse gittiğini fark etmezdi. Fark ederlerse de gerçeği söylerdi – kendini daha iyi hissettiğini ve kütüphaneye gittiğini.

Odaya girdiğinde onu tanıdık deri ve balmumu kokusu karşıladı ama bugün her zamanki gibi huzur vermiyorlardı, duyuları böyle düşük seviyede bir teselli için fazla yıpranmış haldeydi. Yukarı baktı, ikinci kattaki okuma odasını, ceviz ağacından yontulmuş balkonu ve korkuluklarını, seçkin, kavisli üç penceresini inceledi. Gün ışığı altından yapılmış parlak bir perde gibi süzülüyor, Kit'in orada olup olmadığını görmesini engelliyordu. Arka duvardaki spiral merdivenlere gidip, yukarı çıkmaya başladı.

Yukarı çıkınca, balkon boyunca yürümeye başladı; ince, geyik derisi terlikleri, sessizce cilalı ahşap zemine değiyor, yaprak yeşili, noktalı tül elbisesi bacaklarının etrafında ısıklıklar çalıyordu.

Bir an yalnız olduğunu düşündü. Aniden belli belirsiz bir ses duyduğunda, gözüne bir hareket takıldı. Sonra Kit önünde belirdi. Çapkın bir ifadeyle, hoş geldin der gibi gülümseyerek, elini uzattı. Eliza elini eline koydu, Kit eline rahat bir öpücük kondurduğunda titredi. "O zaman, başlamaya hazır mısın, küçük cadım?"

ON ALTINCI BÖLÜM

Eliza'yı tanıdığı kadarıyla, gergin olmasını bekliyordu. Eliza'nın gelmesi gereken vakit gelip, geçtiğinde ve Eliza gelmediğinde, belki de fikrini değiştirmiş, odasının yalın sınırlarında kalmaya karar vermiştir, diye düşünmüştü.

Gelmese ne kadar büyük hüsrana uğrayacağını, Eliza karşısında dikilene kadar anlamamıştı. Bütün güzelliği, ciğerlerindeki havayı almış, kemiklerinde ve kanında dolaşan şehvetli bir açlığı ateşlemişti.

Kendine inanamayarak, nasıl olup da bir zamanlar onu sıradan bulabildiğini düşündü.

Elini uzatıp, gülümsedi, Eliza elini verdiğiğinde ise bayram etti. Birkaç hoşbeşten sonra Eliza'yı, onlar için hazırladığı ufak oturma alanına götürdü. Eliza'nın rahat hissetmesini istediğinden, halının üstüne piknikteymiş gibi battaniye sermişti. Üzerinde de etraftaki koltuklardan ve sandalyelerden toplanmış bir yastık yığını vardı.

"Tanrım," dedi Eliza kendine özgü bu düzenlemeyi görünce. "Yere oturmamızı mı bekliyorsun?"

Kit'in dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Genel fikir buydu. Rahat hissetmeni istedim."

"Ah, tamam, yeterince konforlu görünüyor. Sadece daha önce hiç yere oturmamıştım."

"Çocukken de mi?"

Eliza alnını kırıştırdı. "Belki annem-babam ölmeden önce, çok küçükken oturmuşumdur. Ama teyzemin evinde mobilyalardan başka bir şeye oturmadığımdan eminim."

"O zaman sınırlarını genişletmenin zamanı gelmiş. Bugünün amacı da bu değil mi zaten? Öğrenmek ve tecrübe etmek."

Eliza'nın kirpikleri aşağıya süzüldü, sesi kısık ve hiç olmadığı gibi boğazdan geldi. "Evet, öyle."

Kit, elini alıp, sıcak bir öpücük daha kondurdu. "Unutma, utangaçlık yok. Rahatla. Seni ısırarak halim yok. Belki oranı buranı biraz dişleyebilirim, tabii."

Şaka yapıp yapmadığına bakarken, gözleri kocaman açıldı. Sonra kahkaha attığında ikisi de şaşırdı. "Acımayacağına inanıyorum."

"Zevkten başka bir şey hissetmeyeceksin, söz veriyorum."

Eliza'nın battaniyeye oturmasına yardım edip, yanına oturdu. Eliza'nın arkasına birkaç yastık koydu. Rahatlığını temin ettikten sonra arkasında bir yerlere uzanıp, bir şişe şarap ve tirbuşon aldı. Hemen ardından ise bir çift şarap kadehi ve taze meyveler ile şekerlemelerle dolu bir tabak geldi.

Eliza tekrar güldü. "Asla yemeği unutmayacağın konusunda sana güveniyorum, Kit."

Ciddi bir ifadeyle Eliza'ya baktı. "Yemek, duyulara en çok hitap eden zevklerden biridir. Güzel bir yemek tüm duyuları harekete geçirir. Dokunma, koklama, görme, tat alma...." – durup, şarabın mantarını çıkardı – "ve hatta işit-

me. Sevişmeyle birleştirildiğinde yemek, insan bilincinin sınırını aşan bir tecrübe yaratabilir.”

Şişeyi eğerek, kadehlerin her birine tatlı, beyaz Sauterne'den dolu dolu koyup, birini Eliza'ya uzattı. Eliza'nın tepkisinin keyfini çıkararak, şarabın narin, çiçeksi kokusunu içine çekişini, sonra da içmek için dikleşmesini izledi.

“Müsaade et,” dedi Kit.

Eliza'nın gözlerini gözlerine hapsederek, bir parmağını kadehine daldırıp, çıkardı, parmağının ucunda tek bir damla vardı. Eliza daha ne yapmaya çalıştığını anlayamadan, uzanıp, Eliza'nın alt dudağını ıslattı, hızlı bir hareketle yumuşak tenine dokundu.

Eliza ise belirgin bir şekilde titredi, dudakları parlak ve gergindi. Uzanıp, bir süre ağzını bir nefes uzağında gezdirdi, sonra da hem dudağının hem de üzerindeki damlanın tadını almak için dilini alt dudağından geçirdi.

“Leziz,” diye mırıldandı arkasına yaslanırken. “Şimdi sıra sende.”

Eliza gözlerini kırptırdı, gözleri koyulaşarak, gümüşü bir renk aldı. Kadehini tutan eli titredi, Kit bir an şarabı dökeceğinden korktu. Sonra Eliza dikleşerek, yavaşça parmağını kadehine soktu.

Eliza'nın dokunuşunun beklentisi içinde, içinde biriken arzuyu hissetti. Eliza masum bir okşama, çalışılmamış bir tahrik ile dokunana kadar nefes vermedi. Şarap damlası, sıcak ve kuru etinde serin ve ıslaktı. Hiç düşünmeden, parmağını dudaklarıyla yakalayıp, eklem yerine kadar ağzına aldı, şeker çubuğu kadar tatlıymışçasına emdi.

Her emişini tüm organlarına kadar hissederken, neredeyse inleyecekti.

Gözlerine yayılan sarsıntılı arzu parıltısıyla Eliza da hissediyor gibi görünüyordu. Uzun bir dakikadan ve son bir kez çektikten sonra, Kit parmağın ağzından kayıp, gitmesine izin verdi.

Eliza, bu kadar basit bir hareketin, bu kadar derin bir fiziksel etki bırakabilmesi karşısında şoke olmuş bir ifadeyle Kit'e baktı. “Kitapta bunu yapmıyorlardı.”

Kit tek kaşını kaldırıp, gülümsedi. “O tarz kitaplar derin bilgiden ziyade temel bilgi verirler ve her ne kadar bu tür edebiyatın faydaları olsa da aşk sanatında temel hareketlerden daha fazlası vardır.”

Boğazını ıslatma ihtiyacıyla, Kit bir ağız dolusu şarap içti. Eliza da daha yavaş yudumlarla onu taklit etti, Kit şarabı yutarken, gözleri ona kenetlenmişti. Dilini çıkartarak, dudaklarını yaladı.

Kit ise açlıktan kıvranıyor, içinde Eliza'yı öpmeye, hem de çok sert öpmeye dair dürtüleri canlandırıyor. Ama Eliza yerine dirseğinin pek yakınındaki ufak tabağa uzandı.

“Gözlerini kapa,” diye fısıldadı.

“Gözlerimi mi? Neden?”

“Çünkü seni besleyeceğim. Arkana yaslan ve gözlerini sıkıca kapa. Sana verdiklerimi yiyip, ne tadı aldığını söyleyeceksin.”

Eliza tekrar Kit'e bakıp, arkasındaki kuş tüyü yastıklara gömüldü. İtaatkar bir şekilde gözkapaklarını indirip, bekledi.

Bu ders, diye düşündü, kesinlikle beklediği gibi değildi. Kit'in yanına, battaniyeye oturduğundan bu yana, Kit onu şaşırtmayı ve dengesini bozmayı başarmış, asla hayal etmediği bir şehvet ve arzunun keskin ucunda titremesine neden olmuştu.

Ve daha onu öpmemişti bile!

Tüm vücudunda sıcaklık yükseldi, hemen ardından da titreten bir üşüme geldi, bir sonraki hareketini beklerken nefesi düzensiz bir hal aldı. Birkaç dakika sonra, alt dudaklarına kaygan ve serin bir şey süründü.

“Ne bu?” Kit’in sözlerinde belli belirsiz bir alaycılık vardı, ses tonu zengin bir kakao gibi derin, karanlık ve belirsizdi. Eliza, Kit’in ne kadar yakın durduğundansa, yapması gerekene odaklandı.

Eliza yapısını düşündü, bir yandan da kokusunu almaya çalıştı ama yediği yumuşak şey gizemini korudu. “Bilmiyorum.”

“Hadi ama bu çok kolay. Sık yediğin bir şey.”

Kit, tekrar sürttü, bu sefer üst dudaklarına. Eliza temasa rağmen afallamıştı. Neden tabaktaki meyve ve şekerlemelere daha çok dikkat etmemişti? Çünkü Kit’in ona yapacağı ruh gıcıklayıcı şeyleri düşünmekle meşguldü. Şimdiye kadar da hayal kırıklığına uğramamıştı.

“Al bakalım, tadına bak, bileceksin.”

Eliza dudaklarını aralayarak, ona yedirmesine izin verdi. Yuvarlak ve kaygan olan şey tatlı ve beklenmedik derecede sertti. Isırdığında, tatlı ve ekşi bir su kapladı ağzını.

“Üzüm,” dedi Eliza yuttuktan sonra. “Üzüm bu.”

“Hımm. Bildin. Dur bir tadına bakayım.”

Üzerine eğilip, dudaklarını dudaklarına götürerek, yavaş bir oyun içerisinde, keyfini çıkararak, oyalandı. Eliza da geri öpmek istedi, Kit meyvenin tadını derinlemesine ve olabilecek en hoş şekilde almak için dilini daldırdığında, diliyle buluştu.

“Lezzetli,” dedi Kit, uzaklaşırken. “Şimdi başka bir şey daha. Kapa gözlerini,” diye uyardı.

Eliza titreyerek, bekledi. Çok beklemesine gerek kalmadan, dudaklarında başka bir şey hissetti. Üzümün aksine, bu seferki ne soğuktu ne de kaygan. Burun deliklerine neredeyse çiçekli bir koku geldi.

Bir çeşit meyve olduğuna karar verdi.

“Bir ısırık al,” dedi Kit.

Eliza dişlerini canlı bir kadife gibi hissettiren şeye indirdi. Şeftali özü ve suyu ağzının içini şekerli bir suyla yıkadı sanki, tüm duyularını canlandırdı. Isırıp, yutarken, her damlasını yakalamaya çalıştı ama bir tanesini tutamayınca, yanağından aktı. Elini uzatıp, kaçan damlayı yakalamaya çalıştı.

Ama Kit, yakalayıp, elini tuttu. “Yok, olmaz, bu benim.”

Kit’in dudakları teninde süzülerek, öpücükler kondurup, yapış yapış suyun bıraktığı çizgi üzerinde ara ara yalayaarak gezince Eliza’nın gözleri kocaman açıldı. İzinden fazla eser kalmayınca kadar yıkadı yüzünü. Eliza’nın ayakları ise terlikleri içerisinde yay gibi gerildi, bedeni baştan ayağa titredi.

“Son bir tane daha,” dedi Kit.

Eliza, onu durdurdu. “Ondan önce sen de bir şey istemez misin? Ben de seni besleyeyim. İstedğin herhangi bir şeyle.”

Kit’in gözleri zümrüt ile altın gibi parladı. “Böyle önerilerde bulunmamalısın, küçük cadım. Başka bir adam bu sözünden faydalanabilir.”

“İstedğin herhangi bir yemekle öyleyse,” diye düzeltti Eliza.

Kit bir süre düşündü. "Pekala. Beni bir dilim taze incirle memnun edebilirsin." Uzanıp, tabaktan bir incir alarak, küçük bir bıçakla dörde böldü. Bıçağı kenara koyup, bir dilimi Eliza'ya verdi.

"İncirler hakkında ne derler biliyorsun, değil mi?" diye sordu Kit, bir yandan bedenini öne doğru uzatıp, kollarını Eliza'nın beline dolarken.

Eliza kafasını salladı, Kit'in alabilmesi için dilimi uzattı. "Hayır. Ne derler?"

"İncirlerin erotik olduğunu ve ortalarının bir kadının en gizli yerine benzediğini söylerler. O müstehcen kitabının bundan bahsetmemiş olmasına şaşırdım."

Kit, meyveyi parmaklarının ucuna sürtünerek yakalayıp, derin bir ısırık alarak, ağzına çekerken Eliza'nın gözleri büyüdü. Kit çiğnerken, son derece çapkın bir gülümseme yayıldı yüzüne, az önce bahsettiği noktayı doğrudan vurgulayan bir gülümseme.

Eliza, bacaklarında hissettiği ani huzursuzlukla, oturduğu yerde kıpırdandı.

"Affedersin, Eliza," dedi Kit, incir bittikten sonra. "Sana böyle takılmamam gerek. Böyle yapınca senin kafan karışıyor, ben de fazlasıyla huzursuz oluyorum."

Kit, öne eğildi, tabaktan başka bir şeyler seçmek için uzandı. Uzanırken, Eliza tam olarak *nasıl* huzursuz olduğunu anladı, lacivert pantolonu, her zamanki rahat kesimi ve düzgün çizgilerine sahip değildi.

Kükreyen bir ateşte patlayan bir kütük gibi ani bir sıcaklık kapladı bedenini. Neredeyse imkansız olmasına rağmen, rahatlamak için zorladı kendini. Canı sıkılmış olabilir mi diye Kit'in yerine dönüşünü izledi. Ama Kit her zamanki

gibi görünüyordu, kaygısız ve herhangi bir tuhafılık veya huzursuzluk ibaresinden yoksun.

Öyleyse, diye düşündü, Kit bedeninin kontrolsüz tepkilerinden tedirgin olmuyorsa, onun da böyle bir şeye izin vermemesi gerekiyordu. Baktığı resimlerde, erkeklerin nasıl görüldüğünü hatırladı, böylesi tepkilerin normal olduğunu tahmin etti. Kit'in ona karşı duyduğu arzular konusunda dürüst olup olmadığına dair herhangi bir şüphesi kalmışsa da artık onlar da yok olmuştu.

Dirseğine dayanarak, boylu boyunca Eliza'nın yanına uzandı Kit. "Bu," dedi, elinde küçük, yuvarlak, krem gibi beyaz bir topla, "kaçırılmaması gereken bir şekerleme. Nam-ı diğer *Capezzoli di Venere*."

Eliza hemen cümleyi aklında çevirdi, kulak memeleri yanmaya başladı ve şüphesiz kızardı. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Gerçekten öyle..." kelimeleri çevirdiği gibi dile getiremedi, "ne dedin sen az önce?"

Kit başını arkaya doğru atarak, güldü. "Kesinlikle öyle. Benim Venüs'ün meme uçları diye bir şekerleme ismi uydurabileceğime gerçekten inanabiliyor musun?"

Eliza kaşlarından birini kaldırdı. "Aslında inanabiliyorum."

Kit tekrar güldü. "Hayal gücüme ettiğin iltifattan dolayı teşekkür ederim ama kabul edemeyeceğim. Bunu, Avrupa'da çok sıcak bir Viyana şekerçi dükkanında keşfettim. Dükkanın sahibi benim özel zevkime göre bir kutu hazırlarken, çok mutlu olmuştu. Her birinden ayrı ayrı zevk aldığımı seni temin ederim." Kit, tatlıyı Eliza'nın dudaklarına götürdü. "Al bir lokma, dene."

Meme ucundan bir lokma, diye düşündü Eliza sarsılmış

bir espri anlayışıyla. Eliza'ya kalırsa, özünde yanlış olan bir şey vardı. "Tam olarak neyden yapılıyor?"

"Aslında temel ve basit İngilizce ile, krema ve şeker kaplı, konyaklı kestaneler. Kestane seversin, değil mi?"

"Hı-hı, severim. Ama kış mevsiminde değiliz. Yılın bu vaktinde kestaneyi nereden buldun?"

Kit, çenesindeki gamzeyi sarsıcı bir etkiyle gözler önüne sererek, yavaşça gülümsedi. "Yöntemlerim var. Şimdi, bir tadına bakıp, başına gelen en günahkar ilahi tecrübenin bu olup olmadığını bana söylemende ısrar ediyorum."

Eliza'nın aklından da bu ikindin onunla yaşadığı tüm tecrübelerin günahkar bir ilahilikte olduğu geçiyordu. Zaten amaç da bu değil miydi? diye hatırlattı kendi kendine. Duygularını ve heveslerini doyurmak, hiç tecrübe etmediği şekilde tutku ve ikna gücünü açığa çıkarmak, sunulan her şeyden karşılıklı keyif almak değil miydi? Zevk almak ve zevk vermek ve bunu yaparken de Kit'e, onun için mükemmel kadın olduğunu kanıtlamak.

Cesaretini toplayarak, başını kaldırıp, tatlıdan bir ısırık aldı, dolu, tereyağlı kestane tadı ağzını doldurdu. Dediği kadar lezzetli *Capezzoli di Venere* dilinin üstünde eriyip, Eliza'yı gülümsetti. Ufak bir ısırık daha alırken bu defa Kit de ona katılarak, tatlının diğer tarafından ısırıldığında, dudakları, tatlının üzerinde birleşti. Gülerek ve paylaşarak bitirdiler tatlıyı. Ağızlarında şekerli ve şehvetli bir yoğunlukla.

Ama tatlıları bittiğinde kahkahalar kesildi, şekerli öpücükler yerini sert bir yaz gününde uçuşan tüyler gibi başını döndüren uzun, derin ve uyuşturucu akınlara bıraktı.

Kendini damarlarına işleyen tutkuya bırakarak, Kit'i

taklit etti, kendini ellerinde tam da söz verdiği gibi günahkar bir keşfin sularına bıraktı. Kollarında kendini güvende hissederek ve ona sımsıkı sarılmış halde elinden ne kadar gelebiliyorsa o kadar beceriyle öptü, Kit'in öğrettiklerini alıyor ve kullanabildiği kadar kullanıyordu.

Kit'in kesinlikle şikayeti yoktu, arada bir şeyler önermek veya her ikisinin de zevkini artırmaya odaklı yeni bir ipucu vermek için duraksadığında bile teşvik edecek kelimeler fısıldıyordu.

Sonra da sanki öpücükleri tatmin etmiyormuşçasına, Eliza'ya dokunmaya başladı.

Önce ufak okşamalar. Yanağına sürtünen bir parmak ucu. Boynundan aşağı inen bir el. Kulak memesinin etrafında yok denecek kadar hafif bir hareketle dişlerinin baskısı. Kit bir de ufacık, son bir ısırık eklediğinde Eliza hemen o an ve oracıkta bayılacaktı, dudaklarından biraz iç çekiş, biraz da inleme kaçtı.

Kit gülümseyerek, Eliza'nın çenesinin altına burnunu sürttü. Köprücük kemiğini yalayarak, korsesinin üzerinde görünen dar alana öpücükler kondurdu. Kit öpmeyi kesip, göğsünün üzerine elini koyduğunda Eliza'nın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi, inledi.

Uzunca bir süre Kit hiçbir şey yapmadı. Göğsünü avuçlarken, ağırlığına ve şekline alışmasını istedi. Derin bir nefesle yükseldi Eliza'nın göğsü, fark etmeden tül kaplı göğüsleri ile Kit'in avucunu daha da çok doldurdu. Kit, diğer elini de getirip, Eliza'yı tuttu, sonra da yavaşça başparmaklarını acıyan teninde gezdirdi.

Sanki kendi iradeleriyle hareket edermişçesine, Eliza'nın göğüs uçları ilgiyle kabardı, Kit'in ustaca ve akıllıca hare-

ket eden parmakları altında hızla sertleşti. Eliza nefes almayaya çalıştı, ağzı kurudu. Her dokunuş, tenini yakıyor, yapabildiğinden bihaber olduğu şekillerde kıvrınmasına neden oluyordu.

Başını eğip, dudaklarını Eliza'nın dudaklarına gömmeden saniyeler önce gözlerinde zümrüt gibi parlak bir açlık belirdi. Eliza'nın ağzına adeta saldırarak, onu kendi gibi öpmesini isteyerek, dolu dolu okşadı. Maharetli ellerinin her dokunuşu, her sürtünüşü ya da sıkışı sanki ikisi bir şekilde yek vücutmuş gibi içine işliyordu Eliza'nın. Bacaklarının arasındaki ağrı gücünü artırdıkça Eliza daha çok titriyor, daha savunmasız kalıyordu, sadece Kit'e ve bedenine yaptığı muhteşem ve bir o kadar günahkar şeylere odaklanmıştı.

Kit'in becerikli parmakları işe koyulmuş, korsajının düğmelerini ve bağlarını çözerken Eliza neredeyse farkına varamayacak kadar kendinden geçmişti. Kit, yanlarından sarkan elbiseyi aşağı çektiğinde, Eliza'nın göğüsleri çıplak kaldı.

Eliza çırılçıplak karşısında durunca, göz göze geldiler.

"Şimdi, işte," diye fısıldadı Kit, "bunlar Venüs'ün gerçek göğüsleri, tam da aşk tanrıçasına layık."

Kit, başparmağını gergin, pembe uçlardan birine sürdüğünde, Eliza'nın dudaklarından bir inilti çıktı. Diğer göğsüne dokundu, pembeliğine hafifçe sürtündü sonra da Eliza'nın nefesini keserek meme ucunu çekti.

"Tanrım, çok güzelsin, Eliza. Hem de çok tutkulu, kumsursuz. Bunca senedir nerelerdeydin?"

Burada, diye düşündü Eliza, yarı baygın halde. Hep burada, seni bekliyordum, bunu bekliyordum.

Kit onunla oynaşıyordu, ne kadar sürdü Eliza da bil-

miyordu, fazlasıyla şehvetin, dokunuşundaki rapsodinin, hissetmekten çok yapmanın kollarındaydı. Eliza daha fazla kaldıramayacağını, parçalara ayrılacak kadar gerildiğini düşündüğünde, Kit onu tekrar afallatmayı başardı.

Kit, meme ucunu tekrar ağzına alıp, kendine doğru çekmeden önce, dilini etrafında gezdirdi.

"Hımm, haklıymışım," dedi. "*Capezzoli di Venere* çok leziz ama sen, küçük cadım, onlar kadar şahanesin. Seni yiyip, bitirebilirim."

İşte o an Eliza düşünme yeteneğini kaybetti, Kit öpüp, emdikçe sanki zihni lapa haline geldi. Parmaklarını Kit'in saçlarına gömerek, bir yandan zevk alırken, bir yandan saçlarını ve yanaklarını okşadı.

Kit'in istediğini yapmasına izin verdi, öyle bir ateşe kapılmıştı ki direnmek gibi bir arzusu yoktu. Elleri Eliza'nın eteğinin derinliklerine daldı, çoraplarıyla kapanan baldırlarından çıplak kalçasına doğru acele etmeden ilerledi. Yukarıda onu öpüp, şımartırken, aşağıda eli kıvrımlarında dolanıyor, Eliza'yı okşuyordu. Dizinin etrafında, kasıklarının üzerinde, kalça kemiğinin yanında dolandı, yavaş ve kayan daireler çizerek, hafifçe kaydırды ellerini. Üst baldırının doluluğunda avucunu kıvrarak, kasığının sıcaklığında ileri geri gezdirdi başparmağını, her bir dokunuş gittikçe artan bir ateşi körükledi. Eliza titredi, öpücüğüyle ıslattığı göğsüne üflediğinde, gözleri geriye doğru yuvarlandı. Parmakları kayarak, kasıklarında daha da yukarılara süzüldü. Eliza tam dokunuşlarının bir sonraki durağını merak ederken, Kit durdu.

Küfre benzer bir şeyler mırıldanarak, parmaklarını sıktı, çelik gibi bir yumruk yaptı. Yüzünü göğüslerinin arasına

gömüp, sessiz ve hareketsiz durdu, kaslarından korkunç bir savaşın ortasındaki bir adama olacak türden bir titreme geçti. İçinde verdiği mücadele birkaç gergin geçen dakika boyunca sürdü, sonra da bariz bir isteksizlikle elini eteklerinden çıkardı.

Çıplak göğüslerinin her birine birer öpücük kondurmak için duraksayıp, yorgun bir iniltiyle kendini çekti.

Eliza, kucağında olmanın sıcaklığından uzak, aklı karışmış ve terk edilmiş şekilde yattığı yerde kaldı, Kit'in aceleyle kendini geri çekmesi karşısında hüsrana uğramıştı. "Kit?"

Göz ucuyla Kit'i gördü, bir dizinin üzerine oturmuş, dehşet verici bir ıstırabın pençesindeymişçesine eliyle yüzünü kapamıştı. Kendi bedenini yakan açlığı düşünürse, Kit'i anlayabiliyordu.

"Kit, geri gel," diye çağırdı.

Evet, diye düşündü, lütfen, lütfen, geri gel.

Kit, parmaklarını yüzüne yayarak, arasından baktı. "Gelemem, canım. Durmak zorundayız."

Ama neden? diye düşündü Eliza, hissettiği her şey bu kadar muhteşemken, her dokunuşu ve her öpüşü cennetten düşmüş gibiyken, neden? "Ama istemiyorum," diye şikayet etti, hayatında belki de ilk defa hırçınlaşmıştı.

Kit'in dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de istemiyorum ama zorundayız. Daha ileriye gidemeyiz, en azından bugün." Kit duraksadı, derin bir nefes alıp, iç geçirdi. "Her neyse, ileride daha fazla dersle daha fazla fırsatımız da olacak. Tüm bu süreci fazla hızlı ilerletmemize gerek yok."

Daha fazla ders? Bu arada, dersleri tamamen unutmuş, sevişmeleri hayalinden daha öteye geçmiş, duyuları yalnız-

ca Kit'e ve kollarında olmanın verdiği saf hazza yoğunlaşmıştı.

Oysa şimdi, tutkununun buğulu hazzı yavaş yavaş çekilirken, Kit'in haklı olduğunu düşündü. Tutkuları daha fazla alevlenerek kontrolden çıkmadan, sonlandırmak, yapılması gereken en mantıklı şeydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, Kit'in durduracak gücü olduğunu tahmin etmiyordu. Daha önce hiç doyumsuz bir arzusunun pençesinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmediğinden, kendini çekmenin de ne kadar zor olduğunu bilmiyordu. Eğer Kit durdurmasaydı... muhtemelen bekaretini kaybederdi. Elbette Kit, bekaretini seve seve armağan edeceği, ilki, sonu ve tek erkeği olduğundan gerçekten umurunda olmazdı.

Ancak iyi yetiştirilmiş bir hanımefendi evlilik sınırları dışında bekaretini vermezdi. Kit onunla evlenmek isteyecek miydi? Yoksa umutlarını böyle bir şeye bağlayıp, bir gün ona aşık olacağına ve evlilik teklifi edeceğine inanan basit bir kız mıydı?

Ancak onca yıl fark edilmek için beklemek işe yaramamıştı, belki de kalbini kazanmanın yolu tutkudan geçiyordu. En azından artık Eliza'yı istiyordu, onu ağabeyinin karısının sıradan, küçük arkadaşı olarak değil, arzulanan bir kadın olarak görüyordu. İlerleme de kaydediyordu, bu ikinci bunu görmüştü. Bir ay önce biri gelip, Kit ile bugün yaptıkları tüm bu muhteşem, tutkulu şeyleri yapacaklarını söylese, asla inanmazdı.

O yüzden de, kendine duyduğu ihtiyacın aşka döneceğini umarak aralarında geçen şeylere müsaade etmişti. Daha fazla ders fikri içini gıcıklamıştı, bedeni hâlâ titri-

yordu. Aslında bir sonraki sefere ne olabileceği hakkında bir fikri yoktu ve öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Dışarıda, bir bulut, üst kat pencerelerinden süzülen sıcak gün ışığının önüne geçti. Eliza, göğüslerinin hâlâ çıplak olduğunu fark ederek titredi. Titreyen elleriyle, korsesini geçirip, bir yandan ayağa kalkmaya çalışırken, bir yandan da kıyafetlerini göğsüne bastırdı.

“Dur,” dedi Kit, “sana yardım edeyim.”

Eliza, tarif edilemeyecek bir utangaçlıkla başını öne eğdi. “Ben hallederim.”

Çenesinin altına bir parmağını koyan Kit, başını kaldırıp, gözlerine bakması için Eliza’yı zorladı. “Baş başayken utangaçlık yok dememiş miydim? Ayıp da yok. Lütfen bunu hatırlayarak, ikimize de bir iyilik yapar mısınız?”

Sabırlı ve kabul eden bakışlarının altında Eliza’nın rahatsız hali kayboldu. “Tamam, Kit.”

“Şimdi, korsajını çalınacakmış gibi tutmayı bırakırsan, bağlamana yardım edeyim. Kıyafetlerini bu hale getiren ben olduğuma göre, yardımcın gibi davranmalıyım zaten.”

Eliza hafifçe kıkırdadı. “Bir hanımın yardımcısı ne yapar bilir misin?”

“Zamanında biraz egzersiz yapmıştım, elime yüzüme bulaştırmamama yetecek kadar,” dedi Eliza’nın arkasına geçerken. Uсталıkla iplere uzandı. “Gerçi o güzel göğüslerini saklayarak çok yazık ediyoruz, gerçekten harikalar. Ama yine de sabırsızlıkla bekleyeceğim bir şey olmasını sağlıyor, bir daha gözlerime ne zaman ziyafet çekeceğimi düşünüp duracağım.”

“Kit!”

Kahkaha atıp, hiç pişman olmadığını belli ederek, çıplak

omuzlarından birine bir öpücük kondurdu, sonra da ipleri bağladı. Eliza’nın üzerini giydirme işlemi bittikten sonra, ayağa kalkıp, elini uzatarak, kalkmasına yardımcı oldu. Eliza’nın saçlarını düzelterip, eteklerinin kırıksıklıklarını elleriyle gidermeye çalıştı.

“Yeni gibi oldu,” dedi Kit.

Eliza da karşılık vermek için, yeleğini giymesine yardımcı olduktan sonra, boynundaki kumaşı düzeltti.

İşi bittikten sonra da alnındaki saçı çekti. “Ne zaman buluşuyoruz?”

“Hımm, çok istiyorum ama duruma bir bakmamız gerek. Beklenmedik hastalıklardan sık sık yatak döşek olursan biraz tuhaf görülebilir.”

Eliza başıyla onayladı. “Evet, şüphe uyandırır. Violet, kesin kötü bir şeyim olduğuna kanaat getirerek, Doktor Montgomery’ye gitmem için ısrar eder.”

Kollarını etrafına dolayarak, Eliza’yı kendine doğru çekti. “O zaman belki de ben seni şaşırtırım. Böylece seni ne zaman bir köşede öpücüğün beklediğini bilemezsin.”

Eliza’nın ağzı umutla sulandı.

Kit başını eğip, uzun uzun öptü Eliza’yı.

“Bu muhteşem ikinci için teşekkür ederim,” dedi birbirlerinden ayrıldıklarında. “Her zaman aklımda olacak.”

Eliza’nın kalbi tekledi. “Benim de.”

“Yokluğun fark edilmeden odana dön, tabii daha fark edilmediyse. Ah bir de—” Sözüünü kesip, yakındaki bir rafa uzandı. Rastgele bir kitap çekti. “Bunu da al.”

Eliza kitabın adına baktı. “*Teorik cebir derlemesi?*”

Kit şaşkınlıkla başını kaldırdı, sonra da omuzlarını silkti. “Kendini geliştirmeyi seviyorsun, değil mi?”

“Evet ama ben bile matematiği sevmem.”

Kit gülerek, elini öptü. “Ben de. Gitsen iyi olur.”

Kitabı göğsüne bastırarak, Kit’in istediğini yaptı.

Döner merdivenlerden aşağı inerken, gözden kaybolana kadar Kit kalçalarının salınışını izledi. Aşağıdaki katta Eliza tekrar belirdi, Kit’in izleyip izlemediğini görmek için yukarıya bakmak üzere durdu.

Kit tırabzanlardan uzak kalamamıştı. Bir elini kaldırarak, son bir kez daha gülümsedi. Eliza da güzel dişlerini ufak bir an için de olsa göstererek ona gülümseyip, arkasına dönerek, küçük bir kız çocuğu gibi telaşla yürüdü.

Kit’in göğsünde tuhaf bir sıkışıklık vardı.

Nasıl oluyor da her geçen gün daha güzel oluyor, diye düşündü? Ya teni, içten aydınlatılmış gibi parlıyordu. Aca-ba sevişmeleri mi vermişti ona bu havayı? Gözlerine o canlı parıltıyı katmıştı?

Eliza’ya zevk verdiğini biliyordu, açık ve süssüz her öpücüğünden ve iç çekişinden anlıyordu. Masum ve sakın-masız dokunuşlarını Kit’in ruhuna değdirerek, kesinlikle karşılık vermişti. Şimdi bile tatmin edilememiş bir arzunun merhametsiz pençesindeydi ve doyurulmak istiyordu. Bir-likliklerini sonlandırmak çok zor olmuştu, her bir hücresi onu alması için ısrar ediyor, arzulu etine gömülmesi için onu zorluyordu. Ama sahip olduğundan bile bihaber olduğu bir irade ile birlikteliği sonlandırmıştı.

Dudaklarında kinayeli bir ifadeyle, *bu kadar ağırdan almak yeter*, diye düşündü. Arkasına dönüp, oynaşma sah-nelerinin geçtiği yere doğru yürüdü. Kucak dolusu yastığı alıp, yerlerine koydu.

Tıpkı bugünkü sevişmelerine bir son verdiği gibi, tüm

bu ilişkiye de dur demeliydi. Daha şimdiden hayal ettiğinden daha fazla baştan çıkarmıştı Eliza onu. Dürüst olmak gerekirse, tanıdığı tüm kadınlardan daha fazla.

Ama kara sevda güçlü bir tetikleyici ve hatta mecburi-yet olabilirdi, hem Eliza’ya artık ders olmayacağını söylese de olacağını biliyordu. Onun öpücükleri olmadan yaşamak, dokunuşlarından uzak kalmak düşüncesi dahi dayanılmazdı. O yüzden de aşk oyunlarına plandaki tüm tehlikelere rağmen devam edecekti.

Belki de riskleri gereğinden fazla kafasına takıyordu. Bugün kendini tutmuştu. Kendini yine tutabilirdi, ikisini de uçurumun kenarına götürebilir ve orada durabilirdi.

En azından öyle umut ediyordu.

www.webcanavari.net

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“Başının ağrısı geçti mi?” diye sordu Violet ertesi gün kahvaltıda.

Eliza zarif mavi ve altın rengi şeritli porselen çay fincanını masaya koydu. Mendiliyle dudaklarını kuruladı. “Ah, evet, son derece iyiyim.”

“Güzel. Evde sessiz birkaç saat geçirerek kendine gelmiş olmana sevindim.”

Eliza gülümseyip, tereyağlı, reçelli ekmek diliminden bir ısırık aldı. İkindisinin sessiz olduğu ya da kendine geldiği söylenemezdi ama Violet’e bunu söylemesine gerek yoktu.

Dünkü kaçamaktan sonra hâlâ midesinde hissettiği kelekleri düşününce şaşırtıcı bulduğu bir iştahla ağzına bir çatal dolusu yumurta attı. Dilinin ucundaki ağız sulandırıcı itirafla birlikte yuttu ağzına attıklarını. Violet’e, Kit ile aralarında geçen söylemek için çıldırıyordu ama böyle sırları kendisine saklaması gerektiğini de biliyordu.

Konuşmak yerine, arkadaşının Richmond Park’taki gezilerine dair hikayeleri anlatışını dinledi. Görünüşe bakılırsa, özellikle çocuklar çok eğlenmişti. İkizler açık alanda koşup oynamış ve babaları ile durdukları gölette kurbağalara karşı

çıgıllıklar atıp, onları yakalayarak eve götürmek için kendinden geçmişlerdi.

Eliza arada sırada bir şeyler soruyordu ama genelde konuşan Violet’ti. “Parkta kaçırdığı her şeye” duyduğu ilgiye rağmen, düşünceleri durmadan Kit’e ve Raeburn Malikanesi kütüphanesindeki randevularına kayıyordu.

Aklına gelmesi bile tekrar titremesine yetti.

Kit onu şaşırtacağını söylemişti. Eliza ne kadar beklemek zorunda kalacağını merak etti.

O öğleden sonra koridorda karşısına çıkıp, çabuk ama ateşli bir şekilde tenhada kucağına çektiğinde çok da uzun süre olmayacağını fark etmişti.

O andan sonra birkaç kaçamak öpücük ya da keyifli dokunuşlar için ne zaman alıkonulabileceğini bilemedi. Bıçak sırtında yaşamaya başladı – bir yanı cennetten kopma, diğer yanı bir nevi cehennem olan bir bıçak.

Kit de daima namuslu durumlar dışında bir arada görülmediklerinden emin hareket ediyordu, hem evde hem de dışarıda.

Bunun dışında, Eliza’nın günleri endişelendirici derecede rutine dönmüştü. Sabah ve akşam davetleri, ardından partiler, toplantılar, balolar ve suareler. Katılması gereken kahvaltılar ve brunchlar, çay davetleri ve müzikaller ve arada sırada tiyatro ya da operada bir akşam.

Çoğu ikinci vakti talipleri ziyaretine gelir, önceden de parkta bir fayton gezisi ya da yürüyüş için aralarından birisi imtiyazlı olmak üzere randevu alırdı.

Vikont Brevard’ın kardeşinin daveti üzerine, Violet, Jeanette ve Vikont ile Bond Sokağı’na alışverişe gitmişlerdi. Gittikleri dükkanlar arasında, Hatchard’ın Kitapçısı da var-

dı ve Eliza orada Burn'ün şiir kitabının ilk baskısını bulmuştu. Daha sonra Gunter'in yerinde dondurma yemeye gitmeye karar vermişlerdi.

Eğlenmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu – ne de olsa bu gerçekten de en iyi Sezon'uydu – ama her hareketinin, her düşüncesinin altında Kit vardı. Hatta rüyalarına bile giriyor, uyanıp da kendini yalnız bulduğunda arzularının nesnesinin koridorun diğer ucunda uyuduğunu düşününce canı acıyor ve büyük bir boşluk hissediyordu.

Ama sabretmek için zorluyordu kendini. Onu bu kadar uzun süredir beklemişti, biraz daha bekleyebilirdi.

Kit ile ilk aşk derslerinden sonra üç hafta geçmişti ki kahvaltıdan sonra merdivenlerden inerken, bir beyefendinin ziyaretine geldiği haberini aldı.

“Lord Maplewood mu burada?” dedi March'a, baronun sabahın bu vaktinde gelmesinin oldukça alışılmadık olduğunun farkındaydı. “Düşese haber verdiniz mi?”

Baş kahya başıyla onayladı. “Majesteleri ziyaretten haberdar, salona gitmenizi rica etti. Birkaç dakika sonra size katılacak.”

Pekala, diye düşündü Eliza, Lord Maplewood'u bir süreliğine kendinin eğlendirmesini uygun gördüyse Violet, sorun olmasa gerek.

March'a mırıldanarak teşekkür edip, salona girdi. Tuhaf-tır ki baş kahya ardından kapıyı kapadı. Bir süre bakakaldı, kaşları şüpheli bir ifadeyle çatıldı. Sonra da arkasına dönüp, misafirini neşeyle karşıladı.

Muhafazakar kusursuzluktaki kahverengi Wellington paltosu ve pantolonu, geriye doğru özenle taradığı yer yer

ağarmış, gür saçları ile Maplewood öne doğru gelip, zarif bir ifadeyle önünde eğildi.

“Sevgili Bayan Hammond, bu kadar erken vakitte beni ağırlamanız ne büyük incelik!”

“Ah, ne demek Lordum! Teşrifiniz beni her zaman memnun etmiştir.” Koltuğa gömülerek, eteklerini düzeltip, yakınındaki bir koltuğu işaret etti. “Oturmaz mıydınız?”

Başını salladı, serçe parmağındaki altın ve kehribardan mühür yüzüğüyle oynadı. “Teşekkür ederim. Sakıncası yoksa ayakta kalmak isterim.”

“Kesinlikle yok.”

Gergin mi? diye düşündü Eliza. Lord Maplewood'un tanıdığı en korkusuz ve makul adamlardan biri olduğu düşünülürse oldukça tuhaftı. Önce onun konuşmasına izin vermenin daha iyi olacağına karar vererek, sessizce bekledi.

Başını kaldırıp, gözlerine bakmadan önce mühür yüzüğü bir tur daha attı. “Bayan Hammond... öncelikle geçen haftalarda geçirdiğimiz zamandan ne büyük keyif aldığımı ifade etmeme izin verin. Bu Sezon tanıştığım tüm hanımlar arasında en kibar ve sıcakkanlı olanı sizsiniz. Elbette en tatlısı da,” diye ekledi tereddüt ederek.

Eliza hafif şaşırılmış şekilde başını eğdi.

“Öyle cıfcaflı sözler kullanabilen bir adam değilim, o yüzden yalın ifade edeceğim. Dul olduğumdan, bir eşe ihtiyacım var ve hatta daha önemlisi küçük kızım için bir anneye. Çocuklara olan ilginizden bahsetmişsiniz ve harika bir anne olacağınızı düşünüyorum. Eminim Clarissa sizi çok sevecektir.” Duraksayıp, kendini küçümsercesine güldü. “Ben de sizi seviyorum, gerçi bunu başta söylemeliydim.”

Eliza'nın ciğerlerinden nefesi çekildi. Kendine gelmesine ya da karşılık vermesine fırsat kalmadan, Maplewood eğilip, ellerini ellerinin içine aldı.

"Bayan Hammond," dedi, gözlerinde umut dolu, sıcacık bir bakışla, "Lütfen teklifimi kabul ederek, bu endişeden beni kurtarın."

Eliza'nın başı döndü.

Bir teklif beklemiyordu, gerçi neden beklemediğini kendisi de bilmiyordu, ne de olsa başından beri en fedakar taleplerinden birisi Lord Maplewood olmuştu. Lord, onunla evlenmek istiyordu. Elbette gurur duymuştu, ancak ne cevap vermeliydi?

Yalnızca bir ay öncesine kadar muhakkak evet derdi. Maplewood bir kocada isteyebileceği her şeye sahipti. Düşünceli ve kibar, kültürlü ve eğitilmiş, kendine baktıracak kadar hoş – ortalıkta dolaşırken kadınların kendinden geçerek iç çektikleri düşünülürse, belki hoştan daha fazlasıydı.

Onu hiçbir zaman azarlamayacak ya da hor görmeyecek, ona isteyebileceği her türlü rahatı ve mutluluğu sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapacak, kendine ait dehşet verici bir zenginliğe sahip olduğundan, Eliza'nın servetine ihtiyaç duymayacak iyi bir adamdı. Bir de tüm bunlara ek olarak, rahmetli annesini tanıyan herkesin üzgün bir ifadeyle kafa sallamasına neden olan çok tatlı bir kızı vardı.

"Ne kadar sevimli bir çocuk," derlerdi. "Lady Maplewood, ne iyi bir kadındı! Bu kadar erken yaşta ölmesi ne acı..."

Eliza, Maplewood ile evlenirse, çocuğun annesi olarak, bir başka hayalini gerçekleştirmiş olacaktı.

Tabii bir zorluk olmasaydı.

Kit'i seviyor olmasaydı.

İşte tam o anda cevabını buldu.

"Lordum," diye başladı, "teklifiniz karşısında onur duydum. Arkadaşlığından büyük keyif aldığım, harika bir insansınız." Ellerini nazikçe geri çekti. "Ancak ne yazık ki teklifinizi kabul edemem."

Maplewood gözlerini kırpıştırarak, olduğu yerde dikleşti, yüzünden hüsrani okunuyordu. Bir dakika sonra dengesini tekrar yakaladı. "En azından sebebini öğrenebilir miyim?"

Eliza ellerine çevirdi bakışlarını. "Birbirimize uyacağımızı sanmıyorum."

Kara kaşlarından bir tanesi kalktı. "Ben öyle düşünmüyorum. Bence çok güzel uyum sağlarız. Zevklerimiz ve kişiliklerimiz çok benzer." Duraksayıp, çenesini kaşdı. "Sebebi Clarissa ise ve bu kadar büyük bir sorumluluğu böylesine çabuk almak konusunda endişeli iseniz--"

"Hayır, lordum," diye araya girdi. "Bunun kızınızla ilgisi yok. Muhteşem bir çocuk olduğuna eminim, uslu ve tatlı ve sevginizi sonuna kadar hak ediyor. Hatta kabul etmek için sebeplerim arasında olur fakat..."

"Ah, evet..." Birkaç adım attı. "Benim yüzümden mi? Beni eşiniz olarak görme fikri hoşunuza gitmiyor mu?"

"Hayır, kesinlikle öyle değil."

"O zaman belki beceriksizce ettiğim tekliftendir? Sırf size karşı ne derin hislerim olduğunu başta söylemediğimdendir. İzin verirseniz sizi belki ikna edebilirim."

Eliza başını sallayarak nazik bir ifadeyle gülümsedi. "Deneyebilirsiniz, ancak cevabım değişmeyecek."

Uzun bir süre Eliza'yı inceledi. "O zaman bir başkası var. Ah, ifadenizden anlaşıldığı kadarıyla haklı olduğumu

görebiliyorum. Sanırım bu ciddi bir aşk ve bu beyden bir teklif bekliyorsunuz?”

Eliza bakışlarını eğerek, eteğine işlenmiş bir çiçeği inceledi. Nedenini bilmiyordu ama dürüst olmaya karar verdi. Lord Maplewood bu kadarını hak ediyordu.

“Bir teklifte bulunmasını umut ediyorum,” dedi gözlerine bakarak. “Gerçi şu anda kesin bir teklif beklentisinde olduğumu söyleyemem. O ve ben... biz ... hâlâ flört ediyoruz.”

Maplewood kaşlarını çatı. “Eğer buna bir son verip, sizi eşi yapmazsa tam bir aptallık etmiş olur. Sanırım onu seviyorsunuz? Beş parasız bir serseri değil, değil mi? Sizin kibar tabiatınızdan faydalananacak birisi?”

“Oh, hayır, lordum. Çok şerefli bir adam ve böyle bir sebebi olacağını düşünmenize gerek yok. Ve evet, onu seviyorum.”

Mağlup olmuş bir ifadeyle omuzları düşen Maplewood, gözlerini kaçırdı.

Eliza ayağa kalktı. “Lordum, gerçekten çok üzgünüm. Size üzüntü ya da sıkıntı vermek istemezdim. Muhteşem bir insan olduğunuzu söylediğimde ciddiydim. Eminim bir gün sevginize layık bir kadın bulacaksınız.”

Güçlü yüz hatları yumuşamıştı. “Zaten o kadını bulduğuma inanıyorum ancak görünüşe göre kalbi başkasına ait.” Eline uzanarak, dudaklarına götürüp, üzerine bir öpücük kondurdu. “Size mutluluklar dilerim. Hoşçakalın, Bayan Hammond.”

Başıyla selamlayarak, odadan çıktı.

Çok geçmeden ön kapının açıldığını ve kapandığını duydu ve ardından atlarının sokakta yankılanarak uzaklaşan nalseslerini.

Maplewood gidince, Eliza kendini koltuğa attı.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra Violet yüzünü aydınlatan, güçlkle bastırılmış bir heyecanla odaya girdi. “Lord Maplewood ne dedi? Hem neden bu kadar çabuk gitti? Oturup konuşacağınız kadar uzun süre kalacağını düşünmüştüm. Konuşacak şeyleriniz vardı, öyle değil mi? Yani, evlilik teklif etmeye geldiğini düşünmekte hata etmemiştim?”

“Hayır, hata etmemiştin.”

Violet ellerini göğsünde birleştirdi. “Ve?”

Eliza iç çekişini gizlemeye çalıştı. “Ve reddettim.”

Violet’in elleri iki yanına düştü. “Ama neden? Lord Maplewood’dan hoşlandığını düşünmüştüm. Onunla birlikteken iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordun, hem ikinizin çok ortak noktası var ve buna edebiyata olan düşkünlüğünüz de dahil. Senin için harika bir adam gibi gelmişti bana.”

“O da öyle düşünüyordu. Hoş bir adam. Çok sıcakkanlı. Ama...”

“Ama?” diye konuşturmaya çalıştı Violet nazikçe.

Eliza, arkadaşının okyanus rengi gözlerine baktı. “Ama onu sevmiyorum.”

“Ne?”

“Evleneceğim adamı sevmek isteyerek hata mı ediyorum?” Eliza ayağa fırladı. “Bir barbar veya hilkat garibesi olmadığı için herhangi bir adamı kabul edecek kadar acınacak halde miyim?”

“Hayır, tabii ki değilsin ve öyle bir şey de söylemek istemedim.” Violet yanına gelip, Eliza’nın omzuna kolunu doladı. “Aşk istemek ve hatta hayatının geri kalanını geçireceğin adamdan bunu talep etmek en doğal hakkın. Düşüncesizce davrandığının farkında değilim. Adrian’dan başka-

sıyla evli olduğumu ya da onunla aramızdaki bağın verdiği neşe veya güven olmadan nasıl yaşayabileceğimi hayal bile edemiyorum. Senin de daha azına razı olacağını düşünmek hataydı. Beni bağışla.”

“Bağışlanacak bir şey yok.” Violet’e sarıldı. “Bu evlilik avının başında hoş ve kibar olan ve servet avcısı olmayan bir adam istediğimi söylemişim. Lord Maplewood da buraya kadar koşulları yerine getiriyor ve hatta aşıyor, muhakkak harika bir eş olur. Ama fark ettim ki daha fazlasını istiyorum, sevmek ve karşılığında sevilme istiyorum.”

“Öyle de olmalı.” Violet, Eliza’nın omzunu sıkıp, kolunu indirdi. “Taliplerinin arasında özel ilgi beslediğin birisi var mı?”

Eliza tereddüt etti. Violet’e söylemeli miydi? Kit’e duyduğu aşkın derinliğini, onu ve elde edilmesi zor kalbini kazanma isteğini belirtmeli miydi? Yine her zamanki gibi arkadaşısıyla paylaşma arzusu kabarmıştı.

“Tam olarak değil,” dedi, “ama—”

“Neler duyuyorum?” diye araya girdi Kit. “Maplewood’un, bu sabah Eliza’ya sürpriz bir ziyaret yaptığı doğru mu?”

Violet ona doğru döndü. “Anladığım kadarıyla evde fısıltı gazetesi her zamanki hızı ve etkinliğinde. Ama doğru, duyduğun gibi. Lord Maplewood buradaydı.”

Kit’in bakışları Eliza’ya kaydı. “Ne istiyormuş?”

Eliza’nın gördüğü endişe miydi yoksa sadece öyle istediği için hayal mi kuruyordu? Derin bir nefes alıp, farkında olmadan oturduğu yerde dikleşti. “Bana evlenme teklif etti.”

“Öyle mi?” Kit’in kaşları öyle çatıldı ki Eliza epey memnun oldu.

“Kabul etmedim,” diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla. Kit uzun bir süre gözlerini ayırmadan baktı, gözlerinde Eliza’nın tam olarak yorumlayamadığı bir parıltı belirdi. Sonra da başını hafifçe salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Şansını deneyen ilk kişiye atlanan için sebep yok, sence de öyle değil mi, Vi? Maplewood, Eliza için fazla ciddi. Onu bağ evine gömüp, sıkıcı gayrimenkul meselelerinden bahsederek, uyku vakti gelmeden önce ona kitaplar falan okurdu. Düşününce bile esneyesim geliyor.”

Violet kahkaha attı. “Kit, çok kötüsün! Lord Maplewood harika bir adam, çok düşünceli ve iyi.”

“İyi olmadığını söylemedim, sadece biraz rahatlaması gerekiyor.”

“Senin gibi yani,” dedi Violet.

“Arada biraz eğlenmekten zarar gelmez.” Yüzünde arsız bir gülümsemeyle, parıldayan bakışlarını Eliza’ya çevirip, cesurca göz kırptı. “Değil mi, Bayan Hammond?”

Kit’in kişiliğinin etkisi bir havai fişek gösterisi gibi Eliza’yı aynı anda hem büyülenmiş hem şaşkına döndürecek denli çarpmıştı. Bileklerinde nabzını sonuna kadar hissederken, tepkisini belli etmemeye çalıştı, Violet’in gözünün her ikisinin de üzerinde olduğunu farkındaydı.

Eliza başını eğdi. “Hayır, lordum, kesinlikle zarar gelmez.”

Bir gece sonra, tiyatroda yankılanan alkışlar Eliza’yı mahrem düşlerinden uyandırdı. Aşağıda, sahnede oyunun ikinci perdesine hazırlanmak için perdelerin arkasına çekilmeden önce oyuncular hızla eğilerek, izleyicileri selamlamıştı.

Vikont Brevard hemen yanındaki koltukta, ona doğru döndü. "Nasıl buldun?"

Eliza uzun süre idrak edemedi baktı, oyundan bahsettiğini anlaması zaman aldı. Neyse ki *Othello*'yu daha önce de izlemişti.

"Çok etkileyici," dedi, "gerçi hiçbir zaman *Othello*'nun, Iago gibi bir dolandırıcıya nasıl kandığını anlayamadım. Aradan sonra gelinine daha çok güvense iyi eder ama ne yazık ki yine güvenmeyeceğini biliyorum."

Brevard üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Hayır, ne yazık ki zavallı Desdemona'yı acı bir son bekliyor. Ölümle lanetlenmiş."

Vikont, kız kardeşi ve Franny'nin genç arkadaşlarından biri Bayan Twitchell da Eliza'ya ve dükün tiyatrodaki grubuna katılmıştı. Dükün locasında oturan Eliza'nın yeri muhteşemdi.

Aynı zamanda daha sonra tek başına gelmiş ve karşısında bir locaya, arkadaş grubunun yanına geçmiş olan Kit de bu manzaraya dahildi. Eliza ne kadar uğraşsa da sahneye kendini verememiş, gözlerinin sürekli Kit'e kaymasına engel olamamıştı. Kit de onu izliyordu, her ne kadar tiyatronun loş ışığında kesin olarak söylemek zor olsa da bundan emindi.

Şimdi de ara vakti gelmişti.

Kit onu arar mıydı acaba? Hayallerden vazgeçmesini kendi kendine tembihlemeye çalışırken, bu fikir karşısında heyecanlandı. Kit, baş başayken ona "talimat" vermeye devam edebilirdi ama yanlarında başkaları varken, yardımsever ve zararsız arkadaş havasından çıkmamak konusunda daima dikkatli davranıyordu. Bazen bu maskeyi bir kenara

bırakmasını ve Eliza'ya duyduğu tutkuyu göstermesini diliyordu. Tabii asıl istediği taliplerinin arasına onun da girip, diğer herkese yok olmalarını emretmesi ve tüm dünyaya Eliza'nın kendine ait olduğunu ilan etmesiydi.

Ama o ana dek oyuna devam edecek ve Vikont Brevard gibi beyefendilerin ilgileriyle onu şımartmalarına izin vercekti. Aklından bunlar geçerken Brevard ile göz göze gelip, sıcacık gülümsedi.

Brevard da bir yaz akşamı kadar mavi gözleriyle gülümseyerek karşılık verdi.

Baharda açan bir nergis kadar tatlı ve sarışın kız kardeşi hemen Brevard'ın yanında belirdi. "Lance, Jane ile birlikte Lady Margate'in locasına gidebilir miyiz? Kızları da burada ve onlarla konuşmayı çok istiyoruz."

Vikont, yüzlerinde azimli bir umutla cevabını bekleyen kız kardeşi ve Bayan Twitchell'a baktı. "Pekala—" diye söze başladı.

Kızlar zıplayıp, alkışlayarak, sözünü bitirmesine izin vermedi.

"Bayan Hammond bana eşlik etmeye razı olursa," diye devam etti Brevard. "Arkanızdan geleceğiz ki Margatele- rin locasına sağ salim ulaştığınızı göreyim. Üst katlardaki insanların pek çoğu düzgün olabilir ama bir serserinin yukarıya çıkıp da korunmasız genç bayanlara sarkmayacağını garanti edemezsiniz." Eliza'ya döndü. "Ne dersiniz, Bayan Hammond? Biraz yürüyelim mi?"

Eliza başıyla onayladı. "Evet, tabii. Yoksa Brevard ve Twitchell Hanımlar bana çok kırılır. Hem salonda şöyle bir turlamak keyifli olabilir."

Vikont ayağa kalkıp, koluna girmesi için Eliza'ya uzan-

racı Anne Warren
dı. Eliza bir ara durup, Violet ve Adrian'a nereye gittiklerini söyledikten sonra dördü yürümeye başladı.

Kızlar, Franny ve Jane bir yandan birbirleriyle konuşurken, bir yandan da hemen önlerinde kol kola ilerliyordu. Eliza ve Brevard da hemen arkalarından geliyor, çok rahatsız olmasınlar diye arada mesafe bırakıyorlardı.

Bir süre sonra Margate'lerin locasına geldiklerinde, Lady Margate ve kızları neşe içinde karşıladı. Locada üç tane de yakışıklı erkek vardı. Franny ve Jane'in bu kadar heyecanla gelmek istemeleri için bir sebep daha, diye düşündü Eliza.

Birkaç dakikalık sohbetten sonra, Lady Margate, oyun başlamadan kızları geri getireceğine söz vererek, Eliza ve vikontu uğurladı. Kız kardeşinin ve onun arkadaşının emin ellerde olmasını sağladıktan sonra Eliza ve Brevard, yürüyüşlerine tekrar başladı.

"Dönmeden önce gitmekte olduğumuz yönde devam edelim mi?" diye sordu Brevard.

"Evet, hadi. Birkaç dakika daha var aranın bitmesine, zaten o kadar çok oturduk ki biraz yürüyüşe kesinlikle ihtiyacım var."

Koridorda dolaşan kibar görünümlü hanımefendiler ve beyefendiler yüzünden ağır ilerliyorlardı. Sohbet konusu açmak da öyle düşünüldüğü gibi kolay değildi, gürültü o kadar çoktu ki sanki havada duman olmuştu da asılıp kalmıştı. Duvara asılı ufak, içinde yağ yanan gaz lambaları yolu çıkardıkları yumuşak, altın gibi bir ışıkla aydınlatıyordu. Vikontla sık sık durmak zorunda kalıyorlar, birbiri ardına gelen tanıdıklarla hoşbeş ediyorlardı.

Koridorun sonuna gelmişlerdi, tam Violet ve Adrian'ın locasının yolunu yarılamlışlardı ki uzun boylu, sırim gibi

Geceyarısı Tutkusu
bir adam kalabalığın arasından çıkageldi. Dipsiz bir uçurum gibi boş bakan kara gözleri ve aynı karanlıktaki saçları ile öne doğru atıldı, bakışları buz gibi bir kıskaç misali Eliza'nın üzerinde gezindi.

Philip Pettigrew.

Raeburn Malikanesi'nde tam olarak kendisiyle evlenmesini istediği o melun günden bu yana Eliza onu görmemişti. Belki de sonra şehri terk etmişti. Belli ki her nereye gitmişse, artık oradan dönmüş, her zamanki gibi ölü evi sahibi gibi merhametsiz siyahlara bürünmüştü.

Eliza bir an geri dönmeyi ve onu hiç görmemiş gibi yapmayı düşündü. Ama gideceği hiçbir yer yoktu ve herkesin ortasında onu görmezlikten gelirse, dedikoducular arasında hareketlenmeye neden olurdu. Kendini alıştırarak, Brevard'ın kaslı kolunu tutan elini daha da sıktı ve yüzüne de zorla hoş bir ifade takındı.

"Eliza, kuzenim," dedi Pettigrew, hemen önlerinde durarak. "Seni bu akşam, burada görmek ne kadar güzel! Bir dakika önce seni kalabalık arasında görene kadar burada olduğunu fark etmemiştim."

Şimdi, neden onun yalan söylediğini düşünüyordu acaba? Huzursuz ifadedden silkinerek, başıyla selamladı. "Kuzen."

Tuhaf bir sessizlik çöktü, Pettigrew açık bir şekilde tanıtırılmayı bekliyordu.

"Lord Brevard," dedi Eliza, "kuzenim, Bay Philip Pettigrew." Duraksadı, Pettigrew ile göz göze gelmedi. "Philip, Vikont Lancelot Brevard. Sanırım sizin daha önceden tanışmışlığınız yoktu."

"Hayır, tanışmamıştık. Pettigrew." Vikont elini uzattı. Beyler el sıkıştı.

“Bayan Hammond”ın şehirde akrabasının olduğunu bilmiyordum,” dedi Brevard.

“Kuzenimin çok fazla akrabası yoktur,” dedi Pettigrew, “sevgili annesi ve babası uzun süre önce vefat etti. Eliza’nın tek yakın akrabası teyzesiyle bendim. Ama annem de gitikten sonra, Tanrı onunla olsun, sadece ben kaldım. Birbirimizi daha sık göremiyor olmamız çok yazık, değil mi, kuzen?”

Eliza kaşlarını çatmamak için kendini zor tutarak, bakışlarını ona kilitledi. İçinden geldiği gibi “hayır” dese, kabalık etmiş olurdu. “Evet” derse de yaranmak için açıklıktan faydalanmaya çalışabilirdi.

Eliza, bir orta yol bularak, çekimser bir ses çıkardı. “Seninle karşılaşmak iyi oldu kuzen ama lord ile koltuklarımızıza dönmemiz gerek.”

“Ah, birkaç dakika konuşmamıza yetecek zaman var, ara devam ediyor.”

Pettigrew’in savunmasına rağmen, uzaklaşıp gitmek isterken, içi içini yiyordu ama öteden beri yerleşmiş terbiyesi buna müsaade etmiyordu.

“Bu sene Sezon iyi geçiyor olsa gerek, kuzen,” dedi Pettigrew. “Herkes seni konuşuyor, sosyete de ne kadar dikkat çektiğini anlatıyor.” Duraksadı, rengi solmuş dişlerini gösterdi. “Geçmişteki Sezonlardan oldukça farklı. Kaç tane oldu?”

Kuzeninin gözlerinde öyle bir parıltı görmüştü ki, Eliza tam olarak sayıyı bildiğini anladı.

Olduğu yerde dikleşti ve bu yemi yutmayı reddetti. “Bilemiyorum.”

“Her neyse, artık kaç olduysa,” diye devam etti Pettigrew, Eliza’ya bir sürüngeni hatırlatan yavaş ve doğrudan bir şekilde gözlerini kırptı, “iyimserliğini korumanı tavsiye ederim. Senin yaşındaki pek çok kadın evlenme hayalinden çoktan vazgeçti. Bu Sezonki başarıların tatmin edici olmalı. Gerçi bu zamana kadar herhangi bir nişan haberi almamış olmama şaşırdığımı itiraf etmeliyim.”

Brevard’ın kolunun kasıldığını hissetti ama daha onun cevap vermesine kalmadan, tanıdık bir ses duyuldu.

“Eminim, hanımefendi eş seçimini, hazır olduğunda bildirecektir, ne daha önce ne daha geç,” dedi Kit, sesinde Eliza’nın daha önce hiç duymadığı sert ve acımasız bir ton vardı. “Zamanı geldiğinde, nişan haberini gazeteden okursun, Pettigrew.”

Kit’in sözlerindeki aşağılama ifadesi, diğer adamın çökük yanağına sert bir yumruk gibi indi. Bir an Pettigrew’in dipsiz gözlerinde hain bir ışıltı belirdi ve aynı hızla kayboldu.

“Lord Christopher,” dedi kuzeni sahte bir sıcaklıkla, “her zamanki gibi ne büyük bir zevk!”

“Öyle diyorsan.” Kit, adab-ı muaşeret kurallarına uyma zahmetine bile girmede.

“Görünüşe bakılırsa, haddimi aştığımı düşündün ama kötü bir niyetim yoktu. Eliza’nın en yakın akrabası olarak, sadece gelecekteki huzuru ve mutluluğunun derdindeyim.”

“Ah, eminim öylesindir,” dedi Kit, dolu dolu kinayeyle. “Aynı zamanda kaybettığın anne parasının da yasını tutuyorsundur, şüphesiz.” Pettigrew ile hemen hemen aynı boyda olsalar da öne eğildiğinde, upuzun ve korkutucu görünüyordu. “O kafandan her ne geçiyorsa, unut hepsini. Eliza ve

serveti senin ulaşamayacağın yerlerde. Seni bir defa reddetti ve bir daha senin nahoş kurlarını çekmeyecek.”

“Beni incittiniz, lordum. Sadece muhabbet etmek ve kuzenimden haber almak için durmuştum. Ailemle konuşmaya hakkım var, değil mi?”

“Onunla konuşun. Artık gidebilirsin.”

Pettigrew’in normalde solgun olan yüzü, tuhaf bir şekilde kızardı, üst dudağı titriyordu. “Hakaret içeren tavrın ve benim, niyetim hakkında yaptığın suçlamalar nedeniyle seni dışarıya davet etmeliyim.”

Kit, kollarını göğsünde birleştirdi, eğlendiği belli oluyordu. “Dövüşmek mi istiyorsun? Seve seve. Burada Brevard benim yerime bakabilir.”

Vikont sert bir ifadeyle başıyla onayladı.

“Ne olsun o zaman?” diye meydan okudu Kit. “Silah mı kılıç mı? Her ikisinde de usta olduğumdan benim için fark etmez. Ama ölmekten korkuyorsan, Gentleman Jackson’ın ringinde buluşabiliriz. Seni içeri ben sokarım, ne de olsa abone değildir.”

Şiddetin adı geçince, Eliza’nın göğsü panikle sıkıştı. “Ah, Kit, lütfen, dur. Yapma.”

Eliza’ya doğru bile bakmadan, uzanıp Eliza’nın koluna koyduğu ele dokundu. Ama dikkati hâlâ Pettigrew’deydi.

“Pettigrew? Bekliyorum.”

Eliza, beklemekte olanın ne yazık ki sadece Kit olmadığını fark etti. Ufak bir erkek ve kadın grubu da etraflarına dolmuş, aslında her kelimeye dikkat kesilmiş halde ve pek başarılı olamasalar da kendi işlerine bakar gibi görünmeye çalışıyorlardı.

Bariz bir şekilde öfkelenmiş olan Pettigrew, cılız göğ-

sünü kabartıp, kemikli çenesini öne çıkardı, ademelması duba gibi inip çıkıyordu. Tam herkes Kit ile karşılaşmayı kabul edecek kadar salak olabilir mi acaba diye düşünmeye başlamışken, sessizce homurdanarak, tek topuğu üzerinde dönüp, kalabalığı yara yara ilerlemeye başladı.

“Görünüşe göre tehditleri de cebi gibi boş,” dedi duyulmasına yetecek kadar yüksek sesle. İzleyiciler kıkırdayıp, birkaç yorumda bulundu. Ara bitmek üzere olduğundan, hızla dağılıp, koltuklarına dönme nezaketinde bulundular. Koridor tamamen boş kaldığından Kit, Eliza’ya döndü. “İyi misin?”

Etkilenmemiş olduğunu sanmıştı ama her şey bitip, gitikten sonra titremeye başladı.

Ne halde olduğunu görünce Kit, Brevard’a baktı. “Göreceğin gibi Bayan Hammond sarsıldı. Ağabeyim ve eşine haber verme nezaketinde bulunursan, Bayan Hammond’ı eve götüreyim.”

“Yarıda bırakmana gerek yok. Birazdan kendime gelirim ben,” dedi Eliza, Kit’e.

Kit başını salladı. “Akşam yaşananları sana hatırlatan bunca insan varken kendine falan gelemezsin. Lafın ne çabuk yayıldığını biliyorsun. Bırak da seni Raeburn’e götüreyim. Adrian ve Violet ortaya çıkacak herhangi bir hengamenin üstesinden gelir. Birkaç sene önce kendi skandallarını bastırdıklarından bu yana istenmeyen lafları nasıl yok edebilecekleri konusunda epey becerikli hale geldiler.”

“Winter haklı, Bayan Hammond,” diye destekledi Brevard. “Kalırsan yalnızca kendine gereksiz acı vermiş olursun. Sen yarın kalkana kadar herkesin ağzında başka bir

lokma olması ve seninkini tamamen unutmaları çok muhtemel.”

Dişleriyle, alt dudağını ısırıp, sonra da başıyla onayladı.

“Pekala. Ancak lütfen düşese telaşa kapılmamasını ve oyunun geri kalanını izlemesini istediğimi belirtin. Onun da akşamını mahvetmek istemem.”

“Mahvetmeyeceksin,” dedi Kit, Brevard’a dönmeden önce. “Teşekkür ederim, Brevard ve iyi geceler.”

Eliza da vikonta belli belirsiz gülümsedi. “Evet, teşekkür ederim, lordum. Lütfen kız kardeşiniz ve Bayan Twitchell’a da selamlarımı iletin.”

Başıyla selamlayarak, Brevard önünde eğilip, uzaklaştı. Kit, kolunu uzattı. “Gel, küçük cadı, hadi gidelim.”

Eliza, elini koluna koydu ve birlikte uzaklaştılar.

www.webcanavari.net

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tiyatronun dışında Kit, at arabasında Eliza’nın karşısına oturup, hizmetlilerin kapıyı kapamasını ve aracın hareketlenmesini bekledi.

Tüm akşam boyunca Kit, Eliza ile mesafesini korumuştur. Başlangıçta bir ara tiyatroya ailesiyle katılmayı düşünmüş ama locada Eliza’nın yanında olmaktansa, sahnenin diğer tarafında arkadaşlarıyla oturmanın daha akıllıca olacağına karar vermişti. Ona bu kadar yakın olduğunda, bir iki kaçamak dokunuş arzusuna teslim olabileceğini düşündü. Bu aralar takıntı derecesinde bu arzusunun sınırlarında dolaşıyordu.

Böylece, sadece onu izlemekle yetinip, arada karanlık salonun diğer ucundan kendini izlerken yakaladığında da sevinmişti.

Ancak ara verildiğinde, Pettigrew’in herkesin ortasında ona asıldığını görünce, gizlice arka planda kalma niyeti yok oldu ve aklında sadece yardımına yetişip, yüzündeki endişeli ifadeyi silme düşüncesi kaldı.

Şimdi de faytonda birlikte otururken, olduğundan iki kat daha memnundu.

Atların ileriye atılması için dizginler çekildiğinde at ara-

bası hafifçe sıçradı. Atlar hareket etmeye başlayınca, Kit de hareketlendi, kalkıp, Eliza'nın yanına geçti.

Kolunu omzuna atarak, Eliza'yı kendine çekti. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Eliza başıyla onayladı. "Şimdi evet."

"O zaman neden böyle titriyorsun?" diye nazikçe azarlayarak, kısa, ipek kol ağzı ile dirseğine kadar uzanan eldiveninin arasında kalan çıplak tenine hafifçe parmaklarını sürttü.

Eliza kirpiklerinin altından baktı. "Biraz üşüdüm, sanırım."

"Dur o zaman seni ısıtayım."

Başka bir uyarıya ihtiyaç duymadan, Eliza'yı kaldırıp, kucağına aldı, kollarını sıkıca dolayarak, iyiden iyiye sokuldu. "Ah, böyle çok daha iyi oldu."

Eliza bariz bir şaşkınlıkla bir süre kıpırdandı, kalçası öyle bir sürtünüyordu ki Kit'in kasıklarına doğrudan bir hareketlenme geldi. Sanki Kit'i nasıl bir duruma soktuğunu bilirmiş gibi kıpırdanmayı kesti ama biraz geç kalmıştı.

Gerçi Kit halinden şikayetçi değildi, onu bu kadar yakınında tutmanın verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Sessiz bir iç geçirmeyle, Eliza başını Kit'in omzuna yasladı.

Kit ise kolunu okşayarak, hafif bir öpücük kondurdu. "Gevşe tatlım. Güvendesin."

"Biliyorum. Tıpkı hiçbir zaman tam bir tehlike altında olmadığımı bildiğim gibi, sadece çok korkunçtu."

"Kesinlikle öyle. Dünyanın dibinden gelmiş bir domuz. Ama artık Pettigrew yok ve ben de kuzeninin seni daha fazla endişelendirmesini istemiyorum. Seni güvende tutacağım."

Daha da sokularak, Eliza beline dolandı. "Araya girdiğin

için sana teşekkür edemedim. Lord Brevard da araya girmek üzereydi ama—"

"Ama kuzeninin nasıl bir yılan ya da korkak olduğunu bilmiyor. Sanırım artık sosyetedeki herkes öğrenecektir."

Eliza, gözlerine bakabilmek için kafasını kaldırdı. "Philip çok öfkeleni, Kit. Onu o kadar kıskırtmamalıydın."

"Seni temin ederim ki benimle dövüşmeye cesaret edebilseydi bile tehlike altında olmazdım."

"Ah, orası kesin. Sadece onu öldürürsen, ülkeden kaçman gerekir diye endişelendim. Hele bir de o kadar çok ta-
nığın önünde."

Kit, içinden gelen bir kahkaha ile başını geriye atmadan önce bir süre Eliza'ya baktı. Üzerinden birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ gülüyordu. "Senin büyüleyici olan yanın da bu, Eliza, her zaman çok hoş bir dürüstlüğün var. Pek az insanın sahip olduğu bir özellik artık bu. Asla kaybetmeyeceğine söz ver, küçük cadım, ne kadar büyürsen büyü."

Eliza'nın dudaklarına olağanüstü bir gülümseme yayıldı, at arabasının karanlığında bile görünen bir keyif parlıyordu yanaklarında. "Söz veriyorum," diye mırıldandı, ciddi ve boğuk bir sesle.

Kit'in içinde parlayan neşe geldiği hızla kaybolup, yerini tekrar arzuya bıraktı. Eliza'yı daha sıkı tutarak, uzanıp, yanağının sıcak ve saten gibi tenini okşadı, sonra da yavaşça kaydırarak elini boynunda gezdirdi. En sonunda, parmaklarını çenesinin altında kıvrıp, öpebilmek için başını geriye doğru yasladı.

Dudaklarını yanağına sürttü. "Bana teşekkür etmek istediğini söylemiştin sanırım." Diğer yanağına da saygılarını sunmak için eğildi. "Galiba nasıl teşekkür edebileceğini bi-

liyorum. Neden sana öğrettiklerimi ve tam olarak ne kadar öğrendiğini göstermiyorsun bana?"

Teklifini sunduktan sonra Kit durdu, Eliza parmaklarını saçlarına gömüp, dudaklarını kendi dudaklarına çektiğinde ödülünü aldı. Eliza'nın ağzı etkileyici hareketlerle, kendininkini ele geçirirken, Kit aslında derslerden epey bir şey öğrendiğini fark etti. Dokunuşu sersemletiyor, beynini pelteye çeviriyordu.

Her zaman olduğu gibi Eliza bir duygu patlaması hissetti, kanında kıvılcımlar çıkartan bir kıpırtı. Saten gece ayak-kabıllarının içinde ayak parmakları kıvrıldı, tutkusunun ve becerisinin her damlasını aktardı sarılışına.

Kit'in dili çılgın bir dans içinde Eliza'nınkine dolanıyor, çabalarının işe yaradığını göstermek istercesine tüm yoğunluğuyla hareket ediyordu. Kit inleyerek, Eliza'nın göğsünü avuçlamak üzere indirdi elini, elbisesinin narin ipeğinin altında dikleşmiş ucunu okşadı.

Eliza oturduğu yerde, kucağında kıpırdanarak, daha fazlası için Kit'i teşvik etti, o da geri çevirmedi. Elbisesinin kollarından birini indirip, korsajının bir yanını açarak tek göğsünü çıkardı. Önce kışkırtıcı bir şekilde avuçlayarak sıkıp, ağzını, istekli bedenine dayamasına yetecek kadar kaldırdı Eliza'yı.

Dudaklarının ve dişlerinin arasında Eliza'yı çekip, dilini hassas teninde gezdirdiğinde Eliza sanki havalandı. Ona dokunmak için çaresiz bir arzu duyarak, paltosunun ve yeleğinin altından keten gömleğini çıldırmış gibi telaşla çıkardı. Bir türlü tenine değemeyince, kumaşın üzerinden onu okşamakla yetindi. Sıcaklığının ve sert, erkeksi kaslarının sıkı şeklinin tadını çıkardı.

Kit inleyerek derin derin emdi, bir yandan da eteklerini kaldırmak için uzandı. Parmakları yukarı kaydı, tıpkı o gün kütüphanede olduğu gibi baldırı boyunca, dizinin ve baldırların üzerinde. Dakikalar boyunca bacağını ve kalçasını okşadı ama bu sefer geri çekilmek yerine devam etti.

Baldırlarının içini okşadığında Eliza titredi, gözleri sıcak ve rüya gibi bir ışık içerisinde kapalı kaldı. Saniyeler sonra bir parmağını Eliza'nın aklına asla gelmeyeceği bir şekilde içine soktuğunda gözleri kocaman açıldı.

"Ah, Tanrım," diye inledi, Kit bacaklarının arasında, derinlerde bir yerde onu okşarken. Tekrar Eliza'nın ağzına yapışarak, kontrolsüz bir şekilde boğazından gelen ufak iniltileri, iç çekişleri ve nefes nefese sesleri bastırdı.

Kit'in okşadığı yerlerde oluşan ağrı ardı ardına gelen her harekette daha da arttı. Daha iyisi olamayacağını düşünürken, Kit bir parmağını daha yavaş ve derin içine soktu, Eliza genişliğe alışsın diye yavaş davranıyordu.

Eliza sırtını yay gibi gerip, bir çığlık attı, Kit'in ağzında ses kaybolup gitti. Artık doğru düzgün bir şey düşünemez halde Kit kırılma noktasına kadar onu okşarken, kendini kollarına bıraktı. Kit'in gömleğini sıkarak, hayatı tehlikeye deymişçesine asıldı.

Kriz gelip, tüm bedeni kör edici, bir şimşek çakmış gibi derin ve vahşi bir zevkle sarsılırken, kanını, kemiklerini, kaslarını yakarken dudaklarından bir çığlık çıktı.

Zevk titremeleri yavaş yavaş dinmeye başladığında nefes nefeseydi. Ancak o zaman Kit'in ne halde olduğunu fark etti, erkekliğini sert bir çubuk gibi poposuna bastırmıştı. Sadece içgüdüleriyle hareket ederek, bir yana doğru hafifçe kıvrılıp, ikisinin arasından bir elini uzattı.

Akşam için giydiği pantolonun altından dahi Eliza'nın dokunuşu onu sıçratmaya yetti. Eliza sert ereksiyonunu eliyle takip ederken, inlememek için dudağını ısırıp, ısırapla acı karışımı bir ifadeyle gözlerini sımsıkı kapadı.

Kit elini indirip, Eliza'nın elinin üzerine koydu, sabırlı ama sert bir şekilde, nasıl dokunmasını istediğini gösterdi Eliza'ya. Eliza memnuniyetle itaat ederek, okşadı, bedenlerinin arasındaki fark ve verdikleri karşılığın benzerliğine şaşırmıştı.

Daha fazlasını isteyen Kit, pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Tam o sırada, at arabası durdu.

Bu anlık duruş ikisine de bir şey ifade etmedi. İkisi de anlam vermeye çalışarak, donmuş halde birbirine baktı. Eliza sesler duydu – atların kişnemesi, yolcularının inmesini ve evin ardındaki ağıllarının rahatına kavuşmak için son bir yolculuk daha yapmayı beklerken dizginlerinin birbirine çarparken çıkardığı sesler. Şoförle, uşağın arasındaki sessiz ve rahat konuşmayı da duydu, sonra da uşak araçtan atlayıp, kapıyı açmaya yöneldi.

Eliza'nın daha önce görmediği bir hızla Kit, korsajı yerine koydu, eteklerini bacaklarına indirdi, sonra da onu kucağından kaldırıp, hemen yanına oturttu. Aracın koltuğu elverdiğince yana kayd, dağılmış saçlarından elini geçirip, altında sertleşmiş eti rahatlatmak istercesine pantolonunun önünü çekiştirdi.

Bir kolunu kucağına koyup, karanlık köşeye gömüldü.

Kapı açıldığında yakınlardaki sokak lambalarıyla Raeburn Malikanesi'nin gazyağı lambalarından gelen ışık, içeri doldu, bu gece sanki fazla aydınlıktı. Uşak inmelerini bekledi.

Geceyarısı Tutkusu

"Birazdan geliyoruz, Robert," dedi Kit sert bir ses tonuyla uşağa. "Bayan Hammond ile biz... konuşuyoruz."

"Tabii ki, lordum."

"Lütfen kapıyı da kapatır mısın?"

Robert meraklı bir ifadeyle baktı. "Evet, lordum."

Bir süre sonra kapı kapandı.

Kit derin bir iç çekip, başını kadife koltuğa gömdü. "Tanrım, bir saniye daha yavaş olsaydık..." Cümleinin geri kalanını söylemedi.

Eliza yarı baygın bir haldeyken ve vücudu adı ağza alınmayacak sayısız yerinde karıncalanırken, rahatlıkla onay verebilirdi.

"Ne düşünüyorlardır?" diye fısıldadı, çıkmalarını bekleyen hizmetlilere göz ucuyla bakarak. March bile kapıda durmuş, çıkmaları için ön kapıyı hazırda bekletiyordu.

"Kavga ettiğimizi düşünebilirler," dedi Kit. "En azından öyle düşündüklerini umalım. Diğer yandan, şu halimle arabadan inmeye kalkarsam, kimsenin bir tahmin yürütmesine gerek kalmaz."

Eliza, bacaklarının arasındaki kabarıklığa baktı, bakışlarının altında gittikçe de artıyor gibiydi.

Kit tek kaşını kaldırdı. "Eğer burada kalıp, başladığımız şeyi bitirmek istemiyorsan, şunu yapmayı kesmeni tavsiye ederim."

Eliza'nın bakışları yukarı kalktı, yanakları alev alevdi.

"Ayrıca içeri girsen iyi olur," diye devam etti daha nazik bir ses tonuyla. "Sana kapıya kadar eşlik etmesem olur mu?"

Eliza başıyla onayladı. "Evet, ama sen ne yapacaksın?"

"Kulübe devam edeceğim. İçimdeki kabarıklığı giderir diye tahmin ediyorum."

“Oh,” diye mırıldandı Eliza, her ne kadar makul olanı yapıyor olsa da onunla birlikte içeri girmeyecek olmasına üzülmüştü. Korsajını düzeltip, eteğini toparlarken elleri hafifçe titriyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra, oturduğu yerde Kit’e doğru gitti. “Nasıl görünüyorum?”

Güzel yeşil-sarı gözlerinden bir parıltı geçti. Kit, elini eline alarak, avucunu öptü. “Büyüleyici. Ama zaten her zaman öylesin, tatlım.”

Eliza’nın kalbini bir sıcaklık sardı.

Kit öne eğilerek, kapıya vurdu, sonra da tekrar koltuğa oturdu. Hafifçe kıpırdanarak, bir kolunu yine stratejik bir şekilde kucağına yerleştirip, bacak bacak üstüne attı.

Robert kapıyı açtı.

“Bayan Hammond’a içeriye kadar eşlik eder misin, Robert? Sonra da Josep’s’e Brooks Club’a gideceğimi söyle.”

Uşak eğildi. Memnuniyetle, Lord Christopher. Efendim?” dedi, bir elini Eliza’nın küçük, metal merdivenlerinden inmesine yardım etmek için uzatarak.

March, ana girişe giden taş merdivenleri çıkan Eliza’yı neşeyle karşıladı. Sağ salim eşiğe vardığında, arabanın kapısı kapandı ve araç sokaktan aşağı ilerlemeye başladı.

Saatler sonra, Kit, böyle durumlar için sakladığı ufak anahtarla karanlık eve girdi. Adımları mermer zeminde hafif bir ses çıkarıyordu, sabahın üçünde hizmetçiler bile yatakta olduğundan ev sessizdi.

Kulübe gitmek istememişti.

Vücudunun her bir hücresi Eliza’nın peşinden eve girmesi, ikisinden birinin yatak odasına onu atıp, gecenin geri

kalanını ona zevk vererek geçirmesi için yakarırken isteye-mezdi.

Arabanın içerisinde yakalanmanın kıyısına geldiklerinde Eliza’nın yüzünde beliren o saf ifade ve gözlerindeki şaşkınlık olmasaydı hizmetçilere, Adrian’a ve Violet’e rağmen bu yakarışa cevap da verirdi.

Bakire oluşunu hatırlaması onu kendine getirmiş, bir yandan da doğru ve yanlış arasındaki farkı anlamasını sağlamıştı. O yüzden de onu kenara bırakmış, şehre giderken arzusunu dindirmeye çalışmıştı.

Dinlenmeye ihtiyacı olsa da Adrian’ın bir sürahi konyak tuttuğu aşağıdaki çalışma odasına indi. Belki ateşin önünde biraz alkol ve birkaç dakika düşünmek hâlâ içinde kaynayan huzursuzluğu dindirir, uykuya dalmasına yardımcı olurdu.

Tam tıpayı yerine koymuş, ilk yudumunu alıyordu ki görüş açısına bulanık beyaz bir şey girdi.

Şaşkınlıktan az kalsın boğulacaktı. Ağzındakini püskürterek, döndüğünde, Eliza ile göz göze geldi. Tekrar düzgün nefes almayı becerene kadar iki kere öksürdü. “*Kahretsin*, kimseyi beklemiyordum. Gecenin bu vaktinde ne yapıyorsun?”

Eliza’nın alnında ufacık bir çizgi belirdi. “Uyuyamadım ve ılık süt almak için aşağı indim. Seni korkuttuysam özür dilerim.”

Eliza’nın özrünü eliyle geçiştirerek, bir yudum daha almaya karar verdi. Alkol boğazından aşağı tatmin edici bir sıcaklıkla indi, sonra da kadehi kenara bıraktı.

İşte o zaman Eliza’nın elindeki bardağı fark etti – şüphesiz bir bardak ılık süttü. Sanki Kit’i taklit eder gibi bir yudum alıp, bardağı dikkatle Kit’in konyak kadehini koyduğu masaya koydu.

Eliza yanına geldiğinde, teninin bal kokusu burnuna doldu, daha önceki arzusu kükreyerek geri döndü. Koyu renkli, dağınık bukleleri baştan çıkarıcı bir karmaşayla yüzünü çerçevelemişti, geceliği ve bornozu ince, beyaz ketenden-di ve narin kıvrımlarını neredeyse hiç gizlemiyordu. Daha fazla mum ışığı olsa muhtemelen geceliğin içini görebilirdi. Ayakları da çıplaktı.

Kit'in kasıklarına sıcacık kan yayıldı. İçinden küfrederek, kaşlarını çattı.

"Kulüp nasıldı?" diye sordu.

Bir süre konuyla ilgisiz soru karşısında bakakaldı. "Brooks iyiydi. Kağıt oynayarak yüz sterlin kazandım."

"Ah, iyi bari. Kendine hoş, istediğin bir şey almalısın." İsteddiği *oydu*.

Elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Sadece bir adım daha yanaştı, güvercin grisi gözleri, loş ışıkta koyu ve gizemliydi. Uzun bir süre ikisi de konuşmadı; gözleri onların yerine konuşuyordu.

Kit'in bedenindeki her bir kas, onu kollarına almak için duyduğu ihtiyacı bastırmaya çalışırken kasılmıştı.

"Hadi yat, Eliza," dedi sert bir ses tonuyla. Belki de yeterince kötü konuşursa, onu gitmesi için ikna edebilirdi. Oyunlar oynamak için doğru bir vakit olmadığının Eliza da farkında olmalıydı.

Ancak Eliza kıpırdamadı. "Sana dedim ya, uyuyamıyorum. Sanırım ılık süttten fazlasına ihtiyacım var. Sence..." dedi neredeyse fısıldar gibi bir sesle, "daha fazlasına ihtiyacım yok mu?"

Kit bedeni titreyerek, kendini tutmaya çalıştı.

On saniye kendini tuttuktan sonra dayanamayıp; Eliza'yi

kendine çekti. Dudakları birbirine değip, karıştı, tutkuya duydukları ihtiyacın kör edici patlamasıyla birbirlerine dolaştı. Eliza'yı büyük bir doyumsuzlukla öperek, uzun ve derin bir şekilde aldı dudaklarını, aç yudumları hiçbir şeyi inkar edemiyordu ve onu tamamen almaktan daha azına razı değildi. Nefes nefese inleyerek, Kit'in istediği her şeyi ve daha fazlasını verdi, her şeyi öylesine tersine çevirmişti ki Kit en az onun kadar yakalanmış buldu kendini ördükleri ağda.

Kollarıyla poposundan kaldırarak, kalçasını kendi kalçasına dayadı. Eliza kollarını boynuna dolayıp, ensesini ve omzunu, sırtını ve belini okşarken, kollarının ve ellerinin ulaşabildiği her yerine dokunarak, inledi.

Kit başı dönerek, aklı başında bir kişinin yapacağı gibi onu indirmeyi, kendinden uzaklaştırmayı, son bir kez daha düşündü. Ama daha fikir toparlanmaya kalmadan, dalgaya kapılmış ve bir bütün olarak yutulmuş bir parça odun gibi kayboldu.

Ellerini üzerinde gezdirerek, sanki ilk defa görüyormuş gibi şen hatlarını ve canlı kıvrımlarını inceledi, onu engelleyecek kombinezonlar ve korseler olmadan erişimi daha da kolaylaşmıştı. Yumuşak, sıcak ve esnek haliyle kadınlığı ilahi bir kusursuzluğa sahipti. Kit, kokusunda, dokunuşunda ve tadında keyfin doruklarına varıp, kollarında olmanın hissi bir insanın erişebileceği cennete en yakın şeyken, kendini bu duygulara bıraktı.

Ama yine de ne kadar yakınında olursa olsun, Eliza bir türlü yeterince yakınmış gibi gelmiyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu, içine gömülmeye ve serbest kalmak için kafes içinde çırpınan bir fare gibi içinde kabaran açlığı doyurmaya ihtiyacı vardı.

Dikkat etmek için çizdiği sınırları bir kenara atarak, Eliza'yı özenle yumuşak, yün halının üzerine indirdi, sonra da arkasından gidip, öpücüklerini ve dokunuşlarını serbest bırakarak, üzerine uzandı. Eliza'yı çılgınca öperken, kendini kaybetti, sadece kendinin ve Eliza'nın acı verici arzusunun farkındaydı.

Kendini içine çeken bir duygu seline bırakan Eliza, Kit'in ağzına ve bedenine yaptığı lezzetli ve sıcak her şeyin zevkine varıyordu. Baştan ayağa karıncalanan vücuduyla kendini istediği yere götürmesine, aldığı zevki artırmak için bildiği her şeyi yapmasına izin verdi.

İç çekerek, alt dudağını ısırıp ve Kit geceliğinin önündeki küçük düğmeleri açarken, zevkten titredi. Kit'in elbiseyi itişini izledi, çıplak göğüslerine tekrar bakarken gözlerindeki bakıştan hoşlandı. Göğüslerini avuçlarına alıp, okşayarak, öpücüklere boğdu, Eliza'nın damarlarını alevlendirerek göğüs ucunu okşadı.

Aslında bir çeşit şaşkınlık, biraz utangaçlık veya ar duygusu hissetmeliydi. Ama tek hissettiği heyecan ve neşe, sevdiği adamın kollarında güven, dokunuşunun gücünde huzurdu.

Parmakları titreyerek, karşılık vermek istedi, Kit'in erkekliğini çıplak görebilmek için sabırsızlanıyordu. Kısmi bir başarıyla Kit görevi ele almadan birkaç düğme açabildi. Kit telaşla paltosundan kurtulup, yeleğini açarak, gömleğini pantolonundan çıkardı.

Eliza, kollarını gömleğinin altına sokarak, tenini okşadı, keşfettiği hissin karşısında şaşkıındı. Sıcak, kadifemsi ten, sert kaslar ve kemiğin üzerini kaplıyordu. Göğsüne yakın

yerlerde biten, parmaklarına dolanan sert çıkmış kılları yumuşak buklelere dönüyordu.

Eliza'nın dokunuşu ile titreyerek, yüzünü göğüslerinin arasına gömdüğünde, acının iyiden iyiye alevlenip, yükselmesini sağladı. Kit, geceliği beline kadar sıyırıp, arabada yaptığı gibi dokunmaya başladığında Eliza'nın hasreti zirveye ulaştı.

Kit, onu ateşli bir zirveye taşıyıp, bedeni daha önce tahmin edemeyeceği şekillerde kayganlaşırken, kadınlığı parmaklarına onu çıldıran tatlı bir çekişle yapışırken Eliza sadece inledi.

Tırnaklarını avuçlarına bastırırken, Eliza aniden zevkin esiri oldu, canlandı ve çığlık attı. Titreyerek, zirveye tırmandı, duyguların ve arzuların katlarında kayboldu. Hâlâ nefesini toparlamaya çalışıp, düşüncelerini kayıtsızlığın sınırlarından toplamaya uğraşıyordu ki Kit'in bedenlerinin arasına uzanıp, pantolonundan kurtulduğunu gördü.

Bir elini Eliza'nın dizlerinden birinin altına kaydırarak, bacaklarını ayırdı, daha çok ayırabilmek için dizini kullandı.

Eliza'nın üzerine eğilirken, parmaklarını saçına daldırıp, ağzına yapıştı, öpüşü ilkel ve basitti. Öpmeye ara vermeden, ellerini kalçalarına götürüp, içine girecek şekilde yerleştirdi Eliza'yı.

Başlangıçta yavaşça, daha sonra artan bir baskıyla ona bastırmaya başladı. Kit'in baskı yaparken işgal edilmenin verdiği hisle aniden içine onu alıp alamayacağına dair bir telaşa kapıldı. Büyük olduğunu biliyordu, arabada hissettiğinden anlayabiliyordu. İçini bir korku kapladı. Sığabilecek miydi? Ancak Kit sığacağını düşünüyor olmalıydı yoksa zaten içine girmeye çalışmazdı.

Kit'e güvenmek için kendini zorlayarak, gözlerini kapadı ve huzursuzlukla hafif telaş hissine karşı dudağını ısırıldı.

Kit nefes nefese duraksadı, belli ki Eliza'nın zamana, kendini boyuta ve birleşen etlerinin verdiği duyguya hazırlamaya ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Sevecen kelimeler mırıldanarak, bacaklarını kaldırıp, dar kalçalarına sarması için onu teşvik etti. Eliza uysal bir şekilde itaat etti, daha fazlasını almak için bacakları daha çok açıldı.

Kit bu durumdan faydalanarak, kendini tekrar itti ve biraz daha açıklık kazandı, sonra da alışması için durdu. Eliza uzanarak, ellerini gömleğinin altındaki çıplak bedene kaydırarak, teni terden hafifçe ıslanmıştı. Dayanmak için tırnaklarını çapa gibi yaptı. Kit şaşkınlıkla inleyip, onu öperek, hafif acının sorun olmadığını göstermek istedi.

Kit, önce geri çekilip, bir kez daha itti, bu sefer sert ve haşın ve sonuna kadar içine soktu kendini.

Eliza'nın içinde keskin bir acı patladı. Acı karşısında çılgılık attı ama acının geldiği kadar hızlı kayboluşu karşısında da şaşırmıştı.

"İyi misin?" diye mırıldandı Kit, gözleri koyu yeşil bir alev olmuş, şöminedeki ateşle çılgınca parlıyordu.

Eliza ise büyülenmiş şekilde sadece başıyla onayladı.

Yüzünü geniş avuçlarının içine alarak, dudaklarını dudaklarına götürdü. "Bir daha acımayacak. Söz veriyorum."

Eliza, sevgi dolu yüzüne baktı, hem gerginliğinin hem de kendini tutuşunun ibarelerini gördü. O ana kadar Kit'in kendini tuttuğunu fark etmemişti. Hareketlerini ve ihtiyaçlarını kontrol altında tutmaya çalışıyordu.

Daha fazla dayanamadığından titreyerek, büyülenmiş bir öpücükle ağzını yakalayıp, itmeye başladı. İçine girip,

çıktı, uzun, derin, güçlü darbelerle alıyordu onu, hareketleriyle Eliza'yı en derinlerine kadar sarsan ilkel bir ritim oluşturunuyordu.

Eliza hareketsiz yattı, bir sonraki aşamada gelebilecek her şeye dayanabilecek şekilde hazırlamıştı kendini, ama Kit içine girdikçe, açlık tekrar canlanıyordu. Omurgası kendi kendine yay gibi geriliyor, bedeni ısınıyor ve ne istediğini bildiğini kanıtlıyordu. Eliza tam olarak anlamasa da. Tatlı bir hasretin girdabına çekildi, duyuları öylesine kayboldu ki düzgün nefes bile alamadı, Kit onu zirveye taşıırken aklı yerinden uçup gitti.

Saf bir içgüdüyle kalçalarını kıpırdatan Eliza, ritme uymaya çalıştı, elleri kayıyor ve tutuyor, zevke karşı savaşıırken tırnaklarıyla çiziyordu. Bedenini bütünüyle ve her şeyiyle ona teslim etmişti, Kit'in onu güvende tutacağını biliyordu.

Boğazının derinliklerinden bir inilti geldiğinde, kendi sesini zor tanıdı, gelmesinin yoğunluğu hem korkutucu hem de tatmin ediciydi. Bulutların üzerindeki kuşlar gibi süzülerek, zevkle inledi, yavaşça aşağı inerken şiddetle sarsıldı.

Artçı şoklar içinde oturup kalkıyor, beyni ve bedeni zevkten ve doygunluktan uyuşuyordu.

Ancak Kit daha tatmin olmadığından, son birkaç kez daha güçlü bir şekilde içine girip, sonunda dikleşti ve Eliza'nın adını haykırdı. Eliza gülümseyerek, sarsılırken Kit'i tuttu, sonra da üzerine çöktüğünde kollarının arasına alıp, yanağını yanağına bastırdı.

Birlikte uzandıklarında Eliza, Kit'in onu sevdiğini anladı. Yoksa bir erkek nasıl tüm yaptıklarını yapıp, basit bir arzudan başka şey hissetmezdi? Parmaklarını nemli saçla-

rından geçirirken bu düşünceyle kalbi patlayacak gibi oldu.
Seni seviyorum, Kit.

Kelimeler Eliza'nın dilinin ucuna kadar geldi, tam dökülecekti ki aniden Kit'te bir değişiklik hissetti, teni hafifçe soğudu, boynu ve omuzları tekrar gerildi.

Kit, nefes vererek, Eliza'dan uzaklaşıp, yanına yuvarlandı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, gözlerini kapamak için elini kaldırarak, "biz ne yaptık?"

Eliza titredi ve tüyleri diken diken oldu, batmayan mutluluk parıltısı, üzerine su dökülmüş bir mum gibi söndü. Kaşlarını çattı. Sesinde duyduğu şey pişmanlık mıydı? Tüm olanlardan sonra sevişmemiş olmalarını mı diliyordu? Muhakkak Eliza yanıliyordu.

Odaya sessizlik çöktü, şöminede yanan son kütüğün çıkardığı ılık ve patlama sesine eşlik eden, uzaktaki köşede duran gül ağacı kaplamalı saatin hafif sesi vardı sadece.

Gömleğinin ucunu tekrar pantolonuna sokmak için kalçasını kaldırdıktan sonra, Kit önünü ilikleyip, ayağa kalktı. İşte o zaman Eliza yanılmadığını anladı.

Aniden, vahşice dağılmış halinin farkına vardı. Çalışma odasında, geceliği belinde toplanmış, göğüsleri çıplak halde basit bir kadın gibi yere yayılmıştı. Bir meltem geçti üzerinden, göğüs uçları bu kez arzudan değil, soğuktan dikleşti.

Aşağı uzanarak, kendini kapamaya çalıştı, geceliğini ve bornozunu çekiştirip, geceliğinin üstünü düzeltti.

"Dur," dedi Kit, "bırak yapayım."

Hiç alışık olmadığı bir tavırla, ellerine vurmayı düşündü. Ama oturmasına yardım etmesine müsaade etti ve o za-

man baldırlarındaki kanı fark etti, altındaki beyaz kumaşı lekeleyen birkaç koyu renk damla.

Eliza bakakaldı.

Kaybettiği bekareti, diye düşündü. Aşk için verilmiş. Nedametle kirlenmiş.

Eliza'nın düşüncelerinin farkında olmadığı belli olan Kit, eteklerini bacaklarına indirip, az önceki birleşmelerinin kanıtını gizledi. Ellerini korsajına doğru götürdüğünde, Eliza omuzlarını kaldırıp, döndü. "Ben yaparım."

Kit duraksadı, kollarını yanına indirdi. "Nasıl istersen."

Katılmış parmaklarının beceriksiz hareketlerine aldırmadan, son düğmesine kadar hepsini iliklemek için kendini zorladı, çenesine kadar kapatıp, aynısını bornozda da yaptı. Ayağa kalkan Kit, elini uzatıp, Eliza'nın kalkmasına yardım etti.

Bırakmak yerine, göğsüne çekip, sevecen ve cinsellikten uzakta, sanki küçük bir çocuğu teselli edercesine, alnına bir öpücük kondurdu.

"Bağışla beni," dedi, ifadesi kederli, sesi pürüzlü ve ciddiye, hem de Eliza'nın hiç duymadığı kadar ciddi. "Bugün aklımı tamamen kaybettim. Ama sorumluluk bende ve endişelenmene gerek yok. Namusun için gerekeni yapmaya hazırım."

Namus? Ne diyordu böyle?

"Bakış açına göre çok geç veya çok erken. Ne olursa olsun artık yatıp, uyuma vakti." Saçından avucunu kaydırıp, onu kendinden uzaklaştırdı. "Yarın planlarımızı konuşmak için yeterince vakit olacak."

Eliza'nın kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Sen neden bahsediyorsun? Ne yazık ki anlamıyorum."

“Hayır, fazla masumsun, şimdi bile.” İç çekip, ellerini saçlarından geçirdi. “Evlenmeliyiz, Eliza. Bu konuda seçenек hakkımız yok.”

Evlenmek mi? Eliza ile evlenmek mi istiyordu?

Ama hayır, istemiyordu. Görev ve namus yüzünden, ve evet, başka seçeneklerinin olmadığını söyleyerek mecburiyetten bahsediyordu.

Eliza'nın göğsünde derin bir acı belirdi.

“Özel bir ruhsat için başvuracağım, bu sayede imzayı bu hafta sonu hallederiz, tabii başpiskoposun rıza göstereceğini varsayıyorum. Bu koşullarda itiraz edeceğini sanmıyorum.”

İmza! Eliza ile evlenmek onun için bu anlama mı geliyordu? Ne kadar kabul edilemez olsa da yerine getirilmesi gereken bir görev? Kaçma şansının olmadığı bir ceza? Öyle bir konuşuyordu ki sanki birlikte olmaları ancak dış çektirmeye gitmek kadar hoş olabilirdi.

Göğsüne bir acı saplandı. Bu acının kırılan kalbi olduğunu düşündü.

“Hayır,” dedi ifadesiz ve düşük bir sesle.

Kit, duyar duymaz durdu. “Hayır mı? Nasıl yani?”

“Seninle evlenmeyeceğim.”

Bir an kendi de ağzından çıkana inanamadı. Gerçekten de Kit'in evlenme teklifini ret mi etmişti? Her ne kadar gerek de olsa çaresiz bir teklifti.

Hep istediği bu değil miydi? Uzun yıllar boyunca hep arzuladığı? Kit'in karısı olma, onunla yaşama, hayatını paylaşıp, çocuklarını taşıma fırsatı. Ve evet, yatağında uyuma. İçinde bulunduğu korkunç koşullara rağmen, fırsata atlıyor, her koşul altında onu kabul etmeyi istiyor olmalıydı, ne kadar dehşet verici olsa da.

Ama yapamadı, en azından şimdi Kit'in onu sadece arzuladığını ve daha fazlasını istemediğini bilirken.

Onu sevmediğini bilirken.

Zaman geçip de arzu kaybolduğunda, ki Kit için muhakkak öyle olacaktı, Eliza'nın elinde acı ve hüzünden başka ne kalacaktı?

Hayır, diye yemin etti kendi kendine, böyle temeli olan bir evliliğe sürüklemeyecekti ikisini de. Kit'in istemediği her halinden belli olan bir evliliğe. İçini bir kerede, ufacık parçalara ayıracağı kesin olan bir evliliğe.

Lord Maplewood'un teklifini kabul etmeyi tercih ederdi. En azından onunla kendini eşit hisseder ve bir tutku anı yüzünden ona yük olduğunu düşünmezdi.

Kit'i ne kadar seviyor olursa olsun, daha iyisini hak ediyordu. Kit'in de aynı şekilde daha iyisini hak ettiğini düşünüyordu.

Kit, sert bir bakış attı. “Benimle evlenmek zorundasın.”

Eliza başını salladı. “Hayır, değilim. Şimdi, dediğin gibi geç oldu ve yorgunum. Uzun ve... olaylı bir gün oldu.”

“Olaylı mı? Bekaretini kaybedişini böyle mi tanımlıyorsun?”

Sorusu üzerine Eliza'nın yanakları yanmaya başladı.

Ellerini, Eliza'nın kollarının üst kısmına koyarak, sesine daha nazik bir ton verdi. “Bekaretini aldım, Eliza. Senin namusunu aldım ve şimdi bunu düzeltmeliyim.”

Eliza'nın inadı daha da güçlendi, kararına dair müphem kalan her şey netleşiyordu.

“Fedakarlığın için teşekkür ederim ama gerek yok. Bu gece olanlarda rolü olan tek kişi sen değilsin. Ben de seni, senin beni istediğin kadar ve belki daha fazla istedim. Yap-

tığımız dersler merakımı günden güne daha da artırdı. En çılgın zevklerimi bile tatmin ettiğini kabul etmeliyim. Herhangi bir kitaptan, hatta arsız bir kitaptan bile daha iyisin.”

Serinkanlılığına devam edebilmek için derin bir nefes aldı. “Dolayısıyla gördüğün gibi kahramanlığa gerek yok. Olduğum gibi gayet iyiyim.”

“Ama Eliza—”

Eliza, parmağını Kit’in dudağına götürerek, onu susturdu. “Lütfen, ısrar etme. Benimle evlenmek istemiyorsun ve ben—” yutkundu – “seninle evlenmek istemiyorum. Bırak kapatalım bu konuyu.”

Kit’in yeşil-altın rengi karışımı gözleri sıkıntılı baktı. “Ama ya hamile kalırsan? Olabilir, biliyorsun.”

Eliza’nın gözleri kocaman açıldı. Hayır, diye düşündü, sadece bir kereyle öyle bir şeyin olabileceğini fark etmemişti. Ama ihtimali düşününce, içinde, ta derinlerde hamile kalmadığını biliyordu. Bir yanı ise bunun mümkün olabileceğini söylüyordu.

Başını salladı. “Öyle olmadığına eminim.”

“Ama bu eğer olursa—”

“Bir şey olursa, sana söyleyeceğim.”

Kit iç çekti, korkudan mı rahatlamadan mı bilemedi Eliza.

Aniden, bir kez daha dokunmaya ihtiyaç duyarak, avuçlarını Kit’in yanaklarına koyup, son bir öpücük için başını indirdi. Son, muhteşem, kör edici derecede tatlı bir öpücükle ayak parmaklarına kadar titredi.

“Muhteşem gece için teşekkürler,” diye fısıldadı. “Yaşadığım sürece bunu unutmayacağımı biliyorum.”

Sonra, içinden ağlamaya çoktan başlayarak, dönüp, Kit’i bıraktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Çok uzun bir süre sonra, Kit elinde yeni doldurulmuş bir konyak kadehiyle yatak odasına döndü. Kana kana bir yudum alarak, ince dokunmuş halıların üzerinde ses çıkarmayan adımlarla, koridorda ilerledi.

Eliza’nın odasına yaklaşırken, adımları yavaşladı. Kapının önünde durdu.

Uyudu mu acaba? diye düşündü. Rüya görüyor muydu? Görüyorsa, ne görüyordu? Onu mu? Sevişmelerini mi? Yoksa başka bir şeyi mi? Zihni tamamen berrak ve huzurlu muydu?

Kalçasında duran elini yumruk yapıp, ağız dolusu bir yudum daha aldı. Arzu, en az içki kadar güçlü yakıyordu kanını. Az önce sevişmiş olmalarına rağmen, Eliza’yı hâlâ arzuluyordu. Bakireyken bile, sıcak, ateşli ve davetkar davranmıştı.

Dudaklarını öpüşü, narin ellerinin birkaç dokunuşu ile tüm aklını ve iyi niyetini kaybetmişti. Hatta o kadar kaybetmişti ki çalışma odasında, oracıkta onu bir barbar gibi almıştı. Kit hakkında ne düşünüyor olabilirdi ki? Gerçi hatırladığı kadarıyla, itiraz etmemişti, Kit ilerledikçe hoş karşılamış ve hatta fazlası için onu teşvik etmişti.

Hiçbir bahanesi yoktu yine de, zayıflığı ve iradesizliği yüzünden kendine kızılıyordu. Deneyime ve kontrole sahip olan kendisiydi, Eliza'nın ihtiyaçları ne kadar zorlayıcı olsa da durmak için bir yol bulması gereken "öğretmen" oydu.

Daha sonra, bedeni cinsel tatminle yanarken, yaptıklarının ciddiyetini fark etmişti. Keskin bir berraklıkla, hiçbir beyefendinin evli yatağı dışında yapmaya cesaret edemeyeceği bir şeyi yaptığını fark etmişti. Eliza'nın bekaretini almış, her şekilde bir gün kocası olacak adamın hakkı olan erdemi çalmıştı.

Bir daha düşündüğünde ise o adamın kendisi olması gerektiğini fark etmişti.

Ama ona evlenme teklif ettiğinde, Eliza reddetmişti. Sözlerini hatırladığında hayret hâlâ damarlarında dolaşıyordu.

Ne demişti Eliza? *Benimle evlenmek istemiyorsun ve ben seninle evlenmek istemiyorum. Bırak kapatalım bu konuyu.*

Ama nasıl kapatabilirdi? Vicdanı nasıl Eliza'yı dinleyip, her şeyi öylece unutabilirdi? Az önce yaşananların hiçbir önemi yokmuş gibi davranabilirdi? Sevişmeleri sadece çılgınca, fevri ve tutkulu bir hatadan ibaretmiş gibi yapabiliirdi?

Gerçi tam da böyle olmamış mıydı? Aşk oyunu gecesi fazla hem de çok fazla ileri gitmemiş miydi?

Rahatlamış olması gerektiğini düşünüyordu. Ne de olsa Eliza onu yükümlülükten kurtarmış, herhangi bir bağ olmadan, özgürlüğünü ona iade etmişti. Pek çok adam fazlasıyla mutlu olur, şansları karşısında kendilerini kutlardı.

Peki Kit neden şanslı hissedemiyordu kendini? Hatta

aslını söylemek gerekirse tam tersini hissediyordu. Tepkisi kendine bile anlamsız geliyordu.

Gerçekten Eliza ile evlenmek istediğinden değildi. Hoş Eliza ile evlenmek çok kötü de olmazdı. Hatta aralarında böylesi bir bağın belirli avantajları olurdu. Eliza'yı seviyordu, hem de çok, hem ayrıca yatakta da dışarıda da belli ki uyumlulardı. Harika bir yoldaş ve iyi bir arkadaş olurdu. Tüm ailesi ona bayılıyordu ve şüphesiz sahip olabilecekleri çocuklar için de muhteşem bir anne olurdu.

Sadece henüz evlenmeye hazır değildi. Durulmadan önce yaşayacak çok şeyi vardı daha. Ama yine de...

Daha ne yapmak istediğine karar bile veremeden, uzanıp, Eliza'nın yatak odasının soğuk, metal kapı kolunu tuttu.

Kapı kolunu çevirmeli mi çevirmemeli diye düşünürken, bir yandan da dürtüleri ve kafa karışıklığına karşı savaşıırken durdu.

Odasına girse, Eliza ne derdi? Dilediği ne olursa olsun, onunla evlenmesini istemek için onu uyandırma? Gelini olması için ısrar etse?

Hem odasına girse, onunla tekrar olmak istemez miydi? Örtülerin arasından, ikisinin de karşı çıkamayacağı kadar ateşli bir tahrik ve cinselliğe bulansalar?

Bir gece için yeterince fevri davrandığına karar vererek, kapı kolunu bıraktı. Belki de en iyisi ona biraz zaman tanımaktı, hareketlerini tekrar gözden geçirmesi için birkaç gün. Bu arada kendisi de ona karşı hislerinin ne olduğuna karar verirdi.

İç çekerek, konyağının kalanını tepesine dikerek, yatağına ulaşmak üzere koridorda ilerledi.

Eliza aniden kalktı.

Bir ses duymuştu ya da duyduğunu sandı, sanki kapının önünde birisi durur gibi. Karanlıkta uzanarak, bir kez daha dinledi ama sessizlikten başka bir şey duymadı. Belki de hizmetçilerden birisi çıkarmıştı sesi. Gerçi saat herhangi bir hizmetçinin evde dolaşması için hâlâ çok erken olduğundan bu da pek muhtemel değildi.

Bacaklarını yataktan sarkıtarak, kapıya doğru süzüldü. Hafifçe açarak, dışarı baktı.

Koridor karanlıktı ve hayat belirtisi yoktu.

Kapıyı kapatıp, yalnız yatağına döndü.

Sadece rüya, diye düşündü.

Kim olduğunu sanmıştı ki? Kit, onu sevdiğini ve evlenmeleri gerektiğini söyleyecek değildi ya?

Boğazından derin bir kahkaha geldi ve hızla bir hıçkırığa dönüştü.

Başını yastığa gömüp, ağladı.

“Daha fazla çay ister misiniz, leydim?”

Eliza düşüncelerinden uyandı, yine hayal kurmaya başladığını fark etti. “Evet, teşekkür ederim,” dedi genç uşağa, buharı üstünde, hoş esanslı çayı porselen fincanına doldururken bekledi.

Dikkatini tekrar Adrian ve Violet’in kahvaltı sohbetlerine yöneltti, aklının dağınıklığını ikisinin de fark etmemiş olmasına sevindi. Tereyağlı ekmeğini ağzına götürerek, bir ısırık aldı, sonra da daha fazla yemek istemeyerek, kenara bıraktı.

Violet’in bakışları ona kaydı. “Bu kadar mı yiyeceksin? Yemeğine neredeyse dokunmadın bile.”

“Üzgünüm. Neden biimiyorum ama bu sabah aç hissetmiyorum.”

“Son birkaç sabahtır aç değilsin zaten. Yolunda gitmeyen bir şey mi var?”

Eliza zorla gülümsedi. “Tabii ki yok. Gayet iyiyim.” Sesini alçaltıp, Violet’e eğildi. “Tam da ayın o malum günlerindeyim,” diye fısıldadı.

“Oh,” dedi Violet, belli ki böyle ortalıkta konuşmuş olduğu için pişman olmuştu.

Adrian, her zaman beyefendiliğini koruduğundan, gazetesinin sayfasını çevirip, hiçbir şey duymamış gibi yaptı.

Violet neşeli bir gülümsemeyle, daha güvenli konulara geçi. Eliza çayından bir yudum alıp, arkadaşlarını sohbetlerine bıraktı, karnındaki can sıkıcı ağrıya aldırmamaya çalıştı.

Tam da zamanında regl olmuştu. Gördüğünde, bir bebek felaket olacağından ve Kit tekrar yardım teklifinde bulunmak, Eliza da bu sefer kabul etmek zorunda kalacağından aptalca bir tepki verip, gözyaşlarına boğulmuştu. Kit’i ne kadar severse sevsin, gereklilik ve yükümlülüğe bağlı bir evlilik istemediğinden rahatlamış olması gerekiyordu.

Ama yine de ne kadar aptalca gelse de bir çeşit ölüm gibi gelmişti. Kit ile aralarındaki şey sona ermişti. Tutkulu ve gizli kaçamakları bitmişti. Daha önceki hareketlerini aşk ve gençliğin ateşi ile alevlenen saf delilik olarak açıklayabilirdi. Ama kendini tekrar kollarında bulmak daha farklı ve daha hem de çok daha kötü bir şeye yol açardı.

Tabii artık birlikte olduklarından, Eliza’nın sahip olabileceği herhangi bir cinsel çekicilik büyük ihtimalle artık kaybolmuştu. Erkeklerin bazen böyle olabileceğine dair fi-

sıltılar gelmişti daha önce kulağına. Kit de daimi bir aşık gibi değildi, bunca yıllık gözlemlerinden sonra bunu anlayabiliyordu. Polen toplayan bir arı gibi bir kadından bir başkasına uçup duruyordu.

Çalışma odasında birlikte geçirdikleri geceden sonraki üç kısa gün içerisinde Kit'i neredeyse hiç görmemişti. Kabul etmek gerekirse her ikisi de sosyal sorumluluklarıyla doluydu ama öyle karşılaşamayacak kadar da değildi. Kendinden kaçıp kaçmadığını merak etti.

Kesin olarak bildiği bir şey varsa, Kit'in onu sevmediği idi.

Kulağa ne kadar zalimce gelse de gerçek olan buydu.

Dolayısıyla gerçeği kabul edip, çocukça hayallerini bir kenara koyarak, hayatına devam etmeliydi.

Çaresizliğin kapanına kısılmıştı.

Bunu asla yapmamalıydı, diye kızdı kendi kendine. Aşkta bu kadar muhtemel olmayan bir şansa kalbini vermeme-lydi. Kit ilk defa kalbini çaldıktan sonra toparlanmayı zar zor başarmışken, böyle bir tehlikeye kendini atarken aklın-
dan ne geçiyordu ki?

Kahvaltı sofrasının üzerinden arkadaşlarına bakarken, içinde imrenmeye dair bir sızı yükseldi. *Bir baksana, diye düşündü. O kadar mutlular ki. Birbirlerine o kadar yaklaşıyorlar ki. Birliktelikleri arkadaşlık ve saygıya, her şeyin ötesinde hayatlarının geri kalanında onlara yetecek derin ve sonsuz bir aşka dayanıyor.*

Eliza neden böylesine sahip olamıyordu ki? Kit onu neden sevemiyordu? Tüm kalbiyle olmasa da en azından bir kısmıyla? En azından görev bilinci yerine aşkmış gibi davranacak kadar?

Birkaç saniye sonra Kit odaya girdi. Kit kapının eşiğinde durduğunda, Eliza'nın kalbi hızlandı. Bakışları Eliza'nın üzerinde durdu, dudakları sıcak ve sevecen bir ifadeyle yu-karı doğru kıvrıldı. Güzel gülüşünün gücü kalbine bir kanca atmış gibi köküne kadar titretti Eliza'yı.

Eliza karşılık vermedi.

Bakışlarını eğerek, fincanını ağzına götürüp, neredeyse onu boğacak bir yudum aldı zorla.

Ne yaptığını sanıyordu? Böyle gülümseyerek?

"Günaydın," diye selamladı, sıcak bir ses tonuyla.

Adrian ve Violet de neşeyle karşılık verdiler.

Eliza mırıldanarak cevap verip, sonra da tabağında yarım kalan donmuş yağ ve tereyağının içindeki ekmeğini ağzına itti.

Yan masaya gidip, bir tabak aldığını, sonra da mutfaktan gelen cazip kahvaltılıkların olduğu tepsiden bir şeyler almaya başladığını duydu.

O sırada, genç uşak gelip, temiz bir porselen fincanla, altlığını getirip hemen Eliza'nın soluna koydu.

Karşı çıkmak istedi. Neden masanın karşı tarafında, Adrian'ın yanında bir koltuk ayarlayamıyorlardı ki? Kit'in o kadar yakınında oturmasını istemiyordu.

Uşak hızla gidip, sonra da fincana buharı üstünde kahve koydu, çalışanlar Kit'in sabahları çaydan ziyade daha sert içecekleri tercih ettiğini biliyordu.

Kit gelip, tepeleme dolu tabağını masaya koydu. "Hazır ayaktayken, istediğiniz bir şey varsa, getireyim?" diye teklif etti.

Ağabeyi ve onun eşi minnettar ifadelerle geri çevirdi.

Kit, başıyla Eliza'yı işaret etti. "Eliza? Sen? Çok leziz

görünen kırmızı ahududular var. Seversin, bilirim. Bir tabak getireyim mi?"

Eliza zorla çenesini kaldırdı. "Teşekkürler ama hayır."

"Emin misin? Bir tane denedim, çok tatlılar. Dur getireyim biraz."

Eliza kaşlarını çattı.

Neden bu kadar uysal davranıyordu? Aralarını tekrar düzeltmeye mi çalışıyordu? Sadece arkadaş olabileceklerini düşünemiyor muydu? Samimi ilişkilerini bir kenara bırakıp, birbirlerinin kollarında uzandıklarını unutabileceğini?

Tamam, Eliza unutamıyordu. Kit'in arkadaşı da olmazdı. Artık asla.

Aniden, çaresizce, uzaklaşmak istedi.

Mendilini yere atarak, ayağa fırladı. "İzninizle odama gitmem gerekiyor. Bugün Bay Vickery ile çıkacağım ve üzerimi değiştirmeliyim."

Violet endişeli bir ifadeyle baktı. "Ah, tabii, koş sen. Hiç sakıncası yok."

Tekrar Kit'e bakmadan, odadan telaşla çıktı.

Tam odadan çıkarken, Kit'in sorunun ne olduğunu sorduğunu duydu. Violet'in cevabını duymak için beklemedi.

Eliza nihayet odasından çıkıp, merdivenlerden indiğinde, Kit neredeyse iki saattir bekliyordu.

Kadife çiçeği rengi elbisesi, esmer buklelerinin üzerinde mahcup duran küçük tüyüyle başındaki narin, ufak bonesi içerisinde serin bir sonbahar sabahı kadar güzel görünüyordu.

Bir an nefes alması gerektiğini hatırlattı kendine. Onu kollarına alıp, onun gibi inkar edilmez bir görüntüye sahip

bir kadının hak ettiği dolu öpücüğü vermemek için kendini uyarması gerekti. Kollarını göğsünde birleştirip, inişini izledi.

Kit'i gördüğünde adımları yavaşladı ama hoş bir şekilde toparlayıp, son birkaç basamağı inerken neredeyse durmadı.

Merdivenlerin başında, yanında durana kadar bekledi Kit. "Eliza, biraz konuşabilir miyiz?"

Eliza ön kapının geniş girişine doğru baktı. "Lord Vickery her an gelebilir, o yüzden sanmam—"

Kit'in alnında sinirli çizgiler belirdi. "Vickery bekleyebilir."

İzin istemeden, elini Eliza'nın dirseğine koyup, çalışma odasına çevirdi yönünü. Ele avuca sığmaz gecelerinin geçtiği yeri tekrar ziyaret etmektense salonu seçebileceğini biliyordu ama küçük odanın daha fazla mahremiyet sağlayacağına karar vermişti.

Nereye gittiklerini fark edince bir an ayak diredi ama direnme girişimlerinden hızla vazgeçip, peşinden gitti.

Odaya girer girmez, kapıyı arkalarından kapadı.

Kapatınca, Eliza elinden kurtuldu.

Aralarına koyduğu mesafe hakkında konuşmamaya karar vermişti Kit, aklını daha çok kurcalayan soruyu sormak için kendini topladı.

Eliza tek kaşını kaldırdı. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

Odanın uzun köşe saatinin sarkacı sakın bir ritimle atıyordu, hızı, Kit'in içindeki duyguların hızının tam tersiydi.

"Öncelikle endişelendiğimi," diye başladı. "Bu sabah kahvaltıdan nasıl aceleyle kalktığını görünce, sorunun ne olduğunu merak ettim. Violet bana iyi olmadığını söyle-

di ama neden olduğu konusunda çok belirsiz konuştu.” Eliza ile göz göze geldi. “Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum ama şimdiden emin oldun mu? Çocuğumu taşıyor musun?”

Eliza konuşmadan, Kit devam etti aceleyle. “Çünkü öyleysen bir an önce evlenmeliyiz. Bu sayede kimse evlenmeden önce hamile kaldığını anlamaz. Bir hafta önce veya sonra kimse hiçbir şey anlamaz. Bu öğleden sonra özel izin için hemen başvururum.”

Eliza başını sallayınca, tüy nazikçe kıpırdandı. “Buna gerek yok, çünkü varsayımların yanlış.”

“Ne?”

Bakışlarını devirip, saf ipek ceketinin etrafını süsleyen altın rengi kurdelenin üzerinde parmağını gezdirdi. “Bu sabah regl oldum, bu yüzden de kendimi iyi hissetmiyorum. Hamile olmadığımın kesinliğiyle huzur içinde uyuyabilirsin.”

“Oh.”

Kit hareketsiz kaldı, Eliza’nın açıklaması karşısında bir an afallamıştı. Eliza kahvaltı odasından öyle telaşla çıktığından bu yana hamile olduğu ve evlenmeleri gerektiği konusunda kendini ikna etmişti. Her şeyi planlamıştı. Onu Middlesex’teki yazlık kır evine götürüp, balayını orada geçirmeyi ve yeni evlerini kurmadan önce tutkulu, sınırsız geceler geçirmeyi bile.

Ama Eliza bebek beklemediğini söylüyordu.

Omuzlarındaki gerginlik kayboldu, fark etmediği kaslar bile gevşedi. Ancak ne yazık ki onu içine çeken duygu rahatlamadan değil, hayal kırıklığından kaynaklanıyordu.

Aptallık ettiği için kendi kendine kızdı. Cidden hamile

kalmış olmasını istiyor olamazdı değil mi? Hem onu gelini yapma fikrine gerçekten heyecanlanmış olmasını hayal etmek bile komikti.

“İyi öyleyse,” dedi zoraki bir neşeyle.

“Evet,” dedi Eliza kısıp bir sesle. “Olabilecek en iyi sonuç.”

Eldivenlerini ellerine geçirerek, tek kolundaki ufak, inci düğmeyi tekrar ilikledi. “Lord Vickery çoktan gelmiştir. Onu daha fazla bekletmemeliyim.”

“Tabii, bekletmemelisin.” Uzanıp, Eliza’nın koluna avucunu doladı. “Emin misin, Eliza?”

Bakışları Kit’inkilere kaydı. “Ne hakkında?”

“Biz? Evlenmememize dair kararın. Bebek olmadığını anlıyorum, ama yine de...”

Gri gözleri belli belirsiz bir aydınlıkla yumuşadı. “Evet?”

“Sana yaptıklarım konusunda rahat hissetmiyorum kendimi. Senin akıl hocan, koruyucun olmalıydım. Ama arzusun beni ele geçirmesine izin verdim. Senin bekaretini çaldım.”

Gözlerindeki ışık kayboldu. “Buna ben razı oldum. Herhangi bir suçluluk hissetmene gerek yok.”

“Evet, ama—”

Eliza nefesini bıraktığında, sesi neredeyse öfkeli çıkıyordu. “Mağdur gibi davranma, Kit. Sana hiç yakışmıyor. Şimdi, çıkmam gereken bir gezinti var.”

Gözleriyle, kolunu tutan elini çekmesini işaret etti.

Kit, kolunu bırakarak, kapıya doğru gitmesine izin verdi.

Arkasından gidip, koridora kadar takip etti, arkadaşını sıcak bir gülümseme ve hoş bir selamlaymayla karşılayışını izledi.

Usta bir hareket, diye düşündü Kit. Ona öğrettiği pek çok şeyden biriydi.

Vickery başını kaldırdığında, Kit'i görüp, başıyla selamladı. Kit zoraki bir nezaketle yanlarına gidip, eşikte durarak, birkaç hoşbeş etti.

Eliza hayatta hiçbir kaygısı yok gibi, sanki az önce ikisi çalışma odasına kapanıp, en soylu genç kadınların bile skandallar çıkaracağı konulardan bahsetmemişler gibi görünüyordu.

Onu bu hale Kit mi getirmişti? Ondan öğrendiği ilk şey bu muydu? Nasıl numara yapılacağı mı? Yalan söyleyip, sosyetenin geri kalan üyeleri gibi rol yapmak mı?

Bunu sevmemişti, hem de hiç.

Bir dakika sonra neşeyle veda edip, arkasını dönerek, Vickery'nin kolunda evden uzaklaşır görüntüsü de hiç hoşuna gitmemişti.

www.webcanavari.net

YİRMİNCİ BÖLÜM

Kanatlanmış gibi hızla geçmişti sonraki iki hafta.

İçinde yaşadığı ıstıraba, gizlendiği kabuğun hemen altındaki acıya kapılmama azmiyle Eliza kendini dizgin-siz bir heyecanla sosyal kargaşaya bıraktı. Mümkün olduğunca çok randevu kabul ederek, sabahtan akşama bir şeylerle meşgul oldu. Kendine hiç vakit ayırmadığından, yorgunluktan öyle tükeniyordu ki geceleri başını yastığa koyduğunda bedeni ve zihninin uyumaktan başka seçeneği kalmıyordu.

Violet bu çılgınca tempo hakkında yorum yapmış fakat Eliza sadece eğlendiği konusunda onu temin etmişti. Jeanette bile Eliza'nın pek huyu olmayan canlılığını fark etmiş, Sezon'un son haftalarını ne kadar gayretli geçirdiğini belirtmiş, Eliza'nın bitmek bilmezmiş gibi görünen enerjisine hayranlık duyduğuna dair imalarda bulunmuştu.

Kit'e gelince, Eliza göze çarpmadan, ondan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Etrafını küçük ama sadık takip grubuyla kuşatıyor, bir kalkan gibi yanında kalmalarını sağlıyordu. Her zaman en azından birini yanında tutmaya çalışarak, Kit'in yanında nispeten az vakit geçirmeyi başarmıştı.

İtirazı varsa da bir şey dememişti Kit, gerçi Eliza istediğinden daha çok görüyordu bakışlarını üzerinde. Yakut gözlerinde düşünceli bir ifade oluyordu.

Evde, gününü dolduran sayısız etkinliğe dalmadan önce kahvaltısını odasında ediyor, Kit ile karşılaşmamaya veya özel bir ortam yaratma fırsatı oluşmamasına dikkat ediyordu. Daha önceki azmine rağmen onunla yalnız kalmak konusunda artık kendine güvenmiyordu, mıknaş gibi büyüüne kapılmanın ne kadar kolay olduğunun farkındaydı.

Ancak bu öğleden sonra, Adrian'ın kuzenlerinden birinin Londra dışındaki evine ziyarete gitmek için toplandıklarında, sayısız Winter ailesi üyesinin arasında Kit'in de bulunmasıyla, ondan kaçamamıştı.

Vikont Brevard'ın ustalıkta kullandığı küçük kayıkta oturduğu yerden, çimenli kıyıda rahat gruplar halinde oturtulmuş otuz acayip misafiri rahatlıkla görebiliyordu. Bazıları, yaşlı ve bol yapraklı ağaçların gölgesine serilmiş battaniyelerin üzerinde oturmuş, diğerleri yeşilliklerde ve bahçelerde geziniyordu.

Aralarında birkaç çocuk da vardı. İkizler, Sebastian ve Noah ile hareketli bir emekleme türü geliştirmiş, Violet ve çocukların dadısını zorlayan sekiz aylık Georgianna da onların arasına katılmıştı. Jeannette ve Darragh, Caitlyn'i de getirmişti. Georgianna'ya oyun arkadaşı olmakla kalmayıp, bulaşıcı bebek gülüşüyle herkesi büyülüyordu. Darragh'ın kardeşleri, Franny Brevard ve arkadaşı Jane Twitchell gibi yaşlıları genç insanlarla güzel vakit geçiriyordu.

Adrian'ın kız kardeşlerinden üçü ve aileleri de gelmişti. Birkaç haftalığına şehre gelen Slyvia ve kocası da bunların arasındaydı. Çocuklarını bırakmak istemediklerinden,

altısını da getirmişlerdi – beş erkek ve çok kıymetli tek kız çocuk Emma.

Çocuklar koşup, oynadıkça çığlıklar ve bağrışmalar havada yankılanıyordu. Yetişkinler ise istedikleri hemen her şeyi yapmalarına izin veriyor, sadece arada seslerini kısımları için müdahale ediyordu.

Diğer yanda ufak bir hizmetli ordusu, kısa süre sonra herkesin yemeğe oturacağı açık hava sofrasını hazırlamak için harıl harıl çalışıyordu.

Eliza, Kit'in masalardan birine yanaşıp, uzaktan taze böğürtlen veya çerez gibi görünen yiyeceklerden bir avuç aldığını gördü. Aldıklarını ağzına atıp, onu yarım ağızla uzaklaştırmaya çalışan hizmetçi kızlardan birisiyle şakalaşarak, kahkahalar attı.

Eliza, boğazına oturan bir düğümle, bakışlarını çekmek ve dikkatini Vikont Brevard'a yöneltmek için zorladı kendini. Cotswolds'taki atadan kalma evinden bahsederken sesinde yadsınamaz bir gurur vardı. Gerçi anlattıklarına bakılırsa gurur duymakta da haklıydı. Ev ve birkaç dönüm boş arazi ile iki doğal, derin gölle bahçe tam bir cennetti.

Çok daha küçük olmasına rağmen yine de güzel bir suni göldeki, küçük kayık suda ilerlerken Eliza parmaklarını suya sokup, tenindeki serin ıslaklığın tadını çıkardı. Yüzünde ılık Haziran güneşini biraz da olsa hissetmek için şemsiyesini çevirdi, sonra da cildi yanmasın diye ipek şemsiyeyi eski haline getirdi.

“Rahat mısın?”

Kayığın diğer ucunda oturan, büyük bir kolaylıkla kürekleri çeken Brevard'a baktı.

“Çok rahatım,” dedi Eliza, dürüstlikle. Yüzüne çarpan

hafif meltemi yanaklarında hissetti, kısa bukleleri havalandı. "Dışarı çıkmaya beni ikna ettiğin iyi oldu. Bu kadar hoş bir kayık gezisine uzun zamandır pek çıktığım olmamıştı."

"O zaman seni suya daha fazla götürmeliyim. Aslında önümüzdeki haftalarda bir ara, sen, düğ ve düşes evime giderken bana katılsanız çok memnun olurum. Hatta sonbahar, kuzeydeki gölümün kıyısındaki taş verandada geçirmek için harika bir zaman. Franny ile sık sık oraya yemeğe gider, su kuşlarını ve yakına gelmeye cesaret edebilen vahşi hayvanları izleriz. Senin de doğadan çok hoşlandığını biliyorum. Eminim çok hoşuna gider."

Evine ziyaret mi? diye düşündü Eliza. Erkekler, sadece daha ciddi bir ilişki düşündüklerinde hanımefendileri evlerine ziyarete davet ederlerdi. Vikont Brevard ona evlenme teklif etmeyi mi düşünüyordu?

Birkaç dakika sonra vikont kürekleri çekip, ucundan su damlar şekilde kancalara takınca, sorusunun cevabını aldı.

Kayığı sürüklenmeye bırakarak, Eliza'ya doğru eğildi. "Bayan Hammond, Eliza, kalbimden geçenleri söylemek için en uygun yer olmadığının farkındayım ama bize mahremiyet sağlayan tek yer burası."

Eliza bir an nefesini tuttu, vikontun sözüne devam etmesini isteyip istemediğini bilmiyordu.

Eliza'nın gözlerinin içine bakarken, gözleri parlak bir maviye bürünmüştü, etraflarındaki gölden daha derin bir maviye. "Muhtemelen benim sana olan saygımın farkında değildin," diye devam etti sözlerine. "Seni o kaçak attan kurtardığım o ilk ve oldukça uygunsuz karşılaşmamızdan bu yana güzelliğin, zarafetin ve, evet, inanılmaz cesaretinin büyüüne kapıldım. O zamandan beri ne kadar tatlı ve zeki,

ne kadar eli açık ve nazik olduğunu öğrenme fırsatım oldu, bir erkeğin hayatını paylaşmak isteyebileceği bir kadında arzuladığı tüm özellikler."

Uzanıp, Eliza'nın ellerinden biri, ellerinin içine aldı. "Eliza, seni seviyorum. Lütfen karım olmayı kabul ettiğini söyle."

Tuttuğu ele bakarak, Eliza bir cevap verebilmek için uğraştı. Neşeli bir kabul ediyorum kelimesi dudaklarının ucuna gelmediğinde ne demeliydi? Ama yine de onu nasıl reddedebilirdi?

Kabul etmek gerekirse güzel bir hayat kurabileceği, iyi bir adam olan Lord Maplewood'un teklifini reddetmişti bile. Brevard'ı da reddetmek tam bir delilik olurdu.

Tanrı biliyordu ya, Sezon'un tartışmasız en iyi avı olurdu. Onu kabul ederse tüm sosyete bu haberle sarsılırdı. Şaşkınlıktan şu anda kendisi sarsılıyordu, çünkü cidden ona evlenme teklif edeceğine inanmamıştı.

Ama yine de inanamasa da teklif etmişti. O zaman ne yapması gerekiyordu?

Bin yıl daha beklese daha iyi bir adam bulamayacağını biliyordu. Oh, aslında tam anlamıyla mükemmeldi. Yakışıklı ve çekiciydi. Zeki ve iyi eğitilmiş. Zengin ve unvanlı. Hiç sorgulamadan istediği her şeyi verirdi. Güzel bir ev. Tatlı çocuklar. Yoldaşlık ve koruma. Onu sevdiğini bile söylüyordu. Keşke Eliza da öyle hissedebilseydi.

Kit'e dair düşünceler geldi aklına. Dudaklarını sıkarak, bu düşünceleri de, onun evlenme teklifini de aklından uzaklaştırdı. Baskı altında etmiş olduğundan, teklifi geçerli bile sayılmazdı. Ama yine de...

Ama yine de ne? diye sordu kendi kendine. Onu iki kez

reddetmişti. Bir daha sorma olasılığı da pek yoktu. Hem yine sorsa da evet diyemezdi, evet demek onu duygusal anlamda bir alt seviyeye indirecek ve ilgisi ile sevgisinin kııntısı için dahi yalvarmasına neden olacaktı.

Brevard'ın teklifini kabul ederek ona adil davranmamış olmaz mıydı? Peki ya ona ne olacaktı? Bebek sahibi olma arzusundan vazgeçmemiştir. Hayatını hiç evlenmeden, serveti için de rahat ama sinir bozucu ve yıkıcı derecede yalnız geçirmek istemiyordu.

Herhangi bir cevabın eşiğinden bile geçemeyerek, ona doğruyu söyleyip, yolunu bulmasına yardım etmesi için Brevard'a müsaade edecekti.

Kibarca elini çekerek, kucagında sakladı, sonra da Brevard'ın muhteşem, özenle yontulmuş yüz hatlarına baktı.

"Lance, sana kararımı söylemeden önce, bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

Brevard, sorgular gibi baktı, sarı kaşlarından biri kalktı. "Oh? Neymiş?"

"Ben senin muhtemelen düşündüğün gibi genç bir kız değilim."

"Elbette öylesin. Son derece muhteşemsin."

"Söylemek istediklerimi söyledikten sonra böyle düşünmeye devam eder misin bilmiyorum. Hiçbir şekilde kusursuz ve zayıflıklardan yoksun değilim. Lance, birisi... yani artık bitse de... birisi vardı. Bir adam."

"Ne adamı?"

"Adı önemli değil. Önemli olan, seninle evlenirsem, sana... Sana dokunulmamış olarak gelmeyeceğim. Ben artık..." Eliza sözlerini yarıda kesti, bonesinin gölgesinin altında yanakları alev alevdi. "Değilim işte."

Uzun bir süre Brevard bir şey demedi. "Anladım. Bu adamı sevdin mi?"

"Evet."

"Ama bitti dedin, değil mi? Tekrar bir araya gelme umudunuz yok?"

Eliza başını salladı. "Hayır."

Tekrar bir sessizlik çöktü.

Bir süre sonra Brevard konuşmaya başladı. "Pekala, sanırım çok şaşırmamam gereken bir yaştasın. Ne de olsa, okuldan yeni çıkmış genç bir kız çocuğu değilsin. Yine de..."

"Anladım, daha fazla bir şey söylemene gerek yok ama benim hakkımda gerçek olmayan bir şeye inandığını bilerek bir evliliğe rıza gösteremem. Bunun için fazlasıyla onurlu bir adamsın."

Brevard, tekrar eline uzandı. "Bana söylediğin için çok cesursun; pek çok hanım yapmazdı."

"Benim korkunç biri olduğumu düşünüyorsundur."

"Hayır, bence kendi kalbinin sesini dinleyen bir kadınsın. Peki kalbin benim için ne diyor? Beni sevebilir misin, Eliza?"

Daha önce de yalan söylemediği gibi şimdi de yalan söyleyemezdi. "Deneyebilirim. Söz vermiyorum ama deneyeceğim, Lance, beni istersen."

Büfenin hemen yanındaki ufak çıkıntıda durduğu yerden Kit, Eliza ve Brevard'ı izledi. İkisi gölde kürek çekiyordu ama gördüğü kadarıyla kayık hareket etmiyordu. Aslında Eliza ve vikont sanki derin bir sohbeteymiş gibi görünüyordu.

Konu neydi?

Dişlerini sıktı, karadutların şekerli tadı midesinde acı-maya başladı.

Son iki haftadır, kenarda durmuş, Eliza şehri yakıp kavururken, özellikle de onun için beklenmedik bir şekilde birbiri ardına erkeklerin kollarında dolaşırken sessizce izlemişti.

Nereden bakılırsa bakılsın, hayatın tadını çıkarıyordu.

Çıkartıyordu da – görünüşe bakılırsa oldukça da azimle – hem de Kit olmadan.

Çalışma odasında geçirdikleri geceden bu yana birbirleriyle birkaç dakikadan fazla zaman geçirmemişlerdi. Başlangıçta, paylaştıkları yakınlıktan sonra, belki de onun yanında utandığını ve kendini huzursuz hissettiğini düşünmüştü.

Ama sonra suskunluğunun bambaşka bir şeyden kaynaklandığını fark etti. Her zamanki gibi ona karşı tatlı ve sıcakkanlıydı, gülümsüyor ve her zaman davrandığı gibi davranıyordu. Ama artık çok önemli bir şey eksikti. Gözlerinde parlayan bir sıcaklık yoktu. Sadece Kit'e gösterdiği gülümseme yoktu.

Öyle gerektiğinden, aşk dersleri ani bir şekilde sonlanmıştı. Belli ki evlilik olmadan oynaşmaya devam edemezlerdi. Ama dünyadaki tüm mantık ve iyi niyet, onu arzulamasına engel olamıyor, çılgınlığın sınırında dolaşan bir saplantı halinde ona olan özlemini dindirmiyordu.

Gün boyunca, en olmadık yerlerde ve kişilerle iken kendini baş döndüren fanteziler, ardından hafif erekte kaldığı aklının uçup gittiği düşünceler içinde buluyordu. Geceleri rüyalarına giriyordu. Sıcak, bedensel, cesur cinsel içerikli rüyalar uyandığında onu acı içinde ve tatmin olamamış,

çarşaf her yanına dolanmış, kasıkları ağrır halde bırakıyordu.

Peki ya Eliza? Gördüğü kadarıyla, gecelerini soğuk bir son vererek, bir kenara bırakmış gibiydi. Gerçekten tutkularını böyle kesin bir şekilde açıp, kapatabiliyor muydu? Onu o gece istediğini, birlikteliklerinden çok keyif aldığını söylemişti. Bakire olsa da dürüst ve açık cevaplarından yalan söylemediğini anlayabiliyordu.

Şimdi tutkuları tükenmişti de başka bir şey istemiyor muydu? Dersleri onun için, parmaklarını yasak sulara sokma fırsatından başka bir şey ifade etmiyor muydu? Daha önce yapmayı istediğini söylediği gibi libido dolu zevklerin gizli dünyasını denemek için miydi hepsi?

Bu Eliza'ya uygun bir davranış gibi değildi.

Ama yine de son zamanlardaki tavırları da hiç ona uygun değildi.

Ne istediğini anlayamıyordu. Gerçi o açıdan kendi de ne istediğini pek bilmiyordu, bir şey hariç.

Eliza'yı tekrar kollarında, hayatında istiyordu. İçinde alev gibi yanan bir açlıkla arzuluyordu onu. Aralarındaki kıvılcım her neyse, bunun yitip gitmesine izin veremezdi. Ama istediğini almak demek, evlenmek demekti.

Burada da tökezleyen bir şey vardı.

Hali hazırda iki kez evlenme teklif etmişti ve Eliza evlenmek istemediğini söylemişti. Ama şimdi fark ediyordu ki sözleri ile sadece görev ve namustan bahsetmiş, tamamen duygudan yoksun kelimeler kullanmıştı. Belki onu ne kadar çok istediğini, dokunuşunu ne kadar çaresizce arzuladığını anlasa razı olurdu. Pek çok evlilik, ikisinin paylaştıklarından çok daha azı üzerine kuruluyordu. Bir kere arkadaşlıklar.

Aralarındaki tutku bitse bile arkadaşlıkları baki kalacaktı. Kit'e kalırsa, evlenmek için beklerdi. Şimdi düşündükçe de fikir daha çok hoşuna gitti.

Evet, diye düşündü, Brevard nihayet kürekleri kıyıya doğru çekmeye başlayınca, ona tekrar evlenme teklif edecekti. Ama bu kez Eliza kabul edecekti.

Eliza, dokunmadığı bir dilim pastayı kenara itti.

Kırda verilen öğle yemeği lezzetli olsa da kendini genelde yemek seçerken, yiyor gibi görünmek için tabağındaki çeşitli yiyecekleri çatalıyla doğrarken buldu.

Doğru kararı mı verdim? diye düşündü tekrar, tıpkı yemek boyunca sürekli yaptığı gibi.

Kararı gelecekteki hayatı ve mutluluğu için en iyisi miydi?

Kararsızlığı Kit'in etrafında olmanın farkındalığıyla iyiden iyiye şiddetleniyordu. Bir açıdan ne zaman birbirlerine yakın olsalar onun farkında oluyordu zaten. Ama bugün duyuları son derece tetikte, keskin ama mahmur bakışlarını üzerinde birden fazla kez hissetti.

Kit şarap kadehini dudaklarına götürüp, bir yudum alırken, Eliza o bakışları tekrar yakaladı. Sanki uzanıp, parmak uçlarını yavaşça sırtında gezdirmiş gibi kuvvetle hissetti bu görsel dokunuşu ve titredi.

İç geçirişini bastırarak, onu göremeyeceği bir şekilde yüzünü çevirdi.

Bir daha onu öyle düşünmeyecekti, düşünemezdi. Aralarındaki o yakınlık bitmişti. Artık kararını verdiğine göre bitmesi gerekiyordu.

O anda aniden, Vikont Brevard ayağa kalkınca, o karar

çok daha gerçek, çok daha kesin bir hal aldı. Elini kaldırıp, sesini yükselttiğinde oradaki misafirlerin hepsinin dikkatini çekmeyi başardı. Rahat ve dışa dönük bir etkiyle, ev sahibi ve sahibesine muhteşem ziyafet ve hep hatırlanacak bu özel gün için teşekkür etti. Birkaç tane daha özenle seçilmiş kelimeden sonra, Eliza'ya dönüp, gülümsedi.

"Sevgili dostlarım," dedi, "bu günün benim için özel olmasının başka bir sebebi var. Hepinizin benimle birlikte kutlayacağını umut ettiğim bir sebep. Büyük bir neşe ile size bir şey bildirmek istiyorum. Bu öğle saatlerinde, burada, bu şiiir gibi ortamda, Eliza Hammond'a evlilik teklif ettim. Ve kendisi bana büyük bir lütufta bulunarak, kabul etti. Eliza?" Aşağı uzanıp, Eliza'yı ayağa kaldırdı, tutulan nefesler ve nidalar havada asılı kaldı.

Masanın diğer ucunda, Kit'in kırmızı şarap kadehinin gürültüyle devrilip de kan gibi beyaz keten örtüye yayılması bir oldu.

Eliza, Kit ile göz göze geldi. Kit'in ağzı açık kalmıştı, derin şaşkınlık ifadesi yakışıklı yüzünü gölgelemişti. Ama Eliza'nın ciğerlerindeki nefesi tüketen, Kit'in gözleri oldu, o şaşırılmış bakışı ve eğer yanılmıyorsa, acı.

Ama o sırada gördüğü – veya görmediği – şeyi düşünmeye vakti yoktu, bir yandan insanlar iyi dilekler ve tebriklerini sunmak için yanına akın ediyordu.

Violet, sıkıca sarılmış, şaşkınlık ve mutluluktan çılgılık atmış, hemen ardından onu soru yağmuruna tutmuş, vikontun teklifinden hiç bahsetmediği için onu azarlamıştı.

Uzun bir süre sonra heyecan dalgası nihayet azaldı ve Kit'e bakınmak için fırsat buldu.

Bir süre sonra, Kit'in gitmiş olduğunu fark etti.

Bizimle Newmarket'a gel.

Kit'in arkadaşları son iki haftadır onu yarışa götürmeye çalışıyordu. Eliza ile olaylar netliğe kavuşmadığından, aslında kabul etmek istemiyordu.

Ama şimdi uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu.

"Şunları aşağı taşı," dedi Kit'in valesi Cherry bir uşağa. Kapının kenarında duran büyük, kahverengi deriden bir valiz ile ufak bir seyahat çantasını işaret etti. Uşak yükünü sırtlanıp, koridora yöneldi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa, lordum, sizi aşağıda bekleyebilirim."

Kit valeyeye baktı. "Sen git, Cherry. Hemen geliyorum."

Kahya başarıyla onaylayıp, kendine ait birkaç eşya daha alarak, odadan çıktı.

Kit, ne kadar parası olduğuna bakıp, takımının palto-sunun cebine koydu bozuk para cüzdanını. Ufak bir çakı ile gümüş konyak şişesini de cebine koyduktan sonra, en son yarış haberlerinin olduğu kağıdı aldı. Kuzeye doğru giderken incelemeyi planlıyordu. Seyahati için gereken her şeye sahip olduğuna kanaat getirdikten sonra koridora çıktı.

Sabahın bu saatinde kimse ile karşılaşmayı beklemediğinden, çevik bir hareketle ilk köşeyi döndüğünde, neredeyse Eliza ile çarpıştıyordu.

Eliza'nın da en az onun kadar şaşırdığı belliydi, hafif bir çılgılık attı ve geriye doğru bir adım tökezledi. Kit içgüdüsel olarak yakaladı Eliza'yı, kollarının üst tarafından sımsıkı tuttu. Bir anda Eliza'yı tuttuğunu ve bunun çok hoşuna gittiğini fark ederek, bıraktı, sanki vebalıymış gibi uzaklaştırdı kendinden.

"Kit. Seni görmemiştin." Sesi nefes nefese çıkıyordu, şüphesiz şaşkınlıktandı.

"Ben de seni."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, aralarında tuhaf bir sessizlik vardı.

"Neyse, gitsem iyi olur." Kit, düşürdüğü yarış haberleri nüshasını almak için eğildi.

"Oh. Bir sözün mü var?" diye sordu.

Kit baştan savma bir ifadeyle başını salladı. "Newmarket'a gidiyorum, bir yarış için."

"Ah."

Aralarında tekrar huzursuz bir sessizlik oldu.

Doğrudan ona bakmak istemiyordu Kit, ama kendini de tutamıyor, yüzünde aç bakışlarını gezdiriyordu. Hızla nefes aldıysa da anında pişman oldu, o tanıdığı koku başına, bahardaki elma tomurcukları gibi tatlı ve büyülü bir havayla dolunca, bedeni gerildi.

Neredeyse şiddetle, elindeki kağıdı sıktı, içinde çekişen dürtüler vardı – bir yanı başka birisiyle evlenmeyi kabul ettiği için onu sarsmak istiyor, diğer yanı ise onu kollarının arasına alıp, bayılana kadar öpmek, ondan başka hiç kimseyi ve hiçbir şeyi istemeyene kadar öpmek istiyordu.

Kit ise ikisini de yapmadı, kendini kontrol altında tuttu.

"Yakın zamandaki nikahın ile ilgili iyi dileklerimi sunmadım sana," dedi gülümsemeden.

Eliza'nın kirpikleri yanaklarına değdi. "Hayır, sunmadım."

Sunmayacağım da, Tanrım, dedi kendi kendine.

Bir avucunu hemen Eliza'nın başının yanındaki duvara yaslayarak, yaklaştı, çok daha geniş bedeni ile kafese aldı Eliza'yı. Konuşmaya başladığında, sesi fısıltıdan az daha

yüksekti, kendi kulaklarına bile pürüzlü geliyordu. "Eee? Biliyor mu?"

"Neyi?"

"Bizi? Hatta daha ötesi, bakire bir gelini olamayacağını."

Eliza sertçe nefes aldı, bakışları daha büyük ve daha çok gri bir hal aldı. Omuzları dikleşti. "Aslında, biliyor."

Kit kaşlarını kaldırdı. "Bak, şimdi şaşırdım. Ne kadar anlayışlı bir adam şu Brevard. Bana hiçbir zaman öyle cömertmiş gibi gelmemişti. O zaman seni benimle paylaşmayı umursamıyor, öyle mi?"

"Beni paylaştığı falan yok. Sen olduğunu da bilmiyor. Sadece bir adam olduğunu söyledim. Ayrıca aramızdaki ilişkinin bittiğini de."

Kit göğsünde yırtıcı bir acı hissetti, itiraz etmek istedi. "Bitti, öyle mi? Yerinde olsam o kadar emin olmazdım. Onunla geçireceğin birkaç geceden sonra, benimkini arzula-dığını fark edebilirsin. Kibarca istersen de izin verebilirim."

İkisi de Eliza'nın ne yapacağını bilemeden, Eliza elini kaldırdı ve Kit'in yanağına sertçe indirdi. Tokat acıttı ama Kit'in onuruna gelen yaradan, eski, rahat arkadaşlıklarına gelen zarardan ve şu anda parçalanandan daha çok değil.

Kit, sinirleri gerilmiş şekilde ve hâlâ damarlarında akan, ona duyduğu lanet ihtiyaç için kendine küfrederek, uzaklaştı. Şimdi bile, kontrol edemediği ve inkar edemediği bir açlıkla istiyordu onu.

"Geç kaldım ve arabam bekliyor." Kısacık bir selam verdi. "İyi günler, Eliza."

Bir daha bakmamak için kendini zorlayarak, uzaklaştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Her biri sıcak, uzun ve etkinlik dolu haziran ayının son günleri gelmişti. Eliza'nın Vikont Brevard ile nişanlanacağı haberi yaşlı, kuru bir ormanda alev gibi çabuk yayılmış, bir anda herkesin dudaklarında en önemli konu olmuştu.

Sonuç olarak da Eliza'nın kendine ayıracağı vakit çok daha azalmıştı. Durmadan gelen ziyaretçiler, meraklılar ve iyi dileklerini sunmak isteyenlerin soruları ve davetlerine gömülmüştü. Sıkıntılı düşüncelerini ve duygularını uzaklaştırdığından bir yanı bundan memnundu. Brevard ile evlenme kararını sorgulamasına engel oluyordu. Daha da önemlisi, Kit ve özellikle de son konuşmaları hakkında düşünmesini engelliyordu.

Şimdi bile, ona vurduğuna inanamıyordu. Avucu, yanağına değinceye kadar da böyle bir şey yapabileceğinin farkında değildi. Ancak Kit sanki şefkatten öfkeye kadar tüm duygularını gün yüzüne çıkarmayı başarabiliyordu.

Nasıl öyle şeyler söyleyebilmişti ona? Daha önce kimseye karşı bu kadar kırıcı olduğunu görmemişti. Bir an sanki Eliza'nın canını yakmak istemişti, sanki Eliza onu yaralamıştı da o da karşılığında intikam alıyordu.

Ama neden?

İncinmiş gurur, diye düşündü, kendi teklifinden çok kısa bir süre sonra başka bir erkekle evlenmeyi kabul edince. Özgüveni yıkılmıştı. Piknik günü, hemen nişanı haber vermelerinin üzerine gözlerinde gördüğünü sandığı şaşkınlık ve acıyı düşündü. Gerçekten kederli bir bakış mıydı? Tabii Eliza'ya karşı başka bir şey hissetmiş olsaydı, o kadar korkunç şeyler söylemek yerine, kendisi de ilan ederdi. Onu ağlatmazdı.

Karşılaşmalarından sonra, Eliza odasına kaçmış ve bir saat durmadan ağlamıştı. Ağlamaktan burnu tıkanmış, gözleri şişmiş ve başı öylesine ağrıyordu ki yardımcısına veya Violet'e kötü hissettiği konusunda yalan söylemesine gerek kalmamıştı.

O akşam daha ileri saatlerde Lance ile operaya gidecek kadar kendini toparlamış, kendi kendine sürekli eğer ona bir şans verirse, mutlu edebileceğini söylemişti.

Sonraki günlerde de Lance kesinlikle denemişti. Daha ilgili bir damat olamazdı. Her fırsatta Eliza'yı memnun etmek için yolunu değiştiriyor, her an onun rahatını düşünüyor, birbiri ardına aldığı hediyelerle şaşırtıyordu.

Öncelikle göz kamaştırıcı pırlanta bir nişan yüzüğü hediye etmek ile işe başladı. Taşı o kadar büyük ve parlaktı ki bakan her kadın imrendiğini belirten yorumlar yapıyordu. Geçen gece de ona uyacak, çok güzel bir inci ve pırlanta bilezik vermişti. Bir sonraki durak kulak memeleri olacak, demişti.

Eliza ise şimdi değerli taşlara bakıp, iç çekiyordu.

En azından Sezon bitmek üzereydi. Yakında Jeannette, Darragh ve aileleri İrlanda'ya dönecek, Violet, Adrian, çocukları ve Eliza da Winterlea'ya gidecekti. Orada üç ay ka-

lacaklar, sonra da Lance ile kız kardeşini ziyaret etmek için Cotswolds'a, kuzeye gideceklerdi, böylece Eliza gelecekte oturacağı evi de görmüş olacaktı.

Düşününce titredi Eliza. Dürüst olmak gerekirse, vikontes olmaya uygun muydu bilmiyordu. Lance, muhteşem bir vikontes olacağını söylemiş, Eliza'ya da tahminlerinin gerçek olmasını umut etmek kalmıştı.

Mükemmel bir ev sahibesi olmasını beklemediğini bilmek Eliza'yı rahatlatıyordu. Eliza öyle isterse, yılın büyük zamanını kırdan geçirebileceklerini, sessiz ve kırsal hayatı kendisinin de sevdiğini söylemişti.

Eliza kendi kendine, onunla evlenerek ne kadar şanslı olduğunu söyledi. Lance fevkalade bir adamdı ve onu seviyordu. Keşke Eliza da ona karşı aynı yoğunlukta hisler besleyebilseydi. İçinde derin bir suçluluk duygusu hissetti ve tekrar Kit'i hatırlayınca daha da derine indi suçluluk.

Gözlerini kapatıp, hain düşüncelerinden çekip, çıkarmak istedi onu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Violet, Raeburn Malikanesi'nin bahçesindeki bankta yanında oturduğu yerden. "İkidir iç çekiyorsun."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Eliza şaşkınlıkla, bir yandan da dükkân ile delişmen çocuklarının yeşilliğin üzerinde oynayışlarını izleyerek. Adrian çocukları domuza bindiriyor, onlar da gülmekten kırıлып, geçiyorlardı.

"Aynen öyle," diye devam etti Violet.

"İyiyim."

Ardından ufak bir sessizlik geldi.

"Emin olamadım," dedi Violet. "Sanki... yani her zamanki gibi mutlu görünmüyorsun son zamanlarda."

“Öyle mi? Merak etme, sadece tüm bu etkinlikler ve iş-ler yüzünden biraz yorgunum.”

“E tabii, son birkaç haftadır kendini fazla hırpaladın. Neden biraz daha evde kalmıyorsun. Adrian ve ben davetlerin bir kısmını geri çevirir ve arada evde zaman geçiririz, gerçekten.”

“Önerin için minnettarım ama Lance’i hayal kırıklığına uğratmak istemem.”

“Sence hayal kırıklığına mı uğrar? Bizimle akşam yeme-ği yemesi için çağırabiliriz. Reddedeceğini sanmıyorum.”

Eliza içten bir ifadeyle gülümsedi. “Hayır, muhtemelen reddetmez. Pekala, tamam ama sadece bir ya da iki akşam.”

Violet, kocası ve çocuklarının oyununu izlemek için bakışlarını çevirdi. “Lance ile aranızda her şey yolunda mı? Bu birliktelikten memnunsun, değil mi?”

“Tabii ki. Lance, bir kadının isteyebileceği her şeye sahip.”

“Sen de onu seviyorsun, değil mi? İstedığinin bu olduğunu biliyorum, sevmek ve sevilme. Emin değilsen-”

“Tabii ki eminim. Aşık olduğumdan eminim.”

Violet uzanıp, Eliza’nın elini sıktı. Eliza gülümseyip, arkadaşının yanlış tahminini düzeltmek için başka bir şey söylemedi.

Yalan söylemedim, diye düşündü Eliza. *Aşıktı*. Sadece Violet’in kastettiğini sandığı adama değil.

Kit, ateşin başındaki sandalyeye düştü.

Birkaç metre ötede, arkadaşları hanın özel salonlarından birinde, bir masanın etrafında toplanmış, kart oynayıp, içiyorlardı. Akşam yemeklerinin son kırıntıları da çoktan toplanmıştı.

Adamların üçünden yenilgiye dair sızlanmalar yükseldi, dördüncüsü ise kazançlarını kendine çekerken, zafer coşkusunu yaşıyordu.

Vickery, Kit’e doğru sırtıttı. “Gel, sen de oyna, Winter. Yeni bir ele başlayacağız ve taze meyve kokusu alıyorum.”

Kit şarap kadehini sessiz bir selamlamayla kaldırıp, eliyle Vickery’yi geçiştirdi. “Burada şarabımla mutluyum. Bugün yarışlarda gereğinden fazla kaybettim zaten.”

Aslında çok da fazla kaybetmemişti, toplasa bir ya da iki sterlin ama hiç kart oynama havasında değildi. Son zamanlarda hiçbir şey yapma havasında değildi gerçi, Londra’dan çıktığından bu yana. Arkadaşlarının ona nasıl hoşgörü gösterdiğini anlayamıyordu, o kadar sinir bozucu ve iç karartıcı olmuştu ki. Newmarket’a ulaştığında neşeli arkadaşlar, eğlenceli spor aktiviteleri ve manzara değişikliğinin Eliza’ya duyduğu imkansız hasretten kurtulmasına yeteceğini düşünmüştü.

Ama yetmemişti. Hatta yokluğu hasreti artırmış, içindeki korkunç melankoliyi daha da derinleştirmişti. Gün boyunca, huzursuzluğuna aldırış etmemeye çalıştı ama geceleri huzursuz bir üzüntü içerisinde çarşafı oradan oraya çevirirken, rüyalarında bile ondan kaçamazken tüm çabaları boşa gidiyordu.

Eliza bu gece ne yapıyor? diye düşündü. Nişanlısıyla şehirde olmalıydı. Şarabının geri kalanını tepesine dikip, neredeyse kıracak kadar sert bir şekilde masaya koydu.

Nişanlı.

Hâlâ inanamıyordu, haberlerin yüzüne tokat gibi çarptığı bir hafta kadar önceki o korkunç günün gerçek olduğu fikrine, beyni şimdi bile karşı çıkıyordu.

Neden yapmıştı böyle bir şeyi? Sadece birkaç hafta önce Kit'i reddettikten sonra Brevard ile evlenmeyi nasıl kabul edebilmişti? Muhtemelen o ikisi daimi nezaket ve mükemmellikleriyle sıkıntıdan birbirlerini öldürürken, Kit, herhangi bir külfet veya sorumluluk altına girmeden, istediği kadar özgür kalabilirdi.

Şimdi de istediği şeyi yapmakta özgür olduğundan, yapması gereken hanın barına inip, istekli bir yatak arkadaşı bulmaktı. Geldiğinden beri gözü üstünde olan bir kız vardı, ne zaman etrafında olsa Kit'e gülümsüyor, onunla flört ediyordu. Güzel ve genç olduğundan bir erkeğe sert ve güzel bir gece geçirtecek vücudu, büyük ve meraklı ellerinden bile taşıyacak kocaman bir poposu vardı.

Ama açlığını yatıştırmak için kızı yatağına atma fikri bile bedenini harekete geçirmeye yetmedi.

Yine kendini, küçük ama son derece özel, ucunda gül yaprakları takılmış gibi olan başka bir çift göğsü ve her köşesi tatlı kokan bir teni özlerken buldu. Narin, zayıf kollar, bacaklar ve okşayıp, büyüleyebilen eller. Sanki tek vücut olmak için ilahi bir el tarafından yaratılmış iki beden, mükemmel bir uyumla birbirine yaslanmış, tutuşan iki kalça.

Bedeni küt küt atarak, böyle tehlikeli düşüncelerden ayılmak için kendini zorladı. Mevcut hüznünde yasa gömülmek ona iyi gelmeyecekti. Eliza'ya duyduğu arzusun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Günler ve haftalar geçecek, çaresiz zafiyeti zamanla solacak ve sonunda da bu arzu sonsuza kadar kaybolacaktı. Fiziksel tutku böyle bir şeydi ve yine böyle olacaktı.

En azından kendine böyle söyleyecekti.

Bir de ertesi gün Londra'ya dönmek zorunda olmasaydı.

Ama yarışlar bitmiş, arkadaşları da dönmeye hazırdı. Başka bir eğlence bulmaya gidebilirdi – Selway ve Lloyd her zaman yeni maceralara açıktı – ama başka bir şehre gitmek sadece korkaklık olacak, kaçınılmazı ertelemek için uydu-
rulmuş bir bahaneden öteye geçemeyecekti.

Ne kadar ertelerse ertelesin Eliza'yı tekrar görecekti ve o yüzden de bunu ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyi olurdu. Hem belki de şansı yaver giderdi ve dönünce Eliza'nın etkisinin azaldığını, büyüünün yavaş yavaş bozulmaya başladığını görürdü.

Yine de mazoşist değildi. Ev halkı yakında Winterlea'ya giderken, onlarla gitmeyecekti. Belki de onun yerine kır evinde birkaç ay geçirir, sonbahar gelince Brentholden ve diğerlerini ava çağırırdı. Noel gelip de aile evine gitmek zorunda kaldığında da Eliza için duyduğu bu çılgın sevdanın etkisinden çoktan çıkmış olurdu.

Gözlerini kapatıp, Eliza'yı unutmak için dua etti.

Kart masasından nidalar yükseldi, coşkulu oyunları esnasında arkadaşlarının sesi gittikçe yükseliyordu. Kit, o gece için yeterince yoldaşlık ettiğine karar vererek, bitkin bir şekilde ayağa kalktı.

"Hey sen, Winter. Nereye?" diye sordu Selway. Masadaki diğer üç adam Kit'e sorgular bir ifadeyle baktı.

"İlla bilmen gerekiyorsa, yatmaya gidiyorum."

"Bu saatte mi? Daha gece yarısı bile olmadı. Huysuz ihtiyarlar gibi bu kadar erken bir saatte uyumayacaksın herhalde?"

"Yarın uzun bir yolculuk bizi bekliyor ve hiç sürünmek istemiyorum."

"Arabada dinlenirsin," diye mırıldandı Lloyd. "Bence arabada yapılacak en iyi şey."

Aklıma başka etkinlikler de geliyor, diye düşündü Kit, sonra da Eliza'nın ateşli hatıralarına sahip olmamayı diletti. Kendini azarlayarak kaşlarını çatı. "Neyse, yatağa gidiyorum."

"Bence yazık ediyorsun," diye ısrar etti Selway. "Bizimle bir el oynamaya ikna edebiliriz seni eminim."

Brentholden, Kit'e uzun uzun, soru sorar bir ifadeyle bakıp, diğerlerine döndü. "Bırakın yatsın. Şimdi bu eli bitiriyor muyuz? Vickery, sanırım sıra sendeydi."

Arkadaşları oyunlarına dönünce, Kit hanın dar koridoruna çıktı. Yatak odasına girince, paltosunu, fularını ve botlarını çıkarıp, yeterli derecede rahat yatağa bıraktı kendini.

Hizmetçi kızı ona katılması için davet etmeliydi. Arzuladığı kadının o olmaması çok yazıktı. Gözkapaklarını kapamak için zorlayarak, uyumaya çalıştı, başarılı olsa bile rüyalarının sadece Eliza'dan ibaret olacağını biliyordu.

İki gün sonra Eliza'ya kahvaltı tepsinin üzerinde bir not geldi.

"Mesajın size bu sabah erken saatlerde geldiğini söyledi uşak, efendim," dedi yardımcısı, tepsiyi pencerenin yanındaki küçük masaya bırakırken.

Eliza esnemesini eliyle kapayarak, yataktan çıkıp, notu almak için gitti. Yardımcısı odada dolanıyor, gün ışığı gelsin diye perdeleri açıyordu.

Eliza mektubu açtı.

Saat onda benimle parkta buluş.

Grosvenor Kapısı'nda seni bekliyor olacağım.

Brevard

Eliza notu katlayıp, tepsinin üzerine geri koydu.

Lance, bugün gezmek istediğinde dair dün gece bir şey söylememişti. Belki de bu sabah öyle bir dürtüyle uyanmıştı. Her şeyin yolunda olduğunu umut etti. Elbette yolunda gitmeyen bir şey olsa, eve gelirdi. Parkta buluşmak istemesi tuhaftı.

Yardımcısının ona bakmakta olduğunu fark etti. "Lord Brevard beni bugün at binmeye davet ediyor. Lütfen, binici kıyafetimi hazırlar mısın, Lucy?"

Yardımcısı saygıyla eğilip, gardıroba doğru gitti. O sırada Eliza da aceleyle kahvaltısını etmeye koyuldu.

Bir saat sonra, tam zamanında Eliza aşağı iniyordu. Daha önce Cassiopeia'nın eyerlenmesini emretmişti. Robert ön kapıyı onun için açtığında, at ve seyisi emredildiği üzere beklemekteydi.

"İyi binişler, efendim," diye seslendi uşak.

Atına bindikten sonra, neşeli bir ifadeyle el salladı Eliza. "Teşekkür ederim."

Dizginleri kibarca çekerek, uzaklaştı.

Arabada olmadığı için yüzünde memnun bir ifade olan Kit, Raeburn Malika-nesi'nin merdivenlerini çıktı.

Sıcak bir banyo, temiz kıyafetler ve dolu dolu bir yemek istiyordu ve hepsini bu sırayla istiyordu. O banyo yaparken de uşaklardan birinin kilerden iyi bir şişe Burgundy çıkarmasını emretmeye karar verdi, böylece yemekte onu içebilirdi.

Bu ufak zevki bile düşündüğünde biraz olsun keyfi yerine gelmişti.

"Evinize hoş geldiniz, lordum," diye selamladı kahya,

ön kapıyı tutarken. "Yarışlarda iyi vakit geçirdiniz mi? Kazananlara para yatırdınız mı?"

Kit, şapkası ve eldivenlerini çıkarıp, kahyaya verdikten sonra gülümsedi. "Bir veya iki, Robert. Bahisçilere karşı servet kaybederek kendimi utandırmadım. Hatta birkaç fazladan sterlinle geldim."

Kahya sırtıttı. "Bravo, lordum."

Kit, büyük antreye baktı. "Aileden birileri var mı?"

"Dük ofisinde ve hanımefendi Bayan Litton ile sanırım menüler hakkında toplantıda."

"Bayan Hammond?" Kit sormaması gerektiğini biliyordu ama şeytan dürtmüştü.

"Dışarı çıktı, lordum. Kısa bir süre önce Vikont Brevard ile at binmeye gitti."

Rahatlıkla hüsrân birbirine karıştı, Brevard'tan bahsedince dişlerini sıktı. Kahyaya teşekkür mahiyetinde başını sallayarak, odasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı.

Kit daha bir metre gitmemişti ki kapıya yeni birisi geldi. Gelen Brevard'tı.

"Günaydın," diye selamladı vikont içeri girerken. Kürklü şapkasını çıkarıp, başlığıyla, bastonunu hizmetçiye verdi.

Kit lanet okurcasına karşıladı. Tüm kararlılığıyla, üst kat koridorundaki sert karşılaşmalarından bu yana ilk kez Eliza ile yüz yüze geleceği ana hazırladı kendini. Ona söylediklerinden sonra, selamına karşılık bile vermeyebilirdi Eliza.

Ancak zaman geçiyor ve Eliza ortalıkta görünmüyordu.

"Bayan Hammond nerede, Brevard?" diye sordu Kit. "Ahırda kendi kendine ata binsin diye bırakmamışsındır herhalde"

Brevard'ın alnında şaşkınlıktan bir çizgi belirdi. "Ne

demek istediğini anlamadım. Burada, evde olduğunu sanıyordum."

"Seninle değil mi?"

"Hayır. Neden olsun ki?"

Kit'in karnında bir yılan gibi tünedi panik. "Çünkü ikiniz bu sabah at binmeye gittiniz."

"Ata binmeye gitmedik. Daha yeni geldim ben."

"Affedersiniz, Lord Brevard," diye araya girdi Robert, "ancak Bayan Hammond'ın bir seyisle gittiğini gördüm. Bana kendisi parkta sizinle buluşacağını söyledi."

Vikontun bakışları endişeyle karardı. "Kendisiyle böyle bir randevu ayarlamadık. Neden böyle bir şey düşünsün ki?"

March koridora geldiğinde, hızla durumu kavradı. "Yardımcısını çağırayım. Belki o, konuya biraz açıklık getirebilir."

Kit başıyla onayladı. "Bu arada ben de atıma eyer vurayım," dedi Kit. "Birimizin gidip, onu bulması gerek."

Brevard şapkasını geri aldı. "Size katılayım."

Her iki adam da daha hareket edemeden, sokakta telaş içinde at nalı sesleri yankılandı. Açık kapının ardından, Eliza'nın seyisinin gelmekte olduğunu, arkasındaki Cassiopeia'yı gördüler. Cassiopeia'nın eyeri boştu.

Kit merdivenlerden aceleyle indi, Brevard da hemen arkasındaydı.

Seyis atından kayarak indi, şakağından dolu dolu kan geliyordu, saçlarında daha donuklaşmıştı.

Adam daha dizlerinin üzerine çökmeden Kit yakaladı. "Joshua, ne oldu?"

"Lordum, buraya elimden geldiğince çabuk geldim," dedi Joshua soluk soluğa.

"Nereden geldin? Parktan mı?"

Seyis başıyla onayladı, bariz bir acı içinde yüzünü ekşitti. "Adam üzerime doğru geldi, farkına varamadan, başıma vurdu. Lordum, üzgünüm. Onu kaçırdılar. Bayan Eliza'yı kaçırdılar ve hiçbir şey yapamadım."

Kit'in bedenini korkunç bir panikle sarsıldı. "Kim kaçırdı onu? Eliza'yı kim kaçırdı?"

"Tam olarak bilmiyorum, lordum. Başka bir adamın ile-ride büyük, siyah bir arabası vardı. Parka gelmemizi bekliyordu muhakkak."

"Neye benziyordu, bu adam?" diye sordu Brevard sakın ama amansız bir ses tonuyla.

"Uzun boylu ve ince yapılıydı; koyu renk saçları, kötü-cül gözleri vardı. Beyefendi gibi giyinmişti, baştan ayağa siyahtı. Onu hatırlıyorum. Bayan Eliza ona kuzenim dedi."

"Pettigrew!" Kit ile Brevard göz göze geldi, ikisinin de bakışları çelik gibiydi.

Brevard onaylarcasına başını salladı. "Ama neden böyle bir şey yapsın?"

Nedenini tam olarak bilen Kit'in damarlarında öfke dolaşıyordu. "Onu evlenmeye zorlayacak olmalı. Parasını istiyor."

"Ama başarılı olma ihtimali ne ki? Peşinden geleceğimizin farkındadır."

"Onları bulmadan, onunla evlenebilirse, bir şey fark etmez."

Kit'in içini sıkıntı ve öfke kapladı, duyguları sadece Pettigrew'e değil bir o kadar da kendine karşıydı. Eliza'ya onu güvende tutacağını söylemişti ve şimdi o haydut, onu kaçırmıştı. Kit gardını indirmiş ve onu kaybetmişti. Onu bir kez daha kaybetmeyecekti.

Joshua'yı, yaralarına bakılması için uşaklardan birine emanet ederek, Brevard'a döndü. "Pettigrew ve Eliza evlenirse ve Eliza taahhüt altına girerse, yapabileceğimiz hiçbir şey kalmaz. İsteddiği şeyi, Eliza'nın servetinin kontrolünü elde etmiş olur. Kaybedecek vaktimiz yok. O herifi durdurmalıyız."

"Sanırım onu Gretna'ya götürmüştür," dedi Brevard.

"En muhtemel yer orası görünüyor gerçi başka bir şey düşünmüş de olabilir. Peşindekilerden kurtulmak için çiftlerin güneye, Guernsey'e gittiklerini de duymuştum."

Vikont başını salladı. "O kadar emin değilim. Guernsey uzak. Ya yanıyorsan?"

Evet, diye düşündü Kit, ya yanıyorsa ve durumu tamamen yanlış yorumlamışsa? Hayati bir hata yaparsa, Eliza'yı bir daha hiç göremeyebilirdi.

"İşte tam da bu yüzden yapabileceğimiz kadar geniş bir ağ çizmeli ve mümkün olan en geniş alana bakmalıyız. Adrian ve Darragh'tan da yardım isteyeceğiz, arama için. Dördümüz birden peşine düşersek, Pettigrew'i kesin yakalarız."

Yakaladığımızda da o küçük fareye Tanrı yardım etsin, diye düşündü.

Ama ya çok geç olmuşsa ve Pettigrew, onlar yakalayana kadar Eliza'yı kendisi ile evlenmeye zorlamış olursa? Kit, eğer öyle olursa, her şeyi kendisi düzelterek yemin etti. Ne de olsa bir kadın evlenebileceği gibi dul da olabilirdi. Tabii o korkağın o zamana kadar Eliza'ya saldırması da muhtemeldi.

Kit'in boğazına acı bir tat yükseldi, Eliza'nın yaralanmış veya korkmuş olması fikri onu ciddi anlamda çileden çıkar-

tiyordu. Her ne kadar böyle bir saldırıya sinirlenecek veya üzülecek olsa da onun için Eliza farklı olmayacaktı. Onu daha az sevmeyecekti.

Onu sevmek?

Kelimeler beyinde yankılanınca, kasları seğirdi, derin bir duygu yoğunluğuyla dizlerinin üzerine çökmenin eşiğine geldi.

Tanrı aşkına, onu *seviyordu*. Aslında gerçeği söylemek gerekirse, ona tapıyordu.

Kendini yarı çıldırmış hissederek, neredeyse kahkaha atacaktı. Bunca zaman ne kadar aptalca davranmış, kendi duygularının gerçekliğini bile anlayamamıştı. Ama aniden kalbinin çok uzun zamandır, belki de o ilk masum arzu hâlinde beridir kendine ait olmadığını, fark etti.

Geçen haftalarda bu kadar üzgün olmasına şaşmamak gerekti, duyuları, beyninin algılayamadığını algılamıştı.

Şimdi de Eliza kayıptı.

Onu bulmalıydı, *bulacaktı* ve yine kollarının arasında, evde olduğunda ise onu kendisine isteyecekti.

Birkaç saniye sonra Brevard'ı fark ederek, dikleşti. Diğer adamı ne kadar kolay unutmuştu, Eliza'nın vikontun teklifini kabul ettiğini de. Ama nişanlar bozulabilirdi. Kit'in tek yapması gereken, Brevard'a değil kendisine ait olduğuna, Eliza'yı ikna etmektir.

Ama şu an bu konulara takılmanın zamanı değildi. Eliza sağ salim döndüğünde yeterince zaman olacaktı.

"Ata binmeye hazır ol, Brevard," dedi Kit, Adrian'ı bilgilendirmek için ağabeyinin çalışma odasına doğru ilerlerken. "Bir saat içinde gidiyoruz."

Sanki içinde bir grup maymun zıplıyormuş, çığlıklar atıyormuş gibi zonkluyordu Eliza'nın başı. Araba, derin bir çukura girince, başı zıpladı, o anda yavaş yavaş etrafının farkına varmaya başladı.

Yüz üstü yatıyordu. Bir yanağı bir süredir kullanılmamış gibi küflü kokan, soluk renkteki koltuğa dayanmıştı. Tekerler gıcırıyor, araç zayıf yayların üzerinde sallanıyordu.

Adam kaçırmak için kullanmayı planladığı bir aracı kiralamak söz konusu olduğunda bile cimriydi kuzeni. Durum bu kadar vahim olmasa komik olabilirdi. Bir de kaçırılan kendisi olmasa.

Gözlerini kapatıp, baş ağrısının dinmesi için uğraştı. Midesi bulanıyordu, onu bayıltmak için ne kullandıysa al lak bullak etmişti. Dudaklarını sıkı sıkı kapatarak, kusup da kendini utandırmamak için dua etti. Gerçi içindekilerin hepsini ayakkabılarına kussa, Philip'e müstahaktı. Öğrenerek zıplayıp, sinirlenmesini bile görmeye değerdi aslında.

Ama isteyerek ya da kazara kusarsa, Philip bunu daha sonra ona ödetirdi; bunu bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Gözlerini kapalı tutarak, daha çok kıvrılmaya çalıştı ama o an dehşet içinde, elleri ve ayaklarının bağlı olduğunu fark etti.

"Uyanık olduğumu biliyorum," dedi Pettigrew karşısında oturduğu yerden. "O yüzden rol yapmayı kesebilirsin."

Eliza titredi ama karşılık vermedi.

"İstediğin buysa, küçük sessiz fare rolü yapmaya devam edebilirsin," diyerek aşağıladı. "Benim için fark etmez. Nasıl olsa evleneceğiz. Ayrıca, ağzını kapalı tutacak kadar şey bildiğin zamanlar seni daha çok seviyordum sanırım. Anne-min tokatlarının bir sebebi vardı, değil mi?"

Eliza'nın gözleri açılıverdi, tiksintiyle dilinin bağı çözüldü. "Seninle *asla* evlenmem."

"Oh, benimle evleneceksin, evlenmeyeceğini düşünmüyorum. Girdiği derdin karşılığında parası ödendiği sürece gelinlerin rıza gösterip, göstermediğine aldırmayan bir papaz bizi bekliyor bile. O yüzden gördüğün üzere, isteksizliğin kimsenin umurunda değil."

Eliza dehşetle yutkundu. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Ne önemi var ki? *Nereye* dersem oraya gidecek, *ne* söylersem onu yapacaksın, amacıma ulaşana kadar."

"Peki neymiş bu amaç?" diye sormaya cesaret etti Eliza. "İstedığın servetimse, ben.. ben veririm. Sadece kağıtları çıkar ve—"

Sinsi bakışlarını Eliza'ya çevirdi. "O kadar kolay olsaydı keşke ama değil. En başta nişanlın servetini vermene karşı çıkabilir, her şeye burnunu sokan arkadaşlarını saymıyorum bile. O gece tiyatrodaki o haşmetli ve her şeye kadir Lord Christopher'ın bana nasıl davrandığını unuttum sanma. Seni serbest bıraksam aramızdaki herhangi bir hukuki anlaşmanın geçersiz kılınması için her şeyi yapar o ve arkadaşları."

Başka bir çukura girdiklerinde, arabanın şeritlerinden birini tuttu. "Elbette tüm bu dertler sen teklifimi kabul etseydin, yaşanmayacaktı. O zaman sana biraz saygılı davranır, sonra da küçük, ufak bir ev bulurdum, sen de günlerinin geri kalanını sakince geçirirdin."

"Sen paramı harcamak için sürterken."

Yanaklarına akın eden renkle, soluk benzine biraz hayat geldi. Bir parmağını göğsüne götürdü. "Benim param, demek istiyorsun herhalde. Vâris bendim, o aldığın *benim*

mirasımdı. O aptal, yaşlı cadı beni mahrum bırakmasaydı, hepsi bana gelecekti. Kıyıda köşede sakladığı o kadar parası olduğunu bilseydim, vasiyetini değiştirmesi için daha fazla uğraşırdım."

"Teyzem *neden* seni mahrum bıraktı?" diye sordu Eliza.

Philip gülümsedi, ifadesinde hiçbir sıcaklık yoktu. Bir an duraksadı, belli ki ona cevap verse mi vermese mi diye düşünüyordu.

Sonunda omuz silkti. "Papaz olarak çalışırken yaptığım ufak bir akılsızlık yüzünden. Bağışçım, bir çiftçinin yalanlarına inanmış, kızıyla cinsel münasebetim olduğunu söylemiş. Ona tecavüz ettiğimi söylemişler, halbuki kız beni tahrik etmişti. Ben nerden bileyim kızın on üç yaşında olduğunu?"

Eliza şaşkınlıkla nefesini tutmamak için dudağını ısırıldı.

"Bir kız daha olduğunu söylediler ama o tam bir fahişeydi, parasını ödeyen herkesle birlikte oluyordu. İtirazlarına rağmen, istifamı vermeme istediler. Annem de duyunca beni mirasından men etti." Dişlerinin arasından homurdandı. "Yaşlı cadı."

"Her neyse," diye devam etti kuzeni, "*kendi* servetime tekrar kavuştuğumda, sana ne yapacağıma karar veririm. Ne de olsa seni gerçekten karım olarak almak istediğim falan yok, kuzen." Eliza'ya baktı. "Tabii birlikteliğimizin tüm işlemlerini yerine getirmek için evliliğimizin gereklerini tam olarak yapmalıyız."

Eliza'nın midesi kalktı ama göstermemek için elinden geleni yaptı. "Beni arayacaklar, biliyorsun," dedi.

Yüz hatları sertleşti. "Gelsinler bakalım. Onlar gelene kadar, her şey için çok ama çok geç olacak."

Eliza gözlerini kapatıp, yanılıyor olması için dua etti.

Kit atının dizginlerini çekip, ağzı köpürmüş hayvanı yürüyüş hızına getirdi. Büyük aygırı ve onun gibi diğerlerini gün boyunca koşturmuş, güvenle yapabileceği en yüksek hızda ve en kısa zamanda gitmeye çalışmıştı.

Yola çıkmadan önce, Londra'da diğer adamlarla buluşmuştu. Kısa bir görüşmeden sonra Adrian ve Brevard'ın kuzeye, Gretna Green'e gitmesine karar vermişlerdi. Darragh, Dover'a gidecek ve Pettigrew ile Eliza'nın Calais üstünden Fransa'ya geçme planları yapıp yapmadığını öğrenecekti. Kit de Southamptona'a gidecek, ikisinin o yönde gittiğine dair kanıt bulursa, Guernsey Adası'na ilerleyecekti.

Başkası olsa Gretna Green'e gider, Brevard'ı da güney kıyısına gönderirdi. Ama Kit'in içgüdüleri daha küçük ihtimal olanı seçmesini söylemişti ve Kit her zaman içgüdülerini dinlerdi.

Neyse ki içgüdüleri tekrar haklı çıkmıştı.

Yeni bir atın hazırlanmasını beklediği son handa, ahır çalışanlarını sorgulamıştı. Gençlerden birisi, zayıf, esmer bir bayanla yanındaki uzun boylu, siyah saçlı bostan korkuluğunu anlatmaya başlayınca, Kit haklı olduğunu anlamıştı. Genç, daha çok verdiği hizmetin karşılığında aldığı kötü bahşiş sebebiyle hatırlıyordu ikisini. Çocuk bir de gitmek için hazırlanırken, bayan arabaya binişinde tökezlediği için adamın bağırdığını söylemişti.

Kesinlikle doğru yolda olmasının verdiği cesaretle, Kit, Darragh, Adrian ve Brevard'a acil mesajlar yazıp, ulaklarla gönderdi. Ayrıca Londra'da muhtemelen endişeden çıldırmış Violet'e de acil bir mesaj yazdı.

Şimdi tekrar yola koyulmuş, son sürat giderken, Eliza ve Pettigrew'in en fazla bir saat gerisinde olduğunu biliyordu. Kayığa binmeden önce onlara ulaşabilirse, Pettigrew'in zalim planlarına hızlı bir son verebilirdi. Ama onlara yetişemese bile, Eliza'yı bulacaktı. Onu güvenle kollarının arasına alıncaya kadar asla aramayı bırakmayacaktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Denizi geçmek bir hayli zor olmuştu. Arabadaki aksine Eliza şiddetle hasta olmayı engelleyememişti. Midesi bulanırken hissettiği acıya rağmen, bir yanı bu acıdan memnun oluyordu, çünkü en azından Pettigrew'i uzakta tutuyordu.

Hasta olmasa, Pettigrew'in kendi tabiriyle "birlikliklerinin" tüm gerekliliklerini yerine getirmek için, zorla üzerine çullanmaya karar verebilirdi. Onun öyle dokunmasını düşünmek bile mide bulantısını artırmaya yetiyordu. O yüzden de ufak kabinin palavra altında, başı ahşap bir kovaya eğilmiş şekilde geçirdiği uzun, soğuk saatlerden şikayetçi değildi. Ona göre çaresiz durumu kesinlikle her sefilliğe değerdi.

Gemileri rıhtıma varıp, Pettigrew onu almaya geldiğinde sabah ışığı gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. İğrenç havayı kokladığında Pettigrew'in yüzü tiksintiyle buruştu, gözleri muhtemelen Eliza'nın soluk benzine ve dağılmış görüntüsüne takıldı öfkeyle. Hissettiği kadar korkunç görünüyorsa, gerçekten sebep kendisi olmalıydı.

Eliza'yı bir hana götürdü, orada kendisi ve "karısı" için bir oda tutmuştu.

Bir hizmetçi kız, sıcak su, havlular ve saç için bir ta-

rak getirdi. Pettigrew'in, Eliza'nın valizi ve diğer seyahat araçları olmaması hakkında ne gibi bir bahane kullandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kısa bir süre sonra, yemek geldi ve şöminenin yanında ufak, katlanır bir masanın üzerine kondu.

"Temizlen," diye emretti Pettigrew, hizmetçi kız gittikten sonra. "Papazı bulacağım ve tören için her şeyin hazırlanmasını sağlayacağım. Ben dönene kadar hazır ol."

"Ne kadar sürecektir?" dedi Eliza, hissettiğinden daha büyük bir cesaretle.

"Muhtemelen öğle saatlerinde olur, o yüzden ben yokken dinlenmeni tavsiye ederim." Bakışlarından zalim ve çirkin bir parıltı geçti. "Gücüne daha sonra ihtiyacın olacak."

Odadan çıkarken, Eliza titredi, anahtar kilitte duyulur şekilde döndü. Herhangi bir şüphesi varsa da Pettigrew'in son sözleri bu gece onu zorlayacağı konusunda silinmesi için yeterliydi. Hiçbir şekilde kendine dokunmasına izin vermeyeceğinden, ona ancak zorla sahip olabileceğine dair kendine söz verdi.

Zincirlenmiş gibi onu zorlayan yorgunluğuna aldırmandan, kapıya gidip, kapı kolunu çevirmeye çalıştı ama yalnızca kilitli kaldığını onaylamış oldu. Sonra da pencereye yöneldi.

Dışarıya bakıp da, aşağıdaki keskin uçurumu, doğrudan denize inen kayalık, haşin yarı gördüğünde cesareti de o uçurum kadar keskin şekilde indi.

Kuzen Philip, hücrelerini iyi seçmişti. Bunu ne zamandır planladığını merak etti. Papazı çoktan kontrolü altına aldığına göre, epey bir süredir olduğunu düşündü.

Kapıya vurup, bağırmayı düşündü ama han çalışanların-

dan yardım alamaması için bir bekçi – belki de gemideki adamlardan birini tutup tutmadığını bilmiyordu.

Karamsar ve bitkin bir şekilde lavaboya gidip, ellerini ve yüzünü yıkadı. Hizmetçi kız bir de diş fırçası ile dişlerini temizlemek için kullanacağı bir toz bırakmıştı. Nispeten paklanmış bir şekilde masaya gidip, kendini tek, sert ahşap sandalyeye bırakarak, yemek tepsisini inceledi. Aç olmanın çabalarına bir katkısı olmayacağını bilerek, ekmekten birkaç ısırık ve sıcak çaydan birkaç yudum almak için kendini zorladı.

Mide bulantısının kalanı da gitti ve açlık şaşırtıcı bir şekilde midesindeki ağrının yerini aldı. Bir bıçak alıp, peynirin ucundan ufacık bir parça kesmek için uzandığı anda durdu, bir anda durum dikkatini çekti. Araştırır bir ifadeyle bıçağı elinde çevirip, tekrar pencereye baktı.

Hayır, diye düşündü, aklına bir anda gelen çılgın düşünceye karşı başını sallayarak. Böyle bir şeyi denemek bile aptallık olurdu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Kit ve diğerlerinin onu arayacağını biliyordu ama zamanında yetişemeyebilirlerdi. Ya şimdi harekete geçerdi ya da Kuzen Philip'in dönmesi için kuzu kuzu beklerdi.

Kaybedecek bir saniyesi bile olmadığını bilerek, hızla ayağa kalktı.

“O anahtarı şimdi istiyorum.” Kit han sahibine aralarındaki ahşap barın üzerinden birkaç bozukluk iterken, amansız bir ifadeyle baktı.

“Kardeşisiniz, öyle mi?” Adam, aklında tartan bir ifadeyle bozukluklara baktı.

“Doğru.” Kit, ilk koyduklarından sonuç alamayınca, yığına önce bir sonra bir tane daha bozukluk ekledi.

Hancının koca eli yükselip, tüm parayı aldı. Barın arkasındaki çividen bir anahtar çıkarıp, Kit'e uzattı. “Ailesinden bir adamı engellemek istemem, öyle değil mi?”

Hancının şehvetli bir ifadeyle göz kırptığını fark etmeden, Kit metal anahtarı avucuna alıp, merdivenlere yöneldi. “Merdivenlerden sonraki ilk kapı,” diye seslendi yaşlı adam ardından.

Kit, Eliza'nın yalnız ve muhtemelen odada kilitli olduğunu biliyordu, hancı daha önce *kocasının* onu yukarıya götürüp, sonra aşağı inerek, dışarıya çıktığını söylemişti.

Kit inanmadı. Geminin kaptanı yolda töreni yapmıyorsa, evlenmiş olamazlardı. Ama yapmışsa, diye düşündü, sessizce yeminini tekrarlayarak, Eliza uzun bir süre gelini olarak kalmayacaktı.

Merdivenlerin sonunda, dar ve loş ışıklarla aydınlatılmış bir koridora çıktı. İlk kapının önüne giderek, anahtarı kilide sokup çevirdi. Kapı sessizce açıldı.

Eliza'yı görmeyi umut etmişti. Ama oda boş görünüyordu, pencere sonuna kadar açık, ucuz çizgili perdeler sert, tuzlu deniz rüzgarıyla içeri doğru uçuşuyordu. Odanın içi gölgelerle doluydu, sabah güneşini denizden gelen, koyu renkli, ağır bulutlar griye çeviriyordu.

Kit küfrederek, çarşafı çıkarılmış yatağa baktı. Odaya girerek, araştırmak için bakındı. Solunda zemin ahşapları hafifçe gıcırdadı ve ensesindeki tüyler dikildi.

Tamamen içgüdüleriyle hareket ederek, topuklarının üzerinde dönüp, bir kolunu kaldırdı. Kafasına indirilmesi planlanan porselen yıkama küvetinin omzunu sıyırdığını gördü.

Etrafında dönüp, kendini dövüşmeye hazırladı. Sonra da gözlerine bir çift, alevle parlamış gri göz takıldı.

Aniden mavi-beyaz küvet yere düştü, Eliza kendini Kit'in kollarına attı. "Kit, aman Tanrım, gelmişsin! Seni Philip sandım. Beni almaya geldi sandım."

Kit, sımsıkı sarılıp, gözlerini kapadı. Kucağına sarmalayıp, küçük bedeninin kendi bedeninde bıraktığı hissin tadını çıkardı. Hiç düşünmeden dudaklarını dudaklarına bastırıp, sıcak, hayat dolu kokusunu içine çekti, tekrar kollarında olmasının verdiği hisle büyüldü. Öpüşünü daha da derinleştirerek, kendini ana bıraktı.

Eliza da Kit'i en derininden sarsarak, istekle karşılık veriyordu. Kit dokunuşunu hafifletirerek, ikisini de bu bağın tadını çıkarmaya, tekrar bir arada olmanın dizginsiz heyecanını yaşamaya bıraktı.

Bir süre sonra çekilmeye zorladı kendini, Eliza'nın alnına alnını dayadı. "İyi misin?" diye fısıldadı, sesi kısık ve yoğun.

Eliza yüzüne bakacak kadar geriledi. "Evet. En azından artık iyiyim."

Eliza'yı tekrar öptü, dudakları hafif ve nazik bir şekilde birleşti. "Seni kaybettiğimi sandım. Seni kaçırdığımı fark ettiğimizde kalbim neredeyse duracaktı."

Eliza titredi. "Arkamdan geleceğini biliyordum ama nereye gideceğini tahmin edeceğinizi düşünmedim, en azından o anda. Hepinizin şimdiye kadar İskoçya'ya gitmiş olacağını düşündüm."

"Brevard ve Adrian şu anda oraya gidiyor. Eminim hâlâ yoldadırlar. Kaçırıldığını öğrenir öğrenmez, Darragh da dahil olmak üzere hepimiz yola koyulduk."

"Hızlı düşündüğün için şükürler olsun." Pişmanlık dolu bir ifadeyle bakışlarını yere çevirdi. "Sana küvetle

saldırdığım için özür dilerim. Şimdi neyse ki ıskaladım diyorum."

Kit sırtıttı. "Bence de iyi ki ıskaladım. Kafamda korkunç bir şişlik bırakırdın, baş ağrısını söylemiyorum bile."

"Koridorda ayak seslerini duyunca, erken geldiğini sandım, kaçmama fırsat tanımadan geldiğini."

"Peki küvet olmadan nasıl becerecektin kaçmayı?" Oda da göz gezdirdi, işte o sırada pencerenin altında, yerde duran kumaşları fark etti – en az iki metreydi. "Bunlar çarşaf mı? Ya da çarşaf mıydı demeliyim?"

Eliza başıyla onayladı. "Şeritler halinde kesip, ip gibi kullanmak umuduyla birbirine bağladım. Yeterince uzun olmadığına karar verdim ve sen geldiğinde perdelere geçmek üzereydim."

"Ne için kullanacaktın o ipi?" Eliza'yı bırakıp, açık pencereye doğru ilerledi, uçurumdan aşağı keskin inişi görünce midesi kalktı. "Tanrı aşkına, Eliza, o pencereden inmeyi düşünmüyordun, değil mi? İntihardan farksız olurdu. Kesinlikle tek parça halinde inemezdin."

Eliza kollarını birleştirdi. "Bir şey yapmak zorundaydım. Öylece oturup, beni evlenmeye zorlamasını bekleyemezdim."

"O zaman daha evlenmediniz?"

Eliza kafasını salladı. "Hayır, henüz değil. Papaza danışmaya gitti. Her an dönebilir. Oyalanmamalıyız."

"Kız haklı, biliyorsun," dedi koridordan gelen nemrut bir erkek sesi. "Kalmamanız gerekirdi."

Pettigrew odaya girip, kapıyı ardından kapadı. Elinde de bir silah vardı.

Eliza nefesini duyulur şekilde tuttu.

Kit uzanıp, Eliza'nın elini tutarak, onu arkasına sakladı. Pettigrew yapmacık bir ifadeyle sırıttı. "Onu saklamanın sana bir yararı olmaz. Burada avantaj bende."

"Seni temin ederim ki, Pettigrew," diye kelimelerin üstüne basa basa konuştu Kit, "hiçbir avantajın yok, olmayacak da."

Pettigrew'in bakışlarında öfke belirdi, burnu leş yiyen bir hayvanın gagası gibi uzanıyordu. "Son seferin aksine bana hakaret edecek durumda değilsin, o yüzden dilini tutmanı tavsiye ederim. İşime karışmaktan bıktım, Winter. Bizi burada nasıl buldun?"

"Çıkarsama yöntemiyle. Eliza ile kaçabileceğin yer sayısı belli. Her birine de birini gönderdim."

Pettigrew'in nefreti farkedilmeyecek gibi değildi.

Kit'in hiç umurunda değilmiş gibi bir elini kalçasına koydu. "Senin yerinde olsam, fırsatım varken kaçırdım."

Pettigrew dudaklarını araladı, inanılmaz bir şekilde eğlendiği yüzünden belliydi. "*Kaçmalıyım? Ben?* Aptal olan sensin, Lord Christopher. Dünyada en ufak bir değeri olmayan herhangi bir işte başarı elde etmemiş rahatına düşkün, şımarık herifin tekisin."

"Öyle olabilir, ama en azından parası için masum bir kadını kaçırarak kadar aşağılık bir adam olmadım hiçbir zaman."

Pettigrew'in gözleri kömür gibi alev alev oldu. "Benim param," diye söylendi Pettigrew, silahla kendine doğru işaret ederek. "Onda *benim* param var ve onu geri istiyorum!"

Kit, silahı almak için dikkat dağınıklığından faydalanmak için atladı. Neredeyse silahı alacaktı ki Pettigrew tam zamanında karşı koyup, silahı mengene gibi sıkıca tuttu. Kendi aralarında boğuşarak, güreştiler. Kit, kasları gerilmiş

halde, silahı almak için çabaladı, almadan önce silahın patlaması ihtimaline dair her tür endişeyi göz ardı etti.

Pislik herif, çok güçlü, diye düşündü Kit, tahmin ettiğinden çok daha güçlüydü.

Yine de Pettigrew ona rakip olamazdı, Kit ağır güç kullanarak, alçak herifin kolunu başının üzerinden çevirdi. Kolunu daha sıkı tutarak, Pettigrew'in bileğini çevirdi, kasını yırtıp, kemiğini çıkaracak kadar tuhaf bir şekle soktu.

Kolları gerilen Pettigrew'in yüzü acı ve öfkeyle ekşidi, sonra da çığlık atıp, silahı yere bıraktı. Kit, silahı arkasından iterek, uzaklaştırırken, Pettigrew ağız dolusu küfretti.

"Eliza, silahı al," dedi Kit.

Eliza tereddüt etmeden, yerden silahı almak için koştu. Görünür şekilde sarsılarak, eline alıp, önünde tutarak, doğrudan kuzenine nişan aldı.

Öfkesini tutamayan Kit, yumruğunu Pettigrew'in çenesine indirdi. Pettigrew geriye doğru tökezlerken, acı içinde inleyerek, çığlık attı.

"Yaptıklarından dolayı seni kırbaçlamalıyım aslında," dedi Kit, "sonra da polisleri göndermeliyim. Sadece adam kaçırmamanın cezası seni uzun, hem de çok uzun süre hapse mahkum eder. Ama bunu yaparsam Eliza'nın adı da geçecektir ve Eliza zaten yeterince zarar gördü. Senin gibiler yüzünden adının lekelenmesine izin vermeyeceğim. Dolayısıyla ne kadar istemesem de gitmene izin vereceğim ama bir şartla: Yaşadığın sürece bir daha İngiltere'ye adım atmayacağına yemin edeceksin."

"Reddedersen?" diye karşı koydu Pettigrew, acıyan bileğini göğsüne çekerek.

Kit gözlerini kısıp, tehlikeli bir ifadeyle baktı. "O za-

man arkani kollasan iyi edersin, çünkü sana yemin ederim, Eliza'nın yanına bir daha yanaşırsan, seni öldürürüm. Bu kadar basit. Defol, Pettigrew. Fransa'ya gitmeni öneririm, ne de olsa karşıya geçmen yeter. Ya da Amerika'ya git. Fırsatlar dünyası olduğunu duydum."

Pettigrew uzun bir süre daha kıpırdamadı, çenesi hırçın bir şekilde öne çıkmıştı. Sonra da aniden, omuzları çöktü. Eliza'ya hain ve kara bakışlarından bir tane daha atıp, topuklarında dönerek dönerek, odadan sinsice çıktı.

Kit, Pettigrew'in ardından kapı kapanana kadar rahatlayamadı. Karşıya geçip, anahtarı kilitte çevirdi, sonra da kimse rahatsız etmesin diye gece kilidini geçirdi. Eliza'nın yanına koşar adım giderek, hâlâ titreyen ellerindeki silahı alıp, kenara koydu, tetiğin hazır olup olmadığını kontrol etti.

Rahat kollarının arasına Eliza'yı çekip, sıkıca sarıldı, iyice içine gömülmesini sağladı. "Hepsi geçti, küçük cadım. Artık yanıdayım ve hiç kimse ve hiçbir şey sana bir daha zarar veremez."

Göz kamaştıran gri bakışları, Kit'in bakışlarına değdi ve tek bir kalp atışı sonra öpüşüyorlardı.

Hevesle ve arzuyla aldı ağzını, vahşi bir ihtiyaçla son yirmi dört saattir etkisi altında olduğu birikmiş acı ile endişeyi serbest bıraktı. Gözlerini kapatıp, kendini Eliza'nın şeker gibi tadına bıraktı, kutsal bir rahatlık ve için için yanan tutkuyla tarifi olmayan duygulara kaptırdı, onun için hep içinde yanmakta olan ateş canlanıp, kanına karıştı.

Sirtında ellerini gezdirerek, kalçalarını okşadı, sonra da omurgasının esnekliğinde kaydılar elleri. Aşağı, daha da aşağı kayarak, avuçlarını yuvarlak yumuşaklığına götürdü, onu avuçlayıp, ayaklarını yerden keserek, kendi kalçasına

oturttu. Ağzının tadına bakarken, bir yandan da boğazından gelen zevk iniltilerinin keyfini çıkardı, güçlü kollarında Eliza'nın muhteşem, lezzetli hafifliğini hissetti.

Eliza kendini arzulu kollarına bırakırken, Kit'in boynuna, yapıştı. Kit'in saçlarında denizin kokusu vardı veya belki de bu, açık pencereden giren rüzgarın getirdiği kokuydu. Rüzgar sert ve haşindi ama Kit'in dokunuşundaki ustalığın yanına bile yaklaşılamazdı.

Kit'in bir zamanlar öğrettiği gibi ağzını açarak, onu daha fazlasını almaya davet etti. Daha derine dalmaya. Karanlık ve ıslak zevklere, ipeksi tatlara karışacakları bir açlık ve sahiplik dünyasına çekmeye. Buğulu bir esriklikle titreyerek, iç geçirdi, Kit'in öpücükleri bu dünyada bulabileceği mükemmele en yakın şeydi.

Sert bir rüzgar odaya girdi, buklelerini havalandırdı, sabırsız çocuklar gibi eteklerini çekiştirdi. Eliza titreyerek Kit'e daha sıkı sarıldı, patlayacağını sanana kadar öptü, bir havai fişek gösterisindeki maytap gibi parlak ve göz kamaştırıcı hissediyordu.

Gök sert bir şekilde gürledi, o kadar sertti ki hanın duvarları sallandı. Bir an sonra, yağmur başladı, aşağıya doğru verevine iniyordu damlalar. Acımasız rüzgarla yükselen yağmurun buz gibi damlaları içeriye geliyor, Eliza'nın ve Kit'in tenine çarpıyor, kıyafetlerini ıslatıyordu.

Nefes nefese bıraktılar birbirlerini, donduran nemle titremişlerdi. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak, suyun içeri girişini, şelale gibi odaya doluşunu izlediler. Bir şimşek çaktı ve sabah saatleri olmasına rağmen mürekkep karasına dönmüş gökyüzünde bir yay çizdi. Tüm öfkesini bırakan gökyüzü ile yağmur daha da yoğunlaştı.

Kit harekete geçip, Eliza'yı yere bırakarak, pencereye gitti. Rüzgarla cebelleşerek, pencereyi kapayıp, şiddetli yağmuru dışarıda bıraktı. Yağmur damlaları ise şikayet edercesine cama çarpıp, vuruyordu.

Kit, saçlarında ve teninde parıldayan yağmur suyuyla döndü. Eliza'nın yanına gelip, önünde eğildi, sonra da ayaklarını yerden kesip, onu yatağa taşıdı.

"Çarşaf yok," diye mırıldandı, bir yandan da Eliza'yı bırakırken, boynuna burnunu soktu, "ama sanırım idare edebiliriz. Dur yorganı getireyim. Bir dakikaya dönerim."

Ancak bir dakika Eliza'nın aklının başına gelmesi için yeterince uzun bir zamandı, aniden acı dolu bir his kapladı içini.

Kahretsin, ne yapıyorum ben? Kit ile yatmak üzereydi. Yine. Kaçırılma, kurtarılma, teselli dolu bir kucaklama ve tam olarak kendini kollarına atmıştı, bedeni ve ruhuyla teslim olmaya dünden hazır. Ama onu kurtarmaktaki kahramanlığına rağmen, aralarında hiçbir şey değişmemişti.

Şimdi soğuktan titreyerek, efsunlu bir rüyadan uyanırcasına açıldı zihni.

Kit elinde yorganla dönüp, Eliza'nın üzerine serdi. "Bu seni soğuktan korur."

"Kit, bunu yapamayız," dedi Eliza, onu aşağı itmeye kararlı görünen yorgana rağmen olduğu yerde oturmaya çalışarak.

Eliza'nın omzuna hafifçe elini koyarak, Kit onu geriye itti ve ardından kendisi uzandı. "Yapamaz mıyız?"

"Hayır. Unuttuysan hatırlatayım, ben nişanlıyım."

Kit'in alnında sert bir ifade oluştu. "Buna mecbur değilsin."

Eliza şaşkına döndü. "Ne?"

"Onunla evlenme." Eliza'nın üzerine eğilip, gözlerinin içine baktı, gözleri yeşil ve altın rengi camdan yapılmış gibi parlıyordu. "Benimle evlen."

Eliza'nın göğsüne bir düğüm oturdu. "Bunu daha önce yaşadık. Benimle evlenmek istemiyorsun."

"İstemiyor muyum?" Dudaklarını Eliza'nın yanağının yanından geçirirken, göğsünden hafif bir nefes çıktı.

Eliza başını salladı. "Sadece bedenimi arzuluyorsun."

Kit, kulak memesini hafifçe ısırdı sonra da boynundan aşağı birkaç öpücük kondurdu. "Öyle mi?"

"Sadece mecburiyetten öyle söylüyorsun," diye devam etti Eliza, "çünkü beni arzuluyorsun. Çünkü burada yalnızız ve bunu yaparsak, ben yine taahhüt altına gireceğim."

Kit yorganı kaldırıp, içine girdi. "Evet gireceksin çünkü kıpırdayacak halimiz kalmayınca kadar seninle olmayı planlıyorum. Ama bunun," Kit duraksadı, demir gibi yadsi-namaz sertlikteki erkekliğini kalçasına dayayarak, "mecburiyetle alakası yok."

"Şehvet o zaman." Eliza çekilmek için çabaladı.

Eliza'yı yakalayarak, hafifçe yatağa çekti, bileklerinden kavrayıp, ellerini başının yanında tuttu. Loş, şimşekli ışık altında gözlerinin içine baktı Eliza. "Lütfen, Kit. Lütfen bırak beni."

Kit yavaşça başını salladı. "Bırakamam. İnan bana dedim ama olmuyor. İnkâr edilemez şekilde sana olan arzumdan acı çekiyor olsam da duygularım çok ama çok daha derin." İfadesi ciddiydi, Eliza'nın dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Eliza."

Eliza önce duyamadığını düşündü. "Ne?"

“Seni seviyorum. Daha önce söylemeliydim ama kendim bile anlayamayacak kadar aptaldım. Sen kaçırıldığında... hayatımın artık yaşamaya değer olmadığını fark ettim, sen yokken hiçbir şeyin anlamı yok.”

Eliza'nın ciğerlerinden nefes çekildi, sanki sertçe yere çakılmış gibi dönüyordu başı. Bunları söyleyen Kit olamaz, diye düşündü. Gerçekten başını vurmuş ve şu anda hayal görüyor olmalıydı. Bunların hepsi, belki hatta kaçırılma bile gerçek üstü rüyadan başka bir şey değildi.

Kit'in başparmaklarını Eliza'nın avucunda gezdirmesi onu gerçekliğe taşıdı, hissettiği her şeyin gerçekten yaşanmakta olduğunu anlamasını sağladı. Dokunuşu bedenini titretti, sinir uçları hassaslaştı.

“Bir şey söyle, tatlım,” dedi Kit. “Aynılarını hissedebilir misin, söyle. Benimle evlenmeye, hayatımı paylaşmaya, çocuklarımı taşımaya dayanabilir misin söyle. Bebek istediğini biliyorum. Seni temin ederim ki sana çocuk vermek benim için büyük bir zevk olur ve sen ne kadar çok istersen o kadar çok verebilirim. Tek yapman gereken evet demek. Lütfen Eliza, lütfen evet de ve hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek geçirmeme izin ver.”

Eliza'nın dudakları titredi, içinde bir duygu fırtınası birikti. Gözyaşlarına boğuldu. Başını çevirerek, içli içli ağlamaya başladı.

Onun ağlayışını izlerken Kit neye uğradığını şaşırmıştı. Bileklerini bırakıp, bir süre tereddütle izledi, bir çocuğa yaklaşır gibi şefkatle, saçlarını ıslak yanaklarından çekti.

Ancak ne kadar canı yanarsa yansın, sormak zorundaydı. Nihayet kelimeler ağzından dökülmeye başladığında

sesi pürüzlüydü. “O zaman onu seviyorsun? Brevard'ı? Gerçekten evlenmek istediğin o mu?”

Eliza hıçkırarak, başını salladı. “Ha-hayır.”

“Hayır mı?” Şaşkınlık içinde kalan Kit elini, Eliza'nın koluna sürttü. “O zaman neden? Sorun ne, tatlım? Ne oldu? Benimle evlenmek istemezsen, beklerim. Beni ileride seveceğine—”

Eliza'nın gözyaşlarının arasından hıçkırıkla bir kahkaha çıktı, uzanıp, kollarını Kit'in boynuna dolayarak, onu susturdu. “Şşşt, an-anlamıyorsun.”

“Neyi anlamıyorum?”

“Seni sevdiğimi. Çok hem de çok. Seni yıllardır seviyorum, o kadar uzun süredir ki aynısını bana karşı hissedeceğine dair tüm umutlarımı kaybetmiştim.”

“Öyle mi? O zaman daha önce sana evlenme teklif ettiğimde neden reddettin?”

Eliza burnunu çekip, biraz daha sokuldu. “Sadece onurlu davranmaya çalıştığımı düşündüm. Pek çok kadın kabul ederdi sanırım ama seni – veya kendimi bir kapana kısıramazdım. İkimiz de aşksız bir evliliğe sürüklenmekten fazlasını hak ediyoruz. Aşkını yarım yamalak kabul etmek istemedim.”

“Etme de zaten. Tanrım, benim için ne kadar önemli olduğundan bahsetmektense, oturup görevden ve namustan bahsederek ne büyük aptallık ettim.” Eğilerek, yavaş ve nazik bir şekilde dudaklarını dudaklarına dayadığında ikisi de titredi. “Bu kadar ağır davrandığım için beni affet. Onca zamandır hemen gözümün önünde duran gerçeği görmem, elimdeki serveti fark etmem neden bu kadar zaman aldı bilmiyorum.”

Eliza'nın dudaklarında canlı bir gülümseme belirdi. "Şimdi beni görüyorsun, önemli olan da bu. Affedecek bir şey yok."

Kit o anda bir rahatlama hissetti. "O zaman evet de. Karım olacağını söyle. Benim olacağını söyle."

Eliza'nın gözleri hülyalı hülyalı parladı. "Seninim, Kit. Şimdi ve daima. Elbette karın olurum."

Dudaklarını Eliza'nın dudaklarına götürüp, sözlerini mühürledi, bir erkeğin sevdiği kadınla yapabileceği en eski ve en samimi şekilde yeminleri ve bağları tescillemek için dokunuşunu kullandı.

Kit, bu baştan çıkarıcı öpüşten kafasını kaldırdığında, ikisi de düzgün nefes alamıyordu. Bedeni ihtiyaçtan coşmuş halde paltosunu çıkarıp, yere fırlattı.

Yelegi için de aynısını yaptıktan sonra, Eliza'nın elbisesindeki bağlara uzandı. "Şu ıslak elbiselerden kurtaralım seni. Soğuk almanı istemem."

Eliza'nın elleri omuzlarına gitti, parmakları sabırsızca kıpırdanıyordu. "Evet, ikimizin de dikkatli olması gerekiyor."

Kit, onu ince, keten içliğine kadar soyarken Eliza sessizce durdu. Ağzını almak için eğildiğinde, Eliza'nın zevkten çıkardığı sesleri yuttu, bir yandan da göğüslerini serbest bırakmak üzere iç çamaşırının kurdelesini çözerken, okşuyordu.

Dışarıda, yağmur çatıya sertçe iniyor, rüzgar bir ölüm perisi gibi dönüp, uluyordu. Ama Kit kendi hızla çarpan kalbinin sesiyle boğulan kısık bir fısıltıdan başkasını duymıyordu. Eliza'nın küçük eli, gömleğinden içeri girip, göğsünün sert düzlüğünde gezinince kalbinin sesi sağır edici bir gürültü halini aldı.

Hâlâ masum olan dokunuşunun altında parçalara ayrıla-

rak, kendini okşamasına, küçük, meraklı parmaklarını te-ninde gezdirmesine izin verdi. Ateşe batırılmış gibi Kit'i yakıyor, içinden dışına her yerini aleve veriyordu. Parmakları bir göğüs ucunun etrafında daire çizince Kit yüksek sesle inledi, aşağıya kaymadan önce her iki göğüs ucunu da tırnağının ucuyla dürttü. Pantolonunun kenarından kayarak, karnını okşadığında ortaya çıkan o hafif duygu Kit'i daha da uca götürdü.

"Seni tepeden tırnağa görmek istiyorum," diye fısıldadı Eliza, farkında olmadan sert çıkıyordu sesi.

Kit uğuldayan beyniyle, kelimelerine odaklanmaya çalıştı. "Ne?"

"İlk defa seviştiğimizde, seni tam anlamıyla göremedim." Kit kaşını kaldırdı. "Görmedin mi?"

"Hayır."

Kit'in dudaklarında yavaş ve çarpık bir gülümseme belirdi. "Peki o zaman bu eksikliği giderelim mi?"

Eliza başıyla onayladı, gözlerindeki hevesli ifade cevabını onaylıyordu. Kit kalkıp, gömleğini başından çıkardı, Eliza'nın hayranlık dolu çılgılığı karşısında, sertliği de git-tikçe artıyordu. Pantolonunu çıkarıp, Eliza'nın bakışları karşısında çıplak kaldığında iyiden iyiye sertleşmişti.

"Aman Tanrım," dedi Eliza, Kit'in artık kontrol etmeye bile kalkışamadığı yere gözlerini dikip bakarken.

"Fazla mı?" diye sordu Kit, yorgana uzanarak.

Eliza durdurdu. "Hayır, yapma." Cesareti karşısında yanakları kızardı, gözlerini kaçırdı. "Dokunabilir miyim?"

Sanki Eliza küçük avucunun içine almış gibi erkekliği seğirdi. Kit neredeyse inleyecekti, rahatlamak için kendini zorladı. "Elbette."

Eliza'nın dokunuşuna hasret olduğu yerden başlamak yerine, avucunu üst baldırlarına götürdü. Kasları seğirdi ve gerildi, sıcak teni üzerinde gezinen eli hafif ve serindi, her dokunuşunda eti daha da yanıyordu.

Eliza yutkunup, tereddütlerini bir kenara bıraktı, utanmayı kendine yasakladı. Kit ona rahat olmayı öğretmişti. Şu anda olduğu kadın olmayı öğretmişti.

Bağımsız, kendine güvenen ve artık korkmayan – kendinden bile.

Kendini cesur hissederek, tenini okşadı. Baldırlarından ayaklarına, bacaklarından kollarına, meraklı bir yol izledi, şeklini ve dokusunu öğrendi, erkek bedeni ile kendisinininki arasındaki temel farklılıklar karşısında büyüledi.

Onun yumuşak olduğu yerler, diğerinde sertti. Küçük olan yerleri büyük. Zayıf olanlar güçlü. Gerçi Kit'in üzerindeki gücünü fark ettiğinde kendini zayıf hissetmiyordu, Eliza nihayet duraksayana kadar bedeni tam anlamıyla sorgulayan elleri arasında titriyordu.

Eliza, en erkeksi tarafını elinde kavrayınca, Kit yüksek sesle inledi, onu bu kadar yakın bir şekilde tutmanın verdiği duygu ile hayrete düşmüştü Eliza da. Avuçlayışı karşısında sırtını yay gibi geren Kit, daha önce öğretmediği şekilde ona dokunmasını istedi.

Eliza ise yine dikkatli öğrenci olmuş, Kit'in arzuladığı ve zevk aldığı şekilde onu yönlendirmesini istemişti.

Uzun bir süre sonra, Eliza'nın bileklerini tutup, ellerini çekti. "Bu kadar yeter, seni peri kızı, yoksa hiç kontrol edemeyeceğim."

Eliza'yı sırt üstü yatırarak, iç çamaşırlarını çıkardı, ya-

nan bakışları altında çıplak bedeni vardı, gözkapakları gizlemediği bir açlıkla ağırlaşmıştı. "Şimdi sıra bende."

Eliza daha tam nefes alamadan, dokunuşuyla onu aldı. Eliza'nın tüm duyuları birbirine karışmış, arzu zirveye ulaşmış, bacaklarının arasında ıslak ve sıcaktı. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama birkaç leziz ve sihirli dokunuşla, Kit onu zirveye taşımıştı, iç çekişleri fırtınalı havada gürültüyle yankılanıyordu.

Sonra parmaklarının büyüleyici bir hareketiyle yine yaptı. Ama bitmemişti. "Bir kez daha, Eliza. Geldiğinde çok güzel oluyorsun. Benim için bir daha gel."

"Gelemem," dedi Eliza soluk soluğa.

"Gelebilirsin," diye söz verdi Kit.

Sonra da onu tekrar taşıdı. Ne kadar imkansız görünse de onu tekrar eritti, içinden ve dışından en yıkıcı zevkleri çıkarken parmaklarıyla sırtını yine gerdi.

Açlığını kabartıp, titreyen belini yükseltip, Eliza'nın parçalara ayrılacağını düşünmesine neden olacak kadar derine inerken, çaresizce altında kıvrandı.

Sonra mest oldu, gelmenin verdiği çılgınlık gök gürültüsünde boğuldu, gökyüzü yere indi. Yoğun ve altın sarısı bir neşe, sıcak ve lezzetli bir bal gibi Eliza'nın içine yayıldı.

Afallamış halde, kolları yanına düştü.

Ama Kit'in işi hâlâ bitmemişti.

Üzerinde ziyafet çekerken, ağzını uzun, derin ve sürükleyici öpücüklerle çektiğinde Eliza'nın kanı karıncalandı, beyni sızladı. Sonra da göğüslerini öpmeye başladı, tekrar gümbür gümbür hayata dönmesini sağlayacak kadar şaşırtıcı bir şekilde okşadı.

Kit, bacaklarını ayırdığında onun için hazır, bedeni

bedenini bekliyor, etkileyici girişini memnuniyetle karşılıyordu.

Kit derine girdiğinde acı çekmediğini fark etti Eliza, sadece zevk vardı. Boğazının derinliklerinden nefes nefese çılgınlık çıkartan yoğun, amansız zevk; sanki artık durmak demek nefes almayı kesmek demekti.

İçinde titreyen ilkel bir ritim oluşturarak, Kit sert, daha sert girdi, birbiri ardına. Onun temposuna ayak uydurabilmek için elinden geleni yapan Eliza, tekrar zirveye tırmanırken, dayanmaya çalıştı. Bedenini tamamen ona teslim ederek, ona rehberlik etmesine izin verdi, ikisini de gitmek istedikleri yere götüreceğini biliyordu.

Gök bir şimşekle daha yarıldı, Eliza zirveye geldiğinde bir gök gürültüsü daha sarstı pencereleri, Eliza da oyuncak bebek gibi sarsıldı. Gelmenin yoğunluğuyla çılgılık attı, duyuların derinliği karşısında kendinden geçmişti. Havalara uçmuş gibi, esriklikle iç çekti.

Kit birkaç kez daha içine girdi, neredeyse yabani bir şekilde, sonra dikleşti. "Tanrım, seni seviyorum, Eliza," dedi yıkıcı tatmini içerisinde.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Eliza, titrerken Kit'i tutarak. Ellerini saçlarında gezdirerek, Kit'i yanına çekti. Kit yüzünü yanağına gömdüğünde gülümsedi.

Aralarındaki bağı tadını çıkararak, uykuya daldılar.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eliza ve Kit Londra'ya iki gün sonra vardı.

Kit'in yolculuk için kiraladığı arabanın durmasından saniyeler sonra, Raeburn Malikanesi'nin kapıları sonuna kadar açıldı.

Violet merdivenlerden koşarak indi. "Döndünüz!"

Kit'in Eliza'yı arabadan indirmesiyle, Violet sert bir şekilde sarıldı. Eliza da neşeyle arkadaşına sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu Violet, mavi-yeşil gözlerinde dalgalı deniz gibi endişe geziniyordu.

"Gayet iyiyim," dedi Eliza.

"Sana zarar vermedi, değil mi?" diye söylendi, yavrusu tilki tarafından kaçırılmış bir anne tavuk kadar öfkeliydi.

"Hayır, ama Kit beni zamanında bulmuş olmasaydı, verecekti."

"İyi ki varsın, Kit." Violet, zafer dolu bir gülümsemeyle kayınbiraderine döndü. "O tam bir prens."

Eliza, Kit'in parlak ela bakışlarına, özel bir ifadeyle bakarak karşılık verdi. "Kesinlikle öyle."

Samimi bakışmanın önemini fark edemeyecek kadar heyecanlı olan Violet devam etti. "Darragh burada. Kit'in yoldan gönderdiği notu almış, birkaç saat önce döndü. Jeanette

ile kızlar da içeride bekliyor. Adrian ve Lord Brevard'ın da bu akşama kadar dönmesini bekliyoruz. Herkes gelince, sağ salim dönüşünü bir yemekle kutlamalıyız. Bir de sana ayrıca teşekkür etmek için Kit, François'ya ballı kurabiye pişirteceğim, sadece ona özel."

"Bana ballı kurabiye!" Kit'in yakışıklı yüzü minnettar bir ifadeyle parladı. "Eliza'yı daha sık kurtarmalıyım desene."

Kaşlarını oynattığında, hepsi güldü.

"İçeri gel de bana her şeyi anlat," dedi Violet, Eliza'nın beline elini dolayarak. "Hikayeyi bitirdikten sonra da bir daha o adamın adını ağzımıza almayacağız. Zaten Philip Pettigrew'in her zaman iğrenç bir asalak olduğunu düşünmüşümdür."

"Buna kesinlikle karşı çıkmam." Eliza kolunu, Violet'in beline doladı ve arkadaşının onu içeri sürüklemesine izin verdi.

Yatak odasında Eliza banyo yapıp, saçlarını yıkadıktan sonra yeni yıkanmış elbiselerinden birini giydi. Bir yandan da Violet'e dehşet dolu hikayeyi anlattı, ancak Kit ile arasında her şeyin nasıl düzeldiğine dair olan ve aslında hikayenin en önemli kısmını çıkarmaya özen gösterdi.

Violet'e her şeyi anlatmak için yanıp tutuşsa da en azından önce Lance'in duymayı hak ettiğini düşünüyordu. Onunla nişanı attıktan sonra, arkadaşıyla bu baş döndürücü hikayeyi paylaşacaktı. Violet'in tepkisini görmek için sabırsızlanıyordu, çok şaşıracağından emindi.

Birkaç saat sonra, misafir odasındaki safran ve beyaz şeritli koltukta oturmuş, yemek öncesi şerisinden yudumluyordu. Jeannette, Darragh ve tüm çocukları da etrafına dolmuş, Adrian ve Brevard'ın gelmesini bekliyorlardı.

Üzerinden çok zaman geçmedi ki hafif ayak sesleri koridordaki Türk halıları üzerinde yankılanmaya başladı, Adrian ve Lance bildirmeden odaya girdiler.

Aniden gerilen Eliza, kadehini kenara koyup, ayağa kalktı. Vikontun seyahatten bitkin düşmüş halini görünce içinde bir suçluluk duygusu kabardı. Yüzü tıraşsızdı ve gözleri yorgunluktan kıpkırmızı olmuştu. Duraksamadan Eliza'nın yanına gelip, onu kollarının arasına aldı.

Eliza daha bir şey söyleyemeden, dudaklarına yapıştı, o kadar tutkuyla öpüyordu ki etrafındakiler umurunda bile değildi.

"Sevgilim," dedi, "iyi olduğunu gördüğüme çok sevindim. Winter'in notunu alana kadar deliye dönmüştüm ve tabii eve yani Raeburn'e gelene kadar da durum farklı değildi, çünkü seni kurtarıp kurtarmadığını bilmiyordum. Burada olman beni o kadar rahatlattı ki. İyisin değil mi?"

"Evet, iyiyim."

Eliza diğer herkese verdiği teminatları ve açıklamaları tekrar verdi. Lance'in sıkı sıkıya sardığı kucağında, belli etmeden kendini kurtarmaya çalışıyordu.

Ama Lance bırakmıyordu.

Kit'in yüzünde muhtemelen dolaşan hoşnutsuzluk ve kıskançlık ifadesinin farkında, o tarafa bakmamaya çalıştı.

"Lance," dedi hafif bir sesle, "konuşmamız gerek."

Nazikçe tekrar kendini kollarından çekmeye çalıştı ama Brevard yine anlamadı.

Eliza'ya bakıp, gülümsedi. "Daha sonra konuşuruz, sevgilim. Önce bırak da seni tutayım, bırak da iyi olduğunu hissedeyim."

Eliza kıvrınmamak için kendini tutarak, birkaç bitmek

bilmeyen dakika daha durmak için zorladı kendini. "Gördün mü?" diye mırıldandı yapmacık bir neşeyle. "Gayet iyiyim. Şimdi bırak beni, Lance. Etrafımızda insanlar var."

Brevard, isteğini duymazlıktan geldi. "Burada herkes aileden. Kucaklaşmamıza kimse itiraz etmez. Ne de olsa biz nişanlıyız. Nişanlılara daima izin verilir."

İtiraz etmek için can atan en az bir kişi tanıyordu Eliza. Yine ona doğru bakamadı. "Evet, ama—"

"Ama ne?" Brevard'ın soylu alnında bir çizgi belirdi. "Ne oldu, Eliza? Bir sorun var, değil mi?"

Eliza iç çekerek, gözlerine baktı. "Hadi özel konuşabileceğimiz başka bir odaya gidelim."

Brevard'ın alnındaki çizgiler daha derin bir kaş çatmaya dönüştü. "Neden özel konuşmaya ihtiyacımız var? Bana bu kadar acil söylemen gereken şey ne?"

Odaya bir sessizlik çöktü, diğer herkes de — bir kişi hariç — cevabı öğrenmek istiyordu artık. Eliza'nın boğazına kurşun gibi bir düğüm oturdu; kalbi küçük, kafes içindeki bir kuşun kanat çırpışları kadar telaşlıydı. Güven istercesine bakışları nihayet Kit'e kaydı, ondan güç ve rehberlik istiyordu. Kit gözlerini ondan ayırmadan, metanetli bir sakinlikle sessiz bir mesaj verdi.

O ufak bakışma, halihazırda kasları gerilmiş olan Brevard'ı uyandırmaya yetti. Vikont uzun ve sorgular bir ifadeyle Kit ile Eliza arasında gidip gelen bakışlar attı. Yavaşça kollarını çekip, Eliza'yı serbest bıraktı.

"Burada tam olarak neler oluyor?" diye sordu Brevard.

"Koridora gel. Lütfen, Lance," diye rica etti Eliza, acı dolu bir suçluluk yağmuru altında kalmış gibiydi.

Kit ileri doğru adım attı. Kısa bir süre tereddüt ettikten

sonra, ancak sahiplenme olarak yorumlanacak şekilde bir elini Eliza'nın omzuna koydu. "Artık mahremiyet için biraz geç bence. Sanırım gerçeği zaten biliyor."

Brevard uzun bir süre daha baktıktan sonra gözlerini kısararak Kit'e baktı, ifadesi saldırgan bir hal aldı. "Vay, seni alçak herif! Ona sahip oldun, değil mi?"

Odada nefeslerin tutulduğu duyuldu.

Eliza elini uzattı. "Lance, senin düşündüğün gibi değil."

"Tam da düşündüğü gibi, tatlım," dedi Kit yumuşak ve bilge bir ses tonuyla.

"Seni öldüreceğim!"

Göz açıp kapayıncaya kadar Brevard yumruğunu çıkarıp, Kit'in çenesine indirdi.

Kit'in başı geri gitti, oda daha çok sesle doldu, birkaç *ahh* sesi duyuldu.

Eliza çığlık atıp, Kit'e uzandı.

Kit yıldızlardan kurtulmak istercesine başını sallayarak, olduğu yerde durdu. Yavaşça çenesini ovma için elini yüzüne götürdü. "Sanırım bu yumruğu hak ettim," dedi vikonta, "ama bir tane daha denemek istersen sanırım bunu başka bir yere taşımalıyız."

Eliza onu geri çekmek istercesine elini, koluna götürdü. "Öyle bir şey yapmayacaksınız. İkinizin de kavga etmesine izin vermem. Hele ki benim yüzümden."

"Affedersin, Brevard. Eliza ve ben sana bu şekilde söylemek istemedik, bu kadar açıkça ve hiç nezaket olmadan." Kit duraksadı, sonra da kolunu Eliza'nın beline doladı. "Ama hanımefendi ve ben, birbirimize aşığız. Aramızda son birkaç gündür olan her şey, aşk sebebiyleydi. Bir de

yanlış anlaşılma olmasın diye söyleyeyim, Eliza karım olmayı kabul etti.”

Brevard’ın benzi attı, bakışları Eliza’ya kaydı. “Dedikleri doğru mu? Onunla evleneceğine söz mü verdin?”

Vikontun gözlerindeki umutsuz acıyı ve biraz da yükselen öfkeyi gördüğünde Eliza’nın içi pişmanlıkla doldu. “Evet.”

“İkiniz yalnız olduğunuz için mi? O yüzden mi onunla evlenmek zorunda olduğunu hissettin?”

Bir yanı Brevard’ın gururunu okşamayı, acısını azaltmayı ve bir yalana inanmasına müsaade etmeyi istedi. Ama böylesi bir yalancılığa değmez diye düşündü.

Yavaşça kafasını salladı. “Hayır. Onu seviyorum. Ah, Lance, gerçekten çok üzgünüm.”

“Gerçekten sevdiğin adam o, değil mi?” başıyla Kit’i işaret etti.

Eliza başıyla onayladı.

“Bittiğini söylemiştin.”

“Bittiğini sanmıştım. Lütfen, bana inanmalısın, seni kırmayı hiçbir zaman istemedim.”

Ani bir bıkkınlıkla omuzları düştü. “Hayır, istemiştin.”

Başka ne yapması gerektiğini bilemeden, Eliza nişan yüzüğünü çıkarıp, Brevard’a uzattı. “Lance, ben...bağışla beni.”

Brevard’ın kederli gözleri uzun bir süre Eliza’nın gözlerinde kaldı, sonra da yüzüğü aldı. “Mutlu ol, Eliza.”

Taşı sıkıca elinde tutarak, dönüp, odadan çıktı.

Eliza titreyerek, Kit’in kollarına bıraktı kendini. Kit yanağına bir öpücük kondurarak, sırtını teselli edercesine

sıvazladı. Sessiz kaldılar, ikisi de üzgün ve pişmanlık doluydu.

“Yapılması gerekiyordu,” diye fısıldadı Eliza’nın kulağına.

“Biliyorum ama yüzünü görmedin mi? Çok incinmişti.”

“Evet ama zamanla iyileşecek.”

“Sanırım. Kendimi çok kötü hissediyorum. Bunu hak etmedi.”

“Hayır ama başka bir seçenek yoktu.”

Eliza içini çekti. “Sadece günü gelince başka birini bulmasını umut ediyorum. Onu tüm kalbiyle sevecek birini.”

“Ben de öyle umarım.” Odadakilerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek, eğilip, Eliza’yı öptü. “Seni seviyorum.”

Eliza kollarını beline dolayıp, sıktı. “Ben de seni seviyorum, hem de çok.”

Geriye çekilerek, çenesinde morarmaya başlayan yeri inceledi. “Oh sevgilim, şu yüzüne bak. O yara için lapa ve taze bifteğe ihtiyacın olacak.”

“Ben de yemek yemek istiyordum, yüzüme sürmeyi değil.” Güldü sonra da inledi, acı içinde suratını ekşitti.

“O zaman yakın zamanda bir düğün var sanırım?” diye araya girdi Adrian, yanlarına gelerek.

Kit ağabeyine bakmak için dönerken Eliza sıkıca sarıldı. “Kesinlikle var, tören ne zaman düzenlenebilirse. Eliza eşim olmayı kabul ederek, beni dünyanın en mutlu adamı yaptı.”

Adrian ciddi bir ifadeyle Kit’e bakınca, Eliza dikleşip, çenesini kaldırdı.

“Sana ve maskaralıklarına katlanmayı kabul ederek sana

büyük bir şeref bahsetti,” dedi Adrian. “İleride unutmaya-
cağını umut ettiğim bir hediye.”

“Asla,” diye söz verdi Kit.

Adrian’ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, bakışları Eliza’ya döndü. “Ailemize hoş geldin, Eliza. Kardeşim olmasını isteyebileceğim başka bir kız olmaz.”

Eliza’nın yüzü parladı ve ailevi bir öpücük vermek için yanağına uzandı. “Beni aradığın için teşekkür ederim.”

“Hiç önemli değil.”

Kendini yeterinden uzun bir süre tutan Violet, öne atıldı, neşeyle çılgılık attı. İki kadın birbirine sarıldı, uçarı kız çocukları gibi hoplayıp, zıpladılar.

“Sinirli misin?” diye sordu Eliza.

Violet, altın rengi kaşlarından birini kaldırdı. “Ne için?”

“Sana söylemediğim için. Çok mu afalladın?”

“Biraz hayret ettim ama çok şaşırmadım. Kit’e karşı gizli bir şeyler hissettiğini biliyordum.”

“Öyle mi?”

“Elbette. Kör değilim.”

“Ben de değilim,” diye araya girdi Jeanette.

Eliza’nın dudakları aralandı, Jeanette’e bakarken utandı. “Christopher’ın nihayet aklını başına devşirmiş olmasına sevindim sadece. Gerçekten Lord Brevard ile evlenmene izin vereceğinden korkmuştum.”

“Tanrı aşkına,” dedi Eliza. “Hepiniz biliyor muydunuz?”

Darragh ve Adrian gözlerini ayakkabılarına devirme nezaketinde bulundu, Darragh’ın dört çocuğu olup, bitenleri büyük bir ilgiyle izliyordu.

“Fark etmeyen sadece ikimiziz galiba, tatlım.” Kit tekrar

sarıldı. “Ama önemli değil. Artık birbirimizi bulduk ve asla ayrılmayacağız.”

“Hayır. Bir daha asla,” diye fısıldadı Eliza, gözlerinin içi gülümseyerek.

Jeanette boğazını temizledi. “Artık hepimiz, ikinizin birbirine ait olduğunu bildiğimize göre şu düşün işini konuşmalıyız. Öylece, alelacele mihraba çıkmanız olmaz.”

“Özel bir izin almayı düşünmüştüm,” dedi Kit.

Jeanette ciddiye almadığını ifade eden bir ses çıkardı. “Eliza’nın kilise töreni ve güzel bir gelinliği olmalı, daha azı kurtarmaz. Gelinliği hakkında Madam Thibodaux ile görüşüyordum zaten, dolayısıyla o hazır sayılır. İlanlar okunmalı, o yüzden burada şehirde mi yoksa Winterlea’da mı evleneceksiniz, ona karar vermeniz gerekecek. Bana kalırsa, Sezon bittiğine göre kır çok daha güzel olur.”

Kit küfretti.

Eliza iç çekti.

Violet sırtıp, iyice yanaştı. “Pes etmeniz iyi olur. Davetleri organize etmeyi ne çok sever bilirsiniz.”

Eliza, Kit’e baktı.

Birkaç dakika sonra hepsi gülmeye başladı.

SONSÖZ

“Oooh, çok iyiydi.” Eliza, Kit’in yanında çarşafın arasına kendini bırakırken, nefesini düzeltmeye çalıştı.

Kit, başını ona doğru çevirdi, o da nefessiz kalmış gibiydi. “İyi mi? İyiden de iyiydi. Fantastikti.”

Eliza’nın dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi. “Haklısın. Fantastikti. Göz kamaştırıcıydı hatta.”

“Muhteşemdi, hele ki sonu.”

Eliza kahkaha atarak, göğsüne başını koymak için döndü. “Evet, sonu çok lezizdi. Neredeyse beni bayıltacaktın.”

Kit’in büyük avucu, oyuncu bir tavırla Eliza’nın çıplak poposuna indi. “Belki gelecek sefere bayıltırım.”

Az önceki kadar harika bir iş çıkarırsa, diye düşündü Eliza, amacına ulaşması fazlasıyla muhtemel. Beklenti içinde titredi.

“Balayımızı, burada, İskoçya’da geçirmeye karar vermemiz iyi oldu.” Yüzük parmağını şenlendiren, parlak altın ve üstünü süsleyen zümrüde baktı, Kit ile artık evli olduklarını düşününce vücudu tekrar neşelendi.

“Hımm, bu evi seveceğini düşündüm. Sessiz ve تنها, sadece yemek ve temizlikle ilgilenecek birkaç hizmetçi var.

İstersek, yemek dışında bir şey için odadan çıkmamıza gerek yok.”

“Dün çıkmadık. Daha önce akşam yemeğini yatakta yediğimi sanmıyorum.”

“Ama sevdin sanırım. Özellikle de tatlıyı.”

Çıplak göğsü, karnı ve kasıklarından yemesine izin vermesi için onu ikna ettiği kremayı hatırlayınca, Eliza’nın yanakları kızardı, kabul etmesi gerekirse, çok hoşuna gitmişti. Hem de çok.

Kit, şeytani bir ifadeyle sırıttı. “Ayrıca kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerekiyordu.”

“Hâlâ tekrar sevişmek için gerdek gecemizi bekleme kararımıza mı kıızıyorsun?”

“*Senin* kararın. Her gece koridordan aşağı *senin* odana süzülerek, oldukça mutlu olabilirdim. Son üç ayda aldığım soğuk duşu hayatımda hiç almadım.”

“Benim için de zordu ama ilk çocuğumuzun yeminlerimizden *sonra* olmasının daha iyi olacağını düşündüm. Hem düşünmem gereken özel gelinlik de vardı. Ya içine sığamaydım?”

“Birkaç ayda bir şey olmazdı, yine sığardın. Ama en azından erken doğum için bahane uydurmaktan kurtulduk.” Eliza’nın alnından bir bukle çekti. “Hem itiraf etmek acı verse de sonuçları beklemeye değdi, hem yatakta hem dışarıda. Çok güzeldin. Gördüğüm en kusursuz gelindin.”

“Aşkımızın gücü güzelleştirdi beni. Mihrapta *senin* yanında durduğum anlarda, kendimi gerçekten güzel hissettim.”

Kit, yanaklarını avucunun içine alıp, gözlerini gözlerine bakmaya zorladı. “Çünkü gerçekten *güzelsin*. *Senin* hakkında nasıl olup da başka bir şey düşündüm bilmiyorum çünkü

seni her gördüğümde, tam anlamıyla nefesimi kesiyorsun.”

“Ah, Kit.”

Dudakları bir rüyadaymışçasına yavaşça Eliza’nın dudaklarıyla buluştu. Eliza da buhar altında kalmış bir çikolata gibi ellerinde eriyerek, onu öptü. Gözlerini kapatıp, bedeninin pürüzsüz teni ve sert kaslarında elini gezdirirken bir anda durdu, başka bir sertliğe değmişti eli. “Bakıyorum da gücünü tekrar toplamışsın.”

Kit güldü. “Üzerimde elin dolaşırken nasıl toplamam. Ama şimdi durma. Lütfen, dolaşmaya devam et.”

Eliza gülüp, istediğini yaptı.

Çok, çok uzun zaman sonra işleri bittiğinde, Eliza ona doyusıya sarıldı, başı rahatça çıplak omzunda değişiyordu. Sonbaharın hafif soğuğuna rağmen, tüm örtüleri yatağın ayak ucuna itmişlerdi.

Eliza’nın bildiği bir şey varsa o da geceleri bir daha üşümeyeceğiydi. Kit, bir fırın gibiydi.

“Eliza?” Parmaklarını, kolunda gezdirdi.

“Hımm?”

“Sana söylemek istediğim bir şey var. Önerilerini hatırlıyor musun?”

“Hangi önerileri?”

“Geleceğim hakkında yani artık geleceğimiz. Söylediklerini düşündüm de. Aslında düşünmekten biraz daha fazlasını yaptım ve birkaç kişiyle konuştum.”

Eliza’nın ilgisi arttı, gözlerini açtı. “Gerçekten mi? Kimlerle?”

“Birkaç lordla ve dış hizmetlerdeki bir bakanla. Sanırım ilginç bir iş var, bir çeşit irtibat işi. İstediyimi söylersem, iş benim olabilir.”

Eliza oturdu. “Sahiden mi? Ne yapacaksın?”

“Savaş sonrası yeniden inşa çalışmalarına yardım edeceğim, İngilizlerle Fransızlar arasında koordinasyonu sağlayacağım.”

“Ah, kulağa heyecan verici geliyor, sen de seveceğini düşünüyorsan.”

“Severim sanırım, en azından bir deneyebilirim. Ama Fransa’ya taşınmamız gerekecek, en azından birkaç yıllığına. Biliyorum senden çok şey istiyorum, evinden ve arkadaşlarından vazgeçmek. Violet ile ne kadar yakın olduğunu biliyorum.”

Dudağını ısırarak, bir süre düşündü. Ama sadece kısa bir süre. “Elbette gideriz.” Eğilip, Kit’i öptü. “Şüphesiz Violet’i, Adrian’ı ve çocukları özleyeceğim ama bizim için en iyisi neyse onu yapmak istiyorum. Zaten Fransa çok uzak değil, ziyaretimize gelebilirler.”

Kit gülümsedi, fikir karşısında gözleri parladı. “Haklısın. Savaş bittiğine göre artık o kadar zahmetli bir yolculuk değil. Göz açıp kapayıncaya kadar Kanal’ın öte yanında olurlar.”

“Sen de arada izin alacaksındır elbet, biz de İngiltere’ye, eve gelebiliriz.”

“Evet, kesin alırım. Sanırım yolda birkaç ay.”

“İşi istiyorsan tek yapman gereken evet demek.”

“Pekala o zaman evet! Eve döner dönmez kabul etmek için Lord Exmeyer’e yazacağım.”

Heyecanlı bir öpücükle birbirlerini kutladılar.

“Paris,” diye düşündü Eliza. “Hiç Paris’e gitmedim. Oh, kitapları düşünsene. Vay canına, İhtilalin öncesinden bu

yana dünyanın geri kalanının ulaşmasının imkansız olduğu yazılar var. Harika. Violet çok kıskanacak.”

“Kıskanacak mı?” diye dalga geçti Kit. “Seni hamile bırakmak için gerçekten çalışmalıyım.”

“Hem okuyup, hem bebek sahibi olabilirim, biliyorsun.” Eliza duraksadı. “Tabii sen eğitilmiş bir karın olması fikrini sevmiyorsan başka.”

Kit kibar bir hareketle, Eliza’yı yanına devirdi. “Elbette fikir hoşuma gitmiyor değil, çünkü böyle şeyler seni mutlu ediyor. Sadece arada yemeğe bana katıl yeter.”

Eliza sabah ışığı yüzüne doğmuş gibi parıldadı. “İstediğin her yemekli davette sana eşlik ederim.” Kit’i öptü. “Sen benim yüreğimsin.”

Kit de onu öptü. “Sen de benim ruhumusun. Dolayısıyla ikimiz de birbirimiz olmadan yapamayız.”

“Çok doğru.”

Eliza’nın ağzına tekrar yapıştı ve bu Eliza’nın çok hoşuna gitti.

“Kitaplardan bahsetmişken,” dedi Kit bir süre sonra. “Hoşumuza gidebileceğini düşündüğüm bir kitap getirdim.”

“Ah, neymiş o?”

Kit yataktan çıkıp, odanın diğer ucuna giderek, valize uzandı. Elindekini görünce Eliza’nın gözleri kocaman açıldı. Yeşil kabı hatırlamıştı. Kit, kitabı parmaklarının arasında salladı. “Eski bir dost diyebilirsin sanırım. Aslında bizi bir araya getiren bir yerde bu.”

Albanino’nun Pozisyonları.

“Ama ben onu misafir odasındaki çekmeceye geri koymuştum,” dedi Eliza.

“Bunu değil. Jeanette’in kitapçısına gidip, bize bir tane

getirmesini sağladım. Diğer kitap bıraktığın yerde olmalı tabii Violet, Adrian ile kullanmak için çıkarmadıysa.”

“Acı bana.” Eliza’nın yanakları kızardı.

Kit göz kırpıp, kitabı verdi. “Bunu ufak bir düğün hediyesi olarak düşün. Yardıma ihtiyacımız olduğundan değil ama eğlenceli olabileceğini düşündüm.”

“Eğlence, ha?” Eliza karşı koyamayarak, kitabı açıp, sayfaları çevirmeye başladı. Çok rahatsız görünen bir pozisyonda durdu. “Sence *bu* gerçekten de eğlenceli görünüyor mu?”

Kit, Eliza’nın omzunun üzerinden baktı. “Görünebilir, tabii akrobat olsaydım. Başka bir tane seç.”

Eliza sayfaların arasında gezindi, sonra geri döndü.

“Pekala, dokuz numara ilgi çekici görünüyor, kabul ediyorum.”

Kit, çizimi inceleyip, sırtıttı. “Bunu mu seçtin?”

“Evet.” Eliza aniden utanarak, başıyla onayladı.

Kitabı başucu dolabının üzerine koyarak, Kit kollarını açtı. “O zaman gel al beni, aşkım.”

Kahkaha atarak, Kit’e doğru gitti ve birlikte dokuz numaranın hakkını verdiler.

www.webcanavari.net

Tarama: Orpppersephone :)

Düzenleme: Elysion :)